

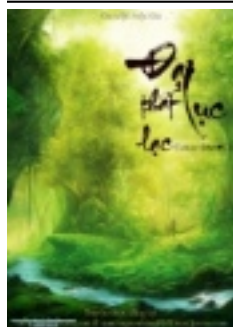
Đại Lục Thất Lạc

Contents

Đại Lục Thất Lạc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	83
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	99
32. Chương 32	102
33. Chương 33	104
34. Chương 34	107
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114
37. Chương 37	116
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	127
41. Chương 41	130

42. Chương 42	133
43. Chương 43	136
44. Chương 44	139
45. Chương 45	142
46. Chương 46	145
47. Chương 47	148
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	157
51. Chương 51	160
52. Chương 52	163
53. Chương 53	168
54. Chương 54	171
55. Chương 55	173
56. Chương 56	176
57. Chương 57	180
58. Chương 58	183
59. Chương 59	186
60. Chương 60	189
61. Chương 61	192
62. Chương 62	195
63. Chương 63: Ngoại Truyện Về Nick	199
64. Chương 64: Ngoại Truyện	202

Đại Lục Thất Lạc

Giới thiệu

Thể loại: Nhân thú, ngôn tình, nguyên sang, ảo tưởng tương lai, tình yêu Dương Phàm, một cô gái th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-luc-that-lac>

1. Chương 1

Dương Phàm mới từ siêu thị đi ra ngoài, cô cầm theo một túi đồ, bên trong có băng vệ sinh, kẹo cao su cùng một chút thức ăn vặt, ví dụ như khoai tây chiên, chocolate

Cô vượt qua một góc đường, vẫn cúi đầu nhìn tờ rơi siêu thị trong tay. Trên con đường này rất ít xe, quanh đây tất cả đều là nhà.

Sau đó cô vấp một cái, đợi lúc hoàn hồn cô mới phát hiện mình thế mà lại ở trong rừng rậm.

Cô sợ ngầy người.

Cô có thể ngửi được mùi vị ẩm ướt của cỏ cây, của đất. Chung quanh đều là cây cao vút chạm đến mây, che hết ánh mặt trời. Tầm nhìn là rừng rậm um tùm dường như không có biên giới. Cô giống như đang ở trong rừng rậm.

Cô lui về phía sau một chút, hình như là vườn phải rễ cây trên mặt đất, kết quả đặt mông té ngồi xuống, đồ vật bên trong túi đồ rơi rớt ra bên chân.

Dương Phàm tự nhận sinh hoạt tập quán của mình vô cùng lành mạnh, cô không có bất kỳ tật xấu nào, cho dù là hút thuốc phiện hay uống rượu, hơn nữa cô không thích thức đêm, bình thường tâm lý cũng không có vấn đề gì.

Cho nên, tất cả chuyện này thật ra chỉ là ảo giác, đúng không?

Cô vuốt đất ẩm ướt, bùn đất màu đen có độ đàn hồi rất tốt, có vài con côn trùng nhỏ đang chạy tới chạy lui trong đồng lá cây mục nát lẫn cùng bùn đất.

Cô móc điện thoại trong túi quần jean ra, nó còn có điện, nhưng tín hiệu thì không. Cô thử soạn một tin nhắn muốn gửi đi, nhưng không được. Cô lại thử bấm gọi mấy cuộc, dĩ nhiên cũng vô ích.

Cô cố gắng tỉnh táo lại, trước tiên đem mấy thứ trong túi đồ rơi ra lượm về. Nhìn khoai tây chiên cùng chocolate, cô thấy may, ít nhất còn có một ít thức ăn, sau đó liền hỏi hân mình không lấy thêm một chai nước suối.

Trên điện thoại có hiển thị thời gian, nhưng cô không biết thời gian này có đúng được nữa hay không. Nếu như cô có thể trong nháy mắt từ thành thị chạy đến rừng rậm, vậy cũng có thể là cô đã không còn ở trong múi giờ Trung quốc nữa rồi?

Bây giờ cô cần tìm một chỗ có thể qua đêm trước khi trời tối. Sau đó sẽ tính chuyện khác sau.

Dương Phàm lượm một nhánh cây đủ to, chọn một hướng phía trước rồi đi tới.

Cô đi về trước một giờ, nhưng cảnh sắc cũng không thay đổi chút nào, trước mắt vẫn là rừng rậm dường như vĩnh viễn không đi ra được. Mắt cá chân của cô đau nhức, đi trên đất bằng một giờ cùng đi trong rừng rậm một giờ là một trải nghiệm hoàn toàn khác nhau, cô đi không nổi nữa rồi.

Cô có chút hối hận mình chưa lên kế hoạch tốt đã tiêu phí thể lực, cô cảm thấy khát nước, trước mắt là rừng rậm một mảnh xanh thẫm cùng hoa cỏ tươi tốt tràn đầy hơi nước trên đất, nhưng cô lại không thể bắt bọ nó làm ra nước để uống. Lúc cô đang tính xem có nên hái vài cây cỏ nhìn có vẻ không nguy hiểm nhai một chút xem có thể kiếm chút nước giải khát hay không, một quái vật cao lớn đột nhiên nhảy ra!

Cô hét lên một tiếng ngán ngủ liền xoay người về phía sau hoảng hốt chạy trốn, nhưng một giây sau tay chân cô liền bị bắt lại nhấc lên, giống như cô chỉ là một con mèo nhỏ, ở trước mặt quái vật này không có một chút năng lực chống cự nào.

Móng vuốt của quái vật giống người, có năm ngón tay, nhưng hiển nhiên nó lớn hơn và mạnh hơn. Trên tay của nó đầy lông màu xanh rất nhỏ, móng tay bén nhọn như một cái lưỡi câu. Nó lật ngược cô lại bỏ xuống đất, sau đó cô liền nhìn thấy dáng dấp của nó.

Dương Phàm yên tĩnh lại ngoan ngoãn, cô không muốn chọc giận quái vật này. Cô ngoan ngoãn nằm nghiêng trên mặt đất, mặc cho quái vật này quan sát cô. Mà đồng thời cô cũng quan sát nó.

Con quái vật này cao chừng hai mét hoặc hơn, toàn thân đều là lông, lông trên chân có màu đen tỏa sáng, càng lên trên thì màu sắc càng nhạt, lông trên cổ của nó dường như là màu trắng nhạt, mà trên mặt thì không có lông.

Nó là giống đực, đây là suy đoán của Dương Phàm, bởi vì bộ ngực của nó vạm vỡ nhưng không có vú giống giống cái.

Nhìn nó rất giống người bình thường, tứ chi, thân thể cùng ngũ quan cũng không khác là mấy. Điều này làm cho Dương Phàm bớt sợ hãi một chút.

Chỗ khác chính là hai mắt của hắc, hắc có một đôi mắt giống như thần lân, đồng tử dựng thẳng. Khi hắc ngồi xổm xuống nâng hai chân Dương Phàm lên, cô nhìn thấy sau lưng hắc còn có một cái đuôi to khỏe, cái đuôi của hắc dường như còn dài hơn người của hắc, đó thoát nhìn giống như vũ khí.

Trên đuôi của hắc cũng có đầy lông màu đen, hơn nữa thoát nhìn lông ở đó lớn hơn, cứng rắn hơn. Nó có chút nhếch lên, chậm rãi lay động, nếu như là mèo, cô sẽ cho rằng cái đuôi này thể hiện hắc cảm thấy rất hứng thú với cái gì đó.

Dường như trôi qua cả một thế kỷ, rốt cuộc hình như hắc đã hài lòng, đứng lên, vác Dương Phàm lên lưng, sau đó vọt thật nhanh ra khỏi rừng.

Dương Phàm thấy cảnh sắc chung quanh nhanh chóng lao về phía sau. Cô không biết tốc độ của hắc nhanh bao nhiêu, nhưng thấy cảnh sắc vụt qua giống như đang ngồi trên xem ô tô lái đến cực nhanh nhìn ra ngoài, làm cô sợ tới mức dùng sức ôm hắc thật chặt, sợ bị văng xuống.

Dường như hắc cảm nhận được, cho nên cũng ôm cô càng chặt.

Cô không biết hắc chạy bao lâu, chờ bọn cô rời khỏi rừng rồi, trước mắt chính là sườn núi mệnh mông đầy những tảng đá lớn. Hắc không giảm tốc độ, một lát sau, hắc mang cô chạy tới một tảng đá khổng lồ, nơi đó có một cái động nho nhỏ, hắc nhét cô vào trong động.

Cô chưa bao giờ biết thân thể của mình có phần tiềm lực này, chỉ có thể nói, tiềm lực của con người là vô hạn.

Hắc cũng chui vào.

Dương Phàm vẫn không hề cử động, cô làm cho mình thoát nhìn giống như một con mèo vô cùng nghe lời. Hắc chui vào rồi ôm cô đang ngồi dưới đất đi vào trong, chờ mắt dần dần thích ứng mới ánh sáng yếu ớt nơi này, cô phát hiện tảng đá khổng lồ này đã bị đào rỗng.

Nơi này có thể là sào huyệt của hắc.

Ở sâu trong hang đá có một đài đá khá cao, có lẽ chiếm một phần ba hang đá. Phía trên đó có một tầng cỏ khô thật dày, hắc đặt cô lên đó.

Cỏ khô rất mềm, Dương Phàm thỏa thuê lấy tay cảm thụ thế giới xa lạ này. Cô cảm thấy cỏ này không giống với mấy loại cỏ mà cô biết, chúng nó mềm mà dài, hơn nữa lại vô cùng dẻo. Cô thử một chút, phát hiện bằng sức của mình, cô không thể rút ra cho dù chỉ là một cọng cỏ nhỏ.

Khi cô ở trên nệm cỏ sờ tới sờ lui, hắc vẫn đứng phía trước nhìn cô, cho đến khi cho là cô đã nghiên cứu nệm cỏ xong, hắc mới có động tác khác.

Thật ra thì Dương Phàm không biết chuyện này xảy ra thế nào, từ đầu tới đuôi cô đều có một loại cảm giác kỳ diệu. Quái vật này sử dụng móng vuốt bén nhọn của hắc nhẹ nhàng linh hoạt cắt hết quần áo trên người cô, giống như đối đãi với một con mèo chân chính đoạt lấy cô.

Phản kháng hoặc kêu khóc gì đó vẫn luôn bị Dương Phàm vững vàng áp chế sâu trong đáy lòng.

Sinh mạng so với cái gì cũng quan trọng hơn, quái vật trước mắt xé quần áo của cô cực kỳ dứt khoát, thậm chí cô cảm thấy chỉ cần hắc muốn hắc cũng có thể mổ bụng móc hết nội tạng của cô ra ăn.

Cô nhớ lại những điểm quan trọng mà phái nữ nên làm để bảo hộ bản thân khi đối mặt với bạo lực tổn thương. Cố gắng phối hợp tất cả hành động của hắc, chờ đến khi rốt cuộc hắc cũng dừng lại thì đáy lòng cô khen ngợi mình làm rất khá, bởi vì cô không bị thương.

Mặc dù không bị thương, nhưng cô lại thấy mình không còn chút hơi sức nào. Bây giờ ngay cả một ngón tay cô cũng không nhúc nhích được.

Cô thở dồn dập, cố gắng giữ thanh tỉnh. Đợi cô ra sức mở mắt thì phát hiện hắc vẫn đang ngó chừng cô, cặp mắt màu vàng xanh kia cứ một mực nhìn cô.

Cô run rẩy đôi môi, muốn cầu xin tha thứ, nhưng ngay cả một tiếng cũng không phát ra được. Đối với cô mà nói chuyện như vậy từ trước đến nay chưa từng xảy ra, cho nên cô không biết bây giờ mình mệt mỏi như vậy có phải bình thường hay không, có lẽ là vì hấn? Cô không biết hấn nhìn bao lâu.

Có lẽ cô bị thương? Cô nhin không được run rẩy đưa tay sờ bụng mình, có lẽ cho là chỉ cần đựng một chút, bụng sẽ nứt ra, máu sẽ phun trào.

Nhưng không có, cô rất tốt. Giống như phán đoán ban đầu của cô, cô không có chút tổn thương nào. Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại Dương Phàm không biết vừa rồi có phải mình bị ngất hay không, cô đã có thể nhìn toàn bộ hang đá này rồi.

Hấn không có ở đây, lúc không thấy hấn ý nghĩ đầu tiên của Dương Phàm chính là chạy trốn.

Cô từ từ ngồi dậy, ánh sáng trong hang đá chưa đủ để cô nhìn xem bây giờ mình đã thành cái dạng gì, nhưng cô không có quần áo, giày cũng không biết đã chạy đi nơi nào.

Dương Phàm bắt đầu suy tính đến khả năng chạy trốn mà không cần quần áo.

Cô chống hai chân mềm nhũn đi tới cửa hang đá, cái hang đá này có lẽ to bằng phòng học trong trường đại học của cô, trừ cái đài cao chứa nệm cỏ chiếm một phần ba hang đá ra thì không còn cái gì khác.

Cô nhớ không rõ, hình như động vật chưa bao giờ đặt thức ăn ở trong sào huyết, bọn nó chỉ dùng sào huyết để nuôi con.

Dương Phàm đột nhiên cứng ngắc. Cô nghĩ cô đã tìm được nguyên nhân vì sao vừa rồi quái vật kia đột nhiên đối với cô như vậy, có thể đó cũng là nguyên nhân hấn đem cô về.

Cô đi siêu thị mua băng vệ sinh là vì hai ngày nữa kỳ kinh nguyệt của cô sẽ đến.

Dương Phàm cô gắng dùng lý trí xem xét chuyện này, nếu như không phải vì vậy, lúc quái vật kia nhìn thấy cô có khi sẽ xem cô thành thức ăn mà không phải là một giống cái vừa vặn đến kỳ động dục?

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, sau đó cô quyết định nhanh chóng rời khỏi nơi này. Mặc dù cô mơ hồ cảm thấy lúc này nếu rời đi, cô sẽ không có cách nào bảo vệ chính mình, cũng không biết chừng cô sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Cô chui ra khỏi cửa hang đá, nhưng liếc mắt nhìn cự ly, lúc ấy cô bị hấn vác lên vai nhét vào cho nên cứ cho là cửa động cách mặt đất rất gần, nhưng lúc cô muốn chui ra mới phát hiện, cửa động cách mặt đất ít nhất cũng một mét.

Cô nhảy xuống, dưới ánh mặt trời nhìn bản thân hoàn toàn lóa lổ trắng trơn cảm giác thật tệ, cô theo bản năng chán nản che kín mình. Lại một lần nữa nhìn cảnh sắc chung quanh, nơi này rõ ràng là nơi cao nhất vùng này, có thể nhìn thấy phần lớn quang cảnh chung quanh.

Chỗ cô đứng khắp nơi đều là những tảng đá khổng lồ, mà đằng xa là một mảnh rừng rậm, cô biết đó chính là khu rừng lúc cô đến.

Cô ngồi xổm xuống đất, dựa lưng vào một tảng đá khổng lồ. Trong đầu hỗn loạn. Cô phải đứng lên chạy trốn, nhưng nên trốn hướng nào đây? Nếu như cô cần cứu trợ, nơi này có người có thể giúp cô sao?

Cô không thể chạy vào rừng, nơi đó có rất nhiều nguy hiểm. Hơn nữa liếc mắt nhìn, có lẽ phải mất một ngày cô mới chạy được đến bìa rừng. Cô đã từng đi du lịch leo núi, rất biết nhìn địa hình, có thể ước lượng thời gian mà đi.

Thời gian càng lâu, cô lại càng sợ. Cô nghĩ quái vật kia mặc kệ là đi đâu, rất có thể một giây tiếp theo hấn sẽ trở lại.

Cô lấy hết tinh thần đứng lên vòng qua tảng đá, bỏ trốn từ đằng sau. Lúc đầu cô chỉ dám cúi người chạy chậm, nhưng lần nữa tự nói với mình nơi này không có bất cứ ai, cho nên lại bắt đầu đứng thẳng sải bước chạy về phía trước, mặc kệ chân ma sát với đất đá đau đớn, cô đều không để ý.

Cô đoán lòng bàn chân của mình nhất định đã bị nát rồi, mỗi một bước đi đều đau nhói. Nhưng ‘chạy’ chính là chuyện duy nhất cô có thể nghĩ ra được lúc bấy giờ.

Cho đến khi chạy mệt cô mới dừng lại, thở gấp hai cái rồi tiếp tục chạy. Phổi vì thở kịch liệt mà đau nhói còn chân thì nặng như đá nhưng cô lại không dám dừng.

Mặt trời vẫn chiếu rọi trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng cô ngẩng đầu nhìn nó, suy đoán xem có phải mình vẫn còn ở trên trái đất hay không? Có lẽ đi một chút nữa cô sẽ gặp người, có thể quái vật kia cũng chỉ là một người bình thường, chỉ cần tìm được thị trấn cô sẽ không sợ nữa.

Ánh mặt trời không phải là mãnh liệt, giống như mặt trời mùa đông. Nhưng cô lại không cảm thấy lạnh, cũng không có gió, thời tiết bây giờ càng giống mùa hè, đó không phải là một mùa lạnh.

Cô không biết mình chạy bao lâu, nhưng thời gian nghỉ ngơi càng ngày càng dài, cũng càng lúc càng chạy hết nổi. Cuối cùng cô dừng lại quay đầu nhìn, phát hiện đã không còn thấy hang đá của quái vật kia nữa, điều này có nghĩa là cô chạy trốn đủ xa rồi sao?

Cô tìm một tảng đá che nắng ngồi xỏm xuống. Cô không thể ngồi xuống đất, mặc dù vô cùng đau vô cùng mệt, nhưng cô chỉ có thể miễn cưỡng mình ngồi cạnh nghỉ ngơi.

Từ từ quỳ xuống, ngồi trên chân của mình, dựa vào tảng đá vì phơi dưới ánh mặt trời mà ấm áp, tận lực nghỉ ngơi nhiều một lát. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mình mệt mỏi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Sau đó cô bị ôm eo bế lên.

Cô hét lên một tiếng ngăn ngủi, sau đó rất nhanh đem tất cả âm thanh nuốt xuống cổ họng.

Là hấn tìm tới.

Hấn có tức giận không? Sẽ thương tổn cô sao?

Cô kinh hoảng nhìn hấn, nhưng hấn thoát nhìn dường như không có bất kỳ phản ứng nào. Hấn không tức giận chuyện cô chạy trốn?

Hấn khiêng cô lên, bắt đầu chạy về. Trải qua chuyện vừa rồi, một lần nữa Dương Phàm biến thành một con mèo nghe lời. Cô không lên tiếng, cũng không phản kháng.

Vừa rồi cô dùng hết toàn bộ sức lực mà chạy, nhưng hấn chỉ tốn một thời gian rất ngắn đã về đến hang đá, có lẽ còn chưa tới năm phút đồng hồ. Lần này hấn không nhét cô vào trong hang đá, mà mang cô đến một bên, nơi đó có đồng củi đang cháy, nướng một cục thịt khổng lồ.

Hấn đặt cô xuống mặt đất, lấy cục thịt đang nướng trên lửa xuống xé một nửa đưa cho cô.

Dương Phàm nhận lấy, một nửa cục thịt giống như quả dưa hấu lớn, nặng chừng năm sáu ký, có thể làm no chết hai người như cô. Cục thịt vẫn còn nóng chảy mỡ ì xèo, vô cùng phồng tay. Cô nhận lấy đồng thời cũng biết lòng bàn tay mình nhất định bị phồng rộp lên rồi, nhưng cô không dám không nhận.

Hấn vẫn còn nướng một nửa kia, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cô một cái, đi tới lấy thịt trên tay cô. Hấn kéo xuống một phần nhỏ đưa cho cô, nhìn cô ăn.

Dương Phàm nhét thịt vào miệng, máy móc nhai. Sợi thịt vô cùng cứng, vô cùng thô, so với thịt cứng nhất mà cô từng ăn qua còn khó nhai hơn nhiều lắm. Cô cắn bản cắn không được, không thể làm gì hơn là nửa ngậm vào miệng nhai.

Hấn lấy thịt trong miệng cô ra, tự mình ăn. Dương Phàm hoảng sợ nhìn hấn, quả nhiên, hấn nhai mấy cái rồi tới gần cô, đem thịt nhai nát nuốt vào miệng cô.

Dương Phàm cố gắng nuốt xuống. Cô biết có vài loài động vật sẽ nuốt con non khi chúng chưa ăn được thịt như thế, cô hồi hận vừa rồi mình không cố gắng nuốt xuống, dù sẽ ghen ghét.

Hấn không đưa thịt cho cô nữa, mà lại ăn một miếng, xem ra tính nuốt cô ăn tiếp.

Dương Phàm vươn tay tới chỗ hấn muốn lấy thịt, mặc kệ hấn có hiểu hay không, cô nói: “Tự tôi ăn.” Cô không dám dành thịt trong tay hấn, cho nên chỉ vươn tay bảo hấn.

Hắn lắc đầu một cái, hành động ngôn ngữ không khác con người là mấy khiến Dương Phàm sửng sốt một chút.

Hắn dứt cô ăn gần nửa khối, trong lúc đó thỉnh thoảng lại đưa tay sờ sờ bụng cô, khi cô bắt đầu cảm thấy không ăn được nữa, hắn cũng đứng lúc ngừng lại. Sau đó đem thịt còn dư lại ăn hết.

2. Chương 2

Dương Phàm nhìn mặt trời, cô có cảm giác, thời gian ở đây dường như không được bình thường, ban ngày hình như quá dài.

Ăn xong thịt, hắn dập lửa, sau đó ôm cô đi tới chỗ có ánh mặt trời.

Bọn họ ngồi dưới đất, Dương Phàm thấy hắn bắt đầu liếm tay của hắn, dầu mỡ trên tay đều được liếm sạch. Sau đó hắn liếm cánh tay, liếm bụng, ôm đuôi liếm, thậm chí còn có xoay nửa người liếm lưng của mình!

Dương Phàm có thể hiểu được, hắn đang làm vệ sinh, nhưng vẫn rất kinh ngạc về độ mềm dẻo của xương cốt hắn. Nhưng cô rất nhanh phát hiện khi hắn liếm xong mình rồi, mục tiêu kế tiếp chính là cô.

Dương Phàm rất bình tĩnh nhìn hắn liếm tay của mình. Khi hắn phát hiện tay cô bị bóng phồng rộp lên thì đột nhiên cô cảm thấy trên đầu lưỡi hắn cũng có lông, lớp lông mềm mại kia đột nhiên dựng ngược lên, rất dễ dàng cạo phá vết phỏng nước trên tay cô.

Trong cơn đau nhức, cô khắc chế mình không rút tay về.

Từ tay đến cánh tay của cô, từ vai đến trước ngực, rồi đến toàn thân. Dương Phàm vẫn chạy xe không đầu, không thèm nghĩ tình huống này có bao nhiêu kỳ quái. Cô dùng hành động sư tử hoặc cạp làm vệ sinh cho bộ lông của con non mà nói với mình chuyện này rất bình thường, dù sao hắn cũng là quái vật.

Vệ sinh xong, hắn để cô nằm trên cỏ bên cạnh phơi nắng, nhưng có lẽ mười phút sau, cô phát hiện hắn thể mà ngủ thiếp đi!

Dương Phàm căng cứng nằm bên cạnh hắn, nhìn lên dáng vẻ hắn ngủ. Hắn nằm nghiêng, cái đuôi lớn không ngừng lay động, nếu như ánh mắt hắn không nhắm, hô hấp bắt đầu chậm và nhẹ lại thì cô sẽ cho rằng hắn chỉ đang nghỉ ngơi.

Cô nằm một lát, thử bò dậy, từ từ rời khỏi hắn.

Cô phát hiện hắn tuyệt không để ý, chỉ là lúc cô vừa đứng lên thì hắn mở mắt ra nhìn cô một cái, sau đó cũng không quan tâm cô nữa.

Rốt cuộc hắn nghĩ như thế nào?

Dương Phàm đoán là hắn có thể căn bản không nghĩ cô chạy trốn? Có lẽ chỉ cho rằng cô muốn dạo một vòng chung quanh? Mặc kệ như thế nào, cô trốn lần nữa. Lần này cô chọn hướng khác.

Ném thử qua lần chạy trốn thứ hai, Dương Phàm càng chứng thật được suy đoán trong lòng, một mặt cũng vì cô thật sự quá mệt mỏi, ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, cô mệt chết đi được, vô cùng mệt, miệng vết thương trên cơ thể luôn nhói đau râm rang. Mặc dù cô cố hết sức chạy, nhưng cũng không hi vọng nhiều tới việc có thể chạy ra khỏi nơi này, hoặc là trên đường chạy trốn sẽ tới được chỗ có thể cầu cứu.

Cho nên khi hắn tìm tới, cô cảm thấy mình vô cùng bình tĩnh.

Hắn đem cô trở lại lần nữa.

Cô cảm thấy mình đã có thể xác định rồi. Hắn không nghĩ là cô chạy trốn, có lẽ giống như sư tử để sư tử con chơi đùa tự do trong phạm vi thể lực của mình, cũng có thể hắn xem hành động chạy trốn của cô là một loại tấn bộ hoặc một trò chơi.

Lần này hấn nhét cô vào hang đá, sau đó hấn cũng vào theo, sử dụng một tảng đá khác cùng cở chặn cửa động lại. Khoảng không gian trong hang đá nhất thời đen kịt.

Cái gì cô cũng không nhìn thấy, chỉ có thể cảm giác được hấn lại đặt cô xuống nệm cỏ, hấn cũng nằm xuống theo. Hấn ôm lấy cô, cái đuôi to vòng thành một vòng bảo vệ hai người. Bây giờ cô đã biết cái đuôi của hấn nhất định dài bằng chiều cao của hấn, nói không chừng còn dài hơn.

Cô một nửa tò mò, hơn nữa là thử dò xét. Cô muốn biết hấn có thể dung túng cô đến đâu, cho nên đưa tay sờ lấy cái đuôi của hấn. Lúc đầu chỉ dám chạm nhẹ hai cái, thấy hấn không có phản ứng, cô mới đưa tay từ từ kéo cái đuôi kia qua.

Hấn ôm cô từ phía sau, có lẽ đây cũng là một loại tư thế bảo vệ?

Cô không ngừng suy đoán hành vi của hấn có nghĩa là gì.

Cổ họng hấn phát ra tiếng giống như chim bồ câu gọi nhau, grừ grừ. Cái tiếng này nghe không giống như tức giận, cũng không có kinh khủng. Dương Phàm đoán nó có nghĩa là tâm tình của hấn cũng không tệ lắm, có lẽ là một loại trạng thái thả lỏng.

Cô vẫn ôm cái đuôi của hấn, lông phía trên vô cùng cứng rắn, cô vuốt dọc theo bộ lông, lông trong tay có lớn có nhỏ. Có thể cô thăm dò khiến hấn cảm thấy thú vị? Hấn bắt lấy tay của cô, để cô sờ chúng nó, sau đó lông đột nhiên mở ra kẹp lấy ngón tay của cô!

Lông của hấn có thể mở ra!

Dương Phàm bị dọa la hoảng lên, hấn vẫn ở sau lưng ôm lấy cô. Lúc này hấn dường như vui vẻ nhẹ nhàng phát ra một chuỗi tiếng xì xào trong cổ họng.

Khả năng đây là tiếng cười của hấn.

Bình tĩnh lại, Dương Phàm lại sờ đám lông có thể mở ra kia lần nữa. Hấn không ngăn cản hành động của cô. Điều này để lộ ra vẻ tin tưởng làm cho cô hưng phấn một chút, đó không phải nói rõ tình cảnh của cô bây giờ coi như an toàn sao?

Những sợi lông kia sắc bén như dao, cô chỉ nhẹ nhàng đụng một cái, có lẽ còn chưa đụng đến, nhưng trên ngón tay đã truyền đến tia đau nhói.

Hấn bắt lấy tay cô kéo về liếm hai cái, cổ họng lần nữa phát ra một tiếng xì xào tương đối ôn hòa.

Dương Phàm cảm thấy đây giống như thở dài.

Sau đó cô ngủ thiếp đi, cô quá mệt mỏi, hơn nữa cô phát hiện quái vật này có khi không xem cô như thức ăn, cho nên cô yên tâm, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này so với cô nghĩ còn dài hơn, bởi vì cô tỉnh lại ít nhất hai lần, nhưng hấn vẫn ngủ, cho nên cô cũng không thể đứng dậy. Thật sự ngủ không được nữa, cô trợn tròn mắt nhìn bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Cô nghĩ, thời gian ở thế giới này có lẽ thật sự khác thường. Chẳng những ban ngày rất dài, ban đêm cũng rất dài. Nhưng điện thoại cô làm rơi trong rừng rồi, điều này làm cô không có cách phán đoán chuẩn xác thời gian.

Đợi cô tỉnh lại lần nữa thì phát hiện rốt cuộc hấn cũng tỉnh. Hấn đang ở phía sau cô kêu grừ grừ một lát. Cô không hiểu hấn đang nói gì, nhưng động tác sau đó của hấn khiến cô hiểu ra.

Cô vốn cho rằng lần này tỉnh lại mọi chuyện sẽ rất khó khăn, nhưng mà tất cả chuyện xảy ra còn đơn giản hơn nhiều so với dự liệu của cô. Hấn giống như một loại động vật chân chính liếm cô, sau đó mới làm chuyện khác. Lúc cô cảm thấy đau mà co rúm lại, hấn sẽ dừng không liếm nữa, đợi cô không đau sẽ tiếp tục.

Sau khi kết thúc cô lại ngủ thiếp đi.

Lần này cô chỉ ngủ trong thời gian rất ngắn liền tỉnh lại. Cửa hang đá đã mở, có thể thấy ánh sáng bên ngoài hắt vào từ cửa động. Cô lại leo ra khỏi hang đá, cẩn thận để không bị ngã xuống đất.

Hắn không ở gần đây, cô vừa khát vừa đói, lần thứ ba rời hang đá. Nhưng lần này không phải chạy trốn, cô muốn đi tìm nước. Cô đi tới đi lui xung quanh hang đá, mặc dù trên đất có thức ăn, đằng xa cũng có rừng, nhưng xung quanh đây cô không tìm được một con sông hay dòng suối nguồn nước nào.

Cô càng ngày càng khát, cảm giác mình sắp chết khát rồi.

Lần này cô không rời hang đá quá xa, luôn đi một hồi lại trở về. Cô đang đợi hắn về sớm một chút, hắn nhất định biết nơi nào có nước.

Mặt trời vẫn không quá chói chang, dường như nó vẫn đứng nguyên một chỗ. Trong lúc đói khát Dương Phàm lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, cô không biết thời gian ở thế giới này chậm đến mức nào, mặt trời vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Cô nghĩ, nếu như chỗ này có thể nhìn thấy mặt trời, vậy có thể đây là một nơi nào đó chưa được khám phá trên trái đất? Hoặc có thể đây là một hành tinh mới, mà hành tinh này cũng ở trong hệ mặt trời? Cách trái đất cũng không xa?

Dương Phàm không biết mình nghĩ đến điều này có hữu dụng hay không, bởi vì cứ xem như đây là một hành tinh mới rất gần Trái đất thì cô cũng không có cách nào lướt qua Không Gian Vũ Trụ mà trở lại Trái đất. Theo trực giác của cô thì cô không tin nơi này là một lục địa nào đó chưa được khám phá. Điều này không thể nào, loài người thế kỷ hai mươi mốt đã đem tất cả góc ngách trên Trái đất này đào ra, không có khả năng có lục địa chưa bị nhân loại phát hiện.

Quái vật kia có rất nhiều chỗ giống người, điều này làm cô rất lo lắng.

Cô vòng tới vòng lui chung quanh, lúc hắn trở lại, cô liếc mắt một cái liền thấy. Sau đó cô phát hiện mình đi tới chỗ hắn, một loại cảm giác đặc biệt thân cận từ đáy lòng dâng lên!

Cô dừng lại, nhưng rất nhanh đem loại dự cảm xấu này đè xuống, sau đó cô không thể khống chế mình chạy về phía hắn.

Hắn kéo một con gì đó có da màu rậm nắng, giống như Báo Biển đi tới. Con vật kia thoát nhìn rất mập, cả người đều là thịt và mỡ.

Mặc dù Dương Phàm không biết con vật này, nhưng cô nhìn thấy nó liền nghĩ nó có thể lấp no cái bụng.

Đây nhất định là một loại động vật có thể ăn, giống như bò hoặc dê. Miệng cô bắt đầu tiết nước bọt, bụng cũng đói kêu lên.

Hắn đứng ở nơi đó, Dương Phàm phát hiện thật ra hắn đang ngồi trên cái đuôi của hắn. Hắn dùng móng tay bèn nhón nhanh chóng cắt xuống bụng con vật kia, sau đó cô chưa kịp nhìn rõ hắn làm thế nào thì hắn đã lột da của nó ra, hơn nữa không có một giọt máu nào.

Loại động vật này không có máu sao? Hay là nó không phải động vật?

Dương Phàm tò mò nhìn.

Hắn đem bộ da hoàn chỉnh để qua một bên, sau đó sử dụng móng vuốt lần nữa, cắt con vật đem thành thứ mà ngày hôm qua cô thấy ... Cục thịt khổng lồ.

Thì ra là vậy, loại động vật này chính là thịt ngày hôm qua, cho nên thật ra nó là một loại thức ăn thường gặp?

Chờ hắn đem thịt bỏ lên nướng, cô chợt nhớ tới chuyện khát nước, đi tới lắc lắc cánh tay hắn, vuốt vuốt cổ họng ra vẻ khát.

Hắn nhìn chằm chằm động tác của cô một lát, sau đó mở miệng cô ra nhìn vào cổ họng cô, thậm chí còn muốn cho ngón tay vào sờ thử.

Dương Phàm đoán là hắn cho rằng cô bị cái gì đó mắc kẹt nơi cổ họng.

Cô nhanh chóng tránh khỏi tay của hắn, không dám để hắn đem ngón tay cho vào cổ họng. Vừa rồi cô tận mắt thấy hắn dùng móng tay nhẹ nhàng lột da như vậy, nếu nó ghim rách cổ họng của cô thì làm thế nào?

Hắn để cho cô nhảy ra, sau đó vẫn nhìn cô, xem ra hắn cũng muốn biết cô muốn gì.

Cô làm động tác nuốt nước miếng, bày tỏ mình rất khát.

“Tôi khát, anh hiểu không? Tôi cảm thấy khát, tôi muốn uống nước.” Dương Phàm nhớ lại có lẽ hắn không cần uống nước giống cô? Ít nhất trong hang đá không có cái gì để chứa nước, gần đây cũng không có sông, cho nên có lẽ hắn là một chủng tộc đặc biệt có thể rời nước.

Thấy cô làm động tác nuốt nước miếng, hắn tăng nhanh tốc độ nướng thịt, còn đặc biệt cắt một miếng mỏng nướng chín trước, sau đó nhai nhai nuốt cho cô ăn.

Dương Phàm ngoan ngoãn ăn xong thịt hắn nuốt, lần thứ ba cố gắng biểu đạt ý muốn tìm ‘nước’ cho hắn. Cô lượm một cục đá, vẽ hình một giọt nước lên một tảng đá khác cho hắn nhìn. Giống như phương thức biểu đạt của manga, giọt nước rơi vào trong nước, từng vòng gợn sóng xô ra.

“Nước.” Cô chỉ vào bức tranh, “Tôi cần uống nước.”

Lần này, cô đoán hắn hiểu được rồi. Bởi vì hắn cứ để thịt ở chỗ này nướng, một tay bế cô lên, một tay cầm khác cầm bộ da mới lột vừa rồi chạy vào rừng.

Dương Phàm nằm trên vai hắn, cảm thấy lần này có hi vọng rồi, trong rừng luôn có sông hoặc suối nhỏ hay đầm nước, rốt cuộc cô cũng có nước để uống.

3. Chương 3

Hắn mang Dương Phàm đến bên một dòng suối nhỏ trong rừng rậm, rốt cuộc khi nhìn thấy có nhiều nước như vậy, Dương Phàm cảm thấy cực kỳ hạnh phúc! Cô thật sự sắp chết khát rồi.

Hắn đặt cô xuống vũng nước cạn, bộ dáng có vẻ mặc cho cô ở chỗ này chơi. Sau đó hắn đến bên kia bắt đầu dùng đá dưới suối mài tắm da kia.

Cô lấy tay vốc nước lên uống no rồi thuận tay vẩy nước lên người rửa một chút, trong lúc đó hắn vẫn mài tắm da kia. Muốn lấy lòng, cô chạy qua thử thăm dò vẩy nước giúp hắn tắm.

Hắn nhìn cô một cái, không ngăn cản.

Cô liền tắm từ phần lưng của hắn, chỉ đơn giản đem nước tưới lên người hắn, sau đó tùy tiện chà xát hai cái. Thật ra thì người hắn đều là lông, nhìn thì tuyệt không bẩn.

Lông trên lưng hắn bắt đầu từ gáy trở xuống màu sắc càng ngày càng đậm. Càng lên trên, lông càng nhỏ, càng mềm mại, càng xuống dưới, lông càng lớn, càng cứng rắn.

Dương Phàm phát hiện thật ra hắn cũng có tóc, chỉ là ngày hôm qua cô xem tóc hắn thành lông, làm cho cô hiểu lầm từ đỉnh đầu đến hai vai của hắn đều lông mọc thẳng lên.

Chỉ có ở đầu và bả vai hắn là có tóc. Chúng nó vừa ngắn vừa thô vừa cứng, Dương Phàm lấy tay thử một chút, cảm thấy lông của hắn có thể nhổ ra làm kim. Tóc hắn từ đầu mọc dài xuống hai bên vai, giống như tách ra hai phía, màu sắc đen nhánh, xuống phần đuôi thì dần dần vàng.

Phần lưng của hắn có xương sống to mà hữu lực, từ trên xuống dưới lớn dần so với con người. Phần lưng nơi tiếp xúc với đuôi thậm chí còn có một phần cứng cứng nhô ra. Dương Phàm sờ thử, hắn lập tức cảm nhận được liên cong người lên, cổ họng phát ra một chuỗi tiếng xì xào thanh thúy, giống như bị gãi đến ngứa ngáy vậy.

Dương Phàm nhin không được cười cười, hắn kéo cô đến trước mặt, dùng đuôi giữ chặt cô, giống như không để cô lộn xộn sờ loạn nữa.

Hắn mài tắm da rất mỏng, theo như cô thấy, hình như hắn mài cho lột lớp màu trắng hai bên mặt da. Hắn ngâm da trong nước vô mấy cái sau đó nhấc lên rũ rũ, khi nước văng ra hết, cô phát hiện tắm da này thế mà không ướt? Cô không tin sờ thử, phát hiện nó đúng là như vậy.

Hắn lôi cô ra khỏi nước, đem tấm da kia so so lên người cô, bây giờ cô đoán tấm da này có khi là quần áo hẳn chuẩn bị cho cô? Từ hôm qua đến giờ cô chỉ gặp qua có mình hắn, dường như cô đã đem vấn đề quần áo này vất ra sau óc rồi. Với điều kiện thế này, cô đã từng cân nhắc qua việc dùng lá cây để xử lý một chút, quần áo của cô đều bị hắn xé nát hết rồi.

Con vật kia có thân hình hình ống, da của nó rất khéo vây quanh người Dương Phàm giống như một cái váy liền. Lúc cô tính lấy nhánh cây làm nút áo thì không biết hắn dùng móng tay của hắn làm thế nào, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn hắn dùng móng tay đâm mấy lỗ, sau đó không biết làm sao mà cột thành một cái kết, khiến tấm da thắt chặt bao quanh người cô. Lần này cô thật sự có váy da thật rồi, còn là cúp ngực.

Loại da này mặc lên người cảm giác không tệ, không nóng cũng không bí. Cô thử dùng sức lôi nó, phát hiện độ đàn hồi của nó rất lớn, kéo ra để lộ khe hở nhỏ giống như tổ ong.

Hắn không vội mang cô trở về hang mà là dẫn cô đi dọc theo con suối nhỏ này, giống như dã thú mang con đi dạo chơi. Cô thấy hắn thỉnh thoảng bắt mấy con tôm cá trong suốt, đem thịt non mềm bên trong cắn xuống rồi dứt cho cô ăn. Cô đi trong suối một lát cảm thấy lạnh chân liền chạy lên bờ, hắn kéo cô lên lưng công cô, tiếp tục đi dọc theo dòng suối nhỏ.

Dòng suối nhỏ quanh co xuyên qua rừng, trên đường không gặp những con dã thú to lớn khác. Cô đoán có thể cánh rừng này chỉ có một mình hắn, ở đây đối với hắn mà nói giống như thiên đường vậy.

Dương Phàm vẫn ở trên lưng hắn quan sát, cô không nhìn thấy bất kỳ cái gì có thể gọi là đường mòn, hắn đi lại trong rừng rậm vô cùng thoải mái, có công cô trên lưng cũng không sao. Cái đuôi của hắn vẫn ở phía sau nâng cô, không để cô té xuống. Cô thử buông lỏng tay, hoàn toàn ngồi trên đuôi của hắn.

Cô không có cách nào phán đoán bây giờ là mùa nào, ở đây cây cối có lẽ đều thô ráp hai người ôm mới hết, thân cây thẳng tắp, cây to thì cao khoảng 20 mét hoặc hơn. Cô chỉ có thể suy đoán, ngửa đầu nhìn cũng chỉ có thể thấy tán cây che kín bầu trời bao la.

Lúc hắn đi trong rừng sẽ tiện tay hái một ít quả dại đưa cho cô, những quả dại đó có màu đỏ và vàng. Màu đỏ ít một chút, một chùm có 7, 8 quả, vô cùng ngọt. Màu vàng có một lớp vỏ bên ngoài, cô phải dùng hai tay cầm nó, cắn lớp vỏ ngoài đi, bên trong thịt quả trắng bạc, ăn không có vị gì.

Hắn bẻ hai cành đầy quả dại mang cô rời khỏi rừng trở lại sườn núi.

Thịt trước hang đá đã nướng xong, củi cũng đã đốt xong rồi. Vỏ ngoài của thịt bị nướng cháy đen, hắn đem phần đen đó bỏ đi rồi bắt đầu ăn thịt bên trong, đầu tiên là dứt cho cô. Cô phát hiện hắn rất thích đem bộ phận có mỡ cho cô ăn, cuối cùng đưa luôn phần thịt béo ngậy gần cổ được nướng vàng giòn cho cô.

Cô dùng cảm nuốt xuống tất cả.

Cô tìm ra cách để cùng quái vật này chung sống. Mặc dù chưa rõ lắm hắn trừ coi cô như giống cái ra, có phải hay không còn có mục đích gì khác, nhưng trước mắt xem ra cô có thể bảo đảm an toàn của mình.

Dương Phàm quyết định đảm bảo an toàn trước rồi tính cái khác sau. Cô cố ý không thèm nghĩ đến mấy hành động kia nữa, cô sẽ không mang thai. Trước đó, cô còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Tối hôm đó, kỳ kinh nguyệt của cô đến. Lúc ấy cô đã ngủ rồi, là phản ứng của hắn gọi cô dậy. Ở trong bóng tối, hắn ở một bên nhẹ nhàng rì rầm vừa kêu vừa liếm nơi cô ra máu. Cô cảm thấy tiếng kêu của hắn giống như đang an ủi cô cùng cầu khẩn cái gì đó.

Cô cảm thấy rất ngại, hơn nữa làm như vậy cũng rất kỳ quái, cho nên muốn kéo hắn ra. Nhưng mặc kệ cô kéo hắn đứng lên mấy lần hắn cũng sẽ cố chấp tiếp tục cúi đầu xuống liếm cô, sau đó không ngừng rì rầm kêu.

Dương Phàm cố gắng đuổi hắn đi, cô đã sớm dùng quần áo bị hắn xé rách làm băng vệ sinh, mang vào rồi mới để hắn quay lại. Có lẽ hắn cho rằng cô vừa chữa thương.

Cả đêm hắn không ngủ, ôm cô nhẹ nhàng vuốt ve, cái đuôi nhọn dựng thẳng chậm rãi lay động trước mặt cô, cô đoán đây là đang chọc cô vui vẻ. Hắn không ngừng phát ra tiếng xì xào nhẹ nhàng từ trong cổ họng, có lẽ cũng là để cô đừng sợ đau.

Ngày hôm sau, hấn không đi ra ngoài săn thú. Lúc mặt trời lên cao, hấn rón rén ôm cô giống như ôm một người sắp chết ra ngoài nắng, cô ngoan ngoãn nằm xuống phơi nắng với hấn.

Cả ngày hấn không ngừng dứt cô ăn trái cây ngày hôm qua mang về. Hấn bắt rất nhiều động vật nhỏ thoát nhìn là con non, nướng chín sau đó đem thịt mềm mớm dứt cho cô ăn.

Hấn dùng một thứ giống như đầu lâu của một loại động vật nào đó trong rừng mang nước về, còn bắt rất nhiều cá tôm tươi.

Đến tối, dĩ nhiên cô không ngừng ra máu, mà hấn thật đau thương kêu gào bi thống. Lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng kêu chân chính của hấn, không phải cái loại tiếng xì xào từ trong cổ họng phát ra, mà giống như chim ưng rít cao vút. Hấn đứng trước hang đá, hướng về phía bầu trời đêm không ngừng kêu suốt đêm.

Ngày hôm sau nữa hấn cũng không đi ra ngoài săn thú. Hấn bế cô ra ngoài phơi nắng, như ôm lấy một quả trứng nâng tay chân cô ôm vào trong ngực, cái đuôi to của hấn vòng thành vòng.

Ngày kế, hấn trừ dứt cho cô uống nước cùng ăn, cái gì cũng không làm, ôm cô ngồi dưới mặt trời không nhúc nhích. Hấn không ngừng sử dụng miệng nhẹ nhàng đụng mặt của cô, cổ họng phát ra tiếng xì xào trầm thấp.

Dương Phàm cảm thấy, hấn cho là cô chết chắc rồi, chảy máu ba ngày. Đây là hấn đang an ủi cô có thể yên tâm chết, không cần khổ sở

Cô không biết làm cách nào để nói với hấn thật ra thì cô không sao. Nhưng mà chuyện này nhìn theo một góc độ khác thì có thể chứng minh một điều, hoặc là hấn không có tiếp xúc với giống cái, hoặc là giống cái trong chủng tộc của hấn không có kinh nguyệt. Có thể bọn họ chỉ rụng trứng trong kỳ động dục.

Dương Phàm cảm thấy kiến thức về sinh vật của mình không đủ dùng, tất cả chỉ có thể dựa vào phán đoán.

So với thời gian cô tính toán thì sớm hơn, từ ngày thứ tư trở đi kỳ kinh nguyệt của cô kết thúc. Cô nghĩ đây cũng chứng minh một điều là, thời gian một ngày của thế giới này quả thật rất chậm.

Lúc phát hiện cô ngừng chảy máu, hấn vui mừng kêu một hồi dài, những tiếng thật dài này khiến Dương Phàm vẫn luôn cho rằng hấn không có hệ thống ngôn ngữ sợ gây người. Cô vẫn cho rằng cổ họng hấn chỉ có thể phát ra những tiếng đơn giản, có lúc nghe giống như chim bồ câu, có lúc nghe giống như chim ưng, thậm chí cô còn hoài nghi hấn có quan hệ gì đó với loài chim.

Nhưng nhìn hấn giống thần lẫn hơn, đặc biệt là cái đuôi to.

Cô nghe không hiểu hấn đang nói gì, nhưng hấn quả thật rất vui vẻ. Để ăn mừng sự bình phục của cô, hấn bắt rất nhiều con mồi về, hái rất nhiều quả dại, còn có nước suối cô thích. Cô phát hiện quả thật hấn rất ít uống nước, mà có lẽ hấn cũng cho rằng cô thích nước suối.

Cuối cùng, thậm chí hấn còn mang hoa tươi về cho cô. Một đồng lớn hoa tươi đủ để vui cả người cô xuống dưới. Hấn dùng hoa tươi trang trí hang đá, trên nệm cỏ cũng rải một tầng.

Lần cuồng hoan này kéo dài một thời gian rất lâu, mà trong khoảng thời gian đó, hấn không có cường bách cô làm bất cứ chuyện gì, cũng không để cô rời khỏi hang đá, không còn mang cô vào rừng nữa, mỗi ngày đều dẫn cô phơi nắng cả ngày, ban đêm ôm cô ngủ. Hấn chỉ để cô ăn những loại động vật còn non thịt mềm, mỗi lần đi săn thú trở về, bộ phận nào béo nhất của con mồi tất cả đều thuộc về cô.

Cho nên trong thời gian rất ngắn, Dương Phàm phát hiện mình đã đen giống y như người châu Phi, cũng không thể tránh khỏi việc béo lên. Thấy cô béo lên, hấn vô cùng vui vẻ. Cô đoán đây là vì hấn cho rằng như vậy mới khỏe mạnh, không dễ ngã bệnh.

Nhưng mười bốn ngày sau, kỳ kinh nguyệt của cô lại đến, trước đó dường như hấn cho rằng cô lại đến kỳ động dục, lúc muốn chạm vào cô, cô liền ôm bụng rên rỉ kêu đau. Cô phát hiện làm như vậy vô cùng hữu hiệu, đặc biệt là hai ngày sau cô lại bắt đầu ra máu, nhìn hấn giống như là cô lại sắp chết rồi.

Hấn đau khổ nhìn cô, dường như cho rằng mặt trời đã không dùng được nữa, thậm chí hấn đem luôn nệm cỏ dời ra ngoài, để cô nằm đó cả ngày, tất cả thức ăn đều đưa đến bên miệng cô. Hấn không cho cô hoạt động, nếu như cô muốn làm cái gì cũng chỉ có thể để hấn ôm giống như ôm một quả trứng đi làm.

Hắn tìm một loại lá cây rất lớn, bắt đầu cẩn thận bọc từ hai chân của cô lên đến hết người cô. Nếu như hắn không cho cô ăn như cũ thì cô sẽ cho rằng đây là phương thức mai táng của chủng tộc hắn.

Sau này cô phát hiện khi được loại lá cây này bao bọc, thân thể của cô có thể giữ vệ sinh lâu hơn. Loại lá cây này có tác dụng đặc biệt, cô đoán nó có thể là một dược hiệu nào đó, ví như làm miệng vết thương mau khép lại hoặc chống bị cảm.

Kỳ kinh nguyệt thứ hai kết thúc, dường như hắn càng cho rằng cô là một loại sinh vật yếu ớt. Có một lần hắn bắt về một con vật ... giống như Báo Biển. Lúc nó vọt nhanh tới chỗ cô, hắn liền dùng đuôi ra sức đánh ngã nó xuống đất, sau đó lại dùng đuôi đập nát thịt con vật kia, đồng thời cũng nhanh chóng giấu cô vào trong hang đá, ban ngày liền đem cửa hang đá đóng lại.

Dương Phàm đã từng sợ hắn sẽ vĩnh viễn nhốt cô ở trong hang đá, nhưng lúc hắn đi bắt con mồi thứ hai nướng chín xong, hắn lại thả cô ra ăn cơm. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô phát hiện, từ lần đó trở đi hắn luôn để cô ở sau lưng, hơn nữa, cái đuôi của hắn lúc nào cũng ôm cô. Cái đuôi vòng thành vòng lớn giống như đang bảo vệ, bất kỳ sinh vật nào đến gần cô đều lập tức bị hắn công kích.

4. Chương 4

Giải quyết xong vấn đề đáng sợ nhất kia rồi, Dương Phàm mới chậm rãi bỏ xuống cảnh giác với hắn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt cô đã sinh sống ở đây hơn bốn mươi ngày.

Điện thoại di động của cô, cô đã nhặt lại từ trong rừng, đương nhiên nó đã sớm hết pin. Cô để hắn nhiều lần đem cô đến ngồi chỗ lúc đầu cô tới. Cô thử nhớ lại nguyên nhân vì sao ngày đó cô lại chạy đến nơi đây.

Dương Phàm đoán có lẽ là có một loại từ lực hoặc từ trường, hay là khe hở không gian nào đó. Ngay thời gian và địa điểm ấy, ngẫu nhiên xuất hiện từ trường bị bóp méo hoặc khe hở không gian, thông hai thế giới hoặc nhiều thế giới hơn thế nữa lại với nhau. Thời gian đó tương đối ngắn ngủi, mà cô ngẫu nhiên lại ngay lúc đó đi qua nơi đó, sau đó tới đây.

Cái đầu càn cối của cô chỉ có thể cho ra một cái kết luận như vậy, trừ lý do đó ra, cô không có cách nào để giải thích tất cả mọi chuyện.

Cô đoán về nhà là chuyện không thể nào được, dù sao cô không biết đến tột cùng là cái gì tạo thành chuyện này. Dĩ nhiên cô cũng không có cách tạo ra một hoàn cảnh như lúc ấy để đưa mình trở về. Cô chỉ có thể thường xuyên đến đó ngồi một lát, hy vọng có thể ngẫu nhiên trở về lần nữa.

Nếu như có thể, thậm chí cô muốn ở luôn chỗ đó. Nhưng hắn không đồng ý. Hắn đồng ý mang cô đến đó, nhưng một lúc sau sẽ mang cô rời đi. Mặc kệ cô van xin hay là tức giận đều vô dụng, cô đã thử qua tuyệt thực, móc cổ họng để phun hết thức ăn hắn đút vào, dùng cách này để biểu hiện sự phản nộ cùng kiên quyết của cô.

Nhưng phản ứng của hắn lại là đi tìm nhiều thức ăn về hơn, mỗi một loại đều thử đút cho cô.

Dương Phàm bị ai đoán rằng hắn có lẽ căn bản không biết tại sao cô tức giận. Hắn sẽ không nghĩ đến ý nghĩa của cử chỉ của cô. Nếu cô cứ khạc thức ăn ra, hắn liền cho rằng loại thức ăn này cô không thể ăn, cô ới ra là vì sinh bệnh.

Hai bên giằng co một tháng, Dương Phàm đầu hàng, mỗi ngày đều ới là một chuyện rất thống khổ, cô không dám để mình bị bệnh thật, nơi này không có bệnh viện.

Tạm đặt xuống chuyện về nhà — thật ra thì cô cũng không ôm nhiều hi vọng, cho nên lúc đặt xuống cũng không phải là rất mất mát. Sau đó, cô quyết tâm sắp xếp lại cuộc sống của mình ở đây cho thật tốt trước đã, dù sao cũng không tìm được cách về nhà, xem ra cô phải ở lại thế giới này luôn rồi.

Cô bắt đầu ghi lại thời gian. Bởi vì không biết nơi này một ngày có mấy giờ, cho nên cô lấy một ngày một đêm làm một ngày, ghi lại con số trên vách đá.

Cô đặt cho hần cái tên là ‘Nick’. Quái vật giống như hần thì gọi là ‘Người Nick’. Cô chỉ gọi hần là ‘Nick’ hai lần, hần liền biết khi cô gọi như vậy thì hần nên nhìn cô. Nhưng cô không biết rốt cuộc hần cho ‘Nick’ là tên của hần, hay có nghĩa là cô cần hần, hoặc tương đương với ‘nhìn sang’.

Bọn họ thường ăn con vật giống như Báo Biển, cô biết loại động vật này vô cùng giỏi chui xuống đất, lúc bắt chúng nó mà không cẩn thận, nó liền nhanh chóng chui vào đất. Nhưng có lẽ Nick là thiên địch của nó, trong chớp mắt hần có thể lấy tay ghim thật sâu vào mặt đất, sau đó lôi nó ra. Giống như hần có thể phát hiện sào huyết của nó cho dù cách một tầng đất.

Có một lần cô ở bên cạnh nhìn, lúc hần lôi một con ra thì có một đám 40, 50 con nhỏ cũng xông ra khỏi hang trong đất, sau đó, trong chớp mắt liền phân tán ra khắp nơi rồi chui lại vào đất.

Cô đặt tên cho loại động vật này là chuột đất, mặc dù thoát nhìn nó giống như Báo Biển, nhưng hành động đào hang lại càng giống chuột, sức sinh sản cũng rất giống.

Cô để hần hái rất nhiều lá cây mà lúc đó hần từng dùng để bọc lấy cô. Cô cho rằng loại lá cây này có thể có tác dụng giữ vệ sinh, cho nên đến bây giờ cô luôn kiên trì dùng nó bọc lên người.

Có lẽ Nick cho rằng cô rất ưa thích loại lá cây này nên hái rất nhiều trải lên nệm cỏ.

Cô thử nhai loại lá cây kia để đánh răng, quả nhiên khoang miệng mát mẻ không để lại mùi lạ. Cô quyết định gọi nó là Bạc Hà, mặc dù nó sinh trưởng trên cây, lá cũng lớn đến mức có thể bọc cả người cô lại.

Nick đối đãi với cô giống như đối đãi với một con thú con không có năng lực tự vệ. Cô có thể tự do hành động trên sườn núi này, nhưng không thể đi xuống sườn núi. Lúc hần đi săn thú, sau khi trở lại chuyện đầu tiên chính là đi tìm cô, nếu như cô không ở xung quanh đây, hần sẽ tìm cô về trước rồi sau đó mới đi làm cơm.

Dương Phàm dùng một cái cọc gỗ cắm lên mặt đất, dựa theo cái bóng dài ngắn của nó khi mặt trời chiếu xuống cùng hướng đổ bóng để phán đoán thời gian cùng phương hướng chuyển động của mặt trời, đơn giản như thế, khá hơn rồi. Cô bỏ ra một ngày để xác định phương hướng chuyển động của mặt trời, vẽ ra các hướng Đông Tây Nam Bắc. Sau đó cô tìm một khối đá trơn nhẵn vẽ y lại các hướng rồi nói Nick sử dụng ngón tay của hần khắc lên mặt đá.

Như vậy, cô có một cái đồng hồ.

Mặc dù cô vẫn không thể phán đoán được giờ hoặc phút, nhưng cô có thể đoán lúc nào là sáng sớm, lúc nào là buổi trưa, lúc nào là gần đến tối.

Sáng sớm, căn cứ vào thời gian thì Nick rời giường khoảng bốn giờ sáng, sau đó hần đi săn thú. Cho đến khi hần trở lại thì có lẽ là một giờ chiều bọn họ mới có thể ăn bữa ăn thứ nhất, bốn giờ ăn bữa thứ hai, sáu giờ bọn họ sẽ tiến vào hang đá, bảy giờ thì trời tối.

Thức ăn của bọn họ đa số đều là chuột đất, bắt một lần đủ ăn hai ngày. Con chuột đất trưởng thành lớn nhất nặng bằng hoặc hơn hai trăm ký. Mỗi lần Dương Phàm chỉ cần ăn một khối thịt rất nhỏ, Nick luôn đem phần thịt mềm nhất béo nhất gần cổ cho cô. Cô chú ý thấy sức ăn của hần lớn hơn cô rất nhiều, đặc biệt là bữa thứ hai, hần có thể ăn nhiều hơn một phần ba so với bữa thứ nhất.

Mỗi ngày Nick đều vào rừng lấy nước suối sạch sẽ cùng quả dại cho cô. Hần rất ít ăn những thứ này, dường như trừ thịt chuột đất, hần không cần ăn thức ăn khác.

Dương Phàm ghi nhớ từng loại trái cây mà hần tìm về cho cô cùng sự biến hóa của chúng nó.

Loại trái cây màu đỏ lần đầu tiên cô ăn thì từ từ càng ngày càng ngọt, màu sắc bên ngoài cũng càng ngày càng đậm, mấy ngày gần đây hần mang loại trái cây đó về thì vỏ ngoài đã biến thành màu đen, hơn nữa thịt quả bên trong càng ngày càng cứng. Nó to như quả trứng gà, Dương Phàm đặt tên cho nó là táo trứng gà. Cô góp nhặt một ít đặt ở nơi râm mát thông gió, xem thử có thể phơi khô hay không, nếu được không chừng có thể lưu đến mùa đông.

Loại quả dại màu vàng có hình tròn, to giống như dưa Tiểu Nam. Vỏ ngoài càng ngày càng dày, càng ngày càng cứng, thịt quả càng lúc càng nhỏ. Khi nó không thể ăn được nữa thì Nick cũng không hái loại trái cây này cho cô nữa, nhưng Dương Phàm muốn nhìn xem loại trái cây này rốt cuộc có thể biến thành cái dạng gì, có chỗ nào đặc biệt có thể dùng được không, cho nên vẫn muốn hắt hái một ít. Cuối cùng cô phát hiện nếu như đem ruột loại trái cây này lấy ra hết thì có thể xem nó như một cái lọ để sử dụng. Vỏ ngoài của nó rất nhẹ, cũng rất cứng. Dương Phàm lấy lửa đốt thử, phát hiện càng đốt càng trắng, nhưng không bị vỡ.

Cô cảm thấy mình tìm được thứ để thay thế nôi rồi.

Cô khiến Nick dùng móng vuốt của hắc moi hết ruột của loại trái cây này, sau đó mang đi lấy nước suối, cô sẽ đun sôi nước lạnh để uống.

Cô gọi nó là quả nôi.

Màu sắc táo trứng gà biến từ đỏ sang đen tổng cộng cần 94 ngày, đến ngày thứ 127 thì nó cứng giống như hòn đá. Dương Phàm cắn không nổi, dùng nước nấu cũng không thấy nó tan ra.

Dương Phàm thất vọng phát hiện táo trứng gà không thể làm thành táo trứng gà khô. Cô lại thử dùng đá đập nó, mài nó, nghĩ nếu có thể biến nó thành bột thì cũng không tệ.

Nhưng cô vẫn thất bại, cô dùng đá cọ xát nó một ngày cũng không thấy có một chút vụn sạn nào rớt xuống. Cô muốn Nick thử một chút, hắc cầm táo trứng gà cứng như cục đá vụn vụn, đem nó chôn xuống đất.

Đây là cách trồng nó sao? Dương Phàm thấy hưng phấn với suy đoán của mình! Cô lấy hết mấy trăm quả táo trứng gà ra, chọn một mảnh đất đón nắng bằng phẳng trên sườn núi, khoanh ô vuông, đem táo trứng gà chôn xuống từng ô đất. Cô bắt đầu tưởng tượng sang năm cô có thể thu hoạch cả một vườn toàn táo trứng gà.

Nick chỉ giữ thái độ trầm mặc bằng quan với hành vi của cô, hắc không tới đây giúp một tay, chỉ thỉnh thoảng ở bên cạnh nhìn một lát. Cô đoán có lẽ hắc chỉ cho rằng cô đang đùa?

Lúc táo trứng gà dần dần càng ngày càng ngọt, mặc dù Dương Phàm vẫn muốn thu gom nó, nhưng Nick rất ít khi mang về cho cô. Cô phát hiện hắc hay hái cho cô những loại trái cây có nhiều nước, lúc trái cây non nhất giòn nhất sẽ hái về. Sau đó hắc mang về cho cô một loại quả dại có vỏ ngoài màu xanh, to gần bằng quả bí đao.

Loại trái cây dại này có thịt màu trắng, ăn rất giòn, nước rất nhiều, nhưng không có mùi vị gì cả. Một quả cũng đủ cho cô ăn mấy ngày, nhưng mỗi ngày hắc đều mang về một quả, cô ăn không hết, hắc sẽ ăn.

Cô cảm thấy gọi nó là bí đao rất tốt.

Sau đó, quả dại hắc mang về càng lúc càng lớn. Dương Phàm nhìn từ táo trứng gà, quả nôi đến bí đao đều thay đổi về kích cỡ, cảm thấy khả năng đây cũng là một tín hiệu chuyển mùa. Suy tính đến chuyện có thể sẽ phải ăn mặc theo mùa, cô quyết định làm chuẩn bị hai việc.

Từ tin tức phía trên, cô vẫn cảm thấy bây giờ là mùa xuân. Vậy kế tiếp chính là mùa hè, trước mắt cô vẫn chỉ mặc da chuột đất cùng với lá bạc hà, nếu như đến mùa hè, giả thiết mùa hè nơi này có thể sẽ nóng hơn thể giới của cô vậy thì cô cần một vật liệu nhẹ hơn mỏng hơn để làm quần áo.

Thứ đầu tiên cô nghĩ đến chính là loại cỏ mà Nick dùng làm nệm cỏ kia. Loại cỏ đó rất dài, cô đã thử lấy một cọng cỏ vòng quanh tảng đá mà bọn họ ở, được hai vòng rưỡi. Thân cỏ vô cùng mềm dẻo, chiều rộng chừng hai ngón tay, dùng đá cắt cũng cắt không được. Cô bắt đầu nghĩ cách làm sao để biến nó trở thành một tấm để làm quần áo mặc.

Điều thứ hai cô nghĩ đến chính là lá bạc hà. Loại lá này lớn, hơn nữa đắp lên người rất thoải mái, khuyết điểm duy nhất chính là nó không đủ bền, rất dễ rách, hơn nữa không biết đến mùa hè nó có còn hay không. Nhìn táo trứng gà và quả nôi biến hóa, cô lo lắng mấy tháng nữa lá bạc hà cũng không còn. Cô đã bắt đầu thử thu gom lá bạc hà, xé chúng nhỏ ra hoặc cột thành xấp để cất, nhưng lá này quá lớn, rất phiền phức.

Trừ việc chuẩn bị quần áo mỏng hơn, cô cũng phải tính đến chuyện lỡ như mùa tiếp theo là mùa đông thì sao. Vậy thì càng hồngбет, nhưng cũng rất có thể, dù sao cô không biết thời gian ban ngày dài bây giờ có phải là mùa hè của thế giới này hay không.

Cô bắt đầu thu gom da chuột đất, mỗi một tấm cô đều để Nick lột ra rồi mài tốt, cô còn muốn nhiều da động vật có lông dài hơn nhưng bây giờ Nick rất ít mang cô vào rừng. Cô cũng không biết làm cách nào để biểu đạt khái niệm động vật ‘lông dài’, ‘nhiều lông’. Cô thử vừa nắm tóc mình vừa nói cho hắn, hắn lại nắm tóc cô nhìn một chút, sau đó tính bỏ vào miệng ăn. Từ ngày đó trở đi hắn liền sinh ra hứng thú với tóc cô, luôn thích dùng ngón tay sờ sờ.

Cô lại thử vừa vuốt chuột đất hắn bắt về, vừa nắm tóc mình biểu đạt ý ‘con mồi lông dài’. Hắn cau mày nhìn một chút, ngày hôm sau cô không thấy một con chuột đất nào chưa lột da mà chưa bị nướng nữa, mấy ngày sau cô suy đoán có lẽ hắn nghĩ ý cô là loại chuột đất đó làm thương tổn tóc cô.

Sau đó cô liền buông tha, quyết định chờ lúc nhìn thấy động vật lông dài liền kêu hắn đi bắt, như vậy đơn giản hơn.

5. Chương 5

Dương Phàm định làm quần áo. Nick chỉ đem toàn bộ da khoác lên người cô, mỗi lần cởi xuống hoặc mặc lên luôn rất phiền phức. Bởi vì hắn làm những cái kết kia khiến cho cô không cách nào mở được, hơn nữa một khi mở ra rồi cô cũng không có cách nào cột lại lần nữa.

Hơn nữa cô cũng không muốn mặc y một loại quần áo, ngay cả khi ngủ cũng không cởi ra.

Trừ cái đó ra cô còn cần giày. Nick rất ít để cô đi bộ dựa vào chính đôi chân của mình, trừ khi ở trên sườn núi. Có lẽ hắn chỉ xem cô như một loại động vật nhỏ chạy tới chạy lui vui chơi. Nếu như đi trong rừng, bình thường hắn luôn cõng cô trên lưng.

Hắn dùng một góc da chuột đất bao lấy chân của cô, này có lẽ tương đương với giày. Nhưng cô cảm thấy đây là vì hắn thấy da ở lòng bàn chân cô quá mỏng quá non, dễ bị thương nên mới làm vậy.

Bất kể nói như thế nào, Dương Phàm vẫn phải làm cho mình vài đôi giày để có thể đi đường dài.

Cô góp nhặt rất nhiều da chuột đất, Nick chưa bao giờ quan tâm cô thu gom những thứ này để làm gì, hắn cũng không quản cô sử dụng chúng như thế nào hay có lãng phí hay không.

Khi bọn họ cơm nước xong nằm trên cỏ phơi nắng, không khí sẽ đặc biệt nhàn nhã. Cô cảm thấy hắn cũng giống như người có thời gian nghỉ ngơi cố định, lười biếng không nhúc nhích.

Dương Phàm rất có hứng thú với Nick. Loại hứng thú này phần lớn nảy sinh từ sự tự vệ an toàn của bản thân. Cô không thể không liều mạng nghiên cứu tất cả những hành động của hắn, bởi vì không có cách nào để hiểu nhau, cô chỉ có thể đem việc chú ý từng phản ứng của Nick thành chuyện quan trọng nhất cần phải tiến hành.

Dần dà, cô theo bản năng chú ý tất cả hành động của hắn, bao gồm tần suất hắn lay động đuôi. Cô nhớ về cái đuôi của động vật, ví như mèo hoặc chó, bình thường cái đuôi của bọn nó có thể biểu hiện tâm tình của bọn nó như thế nào. Là vui hay giận, định tấn công hay quyết định đầu hàng.

Biểu cảm trên mặt của Nick không nhiều lắm, lúc cô ngẩng đầu nhìn hắn, cái thứ nhất cô chú ý tới chính là mắt hắn. Mắt hắn giống như mắt thằn lằn, có màu vàng trộn lẫn với màu xanh biếc, ở giữa có một đường hẹp đen dựng thẳng. Hắn ít khi chớp mắt, có thể nhìn chăm chăm một chỗ trong thời gian rất lâu. Tròng mắt của hắn rất ít khi chuyển động, nhưng cô cảm thấy nó có thể chuyển tới trong đầu, có một lần cô nhìn thấy, bị dọa đến mức tim nhảy ra ngoài.

Lúc đó cô sâu sắc cảm nhận được hắn và cô hoàn toàn khác nhau, cô vẫn còn đang trong nguy hiểm.

Dương Phàm biết bây giờ tâm tình của mình rất có vấn đề, cô cố gắng tỉnh táo, khách quan phân tích bản thân mình. Cô cho rằng nguy hiểm, hoàn cảnh xa lạ, không cách nào về nhà, sự tuyệt vọng, cùng với Nick hùng mạnh đã tạo ra trạng thái ý nghĩ của cô bây giờ.

Đầu tiên, cô có một loại thần phục với loại động vật mạnh hơn - Nick. Đối mặt với lực lượng hùng mạnh của hắn cô không có chút ý thức phản kháng nào. Đường như trước khi muốn phản kháng, tất cả các tế bào của cô đã nói cho cô biết: phục tùng hắn!

Cô cảm thấy đây là năng lực tự vệ của bản thân. Nó chỉ cho cô biết nên làm gì trong tình huống này, so với lý trí hoặc sợ hãi, nó đã sớm không chế cô một bước.

Ở một phương diện nào đó, Dương Phàm cho rằng loại phản ứng theo bản năng này vô cùng tốt. Dù sao cô không thể nào thông qua những kiến thức mà cô biết để tìm hiểu nơi này trong hoàn cảnh như vậy, tạm thời nghe theo trực giác là một lựa chọn tốt. Cô hi vọng tương lai có thể sử dụng bản năng này hữu hiệu hơn.

Tiếp theo, bởi vì lực lượng cùng sự uy hiếp của Nick quá lớn, cô không thể giải thích được cảm giác muốn thân cận với hắn. Cô không tự chủ được muốn lấy lòng hắn, muốn thể hiện mặt tốt của mình cho hắn thích. Ở một phương diện khác, đây dĩ nhiên còn vì lợi ích của cuộc sống nữa. Nhưng càng hồng bét chính là, Dương Phàm lo loại tâm tình không chừng mực này rất có thể lan tràn biến thành một kết quả mà cô không thể tiếp nhận được.

Cho nên, Dương Phàm cố khắc chế loại cảm giác thân cận này của mình. Cô tận lực cố gắng lợi dụng năng lực của mình để thích ứng với hoàn cảnh mới vì sinh tồn, ví như đặt tên cho những loài sinh vật mà cô không biết, khám phá xem chúng nó có lợi gì cho cô không, cố gắng để mình sống tốt hơn.

Loại lòng tin này thành lập sẽ mở ra lối thoát cho sự lệ thuộc của cô vào Nick.

Sau đó, cô hy vọng có thể thành lập một mối quan hệ chính phụ giữa cô và Nick. Cô phát giác ở phương diện trí khôn, Nick kém cô cả một hành tinh. Cô là một người bình thường khỏe mạnh, cô trải qua giáo dục, đối với bản thân, ưu thế của nhân loại rõ ràng không phải nói. Mà cũng rất dễ nhận thấy Nick vẫn còn trong giai đoạn sơ khai.

Giống như tiến hóa, đặc biệt là đại não và trí khôn muốn tiến hóa phải trải qua hơn vạn năm hoặc mười mấy vạn năm. Cho nên nếu như cô có thể nắm giữ tốt chừng mực thì sẽ không chọc giận Nick, cái mạng nhỏ của cô là điều kiện tiên quyết, có lẽ cô có thể khống chế Nick. Không phải dùng vũ lực hoặc thuần hóa, mấy thứ đó tuyệt đối không thích hợp sử dụng trong tình huống này. Cô chỉ hy vọng có thể hiểu rõ Nick, để hắn không đến nỗi có uy hiếp với cô nữa, thậm chí sẽ trở thành chỗ dựa để cô sống sót ở nơi này.

Dương Phàm vừa làm bộ quần áo đầu tiên của mình ở nơi này, vừa nhìn Nick đang lười biếng phơi nắng bên cạnh, cái đuôi của hắn đang chậm rì rì lay qua lay lại trên cỏ. Cô cảm thấy hắn rất thích phơi nắng, cái đuôi của hắn cũng lay động với tần suất rất nhẹ.

Điều này làm cho tâm tình của cô cũng buông lỏng.

Cô để lại một ít xương của thú dùng làm thức ăn, những khớp xương này hình dạng khéo léo mượt mà, rất có hình, ở giữa còn lõm xuống rất rõ ràng. Cô cảm thấy cái này có thể thay thế nút áo.

Quần áo cô làm vô cùng thô sơ, chỉ đơn giản có hai cái tay áo, chỗ đường nối thì dùng cỏ trên nệm cỏ kia... cỏ mềm dẻo xuyên qua, cột lại phần đuôi.

Cô gọi loại cỏ này là cỏ dây. Nó có thể chà xát cho nhỏ, mặc dù so với sợi dây mà nói, nó vẫn thô đến dọa người, nhưng Dương Phàm cho rằng vừa mới bắt đầu thì không nên yêu cầu quá cao, về sau cô có thể tìm được vật liệu thích hợp hơn để thay thế.

Về phần hai mặt trước sau, cô chỉ đơn giản lấy hai mảnh da ghép thành một cái ống lớn, đem tay áo nối lên hai đầu, chính giữa dùng cái khớp xương móc lại, đem bả vai vá tốt, rốt cuộc cũng làm xong bộ quần áo đầu tiên. Cô cảm thấy cũng không tệ lắm.

Nick vẫn ở bên cạnh nhìn cô làm những chuyện này, nhìn hắn có vẻ cũng rất tò mò.

Sau đó cô đem nó mặc vào. Vô cùng khó chịu, bộ quần áo này mặc vào người không phải là khó chịu kiểu bình thường. Đầu tiên là tay áo quá chặt, bởi vì cô chỉ dùng một tấm da chuột đất cắt thành hai nửa sau đó làm thành hai cái tay áo, chỗ đường nối lại quá nhiều, kết quả tay áo thì không xem là nhỏ, nhưng mặc vào lại vô cùng chặt. Thật may là da rất co giãn, cô vẫn có thể xỏ tay vào.

Tiếp theo là nơi nối bả vai và tay áo rất không được tự nhiên, làm cô cảm thấy chỗ cánh tay giống như có một cái khung. Còn cổ áo thì quá nhỏ, thít chặt khó chịu. Phần quần áo phía dưới thì quá lớn, bởi vì cô muốn làm rộng một chút, về sau có thể mặc thêm đồ bên trong, kết quả hai tấm da vá lại lớn như cái thùng phi, đủ để một người nặng hơn Dương Phàm hai trăm ký mặc.

Dương Phàm như đưa đám mất sức chín trâu hai hổ cởi ‘quần áo’ này từ trên người ra. Nick tò mò đi tới nhìn, có lẽ hắn không hiểu tại sao cô lại làm như vậy. Bởi vì hắn không cần khoác những thứ này lên người.

Dương Phàm đoán lúc đầu hắn chuẩn bị cho cô những tấm da này bọc lấy thân thể chỉ vì cô không có lông. Bộ lông kia có thể bảo vệ thân thể của hắn, mà cô không có, có lẽ mới đầu hắn cũng phát hiện ra da cô không thể sánh với lông của hắn, da cô vô cùng yếu ớt. Không chỉ mình hắn, chỉ sợ một nhánh cây trong rừng cũng có thể làm rách da cô.

Tất cả da làm bộ quần áo xấu xí Dương Phàm đều làm thành quần lót, cái này đơn giản hơn nhiều, trước sau một khối da hình tam giác, dùng cổ dây cùng khớp xương nối lại là được. Trải qua sự kiện làm quần áo kia, cô phát hiện tay nghề làm quần lót của mình tốt hơn nhiều. Điều này làm cho cô rất nhanh lấy lại lòng tin. Còn có, da chuột đất này thích hợp làm quần lót vô cùng. Nó thông gió, có độ đàn hồi, cũng rất nhẹ.

Lãng phí mấy tấm da, rốt cuộc Dương Phàm cũng làm ra được một cái áo có thể mặc được lên người. Mặc dù cổ áo, nách vẫn rất không thoải mái, nhưng ít ra nó có thể dễ cởi, dễ mặc, che được những nơi cần che. Dương Phàm nghĩ mình đã làm tương đối khá. Mục tiêu kế tiếp chính là quần, cuối cùng là giày.

Quần cũng rất nhanh được làm xong, nhưng giày nhưng vẫn làm không được, Dương Phàm thử dùng cổ dây bện giày cỏ, nhưng đây chỉ là tạm thời, cô muốn làm một loại giày có thể đi được vào mùa đông. Nếu như thật sự không có cách nào, cô chỉ có thể dùng da chuột đất bọc hai chân lại khi mùa đông đến. Nhưng đến lúc đó rất có thể ngón chân sẽ bị đông lạnh.

Cô còn làm mũ, cái này rất đơn giản. Nick bắt chuột đất con cho cô ăn, cô nghi ngờ hắn vẫn xem cô như một con thú con mà nuôi. Nhưng da chuột đất con này rất thích hợp, chỉ cần dùng cổ dây cột một vòng là được. Cô vốn muốn làm thành dây kéo, nhưng cổ dây quá lớn, nếu như hai bên đều xỏ cổ dây này vào, mũ này đội lên sẽ rất không thoải mái.

Nhưng Nick rất ưa thích cái này, kể từ khi hắn thấy cô thử mang rồi, ngày hôm sau cô liền phát hiện hắn đội đi vào rừng săn thú, về sau lần nào cũng mang. Cô đoán có thể trong rừng có mấy loại côn trùng nhỏ công kích đầu của hắn..., dù sao trên đầu hắn cũng không có lông dài, chỉ có một tầng tóc thô cứng còn giống như châm.

6. Chương 6

Dương Phàm bắt đầu nơm nớp chiến đấu chuẩn bị qua mùa đông, nhưng thoáng một cái hơn một trăm ngày nữa trôi qua nhưng cô vô thức phát hiện mình nên tính lại thời gian ở thế giới này lần nữa xem nó chậm bao nhiêu lâu.

Nếu như tính theo phương pháp tính thời gian mà cô biết thì cô đã tới thế giới này hơn một năm rồi. Nhưng ở đây, dường như ngay cả một mùa cũng chưa kết thúc.

Nhưng Dương Phàm tin mùa đông nhất định sẽ đến, cô không biết mùa đông ở đây rốt cuộc như thế nào. Cô chỉ lo nếu như một mùa có thể là ba trăm ngày thậm chí dài hơn, như vậy mùa đông đến, cô cần trữ bao nhiêu thức ăn mới đủ.

Nghĩ đến đây, cô lại cầu nguyện mùa đông tới chậm hơn một chút.

Giả thiết mùa đông cũng dài bằng mùa này, vậy cô cần trữ ít nhất 300 ngày thức ăn mới đủ.

Trước mắt, đồ ăn Nick tìm về cho cô, một thứ có thể trữ lâu dài cũng không có.

Táo trứng gà thì biến cứng giống như cục đá, có nấu lên cũng vô dụng. Quả nòi thì có vỏ ngoài càng ngày càng cứng, càng lúc càng dày, thịt quả đã sớm không thể ăn được. Cá tôm trong dòng suối nhỏ toàn thân

trong suốt, có lẽ to dài chỉ bằng hai ngón tay, phơi khô còn có mùi tanh rất nồng. Chỉ cần phát hiện ra, Nick sẽ ném chúng đi.

Bí đao có hàm lượng nước quá nhiều, cắt nhỏ phơi khô sau cũng không thể duy trì, nó sẽ co lại giống như lá cây khô.

Dương Phàm chuyển tầm mắt sang thịt chuột đất, mặc dù sợi thịt của nó vừa cứng vừa thô, mỗi lần Nick đều phải nhai qua đút cho cô mới có thể ăn, cho nên lúc đầu cô không có suy xét đến nó. Nhưng bây giờ không có cách nào.

Cô thử cắt thịt thành lát, sau đó đặt trên phiến đá nướng nó thành thịt khô. Nhìn thành phẩm duy nhất không trở thành thức ăn kỳ quái, cô cảm thấy ít nhất mình cũng tìm được một loại thức ăn có thể dự trữ.

Thịt chuột đất phơi khô dĩ nhiên vô cùng cứng, cô hoàn toàn cắn không nổi, có cầm đá đập cũng không được, cô chỉ có thể mang nó đi luộc, dù sao thành phẩm có thể trừ chỉ là bước đầu tiên, nó phải ăn được mới được.

Khi luộc thịt, nước luộc trở nên vẩn đục, cô vớt nó ra, phát hiện nó không có một chút biến dạng nào. Cô thử ăn canh, nếu như thịt khô không thể ăn, vậy canh có thể uống cũng là một sự tiến bộ.

Sau đó, cô kinh ngạc phát hiện, nước luộc thịt này mặn.

Cô đã từng nấu qua thịt chuột đất, ăn đủ loại thịt nướng, nấu thử nó, cho rằng như vậy có lẽ thịt này sẽ không cứng, bằng răng của cô cũng có thể ăn được, không cần bữa nào cũng nhờ Nick đút cô. Thế nhưng nước luộc thịt khi đó không có mặn.

Đầu tiên cô nghĩ đến việc, nếu như thân thể của cô không có muối bổ sung vào, khả năng đã sớm xảy ra vấn đề rồi.

Thịt chuột đất chứa muối? Đây là vì thức ăn của nó có muối sao? Cô cho là thức ăn của chuột đất là côn trùng cùng có trong đất, có lẽ là nước ngầm?

Cô một hơi nướng rất nhiều thịt khô, sau đó ném thử nước, nước luộc vẫn mặn như vậy. Cô muốn cạo ra ít muối dưới đáy, như vậy có thể trừ một chút muối. Nhưng mà dưới đáy quả nồi cái gì cũng không có.

Lúc cô muốn dùng biện pháp khác thử lại lần nữa thì Nick cầm hai miếng thịt cô phơi khô rồi luộc qua lên ăn, sau đó hắt nhỏ những miếng thịt kia ra.

Cô vừa định cho là chế biến qua như vậy thì thịt không thể ăn được nữa, Nick nổi giận. Hắn hướng về phía cô thét chói tai, cái đuôi lớn dùng sức đập xuống mặt đất.

Dương Phàm bị dọa sợ hãi, trải qua một đoạn thời gian như vậy dường như cô đã cho Nick là vô hại. Cô biết đó chỉ là nguyên nhân mà đầu óc cô nghĩ ra để tự trấn an mình, cô cố ý quên đi, xem nhẹ khả năng hắn có thể tổn thương cô, mặt khác là vì cô không có cách nào khắc chế khát vọng thần phục cùng thân cận hắn, thậm chí cô còn tìm lý do cho hành vi của hắn, dùng điều đó để chứng minh hắn vô hại, còn cô thì an toàn, bây giờ tất cả đều bình thường.

Nhưng cô luôn luôn chống lại loại ý thức này, mỗi ngày cô đều tự nói với mình khát vọng sâu sắc nhất chính là về nhà, cô không thể quên thế giới chân chính cùng ngôi nhà chính thức của cô, cũng không thể quên bản tính của Nick không phải là người, mà là một quái vật.

Hai tư tưởng chống đối lẫn nhau, cô không thể để cho tư tưởng nào chiếm thế thượng phong, nếu không cô sẽ trở thành đầy tớ hoặc một kẻ điên chân chính, bởi vì không thể về nhà mà nổi điên.

Cô thận trọng duy trì sự cân bằng này, ở trong đầu cô, giống như có ba người. Một người muốn thần phục, muốn quên chuyện về nhà, muốn dút khoát ở lại chỗ này, không cần suy tư hoặc thống khổ nữa. Tiếp nhận tất cả của hiện tại, vứt bỏ quá khứ là chuyện rất đơn giản, chỉ cần cô không xem mình là người nữa.

Mà trái lại, có một người rất chán ghét tất cả của hiện tại, thù hận Nick, thù hận thế giới này. Nó không ngừng lặp lại Nick sẽ tổn thương cô, vũng vàng khắc vào sâu trong nội tâm. Nó khát vọng hủy diệt tất cả mọi chuyện trước mắt, giết Nick hoặc giết chính bản thân mình, cho dù chết mới có thể giải thoát khỏi tất cả.

Người cuối cùng đứng ở bên ngoài, bàng quan nhìn hai người trước mặt đánh nhau. Nó lý trí mà khách quan, có thể tránh tổn thương, thù hận cùng dục vọng hủy diệt chính mình, chỉ dùng phương thức đơn giản nhất để suy nghĩ — đó chính là làm thế nào để tiếp tục sống.

Lúc nào Dương Phàm cũng nắm chặt người thứ ba không chịu buông ra. Khi cô phát hiện mình sắp nghiêng về một phía nào đó hoặc là chuyện trước mắt sắp làm cô mất đi lý tính thì cô luôn tự nói với mình, dùng phương thức thứ ba để suy tính và đối mặt với tất cả mọi chuyện trước mắt.

Tựa như bây giờ, cô khắc chế bản thân mình không cần thét chói tai, không cần chạy trốn, tránh việc kích thích Nick. Cô nhỏ giọng kêu tên của hắn, sau đó cả người tứ chi nằm trên mặt đất.

“Nick, Nick, Nick. . . .” Lòng của cô đang cuồng loạn, ngón tay lạnh như băng. Cô nắm chặt ngón tay của mình, nắm đến đỏ ngón tay trắng bệch, đầu ngón tay sắp rách cả ra.

“Nick, Nick. . . .” Cô ra lệnh cho bản thân mình không được nhắm mắt lại, dùng khước mắt chú ý nhất cử nhất động của Nick, đặc biệt là phương hướng mà cái đuôi của hắn đang vung vẩy, tránh cho việc hắn tập kích cô mà cô không kịp tránh.

Thật may là Nick chỉ dùng đuôi đập xuống đất đe dọa cô, sau đó hắn nhấc cô lên nhét vào trong hang đá, đem cửa động chặn lại.

Đây là lần đầu tiên hắn nhốt cô vào hang khi trời còn sáng.

Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm, nếu như nhốt cô chính là trừng phạt, vậy thì sự kiện này chắc đã chấm dứt rồi. Đợi cô từ từ buông lỏng mới phát hiện vừa rồi tất cả các bắp thịt trên người đều căng thật chặt, bây giờ bọn chúng vừa mỏi vừa đau, bắp thịt trên bắp vai và bắp chân đều co rút nhẹ.

Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.

Cô co vào trong góc, đem chính mình co thành hình cầu, ôm đầu gối thật chặt tựa vào vách tường trong hang đá. Cô không tự chủ được dùng sức, lúc phát hiện lại ra lệnh cho mình buông lỏng, sau đó quá trình này không ngừng tái diễn.

Tay chân của cô bây giờ lạnh như băng, vẫn còn đang phát run.

Cô thử phân tích nguyên nhân Nick đột nhiên nổi giận.

Cô từng làm rất nhiều chuyện, cắt xén da chuột đất, chứa quả dại, phơi khô cá tôm, thời gian dài như vậy dường như cô làm cái gì Nick cũng không nổi giận giống như hôm nay.

Là vì cô sử dụng là thịt chuột đất sao? Nhưng cô nướng mỡ thịt khô đầu tiên rồi còn nấu nó, hắn cũng không phản ứng như thế.

Là lượng biến tạo thành chất biến sao?

Dương Phàm thử đứng ở góc độ động vật để suy xét vấn đề. Ví như, thức ăn là cực kỳ quan trọng, bọn họ sẽ vì thức ăn mà chém giết, thậm chí trong cùng tộc cũng sẽ làm như vậy.

Trước kia Nick không ngăn cản cô làm thí nghiệm với da chuột đất và quả dại, là vì đó không phải là thức ăn của hắn, hắn không quan tâm.

Mà hắn phản ứng với thịt chuột đất là vì đó chính là thức ăn của hắn, cô làm vậy là lãng phí thức ăn. Hình như trước khi hắn nổi giận, hắn đã ném thịt khô bị cô nướng qua rồi luộc, sau đó nhổ ra.

Cô lãng phí thức ăn của hắn, cho nên hắn mới nổi giận.

Nếu tìm được nguyên nhân, cho dù là suy đoán, cô cũng cho rằng chuyện này đang phát triển theo hướng tốt. Ví như cô sẽ không bao giờ lãng phí thức ăn của Nick nữa, cô sẽ không tái phạm sai lầm hôm nay. Hơn nữa, cô cũng sẽ càng cẩn thận, khoảng thời gian này, sự phòng bị của cô đối với Nick đang trượt đến một giới tuyến nguy hiểm, cô phải luôn nhớ hắn lúc nào cũng có thể lấy mạng của cô, hơn nữa hắn không phải là người.

Dương Phàm ở trong bóng tối đợi đến lúc Nick thả cô ra ngoài. Cô đứng ở góc độ của Nick để suy xét xem hắn sẽ trừng phạt cô như thế nào. Nhốt cô vào đây là một, có thể còn không cho cô ăn.

Cô tránh không nghĩ đến việc hấn có thể tổn thương cô. Cô cho rằng nếu lúc tức giận hấn nhốt cô vào đây, vậy cũng có thể lúc hết giận rồi hấn sẽ không tổn thương cô nữa.

Cô theo bản năng đem kết quả tệ nhất bày ra trước mắt, tình nguyện tin tưởng tất cả đang trở nên tốt hơn.

Cô đếm nhịp tim của mình trong bóng tối, càng đếm càng nóng lòng, cô bắt đầu nghĩ đến chuyện khác. Cô không dám lập tức làm tiếp thêm thí nghiệm để tìm ra thức ăn có thể dự trữ nữa, mặc dù trong khoảng thời gian này chuyện đó vẫn luôn là chỗ dựa tinh thần của cô.

Cô bắt mình suy nghĩ xem phải làm một đôi giày thế nào để có thể trải qua mùa đông này, còn nữa, Nick nhìn qua thì giống thần lẩn, cô không biết thần lẩn có ngủ đông hay không, nhưng thần lẩn rất giống rắn, mà rắn lại ngủ đông, nếu như đến lúc đó Nick cũng ngủ đông thì cô sẽ tiếp tục ở lại hang đá này, hay là tìm chỗ khác?

Vấn đề này rất nhanh hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cô, kéo cô ra khỏi sợ hãi. Cho đến khi Nick mở cửa hang đá, ánh sáng xuyên vào, cô còn chưa hoàn hồn.

Nick kéo cô ra ngoài. Mà cô lại phát hiện khi mình đến gần hấn sẽ không tự chủ được mà phát run, cô không có cách nào khắc chế. Cô cứng ngắc giống như tảng đá, tay chân không nhúc nhích được, co rút thành một cục.

Cô phát hiện đó là một loại phương thức để cô phát tiết sự sợ hãi đối với Nick ra ngoài. Rõ ràng cô đã hoàn toàn mất đi năng lực khống chế hành động! Đầu óc của cô còn có thể suy nghĩ, cô nhớ trong truyện cổ tích có nói về một con ếch bị rắn nhìn thì sẽ không thể nhúc nhích, cô nghĩ đây có lẽ chính là phản ứng khi nhìn thấy thiên địch.

Mất đi ý chí phản kháng, thân thể hoàn toàn mất khống chế, chỉ có thể im lặng chờ chết.

Loại phản ứng sợ hãi cực độ này xảy ra lần đầu tiên trên thân thể cô, trong đầu cô điên cuồng chuyển động, cô ra lệnh mình phải cử động. Nhưng xem ra hiệu quả thật không tốt, tay chân của cô vẫn như cũ không phải của cô.

Hơn nữa là cảm giác Nick nắm tay của cô, lớp lông lạnh như băng, mạnh mẽ, móng vuốt bén nhọn. Tất cả ký ức đáng sợ lại chen chúc chảy ngược trở về trong đầu của cô, bị cô gắt gao đè nén xuống, chỉ có vài lần bạo lực xuất hiện lên người cô.

Cô muốn bản mình cho rằng mình đã quên rồi, hoặc là không thèm để ý, nhưng thân thể cô còn nhớ rõ. Bây giờ thông qua tay Nick, thân thể của cô đều nhớ lại tất cả.

Thân thể, trí nhớ tách biệt với sự chi phối của đại não, cảm giác này là lần đầu tiên, nhưng chỉ một lần này thôi cô cũng đã chịu đủ. Cô bắt đầu hít sâu, hy vọng có thể thông qua hành động này để làm mình trấn định lại. Cô không thể tiếp tục mất khống chế.

Cô nghiêng đầu nhìn thăm cỏ xanh bên cạnh, tận lực dùng những thứ có thể xem là tốt đẹp này để bình tĩnh lại, quên đi quái vật bên cạnh.

“Nick, Nick.” Cô máy móc gọi cái tên cô đặt cho hấn, cô phát hiện khi cô đặt tên cho hấn, là hy vọng có thể khống chế hấn, đem hấn biến thành thứ mà cô quen thuộc chứ không phải một quái vật xa lạ. Bây giờ cái tên này giống như bùa hộ thân của cô, làm cho cô tin rằng bên cạnh cô vẫn là Nick quen thuộc chứ không phải quái vật kia.

Nhưng những cố gắng này lại thất bại khi hấn bắt lấy cằm của cô cho cô ăn!

Cô kêu to hồng hét! Từ trong thân thể bộc phát một sức mạnh khó tin, cổ lực lượng này làm cô dùng tay chân đẩy hấn ra, lặn một vòng chạy đại về một hướng nào đó.

Rất nhanh cô bị bắt trở lại. Nick dùng cái đuôi kéo cô về, dù cô có kêu to giãy giụa hết sức chống cự hấn vẫn dùng cái đuôi buộc chặt hai chân cô lại, một tay bắt lấy hai tay cô.

Lúc này Dương Phàm đã mất đi lý trí, trong sự sợ hãi cực độ cô đã lung tung công kích quái vật trước mắt. Nhưng một giây sau, sợ hãi cực độ cùng sự bộc phát đột nhiên dẫn tới các bắp thịt khẩn trương co rút, sau đó cô té bất tỉnh.

Lúc cô té xỉu, Nick vẫn không biết nên làm sao với cô. Cô mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, không nhúc nhích. Hắn phát hiện bây giờ cô đã nghe lời rồi, cho nên bế cô về lần nữa, cố gắng cho cô ăn, nhưng cho dù hắn dùng đầu lưỡi mớm thịt vào miệng cô mấy lần, cô cũng không nuốt xuống.

Cô không có chảy máu, cho nên Nick không cho là cô bị thương. Cô nhắm mắt lại giống như đang ngủ, nhưng bây giờ là ban ngày, bọn họ đang dùng cơm.

Nick không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cô, mỗi một miếng lại thử đút vào miệng cô. Cô không ăn, hắn chỉ có thể tự mình ăn lấy.

Chờ Dương Phàm tỉnh lại thì cô phát hiện từ phía dưới đến trước ngực mình đều là vụn thịt, hắn còn ôm cô, cái đuôi của hắn vẫn vòng lấy cô.

Mới vừa tỉnh lại, cô không nhớ rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, mà Nick thấy cô mở mắt liền đem khối thịt mỡ non vẫn đang nướng đưa vào trong tay cô, đây là phần duy nhất cô có thể tự dùng răng của mình để ăn.

Dương Phàm theo bản năng nhận lấy, lúc nhai được hai ba miếng, chuyện vừa mới xảy ra đột nhiên hiện lên trong đầu cô! Điều này làm cô bị sốc, ho kịch liệt, cũng giùng giàng leo xuống người Nick.

Nick vẫn cố chấp dùng đuôi ôm cô.

Cô không tiếp tục phản kháng, cô ra lệnh mình dừng lại, chuyện vừa rồi không thể xảy ra nữa. Cô không thể mạo hiểm, có lẽ lần sau cô phát cuồng, Nick sẽ thật sự tổn thương cô.

Khi cô phát hiện mình có thể khống chế được thân thể, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Một ngày hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc.

7. Chương 7

Dương Phàm biết bây giờ mình có vấn đề, từ sau cái lần Nick nổi giận kia, cô đột nhiên trở nên trầm lặng.

Lúc đầu, cô để mặc cho mình nghỉ ngơi một khoảng thời gian, nhưng hơn mười ngày sau, lúc nào Nick rời đi cô đều chui vào hang đá, chỉ khi nhìn thấy hắn trở về mới đi ra ngoài. Cô biết mình đã thay đổi.

Trước kia dường như ngày nào cô cũng bắt buộc chính mình kiểm việc để làm, không ngừng suy nghĩ, một giây cũng không thể dừng lại, điều này làm cho cô cảm thấy trong lòng mình có hi vọng. Nhưng bây giờ thì khác, cô giống như bất cần đối với tất cả mọi chuyện, thậm chí còn muốn buông tha sinh mạng, để bản thân cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, lúc nào chết thì chết, chuyện gì cũng không muốn quan tâm. Thỉnh thoảng ý nghĩ này nổi lên, khi đó cô sẽ có cảm giác muốn trả thù, sau đó, mặc cho ý nghĩ này càng ngày càng thường xuyên chiếm cứ đầu óc của cô.

Cô biết mình không thể tiếp tục như vậy nữa, cho nên mặc dù vẫn không chịu suy nghĩ tiếp vấn đề chuẩn bị thức ăn để qua được mùa đông, nhưng cô vẫn bắt buộc mình không thể ở lại trong hang đá mờ tối, phải ra ngoài ngồi phơi nắng dưới ánh mặt trời. Mặc dù ra ngoài cũng chỉ ngồi không nhúc nhích trên đồng cỏ gần hang đá cũng được.

Cô không giống trước kia chủ động đi thân cận Nick, cô phát giác bản thân còn muốn chọc giận hắn, có một loại ý tưởng điên cuồng: tao chính là muốn xem, xem thử mày còn có thể làm gì tao, cho dù tao có chết cũng không sợ.

Cho nên cô cắn chặt răng, đóng chặt miệng trước mặt Nick, tuyệt đối không để mình vì nhất thời xúc động mà làm ra chuyện gì không thể giải quyết.

Sau đó cô sẽ ngồi xuống bên cạnh Nick, cho dù đáy lòng sợ đến mức toàn thân phát run cũng muốn đến gần hắn.

Bởi vì cô không thể trở mặt với Nick, cô phải giữ vững mối quan hệ hữu nghị với Nick. Nhưng nếu bây giờ cô không thể giống như trước đây chủ động đi lấy lòng hắn, vậy chỉ có thể dùng phương thức này để biểu hiện ý muốn thân cận.

Nick hẳn là phát hiện ra sự khác thường của cô, hắn vẫn như cũ dùng cái đuôi khóa chặt cô lại lúc cô tới gần, mỗi ngày vẫn dứt thịt cho cô ăn, xem ra hắn cũng có chút để ý đến chuyện cô đột nhiên mất đi tinh thần.

Có một ngày, hắn vào rừng săn thú về mang theo mấy quả trứng phía trên có hoa văn màu xám tro. Những quả trứng kia có lẽ nhỏ hơn trứng gà một chút, không biết là của loài động vật nào. Hắn đưa cho cô, cô liền cầm vào trong tay nhìn, cô không biết hắn muốn làm gì, mà cô cũng không ăn trứng sống.

Nick nhìn cô bất động, không biết có phải là vì nghĩ cô không ăn trứng hay không. Hắn lấy trứng, dùng một cái lá to bọc lại, gõ nhẹ xuống đất hai cái, sau đó thả xuống tảng đá gần đồng lửa. Một lát sau, hắn lấy lá cây về mở ra, bên trong trứng đã chín, vỏ đã bể, lòng trắng và lòng đỏ phân tán trên lá, bốc hơi nóng.

Nick đưa lá cây cho cô, lấy lòng trắng cùng lòng đỏ trứng bên trong dứt tới bên miệng cô, ý bảo cô ăn.

So với thịt chuột đất thô tháo thì trứng đúng là vừa mềm lại vừa dễ nhai. Dương Phàm ăn những thứ này, nhìn hắn có vẻ rất hài lòng, sờ sờ lưng của cô.

Cô đoán đây là vì tinh thần của cô không tốt, hắn mới tìm trứng dứt cho cô. Có lẽ hắn cho là cô ngã bệnh, trứng so với thịt mềm hơn, thích hợp hơn để người bệnh như cô ăn.

Từ ngày đó trở đi, mỗi ngày hắn đều mang một ổ trứng về, lớn nhỏ không đều, xem ra cũng không cùng một loại. Trừ loại có hoa văn màu xám tro, còn có một loại trứng nhỏ hơn vỏ màu xám đậm, một loại lớn giống như nắm tay màu trắng. Có lúc 7, 8 quả, có lúc 4, 5 quả, có lần hắn còn dùng một cái lá bọc về tới 40, 50 quả trứng! Không biết là đã đào rỗng sào huyết của loài động vật nào. Lần đó, trứng mang về cô phải ăn nửa tháng mới xong. Cô sợ ăn chậm thì trứng lại nở ra Tiểu Quái Vật gì gì đó dọa người hơn.

Những loại trứng này không có cái nào ngoại lệ, đều là lấy dưới đất. Nhìn ngoại hình của Nick, cô nghĩ có lẽ hắn sẽ không leo cây, những quả trứng này đều là của bò sát, không có trứng chim. Cây trong khu rừng kia tất cả đều vừa cao vừa thẳng, dường như tất cả nhánh cây đều ở trên đỉnh, nếu như có chim xây tổ, vậy thì nhất định cũng ở trên đỉnh cây, dựa vào Nick thì chắc là leo không nổi.

Dương Phàm phát hiện mình có dấu hiệu khôi phục rồi. Cô lại bắt đầu suy nghĩ về hình thái sinh vật nơi này, thu tập tư liệu về Nick. Đây là một điềm tốt, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô biết mình vẫn có chút vấn đề, bởi vì lần trước hắn mang về quá nhiều trứng thì cô thể mà lại to gan lại dùng nước luộc lần đầu tiên.

Mặc dù sau đó cô thuyết phục chính mình rằng đây chỉ là nghiệm chứng xem phán đoán của cô về phản ứng của Nick có chính xác hay không. Nhưng lúc đó thật sự cô có kích động muốn tìm chết.

Nick không tức giận, chuyện này chứng minh một điều rằng hắn đúng là không có nhiều hứng thú với những thứ không phải là thức ăn của hắn.

Dương Phàm nấu một chút trứng, cảm thấy vị của bọn chúng không quá giống trứng gà, nói không ra là vị gì, có lẽ là cứng hơn một chút. Sau này, những quả trứng kia đều là cô tự tay nấu ăn, không có bọc trong lá giống Nick đập bể vỏ rồi bỏ vào bên đồng lửa chờ chín rồi mới ăn nữa.

Không biết là Nick cho rằng cô đang chơi hay là cho rằng đây là thói quen cô ăn thức ăn, hắn đem về rất nhiều thứ kỳ quái để cho cô nấu chơi.

Mặc dù cô không nấu qua thịt chuột đất nữa, nhưng có một lần hắn đang nướng thịt thì giữ lại một khối, sau đó đẩy cô đi lấy quả nồi cùng nước sôi. Một lúc sau cô mới hiểu là hắn đem khối thịt kia cho cô nấu. Cô cự tuyệt, bởi vì có nấu cô cũng nhai không được thịt chuột đất.

Có thể là vì tinh thần của cô còn chưa tốt lắm nên Nick lại đưa cô vào rừng. Hắn sẽ để cô ở một bên, còn hắn cách cô không xa.

Cô biết chuột đất chẳng những sinh sống ở bên sườn núi gần chỗ bọn họ ở, trong rừng rậm cũng có. Lông chuột đất sống trong rừng có vẻ đen hơn một chút, không biết có phải là cảm giác của cô hay không.

Thỉnh thoảng bọn họ cũng ăn chút động vật khác, nhưng rõ ràng Nick thích nhất là chuột đất, hơn nữa sức sinh sản của bọn chúng thật sự rất mạnh, thịt nhiều lại dễ bắt, có rất ít khi không bắt được bọn chúng. Có lúc hần cũng bắt một vài thứ khác, nhưng Dương Phàm rất ít thấy hần mang về, đi theo hần vào rừng cô mới biết, thì ra là hần bắt được đều trực tiếp ăn luôn.

Cô vẫn cho rằng hần ăn đồ chín, điều này cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái. Rốt cuộc là từ đâu hần học được cách sử dụng lửa xử lý thức ăn? Lại còn biết trước khi nướng phải lột da nữa. Thì ra là vì vậy, cô vẫn cảm thấy Nick nghiêng về phần người hơn chứ không phải động vật, nhưng khi nhìn hần vài hộp liền nuốt hết con vật nhỏ mới bắt được không biết là loại gì, cô vừa sợ tới mức vội vàng quay đầu qua chỗ khác, vừa tự nói với mình một lần nữa, hần không phải là người.

Bây giờ cô chỉ có thể cho rằng đó là vì thịt chuột đất quá thô, ăn sống nhai không dễ, cho nên hần nướng chín sau đó mới ăn. Về phần lột da, vậy cũng có thể là do da chuột đất quá dai, cô rất rõ, da nó vô cùng co dãn. Về phần hần từ đâu học được cách đốt lửa nướng chín thức ăn, cô tạm thời không tìm được nguyên nhân giải thích.

Lúc Nick sẵn thú, cô có thể cầm một nhánh cây hay cục đá để đào đất. Cô muốn tìm một ít rễ cây có thể ăn. Dù sao đầu tiên cô có thể cho Nick thử một chút, nếu như độc chết hần.

Đó cũng không phải là một chuyện xấu.

Một mặt cô rất sợ ý nghĩ này của mình, một mặt khác lại nhịn không được càng thêm cố gắng đào rễ cỏ rễ cây. Cô tự nói với mình đây là tìm thức ăn, nhưng lại không nhịn được nghĩ nếu như Nick chết rồi, làm sao cô có thể tồn tại ở nơi này được nữa.

Đầu tiên, cô không bắt được chuột đất, bọn chúng chạy trốn nhanh lại biết đào hang. Mặc dù thoát nhìn Nick bắt bọn chúng vô cùng nhẹ nhàng, nhưng cô đã từng tận mắt nhìn thấy một đám chuột đất con chui nhanh vào trong đất, đơn giản giống như đang chui vào trong một khối đậu hũ. Mà cô ngay cả phản ứng cũng không phản ứng kịp.

Như vậy, cô liền mất đi thức ăn chủ yếu nhất.

Về phần cá tôm cùng quả dại, những thứ này không thể làm cơm ăn, hơn nữa trừ những quả dại mà Nick mang về cho cô, những thứ khác cô đều không biết.

Còn có những quả trứng kia, cô chỉ đoán là Nick đào ra từ sào huyết của loài động vật nào đó, nhưng cô lại không biết đó là sào huyết của loài động vật nào, còn có, bọn chúng xây hang ở nơi nào, bọn chúng có nguy hiểm hay không.

Còn có, mùa đông có thể sẽ tới, đến mùa đông, cô có thể đi đâu tìm thức ăn? Làm sao để sống qua mùa đông?

Nghĩ tới nghĩ lui, nếu như Nick chết rồi, có thể không được bao lâu cô cũng sẽ chết. Nhưng chết không đáng sợ như vậy, có đúng không? Nếu cô không về được nhà, sống ở nơi này, còn không bằng chết sớm một chút.

Ý niệm này xuất hiện trong lòng cô liền vội vàng dừng lại, đè ép xuống. Cô tự nói với mình nên tích cực hơn một chút, sống còn tốt hơn so với chết.

Sau đó cô đem toàn bộ rễ cây rễ cỏ mình tìm được mang về. Mỗi một loại đều rửa sạch bên khe suối, mang về cạo vỏ nấu. Cô để lại một ít xương động vật, dùng xương hàm bén nhọn mài mỏng trên tảng đá dùng làm dao. Cô không biết dao này có thể làm gì, nhưng cô thử qua, dao này đâm không được bộ lông của Nick.

Hần có lẽ cho là cô đang đùa, lúc cô dùng dao đâm vào lòng bàn tay của hần, hần không có phản kháng gì. Cô vốn cảm thấy cổ hần ít lông, mỏng hơn một chút, nhưng muốn hại hần, hần sẽ không để cho cô đụng vào. Cô cho rằng lòng bàn tay cũng không khác là mấy, bởi vì lông trong lòng bàn tay hần cũng trắng, mặc dù lớn hơn lông trên cổ một chút.

Nhưng có đâm gãy dao thì bộ lông trong lòng bàn tay hần cũng không rách. Hần cũng không có phản ứng, vẫn nằm ở đó phơi nắng, giống như chẳng có chút hứng thú nào với chuyện cô làm.

Rễ cỏ rễ cây mang về tách ra nấu, có thể Nick thật sự cho rằng đây là thói quen cuộc sống của cô. Thậm chí hần còn đặc biệt kéo một hòn đá làm một chỗ riêng cho cô làm bếp, còn nhặt củi về cho cô, tất cả đều đã gãy thành đoạn ngắn, ngay cả những cành cây có gai cũng bị hần dùng lông trong lòng bàn tay chà xát qua lại mấy lần, lấy hết toàn bộ.

Nấu rễ cỏ cùng rễ cây xong, cô lại không có cách nào cho vào miệng Nick. Cô không biết đây là vì cô không xuống tay được, hay là vì cô vẫn một mực tự nói với mình, thật ra hần vô tội, hần căn bản không biết hần đang làm gì, nhìn phản ứng của hần, hần đã hết sức yêu mến cô.

Cuối cùng cô dứt khoát ăn hết những thứ kia. Cô ném những những món canh nấu với mấy loại rễ cây kia. Ném xong rồi, có loại đắng, có loại làm cô đau bụng, có loại làm cả người cô tê dại, có loại làm cô hoa mắt từng trận, trước mắt đều biến thành màu đen, chợt sáng chợt tối. Lần đó cô cho rằng mình chết chắc rồi, còn tìm một chỗ sạch sẽ trên sườn núi nằm xuống, tay đặt lên bụng, nghĩ rằng nếu chết rồi, nói không chừng có thể về được nhà. Dù sao tâm tình cũng hết sức bình tĩnh, nhưng chờ đến khi Nick trở lại bế cô đi ăn cơm thì cô mới từ từ khỏe lại.

Khỏe rồi, cô lập tức đem tất cả rễ cây ném đi. Cô không thể giữ lại mấy loại này, cô không muốn một ngày nào đó cô thật sự độc chết chính mình.

Cô để Nick bắt cho cô một con chuột đất nhỏ, nấu xong rễ cây sẽ dứt cho nó trước, đợi nó không sao cô mới ném.

Sau đó cô phát hiện có một loại rễ cây màu tím có tác dụng gây hưng phấn. Con chuột đất nhỏ ăn rồi liền khàn giọng kêu hơn nửa ngày, gọi tới không ít chuột đất trưởng thành. Ngày đó Nick không đi săn, ở gần gần đã bắt được một con lớn.

Sau đó cô lại cảm thấy con chuột đất nhỏ kia quá đáng thương, thả nó ra.

Cô đào tất cả rễ cỏ rễ cây ở những nơi Nick mang cô đi, có thể mang về đều mang về nấu. Có thể hần cho rằng cô thích những thứ chôn trong đất, kết quả lại tìm về cho cô không ít. Hần đào đất so với cô còn sâu hơn nhiều, kết quả mang về cho cô một loại có thể ăn được.

Cô tìm được một loại cây chôn sâu trong lòng đất, bộ rễ rất dài, ngay cả Nick cũng không đào được gốc cây. Rễ của nó liên miên không dứt, đâm thật sâu vào lòng đất, trên rễ có một ít phần gỗ ghè to ra, hình dáng bất quy tắc, có chỗ to như quả đại bí đao Nick tìm về cho cô, có chỗ lớn như chuột đất, chừng một hai trăm ký.

Nick moi ra cho cô một đồng, xem ra đều là một rễ, tất cả đều có màu nâu sẫm nối với một cái rễ nhỏ, lớn nhỏ chồng chất sau hang đá.

Cô dùng dao xương cắt thành khúc nhỏ, cầm về nấu, nấu xong phát hiện loại rễ này mềm ra, canh cũng càng nấu càng đặc lại, giống như nấu nó nó sẽ tan vào trong canh.

Cô nếm thử một miếng, không có bất cứ vấn đề gì. Kết quả ban đêm Nick phát hiện mấy thứ kia đặt bên ngoài hang đá bị hai con chuột đất ăn trộm.

Xem ra, đây là thức ăn chuột đất thích.

Nick bắt hai con chuột đất này, thoát nhìn vô cùng vui vẻ, cái đuôi to của hần cũng nhếch tới nhẹ nhàng lắc lắc.

Dương Phạm xác định loại cây này không độc, cô lại cảm thấy vị của nó rất giống loại thức ăn có tinh bột. Cô bắt đầu thử đem nó trở thành món ăn chính. Dù sao thịt chuột đất cô thật sự ăn không quen, mỗi lần đều phải nhờ Nick nhai nhỏ dứt cho cô.

Nick cũng rất thích loại cây này có thể dẫn dụ chuột đất tới, khi đặt gần hang đá không dẫn chuột đất đến nữa, hần sẽ bắt đầu đem nó đặt ở những nơi khác để dụ chuột đất. Luôn có chuột đất bị lừa, hần săn bắt nhanh chóng hơn. Hần đào rất nhiều, cũng đem phần lớn nhất để lại cho Dương Phạm. Hần không ngăn cô

ăn cái này, dù cô bắt đầu cự tuyệt ăn thịt chuột đất, nhưng hẳn vẫn sẽ đem phần thịt non nhất, béo nhất để lại cho cô.

Dương Phàm gọi loại cây này là khoai tây. Cô cảm thấy thứ quen thuộc càng ngày càng nhiều, như vậy có nghĩa là thật ra cô không cách thế giới của cô quá xa.

8. Chương 8

Ảnh hưởng chuyện lần trước để lại cho Dương Phàm đã dần dần biến mất, mỗi ngày cô đều ghi chép thời gian, khám phá tất cả những điều xung quanh, bất kể là tảng đá hay là đất, thức ăn hay động vật.

Quy luật cuộc sống làm cho cô bình tĩnh lại, mặc dù thỉnh thoảng còn vẫn ‘kích động’, nhưng chuyện như vậy càng ngày càng ít. Cô đặt cho mình rất nhiều yêu cầu, nhất nhất tuân thủ cuộc sống.

Cô không còn sử dụng thời gian một năm 365 ngày để phán đoán nữa, thời gian này quá vụn vặt. Thời gian nơi đây cùng thời gian trước kia cô biết hoàn toàn khác nhau. Cô quyết định lấy một tháng có 50 ngày, một năm có mười tháng, một ngày chia ra bốn quãng thời gian, ban đêm, sáng sớm, giữa trưa và hoàng hôn.

Lần nữa phân chia lại thời gian trên đá, cô tới đây đã qua hai năm rồi. Nhưng đối với thế giới này mà nói, một mùa cũng chưa qua hết.

Thời gian dài như vậy, cô đã có thể nhuần nhuyễn làm quần áo, giày, lột da chuột đất. Cô làm dao xương cho mình, tìm được dụng cụ thay thế đồ nấu thức ăn cùng thức ăn có thể ăn. Cô vốn còn muốn thử xây nhà, bởi vì cô không thể vĩnh viễn dựa vào Nick, nếu như hắn rời cô, ít nhất cô cũng có thể sống ở nơi này.

Xây nhà, chuyện này vẫn chỉ là suy nghĩ, không dễ làm như nói. Đầu tiên là vật liệu.

Nick chưa bao giờ chịu mang cô đi vào sâu trong rừng, bọn họ vẫn chỉ hoạt động ngoài bìa rừng.

Dương Phàm không biết có phải đó là vì ở sâu trong rừng rậm có thiên địch của Nick hay không. Rời khỏi hắn, cô hoàn toàn không có năng lực tự bảo hộ mình.

Bìa rừng chỉ có một loại cây, nó cao vút trong mây, gồ ghề ôm không xuể, thân cây thì thẳng tắp. Vỏ cây có màu đen, rất cứng, Dương Phàm thử dùng dao xương khắc vỏ ngoài của nó. Cho đến khi dao xương bị gãy cũng không thể xẻo xuống dù chỉ là một miếng vỏ cây lớn bằng móng tay.

Rất rõ ràng, cô không thể chặt loại cây này về xây nhà của cô. Mà trừ loại cây này ra, còn lại chính là loại cao nhất cũng chỉ đến eo của cô. Nhánh cây của chúng vừa gồ ghề lại còn nhỏ như ngón út, bọn họ nhóm lửa đều dùng loại nhánh cây này.

Cô gọi chúng nó là cây đen và cây thấp.

Cô vốn muốn dựng một cái nhà cỏ có hình tam giác, dùng nhánh cây dựng thành hình tam giác, phía trên trải cỏ dây là được. Cô cảm thấy đây là cách đơn giản nhất, hơn nữa cô cũng có thể làm được. Nhưng xem ra bây giờ lại không được rồi.

Cô thử dùng tảng đá xếp chồng lên, nhưng lại không tìm được thứ thích hợp giống như xi măng đem mấy tảng đá này dính lại, hơn nữa cô cũng không thể nào đem mấy tảng đá hình dáng bất quy tắc, lớn nhỏ không đều biến thành mấy tảng đá bằng nhau, cố gắng mài bằng sao?

Xây nhà là một nhiệm vụ bất khả thi.

Lúc cô xuất hiện trong rừng, nơi đó bùn đất là màu đen, có tính dính. Đến gần suối thì bùn đất lẫn trong đất đá có màu đỏ. Mà nơi bọn họ ở trên sườn núi, lớp bùn đất dưới thảm cỏ có màu hồng rậm nắng, chà lên còn có cảm giác như cát sạn. Nhưng lúc Nick bắt chuột đất trên sườn núi, chỗ bùn đất sâu phía dưới lại là màu đen, giống trong rừng.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Dương Phàm nghĩ, có phải là bùn đất nơi này thật ra đều là màu đen, nhưng đồi này dưới thời gian dài chịu tác động của khí hậu nên bùn đất từ chỗ khác bị cuốn tới đây, đắp lên bùn đất vốn có màu đen, cho nên mặt ngoài thoạt nhìn là màu hồng rậm nắng nhưng thật ra phía dưới lại là bùn đất màu đen?

Địa thế của khu đồi này cao hơn so với rừng rậm, nếu như đào phần đất màu hồng rậm nắng phía trên ra thì bùn đất phía dưới cũng cùng một loại với trong rừng rậm, đây không phải nghĩa là đồi này trước đây cũng là một phần của rừng rậm sao?

Dương Phàm bắt đầu đào hố ở trên đồi, thật ra thì cô cũng không biết chuyện này có ích gì không, nhưng cô muốn chứng minh thử xem ý tưởng của cô là đúng hay không.

Cô đào tiếp một cái hố mà Nick bắt chuột đất, mỗi ngày đều rất có tinh thần đào không ngừng. Dường như Nick có một chút xiu hứng thú với chuyện đào hố của cô, có lúc hắn sẽ dùng cái đuôi giúp cô đem đất đẩy ra ngoài hố.

Khi cái động này đào sâu đến mức có thể chôn cả người cô xuống thì ngày vốn không thay đổi ở nơi đây rốt cuộc đã có một chút thay đổi.

Ngày đó, Nick bắt một con vật nhỏ cho cô.

Con vật kia có khuôn mặt giống mèo, bộ lông dày màu rậm nắng. Nó giống như con dơi, tứ chi có da cánh, trên cánh có đầy lông tơ mềm mại, nhưng nó lại lớn hơn so với dơi nhiều lắm.

Nick đưa nó cho cô, nó liền dang tứ chi ôm chặt lưng cô, giống như xem cô là mẹ ấy.

Lúc đầu Dương Phàm có chút sợ, nhưng con vật nhỏ này thật sự rất dễ thương, nó tuyệt không hung ác, móng vuốt cũng thu hết vào. Nó nằm trên lưng cô, nhẹ nhàng nhỏ giọng kêu, tiếng kêu của nó giống như con mèo con.

Cô không biết tại sao hắn lại đưa nó cho cô, này giống như một món quà.

Dương Phàm gọi nó là 'Mimi', quyết tâm xem nó như thú cưng mà nuôi. Cô lập tức thích con vật nhỏ này. Đến lúc ăn cơm, cô không biết Nick có lấy thức ăn của nó về hay không, nhưng lúc cô định dùng trứng dứt cho nó lại phát hiện nó vậy mà dùng móng vuốt của mình cào cào cỏ, tìm được cái gì liền nhét vào trong miệng.

Lúc đầu Dương Phàm cho là nó đang tìm trong côn trùng trong đất để ăn, chờ Nick dứt cơm nước cho cô xong, cô lại tới chỗ rẽ cỏ vừa rồi Mimi tìm kiếm thức ăn, phát hiện có một ít hạt giống màu xanh biếc hoặc màu nâu lớn nhỏ giống như hạt đậu.

Đây là hạt giống sao?

Từ trước đến giờ không phát hiện ra loại rẽ cỏ này. Cô tìm tìm dưới đất, ở sát mặt đất cũng có không ít loại hạt giống như hạt đậu, không tới một hồi cô liền tìm một ít.

Cô nặn chúng ra, trên trong lớp vỏ màu xanh biếc hoặc màu nâu là hai hoặc bốn hoặc sáu lá chồi mầm, chồi mầm có màu trắng nõn, không có chất lỏng, cô dùng lưỡi liếm thử, đắng.

Điều này đại biểu cho điều gì?

Sau đó cô phát hiện gần đây Nick ăn càng ngày càng nhiều, hắn cũng dứt cô nhiều thức ăn hơn. Có lúc cô rõ ràng đã ăn quá no nhưng một lát sau hắn lại dứt cho cô ăn nữa. Bình thường thịt chuột đất có thể ăn hai ngày, nay chỉ đủ ăn trong một ngày.

Dương Phàm càng ngày càng khẩn trương, cô cảm thấy nói không chừng thật sự đã chuyển mùa, mùa đông thật sự đã tới rồi.

Mimi muốn chạy về rừng, nhưng mỗi lần Nick đều bắt nó trở lại, mấy lần về sau nó cũng không dám chạy nữa, ngược lại luôn theo sát sau lưng Dương Phàm. Nó ăn không ngừng, mặc kệ là lúc nào, cô luôn thấy nó một mực không ngừng tìm hạt đậu trong đất. Trừ hạt giống của cỏ đây, nó cũng ăn một chút côn trùng nhỏ. Sau đó, nó mập lên rất nhanh, lông trên người cũng càng ngày càng dày.

Dương Phàm bắt đầu tin chắc rằng mùa đông sẽ tới, cô thí nghiệm cắt khoai tây thành khúc nhỏ để cất giữ, mặc dù rất cứng, nhưng nấu đi lên cũng miễn cưỡng có thể nuốt được. Cô thử ăn một tuần, không có bất cứ vấn đề gì, cho nên kiên cường chứa đựng một đồng lớn, khoai tây phơi rồi cất đi, chuột đất cũng không đến trộm nó, cho nên cô lại đem khoai tây khô chồng chất bên ngoài, đơn giản chỉ dùng cỏ dây và lá bạc hà che lại. Từ khi cô tới đây nơi này không có mưa, cho nên đặt bên ngoài cũng không sao, Nick không cho cô đặt thức ăn trong hang đá.

Bây giờ cô cũng không đào hố nữa, mỗi ngày đều không ngừng đem khoai tây Nick đào lên cất thành khúc phơi cất, không kịp thì nướng lên, cô sợ mùa đông đến đào không được khoai tây nữa. Cô tính trước khi mùa đông đến, cô đã trải qua chừng hai năm ‘mùa thu’, nói không chừng mùa đông cũng sẽ dài như vậy, thậm chí còn dài hơn, cho nên bất kể làm bao nhiêu khoai tây khô cô cũng sợ không đủ.

Một buổi sáng sớm khi cô bắt đầu làm đồng khoai tây khô thứ ba, Nick vốn nên đi săn thú từ sáng sớm, nhưng hẳn lại không đi, mà là đem chuột đất dư lại tối hôm qua ra nướng.

Sáng sớm đã bắt đầu ăn cơm, đây thật sự là càng ngày càng kỳ quái.

Đây là buổi ‘điểm tâm’ đầu tiên của Dương Phàm trong hai năm qua. Sau đó, Nick dập tắt lửa, sau đó nữa hẳn làm một chuyện khiến cho cô cực kỳ kinh ngạc! Hẳn đem cái hang bọn họ vẫn ở đây xuống sườn núi!

Lúc ấy hai tay hẳn đẩy khối đá lớn kia, hai chân cùng cái đuôi chống trên đất dùng sức, Nhất Cổ Tác Khí[1] liền đem hang đá to đó đẩy xuống dưới sườn núi.

Trong lúc đó Dương Phàm chỉ lui về phía sau mấy bước, ngóc ra nhìn hẳn làm như vậy, ngay cả khoai tây khô cô dự trữ chồng chất sau tảng đá cũng bị đụng rơi đầy đất, một phần lớn bị tảng đá lăn theo xuống sườn núi cũng không có thể gọi hồn cô về.

Rốt cuộc là tại sao? Tại sao hẳn lại làm như vậy?

Dương Phàm cảm thấy bộ não của mình không đủ dùng, vừa rồi Mimi liền dùng tứ chi ôm lấy đùi cô, hướng về phía Nick dường như đang nổi điên phát ra tiếng kêu chói tai.

Sau đó Nick ngửa mặt lên trời rống to, hẳn hướng về bầu trời mà rống, cái đuôi lớn đập xuống mặt đất. Từ khi hẳn rống tiếng đầu tiên Dương Phàm liền lặng lẽ lui về núp sau một tảng đá lớn, chuẩn bị thấy có gì không đúng liền chạy. Cô không biết hôm nay hẳn bị gì, sao đột nhiên biến thành như vậy?

Nick giống như đang tuyên cáo cái gì đó. Chờ hẳn kêu xong liền tới đây bắt lấy Dương Phàm. Cô phát hiện hẳn tới gần liền nằm xuống mặt đất, rồi chạy trốn ... Chuyện này căn bản là không thể nào, cô hoàn toàn làm theo bản năng trước tiên lựa chọn nằm xuống đất.

Hẳn công Dương Phàm trên lưng, giống như mỗi lần bọn họ đi vào rừng. Cô hồi hồn liền phát hiện cô đã giống như trước kia ngoan ngoãn nằm sau lưng của hẳn, đôi tay bắt chéo ôm chặt lấy cổ hẳn, đôi chân tự nhiên rũ xuống, cả người thật ra là ngồi trên đuôi của hẳn.

Mimi từ phía sau ôm lấy lưng cô.

Sau đó, Nick không có giống trước kia chạy vào rừng, mà chạy tới một hướng khác mà bọn họ chưa bao giờ đi qua.

Bọn họ muốn đi nơi nào?

Dương Phàm ngồi trên cái đuôi to của Nick, mờ mịt luống cuống nhìn về thế giới không biết tiền phương.

9. Chương 9

Người đi đường hẳn là phải buồn tẻ, nhưng Dương Phàm không có thời gian để buồn tẻ vì lo lắng.

Bởi vì Nick đi ngày đi đêm, khi cô nằm trên lưng của hắn ngủ, dù một giây hắn vẫn không ngừng chạy băng băng về phía trước, vẫn chạy.

Một ngày bọn họ chỉ dừng lại một lần để ăn cơm, Nick sẽ bắt tất cả những động vật hắn có thể tìm được, chuột đất vẫn là lựa chọn đầu tiên, trừ nó ra hắn thậm chí còn bắt thêm loài động vật bốn vó thoát nhìn giống như trâu lại vừa giống như ngựa, đây là lần đầu tiên Dương Phàm thấy bọn chúng.

Những động vật này dường như chạy từ chỗ khác tới, nơi bọn chúng muốn đi xem ra cũng giống bọn họ, đi tới một hướng.

Lần đầu tiên Dương Phàm thấy Nick bắt loại động vật to lớn này thì có chút không phản ứng kịp. Hắn giống như tên xông lên, cái đuôi lớn trong nháy mắt quét té con vật kia xuống đất, sau đó nhào tới, đôi tay và răng cùng tiến lên, đem đầu nó rút ra khỏi cổ.

Những động vật khác chạy trốn tứ phía, rất nhanh biến mất trước mắt bọn họ.

Dương Phàm ôm thật chặt Mimi đứng bên cạnh dòng suối, chờ dẫn nhìn tất cả.

Nick từ ngày rời đi dường như có chút khang khác, cô không biết có phải là do cô cảm giác hay không, nhưng cô cảm thấy hắn có vẻ hung ác hơn.

Mỗi lần bọn họ đều dừng lại bên nguồn nước, cô cho là hắn đặc biệt lựa chọn chỗ như thế vì cô, bởi vì mỗi ngày cô đều không thể rời nước được.

Nick không còn đem thịt nướng chín rồi mới ăn nữa, Dương Phàm cũng không thể nói lên yêu cầu như thế vào lúc này. Dù sao đối với cô mà nói, mỗi một miếng thịt đều là do hắn dứt cho cô, sống hay chín cô đều không ném ra được, bởi vì cô sẽ trực tiếp nuốt xuống.

Lúc Nick mang cô đến gần một mảnh rừng, cô nhận cơ hội tìm được một quả nòi. Quả nòi bây giờ đã biến đổi hoàn toàn, vỏ ngoài của bọn chúng vốn là màu vàng chanh bây giờ đã biến thành màu trắng. Cô muốn hắn giúp cô nạo hết ruột của loại trái cây ra mới phát hiện thịt quả đã hoàn toàn biến thành màu trắng giống như những sợi bông, điều này làm cho nó trở nên vô cùng nhẹ, nhưng vỏ ngoài vẫn cứng như cũ.

Vốn Dương Phàm chỉ muốn làm một thứ có thể tạm thời chứa nước, nhưng sau khi phát hiện ra thịt quả nòi đã biến hóa, cô cố gắng kéo lấy Nick để hắn móc rỗng tất cả hơn mười quả nòi này, để cô lấy những thứ giống như sợi bông kia ra.

Nếu như mùa đông đến, cô nhất định cần những thứ có khả năng giữ ẩm này!

Nick xem ra có chút gấp gáp nóng nảy, nhưng hắn vẫn giúp cô móc rỗng tất cả quả nòi. Dương Phàm phát hiện mình xúc động như vậy có thể chọc giận hắn lần nữa, thậm chí sẽ dẫn đến hậu quả càng hồng bét, nhưng cô tức giận phát hiện bản thân đang dung túng cho loại kết quả này xảy ra.

Cô liều mạng thuyết phục mình, đây chỉ là vì chuẩn bị cho mùa đông. Nhưng rất nhanh lý trí phản bác lại, nếu như chọc giận Nick bị hắn giết chết, cô vĩnh viễn không cần lo lắng vấn đề làm thế nào để qua được mùa đông nữa.

Ngày nào cũng một lần, bọn họ giải quyết vấn đề thức ăn, bài tiết. Đối với Dương Phàm mà nói, cô còn cần thu gom da chuột đất, sau đó đem tất cả bông lấy từ quả nòi nhét vào bên trong. Cho nên mỗi lần dừng lại cô đều rất bận.

Đến đêm khuya, cô nằm trên lưng Nick không tự chủ được lâm vào trong giấc mộng thì luôn lo lắng Nick sẽ vắt cô xuống, cô không có cách nào lúc nào cũng ôm lấy hắn. Nhưng mỗi lần tỉnh lại vào buổi sáng, cô đều đón ánh dương trên lưng hắn.

Sức ăn của Nick ngày càng tăng, Dương Phàm cũng cố gắng nhét hết tất cả những thứ hắn đưa cho cô vào trong bụng, mỗi lần ăn đến mức muốn nôn ra mới thôi. Thức ăn ăn không hết hắn sẽ chôn chúng ở nơi cách xa nguồn nước.

Mimi vẫn nằm trên lưng của cô, khi Nick chạy đi, gió giống như lưỡi dao kim loại cắt vào thân thể, đoạt hết nhiệt độ của cô thì tác dụng của Mimi lại hiện ra. Nó dường như vĩnh viễn là một tấm da lông che lưng ấm áp vững vàng nằm trên lưng cô.

Rốt cuộc Dương Phàm tìm được nguyên nhân vì sao trước kia Nick đem nó cho cô, quả nhiên không phải lãng mạn như vậy, nhưng lại càng làm cho cô cảm thụ sâu sắc hơn. Cô không biết hẳn là từ bản năng hay là nguyên nhân khác mới nghĩ đến cô sẽ cần vật giữ cho ấm, nhưng đây quả thật đã cứu mạng của cô.

Cô không thể quên điều này, mặc dù Nick quả thật không phải là người, nhưng hẳn luôn một mực bảo vệ tánh mạng của cô.

Khi bọn họ không tới rừng nữa thì trước mắt đã là một vùng đất lớn rộng mênh mông bát ngát, thời gian đã qua hai tháng. Trên đất cỏ dây đã bắt đầu biến vàng, mùa đông càng ngày càng tới gần.

Mặc dù Dương Phàm luôn luôn chuẩn bị cho mùa đông, nhưng khi thấy mùa đông chân chính tới cô vẫn cảm thấy kinh hoàng. Cô không biết mình có thể bình an sống qua mùa đông này hay không, nói không chừng đây chính là thời gian cuối cùng cô sống ở thế giới này.

Cỏ dây chuyển sang vàng rồi lại vô cùng yếu ớt, vò một cái liền nát, mất đi đặc tính mềm dẻo vốn có của nó. Dương Phàm không thể không bỏ qua việc dùng nó để làm quần áo, cô ở cạnh khe suối đem mấy tấm da chuột đất gần đây thu thập được dùng đá mài xong rồi, vốn muốn làm mấy bộ quần áo, bây giờ chỉ có thể để nó thô tháo như vậy trực tiếp khoác lên người. Bắp đùi, bắp chân và hai cánh tay, trước ngực cô đều trùm mấy tầng da chuột đất, mặc dù hành động bị ảnh hưởng nhưng ít nhất gió không chạm được vào người cô.

Chuyển mùa giống như một con dã thú khổng lồ đang há mồm gần ngay trước mắt, khiến Dương Phàm không biết làm sao.

Bầu trời bắt đầu nổi lên những tầng mây cuộn cuộn, từ từ lấp hết mọi hướng. Lúc đầu cô còn lo trời mưa, nhưng rồi cô lo mọi chuyện còn có thể sẽ càng hồng бет hơn, trực tiếp rơi tuyết.

Gió càng thổi càng lớn, đem cỏ dây úa vàng cuốn theo gió bay đầy trời, mặt đất lộ ra, tất cả giống như địa ngục.

Lúc ngừng lại Nick sẽ lăn lộn trên đất, dùng sức cọ lên đá. Dương Phàm nhận được không ít lông của hẳn khi hẳn lăn lộn trên đồng đá.

Mấy ngày ngắn ngủi lông của hẳn rụng sạch, nhưng rất nhanh, dường như chỉ trong một đêm, lông mới lại mọc ra!

Lớp lông mới này càng dày, màu sắc trắng toát. Cái đuôi thô to kia giống như lớn gấp đôi, còn dài ra không ít. Cô phát hiện đuôi của hẳn xuất hiện những cái gai dữ tợn, sau đó trên chân, bắp chân, cánh tay cũng mọc lên những cái gai dài đó.

Tóc Nick cũng sinh trưởng lần nữa, bắt đầu từ trán, sau đó đến cằm, vành tai cũng bắt đầu từ từ toát ra lông dài màu trắng. Lông trắng dài rậm rạp vẫn phủ đến vai của hẳn, đè lên lớp tóc nhỏ giống như kim châm. Đầu của hẳn bây giờ nhìn lại giống như sư tử, bộ lông rậm rạp, ngay cả mặt cũng bị che lại.

Dương Phàm cảm thấy, nếu như lúc đầu cô nhìn thấy Nick như vậy, chắc là đã bị hù chết. Cô nhìn thấy Nick khi đó, hẳn cực kỳ giống người, không có chút tính uy hiếp nào.

Hai tay của hẳn là lớp lông dày, có lẽ ngay cả ngón tay hẳn cũng không có cách gấp lại, cái móng vuốt vừa to vừa cứng hơn bây giờ chính là hung khí.

Hẳn vẫn không ngừng tập làm quen với bộ lông mới, không ngừng nắm nắm hai tay của mình, lông cọ xát vào nhau phát ra tiếng soạt soạt. Hẳn cũng không ngừng vung vẩy cái đuôi to, thoạt nhìn như muốn quen với sức nặng của nó.

Trừ hẳn, Mimi cũng ở đang thay ‘quần áo mùa đông’. Bộ lông trên người nó vốn là màu rám nắng thích hợp sống trong rừng bây giờ tất cả đều đổi thành màu trắng, vô cùng rậm rạp. Bây giờ Mimi chính là một cái mền khổng lồ thứ thiệt.

Dương Phàm không thể tránh khỏi việc hâm mộ bọn họ thay lông. Nếu như cô cũng có chức năng này, cô sẽ không cần rầu rĩ vấn đề giữ ấm qua mùa đông, dù cô có đột nhiên từ thế giới văn minh chạy đến thế giới nguyên thủy cũng không cần lo lắng. Bây giờ cô thật lòng cảm thấy trong quá trình tiến hóa, loài người thật ra đã mất đi rất nhiều năng lực.

Dương Phàm vẫn tính toán thời gian, gần bốn tháng sau, cô nhìn thấy mục đích của bọn họ.

Khi trước mắt bọn họ là một ngọn núi đá đen vĩ đại khổng lồ nhấp nhô.

Cô có thể tin chắc rằng Nick đang đi tới dãy núi đó.

Núi đá đen rất lớn, nhìn không thấy giới hạn, dường như nơi này chính là nơi cuối cùng của trời đất. Nó che hết con đường phía trước, có thể khi bọn họ leo lên rồi sẽ thấy diện mạo của nó.

Nhìn từ đằng xa, trên núi không có thảm thực vật màu xanh. Chờ bọn họ đến gần chân núi, Dương Phàm mới biết tại sao, bởi vì trên núi đều là những tảng đá màu đen, ngay cả đất cũng không có.

Ở những khe hở thỉnh thoảng cũng có một hai gốc cỏ màu xanh lá hoặc là cây con lọt thỏm phía dưới, nhưng nhiều nơi khác đều là núi đá màu đen lổm chổm. Nó cao chót vót, sắc bén giống như một ngọn núi dao.

Bộ lông mới mọc dày cứng rắn của Nick rất có đất dụng võ. Móng vuốt mới của hắn cũng rõ ràng hữu dụng hơn móng vuốt cũ. Hắn có thể vũng vàng bầu vào đá, trên lưng còn cõng theo cô bò lên núi. Cái đuôi to của hắn chống đỡ phía sau, hai tay hai chân dùng hết tất cả mọi cách bò dọc theo vách núi gần như đứng đứng leo lên trên.

Bọn họ rất ít khi dừng lại ăn cơm, có lúc hai ngày hoặc ba ngày hoặc dài hơn mới có thể dừng lại một lần. Dương Phàm đã hình thành thói quen ăn tất cả những gì cô có thể tìm được, bất kể thứ đó có thể độc chết cô hay không. Chỉ cần Mimi ăn được, cô đều ăn, có lúc cô còn dành lấy thức ăn trong tay nó. Chuyện này có vẻ không tốt lắm, nhưng lúc đói bụng cô không có quá nhiều lựa chọn.

Thịt tươi cái gì cũng không quan trọng, bây giờ đồ Nick bắt được căn bản là không thể tìm được một chỗ để nướng chín. Thậm chí có lúc bọn họ giắt trên mỏm núi đá, hắn móc được ổ chim từ những khe hở trên núi hoặc bắt mấy loại động vật nhỏ từ sào huyết của bọn chúng liền nhét lung tung vào trong miệng ăn hết. Nhưng may mà hắn còn nhớ để lại vài phần đưa cho Dương Phàm đang ở trên lưng hắn.

Dương Phàm vì ăn tươi nuốt sống nên cũng không khác người rừng là mấy, khi bước qua giới hạn dưới đáy lòng kia, cô phát hiện thật ra thì việc tiếp nhận tuyệt không quá khó khăn, ngược lại còn có một loại cảm giác đặc biệt sung sướng.

Cô muốn học theo Nick hướng về phía bầu trời rộng to: Nhìn! Tôi làm được!

Cô cảm thấy mình đã bước ra một bước quan trọng để sinh tồn ở nơi này.

10. Chương 10

Núi đá đen, Dương Phàm rất nhanh đặt tên cho ngọn núi mà bọn họ đi tới.

Nick bò rất vất vả, trước kia Dương Phàm chưa bao giờ cảm thấy hắn khổ cực, bởi vì chuột đất rất dễ bắt, chỗ bọn họ ở lại vừa hay không có gặp qua loài động vật nào đi săn quá lớn.

Trước kia Dương Phàm đã đoán Nick không phải là loại động vật hung dữ, mặc dù móng vuốt của hắn so với cô rất bén nhọn, cái đuôi lớn cũng rất giống hung khí, hắn chạy cũng rất nhanh, mặc dù không có những loại động vật khác làm tham chiếu, nhưng lúc hắn cõng cô, từ cảnh sắc chung quanh lướt qua, cô cho rằng tốc độ của hắn cũng không tính là chậm.

Nhưng lúc bọn họ ở trên đồi hoặc bìa rừng, quả thật cô chưa bao giờ gặp qua một loài động vật nào có thể đánh nhau một trận với Nick. Loài động vật lớn nhất cô gặp qua trừ Nick, chính là chuột đất mà ngày nào bọn họ cũng ăn.

Cho nên cô đã xem Nick là một loại nguy hiểm, xét thấy thế giới trước kia còn có các loại mãnh thú như sư tử, cọp hoặc sói, như vậy cô không dám xem Nick là loài động vật cường đại nhất thế giới này.

Nguyên nhân lớn là vì bản thân bề ngoài của Nick, cô vẫn coi hẩn gần giống như loài bò sát. Mặc dù trong loài bò sát cũng có loài mạnh, ví như cá sấu hoặc khủng long, nhưng Nick không có hàm răng giống như cá sấu, cũng không có thân hình khổng lồ giống khủng long.

Nếu như động vật ở thế giới này chia thành năm cấp độ nguy hiểm thì Dương Phàm bảo thủ đoán chừng Nick thuộc cấp thứ hai. Cấp một chính là loại động vật giống như chuột đất, hoàn toàn không có tính nguy hiểm hoặc là loại động vật ăn cỏ.

Cô cho rằng Nick may mắn nên mới tìm được một chỗ sống không có thiên địch của hẩn, chính là ngọn đồi trước kia bọn họ sinh hoạt.

Bây giờ đây là lần đầu tiên cô thấy Nick liêu mạng như vậy.

Công cô sau lưng leo lên núi, cứ như vậy bò lên một tòa cao chót vót, núi đá cứng rắn. Có mấy lần Dương Phàm cho rằng Nick có ném cô xuống dưới cũng là điều bình thường, cô không nhịn được nghĩ như vậy, nhưng hẩn vẫn luôn không ném cô xuống.

Cô có chút cảm động, một giây sau khi cảm động nổi lên cô liền vội vàng dè phần cảm động này xuống. Cô luôn nhắc nhở mình, Nick là một quái vật bất cứ lúc nào cũng có thể tổn thương cô, nếu không cô lo cô lại vượt qua Lôi Trì lúc nào không biết. Lần trước là cô may mắn, lần sau chưa chắc sẽ may mắn như vậy nữa.

Khi Nick bò đến lúc mệt mỏi sẽ giắt trên vách đá nghỉ ngơi, hẩn sẽ luân phiên đổi hai tay chống đỡ, thỉnh thoảng sẽ để một tay nghỉ ngơi một chút. Nếu Dương Phàm ôm cổ của hẩn mệt rồi thì có thể ngồi trên đuôi của hẩn nghỉ ngơi. Cô rất ít khi làm vậy bởi vì cô sợ cái đuôi của hẩn không thể chống đỡ cô. Nhưng mỗi một lần cái đuôi lớn kia đều không làm cho cô thất vọng. Mặc dù bây giờ ngồi lên không quá thoải mái, gai mọc ngược có lúc sẽ cắn cô.

Mấy cái gai của Nick đều hoạt động được, khi hẩn muốn dùng bọn chúng dả thương người thì gai lại đứng lên, đưa mặt sắc bén ra. Khi hẩn không muốn làm như vậy thì những cái gai kia dường như là vô hại. Lúc Dương Phàm sờ lông hẩn thì không bị quẹt bị thương, cô ngồi trên đuôi của hẩn thì mấy cái gai kia cũng chưa bao giờ đâm rách móng cô.

Trong khoảng thời gian này, Nick công cô lên đường, hơn nữa dưới tình huống này hẩn vẫn hết sức chăm sóc cô. Dương Phàm không có cách nào không chế cảm thấy bọn họ thân mật hơn, nhưng loại thân mật này có lẽ chỉ là một phía, bởi vì thái độ của Nick đối với cô từ ngày đầu tiên đến giờ chưa từng thay đổi.

Cô bắt đầu không mãnh liệt bài xích Nick nữa. Có lúc cô phát hiện mình sẽ cắt tỉa bộ lông cho hẩn, giống như đang chơi đùa sờ sờ lông hẩn. Cô sẽ gọi hẩn là 'Nick' nhiều hơn, không giống trước kia luôn né tránh tầm mắt của hẩn. Cô không còn cố ý không nhìn mặt hẩn nữa, cho dù bây giờ nhìn hẩn rất đáng sợ.

Nick không ngại để cô sờ tóc mới mọc của hẩn, ngược lại còn giống như cảm thấy rất thoải mái. Mỗi khi cô dùng ngón tay tỉa lông cho hẩn, hẩn sẽ nhẹ nhàng liên tiếp phát ra tiếng xì xào trong cổ họng.

Cô phát hiện đã thật lâu rồi mình chưa từng nghe Nick phát ra loại âm thanh đại biểu cho vui vẻ cùng buong lỏng này. Lúc nghe được nó lại cô lại cảm thấy tương đối hoài niệm. Ngày đó bọn họ giắt trên vách núi nghỉ ngơi, cô dành ít nhất nửa giờ để chải tóc cho hẩn. Về thời gian dài ngắn chỉ là suy đoán của cô.

Chờ bọn họ tiếp tục bò lên thì cô phát hiện mình dùng lực quá mạnh, ngón tay của cô cứ quẩn lấy bộ lông dài mới mọc trên đầu Nick.

Hẩn không cảm thấy đau sao?

Cô đánh bạo một lần lúc nghỉ ngơi chải lông cho hẩn, kết quả cho dù cô có cẩn thận thế nào, chải xong trên ngón tay vẫn có vài sợi lông trắng.

Nhìn hẩn có vẻ một chút cũng không phát hiện.

Lúc bò lên núi cô không có cách nào tính toán thời gian chính xác, bởi vì cô sợ không cẩn thận ngủ quên trên lưng hẩn sẽ bị té xuống. Cô cố gắng giữ thanh tỉnh, kết quả chính là vẫn luôn nửa tỉnh nửa mê.

Nhưng cô đoán sơ sơ, bọn họ phải leo núi ít nhất hơn mười ngày mới nhìn thấy mục tiêu của Nick.

Một hang động khổng lồ, ở trên sườn núi đá đen.

Bên ngoài, hai bên hang động chất đồng đá to và đá vụn, cửa sơn động có mấy trăm người giống y đúc Nick không ngừng đi ra đi vào, người Nick!

Dương Phàm không thể khắc chế đứng trên lưng của hắc, mắt không đủ để nhìn tất cả phía trước.

Đây là lần đầu tiên cô thấy nhiều người Nick như vậy.

Lúc cô đặt tên cho Nick, chỉ là nảy sinh ý tưởng, dù sao trên thế giới này không thể nào chỉ có một Nick, nếu quả thật như vậy, cô sẽ may mắn hơn nhiều. Nhưng ở đây thời gian dài như vậy cho tới nay cô đều không thấy một quái vật nào khác cùng loại với Nick, cho nên cô đã sớm đem người Nick vất sau ốt.

Bây giờ, ngay trước mắt cô, mấy trăm người Nick, thậm chí nhiều hơn đang không ngừng bận rộn.

“Trời ạ.” Dương Phàm nhin không được buông tiếng thở dài.

Hang động khổng lồ trước mắt chính là người Nick sử dụng móng vuốt của bọn họ đào ra, giống như hang đá mà cô và Nick ở, đó là Nick vét sạch một tảng đá lớn tạo thành. Vụn đá lớn nhỏ chồng chất phía ngoài đều là do bọn họ dùng đuôi quét ra.

Núi đá đen giống như phỏng đoán ban đầu của cô, phần lớn đều là đá cứng. Dù bên trong có một tầng đá khác nhưng đá màu đen vẫn chiếm đại đa số. Từ đồng đá mà người Nick đẩy ra ngoài có thể thấy được, bên trong núi đều là loại đá màu đen.

Người Nick còn đang không ngừng đào động, có lẽ là muốn hang động này phải lớn hơn và sâu hơn.

Nick công cô vào, không có người Nick nào tới chào hỏi, dường như bọn họ không cảm thấy hứng thú chút nào với đôi mới tới này.

Dương Phàm không biết bọn họ có phải là có phương thức câu thông khác hay không, hoặc là giống như cô đoán trước kia, người Nick không có ngôn ngữ, bình thường chỉ có đôi lúc bọn họ sử dụng tiếng gọi. Ví như lần trước Nick tưởng cô sẽ chết, bị thương, còn có lần cô chọc giận hắc thì tức giận, có thể còn sử dụng khi muốn báo động trước chuyện gì đó, lúc còn lại bọn họ rất ít khi lên tiếng.

Nick công cô vào hang động, từ miệng hang đi vào, cô thấy tại một góc có cả núi chuột đất, ít nhất gần ngàn con, tất cả đều đã chết, chất đồng trong hang.

Bọn họ cũng chưa đựng thức ăn ở đây.

Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm, nếu như có người Nick bảo đảm thức ăn, vậy cô cũng không cần quá lo lắng.

Hang động khiến người ta có chút ngột ngạt, khả năng là do đây là một cái hang mới đào, chưa đào xong cho nên không khí cũng chưa lưu thông. Nhưng nó lớn như vậy, không khí lưu thông hay không lưu thông cũng có khác nhau là mấy đâu?

Càng đi vào trong, ánh sáng càng ít, dần dần có đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón.

Dương Phàm ôm cổ Nick thật chặt, cả người nằm trên lưng hắc. Cô có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của hắc, nhưng trừ tiếng đó ra, cô còn có thể cảm nhận được trong hang động này thật ra có rất nhiều loài động vật khác. Có tiếng hít thở, có âm thanh nặng nề của thân thể di động, có tiếng vang thanh thúy của bước chân hoặc móng vuốt đập lên đá.

Cô cảm thấy hang động này thật ra chứa chật ních động vật, so với tưởng tượng của cô còn nhiều hơn. Cô trở nên khẩn trương, khi Nick buông cô xuống thì cô cứ ôm chặt lấy hắc không chịu thả, cuối cùng hắc phải kéo cô xuống.

Hắc đặt cô trên mặt đất, mặt đất không đồng đều, có mảnh đá vụn cùng bề mặt không bằng phẳng. Nhưng càng làm cho Dương Phàm khiếp sợ tất nhiên là, nó nóng!

Cô cẩn thận đặt tay xuống mặt đất cảm thụ nhiệt độ, quả nhiên nóng!

Lớp đá cứng rắn này bốc hơi nóng!

Ngọn núi đá đen này là núi lửa!

Dương Phàm từ khiếp sợ tỉnh táo lại, đây là một ngọn núi lửa đang ngủ, cô tin vào trực giác dã thú của người Nick.

Người Nick lợi dụng núi lửa để qua mùa đông.

Chuyện này đầu tiên là rất thông minh, vô cùng thông minh. Dương Phàm không biết nên coi đây là tượng trưng cho sự tiến hóa của đại não người Nick hay là một phần trực giác dã thú của bọn họ, giống như chim di trú, vào mùa đông chúng sẽ di cư đến nơi ấm áp hơn. Nói không chừng người Nick cũng như vậy.

Có lúc cô hi vọng Nick giống người chứ không phải là một quái vật, nhưng có lúc cô lại cảm thấy dựa trên lý trí thì suy nghĩ của cô thật tệ, vì hẳn chính là một con quái vật.

Tiếp theo, cô không cần lo lắng Nick sẽ ngủ đông như rắn nữa. Cô vẫn cảm thấy hắn giống loài bò sát, cho nên luôn lo lắng đến mùa đông hắn sẽ bỏ cô lại, chạy đi đào hang để ngủ. Ngủ một giấc đến mùa xuân, khi đó có lẽ cô không bị cầm thú nuốt vào bụng thì cũng bị băng tuyết chôn vùi rồi.

Mặt đất ấm áp thật ra rất thoải mái, Dương Phàm rất muốn nằm xuống. Nhưng tinh thần cô vẫn tập trung cao độ, bởi vì lúc cô mất hồn vì mặt đất nóng lên thì Nick đã không thấy đâu.

Bây giờ cái gì cô cũng không nhìn thấy, nếu như hắn không trở lại thì làm sao bây giờ? Cho nên cô phải chờ hắn.

Cô ngồi dưới đất, trên người ấm áp, cô buồn ngủ, mắt cũng gần mở không ra được nữa. Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân của Nick.

Lúc hắn đi bộ, cái đuôi hơi hơi nhếch lên, không kéo trên mặt đất, nhưng có điều cái đuôi mới này rõ ràng tương đối nặng, cho nên khi hắn đi lại, mấy bước sẽ có một bước cái đuôi cọ xuống đất.

Dương Phàm phát hiện mình thế mà nhớ rất rõ ràng.

Lúc nghe thấy quy luật tiếng cọ xát mặt đất này là lúc cô đã nằm xuống mặt đất ấm áp cứng rắn rồi. Lúc Nick đứng trước mặt cô, kéo cô dậy dứt cô ăn thịt, cô biết thật ra mình đã ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cô theo bản năng tùy tiện nhai hai cái rồi nuốt xuống những thứ hắn dứt vào miệng. Sau đó hắn lại cho cô uống nước, thật ra thì phần lớn nước đều theo khóe miệng chảy xuống cổ. Cuối cùng hắn đặt cô nằm ngang dựa vào vách đá, Mimi nằm trên người cô, giống như một cái mền ấm áp.

Cô co hai chân, trong bóng tối, ý thức rất nhanh lâm vào một mảnh ngọt ngào ấm áp.

11. Chương 11

Dương Phàm tỉnh lại trong bóng tối, phát hiện trước mặt mình có một con ngựa.

Nó lớn hơn loài ngựa mà cô biết rất nhiều! Quả thật chính là khổng lồ!

Sau đó cô phát hiện đây là vì cô đang nằm trên đất nhìn nó, đợi cô ngồi dậy mới thấy hình thể con vật trước mắt này là bình thường.

Mới vừa tỉnh lại, cô có chút chậm chạp, nhìn qua nhìn lại chỗ này mấy lần mới nhớ được bây giờ mình đang ở chỗ nào.

Có thể là vì cô ngủ và tỉnh lại trong bóng tối, cho nên khi đứng lên lần nữa thì phát hiện mình có thể nhìn rõ mọi thứ chung quanh.

Nơi này là chỗ sâu trong hang đá khổng lồ trong lòng núi, có hình dẹt, sâu vào trong. Cô có thể nhìn thấy ánh sáng yếu ớt ngoài cửa động, tuy không nhìn được sâu trong động có cái gì nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng động từ nơi đó truyền tới, dường như có một con chuột khổng lồ đang không ngừng đào động.

Cô đoán đó là người Nick vẫn đang đào động.

Cô không ở cùng với Nick, mà là một đám động vật phong phú. Vừa rồi cô nhìn thấy ngựa, thật ra thì cũng không quá giống ngựa, trán của nó có hai cái sừng hơi hơi nổi lên, càng giống như trâu.

Cô nhìn chăm chăm nó hồi lâu, con vật kia thuần khiết nhìn lại cô, sau đó không có hứng thú nghiêng đầu sang chỗ khác.

Cô đoán đây là thức ăn? Thức ăn sống? Là thức ăn nuôi dùng về sau ăn?

Thức ăn sống dễ dự trữ hơn, trong thời gian ngắn không có hư thối.

Dương Phàm nghĩ như vậy, nhưng thật sự không thể xác định. Lúc cô đi vào rõ ràng thấy cửa động chất đông chuột đất, đây có nghĩa là người Nick đã nhất trí lựa chọn thức ăn, hoặc là mãnh thú gần đây cũng rất ưa thích chuột đất, nó dễ bắt mà sức sinh sản cũng mạnh.

Vấn đề là, nếu như người Nick bắt rất nhiều chuột đất chồng chất tại cửa động làm thức ăn dự trữ như vậy, vậy tại sao trong động còn nuôi động vật khác? Hơn nữa hành động nuôi dưỡng này có phải là quá mức tiến bộ rồi hay không?

Trong động này trừ cô ra còn có chừng 100 loài động vật khác. Cô đặt tên cho con vật vừa giống ngựa vừa giống trâu kia là ngựa trâu. Sau đó cô lại thấy vài con khác tương tự nó, nhưng thật ra có một số chi tiết không phải là cùng chung một loài động vật.

Một loài khác có trán rộng hơn một chút, trên cổ còn có bờm.

Cô đặt tên cho loại thứ hai này là trâu trán rộng, hoặc bọn chúng chính là một loại nhưng là giống đực.

Những loài động vật khác cô chưa từng thấy qua trên đồi. Có một loại đặc biệt giống khỉ, nó đứng ở nơi đó, ôm bụng bự, tứ chi và phần lưng có lông dài màu đậm.

Cô gọi nó là khỉ lông dài, hoặc là khỉ lông dài bụng bự.

Những loài động vật này đều không ngoại lệ, thoát nhìn vô cùng thanh thản và lười biếng, chúng nó thỉnh thoảng đi tới đi lui bốn phía, nhưng rất ít khi đi ra ngoài phạm vi. Hơn nữa bọn chúng tuyệt đối không hoảng sợ, ngược lại, giống như đây là một hang động tối tăm trống không, người Nick chung quanh mạnh hơn bọn chúng gấp mấy lần cũng không có gì đáng sợ.

Phản ứng của bọn chúng khiến Dương Phàm nghĩ mãi không thông, ngay cả chuyện bản thân mình đang ngồi giữa bọn chúng cũng quên luôn.

Cho đến khi Nick trở lại, bất tri bất giác, ánh sáng cuối cùng cũng đã biến mất.

Mặt trời đã lặn, bây giờ cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nhàn nhạt. Lúc Nick trở lại cô cũng dựa vào tiếng để phán đoán, hơn nữa về với hần còn có rất nhiều người Nick khác.

Dương Phàm không tránh được có chút khấn trương, cho đến khi Nick ngồi xuống bên cạnh cô, cô lập tức xông qua chỗ hần.

Hần mang thức ăn về, cô ngồi thấy vị thịt nướng quen thuộc.

Hần đã ăn rồi, số lượng thức ăn không đủ cho hai người bọn họ ăn, xem ra chỉ có phần của cô. Hần dứt cô ăn thịt, cô chú ý đó đều là phần thịt non nhiều mỡ gần cổ chuột đất mà trước kia hần để lại cho cô.

Ăn xong thịt, hần dứt tới bên miệng cô một chút trứng. Trứng này quen thuộc, sử dụng phương pháp của hần để nấu. Trứng bị đập bể, ăn phải không ít vỏ trứng. Dương Phàm đem những thứ kia nhai nhai nuốt vào, vỏ trứng thì tính là cái gì, cô còn ăn cả lông vũ rồi đấy.

Sau đó hần cầm nước cho cô. Khi uống nước cô nhớ tới lúc ngủ mê man hần cũng dứt một chút nước cho cô, nước này so với thức ăn còn tốt cho cô hơn. Cô nghĩ đây là vì hần nhớ kỹ chủng loại thức ăn cô thường ăn.

Nước nóng, mùi vị mặn đắng. Nếu nơi này là núi lửa thì trong nước này cũng có thể sẽ có những thứ như lưu huỳnh vân vân. Thường thì uống cái này nhất định có hại cho thân thể, nhưng cô không biết làm sao để lọc sạch chất bẩn trong này, không uống đương nhiên là không thể nào.

Dương Phàm suy nghĩ đồng thời cũng đem toàn bộ nước uống cạn sạch, một giọt cũng không để lãng phí.

Chờ ăn xong, Nick bày ra tư thế nghỉ ngơi. Hắn ôm cô, cái đuôi vòng chặt hai người. Mimi không biết đã chạy đi nơi nào, có thể là đi ra ngoài tìm thức ăn, hắn không mang thức ăn về cho nó.

Mặc dù mới vừa ngủ một giấc, Dương Phàm vẫn muốn ngủ. Cô nửa tựa vào người Nick, phía dưới là mặt đất ấm áp, lại một lần nữa buồn ngủ.

Trước khi ngủ, cô cảm thấy bây giờ so với đoạn thời gian di chuyển trước đây, có thể nằm trong hang động này, có đầy đủ thức ăn cùng đất có thể giữ ấm, cô đã vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn.

Cô tìm tư thế thoải mái trên người Nick, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa đã không thấy Nick đâu. Nơi này chỉ có cô và những loài vật kia. Theo ánh sáng từ cửa động chiếu vào, bây giờ đã là ban ngày.

Cô nhìn thấy Mimi nằm trên lưng con ngựa trâu ngày hôm qua cô thấy, dường như nó đang bắt rận để ăn. Nếu là lúc trước cô nhất định sẽ kéo nó xuống, này quá bẩn rồi. Nhưng bây giờ cô cho rằng đây là hành động kiếm ăn nên được tôn trọng, cô không có lý do gì ngăn cản, bởi vì cô không có cách nào cung cấp thức ăn tốt hơn cho nó. Mimi tìm được thức ăn, cô chỉ có thể để cho nó tự do đi tìm.

Cô dùng thời gian rảnh rỗi thăm dò chung quanh.

Trừ những loài động vật này và cô, cũng có một số người Nick từ sâu trong động đẩy đá ra ngoài. Bọn họ dùng cái đuôi đem vô số đá vụn quét một đường, lúc đi qua cô và những loài động vật này cũng không thêm liếc một cái.

Người Nick có dáng dấp giống Nick, cái đuôi lớn và đầu đầy lông trắng giống sư tử, chỉ có chiều cao và hình thể có chút khác biệt.

Bọn họ đứng thẳng đi lại, cái đuôi là một bộ máy quan trọng, toàn thân đầy lông, đôi tay cùng hai chân đều có móng vuốt dữ tợn, đó là vũ khí quan trọng của bọn họ.

Dương Phàm nhìn bọn họ, cảm thấy hình như trong vài câu chuyện thần thoại hoặc truyền thuyết cũng có loại quái vật như vậy, ví như người tuyết trên núi tuyết hoặc cùng King Kong trong rừng rậm nguyên thủy. Trước kia đã có người công bố gặp qua những quái vật này, bọn họ Vô Cùng mạnh mẽ, bề ngoài lại có chỗ tương tự như con người, có thể nghe hiểu tiếng người nói, nhưng không có cách nào hiểu nhau.

Cô vẫn hi vọng cô đang ở trái đất, hoặc là ít nhất là ở một hành tinh tương tự Trái đất. Còn ngày ở thế giới này khá dài, cô cho rằng khả năng là vì hành tinh này có tốc độ tự quay quanh trục chậm hơn so với Trái đất nhiều, còn mùa khá dài cũng có thể là vì tốc độ xoay quanh mặt trời cũng rất chậm.

Mặt trời là hành tinh nóng, nhưng trong vũ trụ có lẽ không chỉ có một mặt trời, nơi này có lẽ có một hành tinh nhiệt rất giống với mặt trời mà cô biết. Cùng một dạng nóng sáng lên, có lực hấp dẫn khổng lồ làm cho rất nhiều hành tinh nhỏ khác chuyển động xoay quanh nó. Cho nên trong những hành tinh nhỏ đó, có một hành tinh có hoàn cảnh tự nhiên và sự phát triển tương tự trái đất cũng không có gì lạ.

Cô có thể gọi nơi này là hệ mặt trời, hành tinh này là Trái đất, còn hành tinh tỏa sáng trên đầu giống mặt trời kia gọi là mặt trời.

Điều này có thể giải thích rất nhiều việc, bao gồm hoàn cảnh sinh thái nơi này chênh lệch rất nhiều so với Trái đất.

Người Nick rõ ràng là một trong những loài có trí tuệ cao nhất trên hành tinh trái đất này. Bọn họ đứng thẳng đi lại, biết cách sử dụng lửa, có khác thì chỉ là bọn họ không phát triển bằng loài người, hoặc là vài chục vạn năm sau bọn họ cũng có thể trở thành một loài sinh vật khác có trí khôn giống loài người.

Dương Phàm cưỡi ngựa lướt gió suy nghĩ cả ngày, khi những ý nghĩ này dần dần thành hình, cô vừa vui vừa mất mát. Vui là vì có thể cô đang chứng kiến một thời khắc của lịch sử, rất có thể cô là sinh vật duy nhất có trí khôn ý thức trên hành tinh này. Mất mát là vì, nếu như người Nick thực sự có nền văn minh tiên tiến thì có lẽ cô còn phải chờ thêm vài chục vạn năm nữa.

Giống như khi ở trên sườn núi, khi cô cảm thấy gần đến chiều, Nick mang theo thức ăn trở lại, đi theo hần về còn có những người Nick khác.

Dương Phàm không thể không kích động đứng dậy, tiến tới nghênh đón.

Nick và cô ngồi trong một góc nhỏ, cái đuôi của hần theo thường lệ vòng lấy bọn họ. Hần mang về cho cô một khối thịt nướng chín, dùng quả nôi đựng nước, trứng của loài động vật nào không biết tên mà mấy củ khoai tây.

Những thứ này đều là thức ăn của cô.

Cô cầm khoai tây mà cảm động một lát, tiếp đó liền nhìn thấy những người Nick khác mang hai ba khối thịt tới đây đặt xuống.

Đây là chuyện gì?

Dương Phàm nhìn chằm chằm Nick, điều này có nghĩa là hần đang ở vị trí tộc đàn này sao? Hay là đây chỉ đại biểu cho một kiểu cảm ơn?

Nick vẫn dứt cho cô ăn thức ăn hần mang về, những thứ người Nick khác mang đến cuối cùng đều vào bụng hần. Mimi đầy mong đợi đứng bên cạnh, cuối cùng vẫn phải vô vọng chạy đi tìm ăn.

Mặc dù Dương Phàm có chút đồng tình, nhưng cô khắc chế ý nghĩ đưa thức ăn hần mang về cho Mimi. Cô không thể mạo hiểm, bài học lần trước cô còn chưa quên.

Chờ bọn họ ăn cơm xong, thời gian này trước kia bọn họ nên đi ra ngoài phơi nắng, nhưng hiển nhiên bây giờ không thể.

Nick ngồi lên cái đuôi, tư thế đáng vẻ nghỉ ngơi, toàn thân buông lỏng, cái đuôi luôn nhốt chặt động tác của cô. Cô biết ý của hần, không được rời khỏi phạm vi cái đuôi của hần, sau đó quan sát những thứ khác người Nick.

Mọi người Nick đều ngồi một mình một chỗ ăn cái gì đó. Bọn họ không trao đổi với đồng loại, cũng không có ý muốn thân cận. Ngay cả sư tử cùng khỉ đều bắt rận hoặc đùa giỡn với đồng loại nhưng người Nick lại tuyệt không làm như vậy.

Dương Phàm cảm thấy tư thế của bọn chúng có chứa ý cảnh giới nào đó, những cái đuôi to kia một giây cũng không buông lỏng.

Tất cả người Nick đều không đến gần giới tuyến mà cái đuôi của một người Nick khác vẽ ra, bọn họ duy trì khoảng cách nhất định.

Trừ phần lớn người Nick đơn độc, còn có một vài người Nick bên cạnh đều có động vật. Bao gồm Nick, bên cạnh hần là cô.

Những người Nick mang theo động vật này đều chăm sóc động vật họ mang theo vô cùng tốt. Cô nhìn thấy một người Nick sử dụng cái đuôi của hần vòng lấy cổ của con ngựa trâu dứt cổ cho nó ăn. Hần cẩn thận đem cổ dứt vào miệng nó, vừa dứt vừa nhẹ nhàng gãi ngứa cho nó.

Dương Phàm hít sâu một hơi, bắt lấy suy nghĩ sắp nổ tung đời ánh mắt đến bên kia. Một người Nick khác đang nuông chiều con khỉ lông dài bụng bự kia, để nó bắt lấy cánh tay hần dùng đưa tới lui. Hần đứng nơi đó, luân phiên dùng hai cánh tay giờ cao chơi với nó.

Cô quay đầu nhìn Nick, bắt lấy lỗ tai hần, nằm úp sấp lên người hần. Lỗ tai hần giật giật, sau đó hần nhìn cô, cái đuôi sau lưng vòng lấy cô ngay.

Cô có một ý nghĩ điên cuồng, một phỏng đoán đáng sợ ! !

Đầu tiên, cô không tìm được một người Nick nào giống giống cái trong mấy trăm người Nick ở đây.

Mặc dù cô dùng khỉ đực khỉ cái để nói với mình, dù sao cô cũng không có cách phân biệt một con khỉ là đực hay cái. Nói không chừng người Nick cũng tiến hóa theo hướng như vậy thì sao?

Nhưng mà, nếu người Nick quả thật không có giống cái thì sao?

Cô nghĩ tới việc Nick làm chuyện đó với cô, từ hành động hần phán đoán kỳ rụng trứng của cô cho tới việc tiến hành hoạt động sinh sản, đây chỉ có thể có hai nguyên nhân. Hoặc là Nick nhận lầm cô là giống cái người Nick, hoặc là hần cố ý xem cô thành giống cái.

Về trước có nghĩa đây chỉ là một sai lầm. Nhưng cho dù trên thảo nguyên rộng lớn, sư tử đực cũng sẽ không đi tìm báo cái để giao phối, mặc dù bọn chúng đều là động vật họ mèo. Khả năng nhận lầm loài là rất nhỏ, dù tình cờ cũng không thường xảy ra, hơn nữa nếu xảy ra cũng phải có điều kiện nhất định.

Về sau có nghĩa đây chính là tập tính của người Nick.

Thứ hai, nếu như giả thiết thứ nhất thành lập, người Nick không có giống cái, vậy bọn họ làm thế nào để sinh sôi nảy nở đời sau?

Nhìn những loài động vật phong phú trước mắt, nhớ lại việc trong rừng lần đầu tiên Nick thấy cô liền đưa cô về.

Cô cho rằng rất có thể, nhưng cô rất không muốn tin kết luận này: người Nick mượn giống cái loài vật khác để tiến hành sinh sôi nảy nở.

Trong quá trình tiến hoá, người Nick đã đào thải giống cái.

Có thể ở thế giới này, hoàn cảnh đã từng có một lần vô cùng khắc nghiệt. Người Nick trong dòng năm tháng dài đằng đẵng đã cố gắng sinh đẻ con đực nhiều hơn để bảo đảm năng lực sinh tồn chịu đựng trải qua thời gian đó. Dưới đây là phỏng đoán, giống cái người Nick vô cùng nhỏ yếu, bọn họ có thể không có lông hoặc là không có móng vuốt cứng rắn hay cái đuôi dùng làm vũ khí, cũng có thể tất cả những thứ này đều không có.

Con cái có thể không chiếm được nhiều thức ăn, hoặc vừa sinh ra liền bị bỏ mặc. Từ từ, bọn họ chỉ sinh ra con đực để bảo đảm từng lứa bé đều có thể khỏe mạnh mà sống.

Nhưng vì đời sau, trong tộc không thể chỉ có một giới tính, bọn họ liền cố gắng lợi dụng giống cái loài khác. Lúc đầu có thể chỉ có một cá nhân, cũng có khả năng không phải là vì sinh sôi nảy nở đời sau, mà chỉ vì đến kỳ động dục. Nhưng lúc nếm thử lại được nhiều người Nick bất chước, sau khi thành công, loại phương thức sinh sản này liền được lưu truyền cho tới nay.

Cách giải thích này đã giải thích một vấn đề mà cô không thể giải thích khi nhìn thấy Nick, đó chính là vì sao Nick lại ngộ nhận cô là giống cái cùng loài. Đây cũng là nguyên nhân cô luôn cho rằng hần có nhiều chỗ giống người.

Hiện tại chứng minh, trước kia cô sai lầm rồi.

Nick coi cô như giống cái không phải là sai lầm nhất thời, mà là người Nick vẫn luôn làm thế.

Dương Phàm vì suy đoán khiếp sợ này mà không muốn tin, lại vì Nick đối xử đặc biệt với cô mà có chút cảm giác mất mát kỳ lạ. Từ trong đầu cô nặn ra một ý niệm khác người đáng sợ hơn.

Đó chính là Nick có năng lực làm cho cô sinh con!

Mặc kệ vừa rồi trong đầu cô đang nghĩ gì, bây giờ chúng đều hóa thành mồ hôi lạnh tan biến đi mất.

Cả người Dương Phàm cứng ngắc nhích xa Nick, khắc chế bản thân không nhảy ra khỏi phạm vi cái đuôi của hần. Cô vẫn cho rằng hành động lúc đó của Nick chỉ là tình cờ, cô cho rằng mình sẽ không cần lo lắng đến hậu quả của hành động kia. Nếu như vậy, cô có thể hoàn toàn quên nó đi!

Nhưng suy đoán vừa rồi đã phá vỡ ý nghĩ mình an toàn từ trước tới nay của cô!

Cô không thể tin mình sẽ sinh một người dị hình!

Dương Phàm ngồi xổm trên đất, co người lại thành hình cầu.

Lý trí của cô đang lớn tiếng an ủi cô, cố gắng đem suy đoán rợn tóc gáy vừa rồi đẩy ra khỏi đầu.

Không sao. Cô tự nói với mình. Cô có thể không cho hắn đụng vào cô, cô có thể làm vậy. Luôn khước từ hắn. Vậy cô sẽ không phải mang thai một đứa bé người Nick, cô cũng sẽ không sinh một người dị hình trong tương lai.

Cô tuyệt đối sẽ không!

12. Chương 12

Khi phát hiện ra bí mật kinh khủng này, người ta sẽ biến thành dạng gì?

Phản ứng của Dương Phàm là làm bộ như cô chưa từng phát hiện ra bí mật kia. Cô muốn tự gạt bản thân mình.

Từ ngày đó trở đi, cô cứ theo lẽ thường ăn cơm, ngủ, nhìn thấy Nick cũng không có phản ứng đặc biệt gì, cũng không cố ý né tránh hắn, không biểu hiện quá thân cận.

Cô cần thời gian để suy nghĩ xem cô có còn lựa chọn khác hay không.

Cuộc sống của cô bây giờ vẫn không thể rời bỏ Nick nhưng với những điều kiện hiện tại thì điều đó không phải là hoàn toàn không có hi vọng.

Ví như khoảng không gian này có lẽ chỉ có người Nick là động vật đi săn, nếu cô có thể tránh người Nick, vậy có lẽ cô sẽ không bị những dã thú khác ăn thịt.

Ví như thế giới này mùa ẩm khá dài, dài đến hai năm ‘mùa thu’, nếu như tính cả mùa hè và mùa xuân thì khí hậu thế giới này vẫn rất thích hợp để cô sống.

Ví như với những loại thức ăn bây giờ cô biết: khoai tây, bí đao, táo trứng gà, quả nôi, những thứ này cũng có thể trở thành thức ăn của cô, hơn nữa khoai tây còn cất giữ được.

Vấn đề duy nhất chính là cô phải tìm chỗ ở, một hang đá, hoặc một cái nhà gỗ, hay là cô có thể thử dựng cho mình một cái lều đó để làm ổ. Chỉ có vấn đề này là cô chưa thể giải quyết, nhưng hắn là không quá khó khăn.

Cho nên, xem ra tất cả đều đã chuẩn bị xong. Lúc nào cô cũng có thể rời khỏi Nick.

Nhưng với hai tiền đề, thứ nhất chính là sau khi cô chạy trốn, Nick sẽ không đuổi theo, hoặc nếu như hắn đuổi theo, cô có thể trốn thoát được.

Thứ hai là ngay tại lúc này mùa đông sắp tới, cũng có thể rất lâu, mùa này có phải rất nguy hiểm hay không?

Dương Phàm quyết định vẫn ở lại bên cạnh Nick trước, đảm bảo thức ăn cùng an toàn là điều kiện tiên quyết vượt qua mùa đông này rồi hãy suy nghĩ thêm có nên chạy trốn hay không.

Người Nick đang chuẩn bị cho mùa đông. Bọn họ chia làm hai bộ phận, một bộ phận mỗi ngày đều đi ra ngoài săn bắt, thức ăn sẵn được đều chất đống nơi cửa động. Phần còn lại thì đào cái hang động này sâu hơn.

Dương Phàm phát hiện người Nick không có thủ lĩnh, hành vi của bọn họ hình như đều là tự phát. Không nhất định yêu cầu người nào đi săn, người nào ở lại đào động. Lúc phân phối thức ăn cũng không khác gì mấy, mỗi người Nick đều có thể tự do sử dụng thức ăn mình muốn, hơn nữa bọn họ cũng không lãng phí.

Từ ngày Nick đem khoai tây về cho cô, hình như người Nick cũng phát hiện ra chỗ tốt của khoai tây. Bọn họ dùng nó để dụ bắt chuột đất, cô đoán đây chính là phương pháp Nick dạy bọn họ.

Cô len lén chạy tới cửa động, nơi đó chuột đất chất thành ba đống dọc theo hang động kề vách đá, mà bên ngoài nơi để chuột đất còn có một đống đá vụn cao vây quanh, hình như là bảo vệ thức ăn.

Có động vật khác đến đây giành thức ăn sao?

Dương Phàm cảm thấy mùa đông này cô có thể gặp được loài động vật đi săn khác trên thế giới này, trừ người Nick. Không biết hai loài ai mạnh hơn.

Nhìn số lượng chuột đất, cô lo lắng người Nick có thể đã giết sạch chuột đất chung quanh đây. Nếu quả là như thế, vậy khi mùa xuân tới, nếu số lượng chuột đất giảm bớt, người Nick phải bắt gì làm thức ăn chính đây?

Dương Phàm thấy mình lo lắng như thế vừa buồn cười vừa đáng buồn. Cô không thể nào nói người Nick phải bảo vệ cân bằng sinh thái, để cho chuột đất một con đường sống, tránh cho sau này bọn họ không còn thức ăn để ăn. Vì vậy bây giờ rõ ràng cô đã nghĩ tới khả năng này nhưng lại không thể làm gì được.

Mỗi ngày cô đều tới cửa động liếc nhìn, tốc độ săn thú của người Nick rất nhanh, thức ăn càng ngày càng nhiều hơn. Trừ đại đa số là chuột đất, còn có rất nhiều ngựa trâu cùng trâu trăn rỗng, bây giờ cô đã có thể nhìn ra chỗ khác nhau của bọn chúng rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy trong đồng thức ăn không ngừng tăng lên được chứa đựng ở đây có những loài thú cùng loại với mấy con vật trong sơn động cô đã bị dọa giết mình, sau đó là môi hở răng lạnh, cảm giác bị thương. Hiển nhiên trừ vài con thú may mắn được người Nick chọn làm bạn đời, những con khác cho dù có cùng loại cũng đều bị người Nick xem là thức ăn.

Cô không chế bản thân mình không suy nghĩ đến những chuyện này, nhưng vẫn không nhịn được cảm thấy mình vô cùng may mắn. Theo ý nghĩ này, kỳ động dục của người Nick hẳn là trong khoảng thời gian từ mùa thu đến mùa đông. Trong khoảng thời gian này, bọn họ sẽ đi tìm giống cái thích hợp để sinh sản đời sau. Mà ngoài khoảng thời gian này ra, tất cả đều là thức ăn.

Nếu như bây giờ cô xuất hiện trước mặt Nick, có lẽ sẽ lập tức bị hắn xem là thức ăn ăn hết.

Người Nick săn bắt vô cùng thuận lợi, cho dù bọn họ không ngừng bắt động vật, mỗi ngày vẫn có không ít động vật phía sau tiếp phía trước chạy lên núi. Dương Phàm đã từng thấy 7, 8 người Nick xông tới một đám ngựa trâu, chúng nó chạy trốn tứ phía, chạy tới nơi cao hơn, những con tụt lại phía sau đều bị lũng giết.

Trở lại trong sơn động, cô lại thấy con ngựa trâu được người Nick nuôi, nhìn nó da lông bóng loáng, nằm trên mặt đất ấm áp, miệng chậm rãi nhai cỏ. So với đồng loại của nó thì thật là hạnh phúc đến mức làm cho cuộc đời ganh tỵ.

Cũng làm cho người ta sợ hãi.

Dương Phàm phát hiện trong đó bao gồm cả cô, tất cả động vật được người Nick nuôi trong này đều vô cùng ngoan ngoãn yên tĩnh. Chúng nó không muốn chạy trốn cũng không muốn phản kháng.

Cô sợ mình cũng sẽ biến thành heo chó bị Nick thuần dưỡng, ngay cả khi hắn thật sự muốn giết cô, cô cũng không có năng lực chống cự, thậm chí ngay cả ý thức phản kháng cũng không có, giống như những con vật này.

Dương Phàm bắt đầu bỏ nhiều thời gian đi ra ngoài sơn động hơn, không có người Nick nào ngộ nhận cô là con mồi rồi giết. Cô đoán thật ra người Nick có cách phân biệt hơi thở đồng loại, ví như việc Nick thường dùng đầu lưỡi giúp cô vệ sinh, cho nên những người Nick khác không xem cô là những con vật giống con ngựa trâu kia rồi giết.

Cô không đi xa, chỉ quanh quẩn ở cửa sơn động. Sơn động là hang động đào ra trên sườn núi, phía trước thậm chí không có một chỗ nào có dốc hoặc chỗ giảm tốc. Đây có thể là để phòng ngừa một số loài động vật bò lên ăn vụng hoặc là công kích sơn động, chỉ cần tới cửa động là bọn họ có thể dễ dàng đẩy chúng xuống.

Ở chỗ này đưa mắt nhìn về nơi xa, trời đất trắng xóa một mảnh. Tầng mây rất dày che lấp toàn bộ bầu trời, thấp dần như muốn đè luôn xuống đất.

Cả vùng đất không còn thấy được tung tích của cỏ cây, có lẽ cỏ cây trên mặt đất đều đã úa vàng, không biết đã bị gió cuốn đi nơi nào. Màu nâu sẫm của mặt đất lộ ra, phía trên còn có một tầng sương trắng.

Từ trên núi đá đen nhìn xuống, cả vùng đất trước mắt hơi hơi dốc xuống, xung quanh không có cây, rừng núi chỉ là một chấm nhỏ màu đen ở đằng xa.

Dương Phàm đứng ở cửa sơn động, nhìn địa thế này chừng mấy ngày rồi mới cảm thấy hình như có cái gì đó từ đỉnh núi đổ xuống mới có thể khiến sườn núi biến thành như vậy. Cũng vì nguyên nhân này nên xung quanh mới không có rừng. Có thể trước kia cũng có, nhưng bị cái gì đó đổ qua, rừng xung quanh đều bị tiêu diệt, chỉ còn lại rừng nơi xa kia.

Từ đỉnh núi đổ xuống, cô đoán có ba khả năng.

Một, núi lửa hoạt động, thứ đổ xuống chính là nham thạch nóng chảy.

Hai, đất đá trôi do mưa, tạo thành núi lở. Nhìn từ xa núi đá đen không có thảm thực vật, khả năng này rất lớn.

Ba, tuyết tan. Nó cũng có thể làm đất đá trôi.

Ba khả năng này cô có thể dùng phương pháp loại trừ, ví như người Nick chạy đến núi đá đen này để trú qua mùa đông, vậy thì có nghĩa ngọn núi lửa này tạm thời không nguy hiểm. Nếu do núi lửa tạo thành, từ việc xung quanh không có rừng có thể nhìn ra, đây là chuyện mấy năm gần đây. Cho nên núi lửa loại bỏ.

Mưa hoặc tuyết tan đều có thể làm đất đá trôi. Kể từ khi cô tới đây chưa từng gặp qua trời mưa, nhưng nơi này không phải sa mạc, nhất định có mùa mưa. Mùa đông mưa rơi khả năng không lớn, cho nên mưa có thể xếp sau núi lửa.

Cuối cùng chỉ còn lại tuyết tan.

Nếu như mùa đông trôi qua tuyết tan gây ảnh hưởng lớn như vậy, vậy mùa đông này tất nhiên không đơn giản.

Dương Phàm đoán chừng mùa đông dài đến hai năm, vậy thì tuyết tan tất nhiên có thể làm địa hình chung quanh đây thay đổi. Tâm tình cô càng ngày càng nặng nề.

Cô không biết bản thân có thể chịu đựng qua mùa đông này hay không.

Về sau, cách dùng khoai tây để dụ bắt chuột đất dần dần trở nên vô dụng, Dương Phàm lo khi mùa đông tới, thức ăn một khi thiếu hụt, rất có thể người Nick sẽ khất trừ thức ăn của cô và những loài động vật khác. Cho nên cô muốn Nick giúp cô mang về những củ khoai tây mà người Nick không cần.

Cô đem khoai tây Nick cho cô làm thành khoai tây khô, sau đó cầm khoai tây khô nói với hắn. Cô bắt chước hắn phát ra tiếng xì xào, mặc dù không giống lắm nhưng vẫn có hiệu quả. Không biết là vì cô đem toàn bộ khoai tây làm thành khoai tây khô dự trữ hay là cô bắt chước thành công, mỗi ngày Nick đều mang về cho cô nhiều khoai tây hơn.

Mỗi khi hắn đưa khoai tây cho cô, cô lại học con khỉ lông dài bụng bự kia ra vẻ khoa trương vui sướng.

Nếu không thể dùng ngôn ngữ để hiểu nhau, vậy thì dùng hành động. Cô hối hận tại sao mình không nghĩ ra chiêu này sớm hơn.

Cho nên lúc hắn đem khoai tây tới cô liền như người mới yêu nhau xoay quanh hắn, cộng thêm ngôn ngữ: “Tôi rất vui!” Sau đó cười ha ha, nhìn như vậy rất ngốc nhưng Nick phản ứng rất tốt, dường như hắn đã hiểu rõ ý của cô.

Cô tiếp tục làm rất nhiều động tác, ví như ôm hắn, lay tay hoặc đuôi của hắn, dùng tất cả biện pháp để nói cho hắn biết cô vì có khoai tây mà vui vẻ.

Còn có khi cô nhìn vào mắt hắn, bảo đảm hắn cũng đang nhìn cô, sau đó gọi cái tên cô đặt cho hắn: “Nick.”

Lúc đầu hắn vì cô mà mang về nhiều khoai tây hơn, bởi vì trứng không dễ dàng bảo quản cho nên cô bắt đầu cự tuyệt ăn thịt và trứng, cô tỏ vẻ mình chỉ muốn ăn khoai tây, những cái khác đều không ăn.

Mới đầu Nick có chút không thích ứng kịp với sự thay đổi thức ăn của cô, nhưng hắn không phản đối cô dự trữ khoai tây khô.

Cô mang Nick chọn một chỗ sát trong góc làm sào huyết của bọn họ. Cô đem khoai tây khô chất đống tại đó, lúc nào cũng canh giữ bên ngoài. Khả năng đây chính là thức ăn trong vòng hai năm tới của cô, cô sẽ không chia chúng cho bất cứ ai.

Những loài động vật khác bị khoai tây khô hấp dẫn đã từng tỏ vẻ hứng thú, nhưng Dương Phàm lượm một bộ xương ngựa trâu về, dùng tảng đá mài đi vết máu và thịt vụn phía trên, sau đó đặt nó phía trước làm lá chắn. Khi Nick không có ở đây cô cứ làm như vậy, thành công ngăn cản những động vật kia chạy đến địa bàn của cô.

Khoai tây khô của cô nhiều lên rất nhanh, bởi vì những củ khoai tây đó đều do người Nick khác đào lên để dụ bắt chuột đất, số lượng khá nhiều, Nick luôn mang chúng về cho đến khi góc cô chọn hết chỗ để, khoai tây khô sau lưng cô giống như một ngọn núi, có thể chôn vùi cô hoàn toàn xuống dưới.

Dương Phàm đành phải khuếch trương lãnh địa của mình, cô thận trọng sợ những người Nick khác bắt măn, nhưng cô lại phát hiện dù cô có đem địa bàn mở rộng bao nhiêu thì những người Nick khác đều sẽ tránh ra. Hình như bọn họ không phản đối cô đoạt lấy quá nhiều chỗ.

Nhưng cô muốn trữ khoai tây khô đến khi cô không thể tiếp tục trữ được nữa, cho nên cũng không biết cần bao nhiêu không gian để đựng khoai tây khô, cô mà quá phận dĩ nhiên cũng không được.

Sau đó, cô nghĩ ra một cách. Cô nhờ Nick đào giúp cô một cái động đá ngay bên trong vách núi, giống như trước kia hấn moi rỗng tảng đá làm nhà của bọn họ.

Khi Nick trở lại, cô kéo hấn đến trước vách động, cầm tay của hấn cào cào lên vách đá, mấy lần sau hấn hiểu được ý cô. Hấn giúp cô đào động chứa đồ, cửa động nhỏ giống như hang đá của bọn họ trước kia, giống như chuông chó chuông mèo chui vào.

Cô đem khoai tây khô dời vào bên trong, thở ra một hơi, như vậy thì không cần lo những động vật khác đến ăn trộm khoai tây khô của cô nữa, cũng không cần phải ngày ngày canh giữ. Chỉ cần cô đem cửa động chặn lại, cô không tin mấy loài giống bò giống ngựa kia có thể đuổi chân lỏi nó ra.

Hơn nữa nếu như vậy, có nhiều khoai tây khô hơn nữa cũng không sợ không có chỗ để.

Vừa vui vẻ vừa kích động cộng chút luống cuống, Dương Phàm ôm Nick giúp cô đào động dự trữ, hôn mạnh một cái lên khuôn mặt đầy lông tơ của hấn.

Sau đó cô liền bị hành vi của mình dọa choáng váng.

13. Chương 13

Nick không có chút phản ứng nào với nụ hôn kia. Sau khi khiếp sợ, Dương Phàm phục hồi lại tinh thần mới phát hiện điều này, kết quả là cô rất không vui.

Mặc dù điều này là bình thường, tất cả người Nick đều thích dùng miệng của họ biểu đạt tình cảm với người khác. Cô thấy qua người Nick khi nổi giận không những vung đuôi đập loạn mà còn há to miệng nhe răng.

Lúc muốn thể hiện sự thân mật họ cũng hay dùng cái đuôi và miệng để diễn tả. Bọn họ sẽ dùng đuôi ôm chặt đối phương kéo lại gần, sau đó nhẹ nhàng liếm. Dương Phàm bị Nick liếm qua không chỉ một lần, bây giờ ít nhất hai ngày hấn sẽ liếm cô một lần.

Nghĩ đến giờ không có nước để vệ sinh, Dương Phàm không ngăn hấn làm như vậy. Cho nên, có lẽ Nick cũng không xem cái hôn của cô là quan trọng.

Nhưng đây là lần đầu tiên Dương Phàm làm vậy với hấn, hấn không thèm để ý cũng không sao, cô để ý là được.

Hai ngày, cô dùng hai ngày để phân tích trạng thái của mình. Cô tìm cho mình rất nhiều lý do, ví như hôn lên má là rất bình thường, cô hôn ba mẹ ông bà, cô còn hôn qua bạn học trên trường.

Nhưng lý trí của cô lại nhấn tâm nói cho cô biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Đầu tiên, cô đã xem Nick là một người vô cùng gần gũi. Không phải là loại quan hệ lợi dụng mà trước kia cô nghĩ. Sau đó, trên phương diện tình cảm giữa Nick và cô, cô đã ở thế hạ phong rồi. Sau khi chứng kiến thái độ của người Nick đối xử với giống cái thì tất cả những hành động chăm sóc của Nick đối với cô một chút cũng không đặc biệt. Cô vẫn cho rằng mình đặc biệt với Nick, nhưng dù lúc ấy hấn gặp gỡ một con trâu trán rộng hoặc một con khỉ lông dài bụng bự thì cũng đều giống nhau.

Đối với cô mà nói, chuyện cô có là đặc biệt của Nick hay không rất quan trọng, không chỉ làm cô cảm thấy an toàn, hơn nữa còn thỏa mãn dự vọng muốn hiểu nhau của cô. Giả thiết cô đối với Nick mà nói là đặc biệt, vậy thì có nghĩa là tình cảm hấn đối với cô cũng đặc biệt, có thể hấn cũng có tình cảm. Mặc dù giữa bọn họ không có cách nào dùng ngôn ngữ để hiểu nhau, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản bọn họ nảy sinh quan hệ thân mật.

Đây không phải là tin tức tốt.

Bởi vì Nick đối với cô là đặc biệt. Cô tới nơi này liền gặp được hấn, lúc đầu hấn dùng bạo lực làm thương tổn cô, nhưng sau đó lại không làm ra chuyện gì quá phận nữa. Lúc cô phát hiện có thể ngăn cản hấn, hấn càng không sử dụng bạo lực nữa.

Về mặt này Dương Phàm vẫn một mực bào chữa cho hấn. Cô cho rằng hấn không hiểu tất cả những việc hấn làm có ý nghĩa như thế nào với cô, hấn chỉ là một sinh mạng nguyên thủy chưa khai hóa, hấn không có phẩm hạnh, đối với hấn mà nói, chuyện kia cũng bình thường như việc ăn và ngủ.

Ở thế giới này Nick luôn bảo vệ cô, cho cô ăn, nhớ những thứ cô thích, lúc cho rằng cô ngã bệnh vẫn luôn chăm sóc cô. Cô tin khi đó Nick nhất định nghĩ rằng cô sắp chết mà thương tâm, nhìn hấn rất khổ sở.

Lúc ấy cô rất cảm động.

Dương Phàm lý trí phân tích tâm trạng của cô bây giờ, rất dễ nhận ra cô đã đặt tình cảm vào Nick và cũng khát vọng hấn có thể đáp lại. Cô xem Nick là vật sở hữu, cô đặt tên cho hấn không biết có ảnh hưởng tới hấn chút nào không, nhưng điều đó đã ảnh hưởng đến cô.

Cô gọi hấn là ‘Nick’, xem hấn như ‘người’.

—— nhưng hấn không phải người!

Trong lòng Dương Phàm hung hăng tát cho mình một cái!

Sau đó ôm đầu ngồi xồm xuống.

Cái thế giới chết tiệt này.

Cô sợ sau này cô sẽ tiếp tục sinh ra tình cảm sâu đậm hơn với Nick, thậm chí cô còn nghĩ tới chuyện có nên chết trước khi mọi chuyện trở nên hồng бет hay không, nhưng cô rất nhanh đè nén ý nghĩ nguy hiểm này xuống.

Cho tới bây giờ, từ khi đến thế giới này, ý muốn tìm chết vẫn luôn quán lấy cô. Nhưng cô luôn tỉnh táo lại, đánh tan toàn bộ âm u tiêu cực trong lòng.

Lần này cô cũng có thể làm được. Cô sẽ không nhận thua, cô sẽ sống tiếp, cố gắng sống tiếp!

Dương Phàm không tốn quá nhiều thời gian vào chuyện này, giống như trước kia, cô xem đây là chuyện không quan trọng, sau đó đem nó vứt sau óc.

Mùa đông càng tiến tới gần.

Cửa sơn động dần dần bị đá vụn chặn lại, sâu trong động một giây vẫn không ngừng bị đào bới, đá vụn đào ra chất đống ở cửa động. Thức ăn trong ba tầng ngoài ba tầng, bên ngoài vừa hay cũng là trong ba tầng ngoài ba tầng đá.

Cửa động được giữ lại một phần năm còn lại đều bị đá lấp cao, đá vụn còn dư thì chất mặt dưới. Người Nick có thể leo ra leo vào, nhưng Dương Phàm lại chỉ có thể đứng ở chỗ để thức ăn nhìn ra bầu trời nhợt nhạt sắp bị che kín đàng trước.

Khí trời càng ngày càng lạnh, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh. Dương Phàm không thể đến cửa động đứng nữa, bởi vì trời đã rất lạnh. Cô phát hiện mỗi ngày người Nick đều chuyển sâu vào bên trong động một chút, đây là vì càng sâu thì càng ấm.

Bây giờ cô đã thu gom được bốn động khoai tây khô, bỏ khoai tây vào động một thời gian ngắn sau nó liền teo lại. Lúc đầu nhìn thấy cô cứ tưởng rằng động khoai tây khô bị người ta đánh cắp đi một phần, nhưng mà nơi này chỉ có mình cô là loài sinh vật trí khôn cấp cao, cho nên rất nhanh cô loại bỏ nghi ngờ có trộm, phát hiện ra nguyên nhân thật sự.

Khoai tây khô bây giờ trở nên cứng như đá, cắn không nổi, cô chỉ có thể miễn cưỡng ngậm nó vào miệng, ngậm mềm rồi lại nhai, sau đó tự an ủi mình như vậy nước càng ít, càng dễ cất giữ.

Sâu trong sơn động không sáng như bên ngoài, nhưng có thể là cô luôn ở trong bóng tối một thời gian dài nên vẫn có thể nhìn được một phần lớn. Mắt người Nick ở đây toàn bộ đều tỏa sáng lờ lờ giống như bóng đèn, cô vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Sau đó không lâu, nước Nick lấy cho cô không còn có mùi vị chua nữa, nó lạt.

Dương Phàm uống lần đầu liền nhớ, sau đó cô phát hiện người Nick đã không ra ngoài đi săn nữa. Lúc đầu cô không chú ý, bây giờ nghĩ lại, có lẽ từ hai ba ngày trước đã vậy.

Cô lại đi tới cửa động lần nữa, chưa đến gần liền bị gió thổi qua khe hở cửa động mang theo tuyết đóng băng. Cô đứng đằng xa nhìn xung quanh một chút, phát hiện thức ăn và đóng đá chỗ cửa đã đông thành đá rồi.

Mỗi lần Nick lấy nước cho cô đều là nước do băng tan.

Ngay sau đó cô cũng phát hiện ra bí mật tại sao Nick biết sử dụng lửa. Mỗi lần người Nick ăn cơm đều đem thức ăn đã đông thành đá gõ xuống, sau đó đưa đến chỗ sâu trong động, dường như bọn họ tìm được một chỗ nóng, sau đó đào một cái hố sâu.

Dương Phàm không dám đến gần, xung quanh cái hố đó là từng tầng sóng nhiệt. Mỗi lần người Nick đều mang theo thức ăn nhảy xuống hố sâu, đặt thức ăn xuống đáy hố để làm tan băng, sau đó dùng tảng đá dưới đáy hố đánh nhẹ một cái là có thể nướng thức ăn, đến lúc nướng xong lột lớp da cháy đen bên ngoài là có thể ăn thịt bên trong.

Dương Phàm phát hiện người Nick có nhiều chỗ rất thông minh, đây gọi là cuộc sống trí tuệ?

Bởi vì khoảng không gian sâu trong hang động đen kịt, Dương Phàm thì không sợ, nhưng những loài vật kia thì không. Bọn chúng vẫn ngủ trong bóng tối, nhưng khi phát hiện ra nơi đây không có ánh sáng liền bắt đầu muốn xông ra ngoài, mỗi phút mỗi giây cô đều nghe thấy tiếng những động vật kia đụng vào vách đá, là đụng đầu vào.

Người Nick dùng băng tuyết hòa lẫn với cái gì đó rồi vẽ loạn lên vách đá, cứ lặp đi lặp lại, một giây cũng không ngừng. Lúc đầu Dương Phàm không hiểu bọn họ làm gì, nhưng mấy ngày sau cô đã biết nguyên nhân, vách đá bắt đầu phát ra ánh sáng xanh và trắng.

Từ ngày đó trở đi, người Nick vẫn luôn giữ vách đá ướt át, ánh sáng trắng xanh cũng không biến mất. Mấy ngày sau cô mới biết chuyện này là thế nào.

Người Nick đang nuôi một loại vi khuẩn nào đó trên vách đá, loại vi khuẩn này có thể phát sáng, chiếu sáng vách đá. Trong sơn động tất nhiên không tối.

Lúc Dương Phàm phát hiện đột nhiên cảm thấy mình là người ngu nhất nơi này mới phải.

Người Nick có thể tìm thức ăn, xử lý thức ăn, cất trữ thức ăn, có thể dùng ngọn núi lửa ngủ mê để trú qua mùa đông, bây giờ còn nuôi vi khuẩn để chiếu sáng. Cô cảm thấy sau này cô sẽ càng phát hiện ra những chuyện mà người Nick có thể dễ dàng làm được, mà cô thì không.

Chuyện này đến rất nhanh. Người Nick bắt đầu nuôi một loại cỏ rêu để làm thức ăn cho những loài động vật kia.

Khi bọn họ đào động luôn giữ lại một ít đá rất giòn màu xám vô cùng mỏng, lúc ấy Dương Phàm không biết họ muốn làm gì, còn tưởng rằng loại đá đó quá yếu, không hợp để chắt ở cửa động làm hàng rào phòng ngự.

Bây giờ cô đã biết, người Nick xếp chồng những phiến đá đó lên rồi dùng tuyết làm ướt, sau đó luôn giữ chúng ẩm ướt như vậy, vài ngày sau cô liền thấy bên trên sinh ra một tầng rêu xanh biếc. Những con trâu trăn rộng và ngựa trâu kia đều ăn thứ này, ngay cả con khỉ bụng bự cũng ăn nó.

Dương Phàm rất muốn tìm ra loại thức ăn mới, cô ăn thử một chút, không có bất kỳ mùi vị gì, cũng không có bất kỳ phản ứng không tốt nào. Cô không đau bụng, cũng không nóng lên hoặc không thoải mái. Cho nên thứ này cô cũng có thể ăn.

Bây giờ tất cả những loại thức ăn có thể ăn cô đều muốn, lúc phát hiện loại rêu này có thể ăn, cô rất muốn xem nó như một loại thức ăn, mặc dù không dám ăn hàng ngày giống khoai tây và thịt chuột đất, nhưng thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao. Rêu sinh trưởng rồi dường như không dễ dàng chết, hơn nữa không chỉ mọc ở trong phạm vi nhỏ của mấy tảng đá màu xám tro nữa mà bắt đầu kéo dài đến mặt đất và trên vách động, nhưng những nơi không được giữ ẩm rêu sẽ chết rất nhanh, sau đó lớp rêu mới sẽ mọc đè lên lớp rêu cũ, tiếp đó lại chết, không ngừng tái diễn quá trình này. Dương Phàm phát hiện tầng tầng rêu chết này tích lũy càng ngày càng dày sẽ biến thành từng phiến đá mỏng màu xám giống như lớp đá để rêu mọc lên kia.

Thời gian ở trong động trú qua mùa đông khá dài lại nhàm chán, bởi vì không có việc gì để làm.

Mỗi ngày trừ việc giữ cho vách đá ẩm ướt thì người Nick đều nằm trên mặt đất mài lông trên người bọn họ, Nick cũng vậy. Mấy ngày sau Dương Phàm phát hiện toàn bộ người Nick không có việc gì làm đều làm như vậy, chắc là lông của bọn họ không ngừng dài ra, giống móng vuốt mèo, không mài sẽ càng ngày càng dài, càng ngày càng dày, cuối cùng làm trở ngại hành động của bọn họ.

Dương Phàm thì càng chán, mỗi ngày trừ ghi chép hôm nay là ngày thứ mấy ra thì cô không chuyện gì khác để làm. Lúc Nick lăn lộn trên đất cô cũng cầm lấy một tảng đá giúp hấn mài, vốn chỉ muốn trả thù hấn, cô cảm thấy cô có nhiều tình cảm với hấn như vậy, thế mà hấn lại đối với cô chẳng khác gì những người Nick khác đối với mấy con trâu trăn rộng cùng khỉ bụng bự kia.

Cho nên cô cầm một tảng đá mài soạt soạt lên cái đuôi của hấn. Kết quả hấn rất vui vẻ, còn cố ý dựng thẳng cái đuôi lên để cho cô mài, cuối cùng còn lật người nằm trên mặt đất để cô giúp hấn mài lưng.

Dương Phàm vừa mài vừa giận đến ngứa răng ngứa lợi, cho dù cô có dùng bao nhiêu sức đều giống như đang gãi ngứa cho hấn.

Đúng lúc này, con khỉ lông dài bụng bự kia sinh người Nick con.

Thật ra thì Dương Phàm từng nghi ngờ nó mang thai, nhưng cô theo bản năng không muốn suy nghĩ đến chuyện này, vì vậy cô liền cố ý xem nhẹ con khỉ kia, còn xem cái bụng bự của nó là do trời sinh ra đã thế.

Cảnh sinh người Nick một chút cô cũng chẳng nhìn thấy, cũng hoàn toàn không biết.

Kết quả vào một ngày, lúc Nick đang dứt thịt cho cô ăn, đột nhiên có một đôi móng vuốt nhỏ bắt lấy chân của cô.

Theo Dương Phàm biết, trong động này tuyệt đối không có loài động vật nào có hai bàn tay năm ngón cùng móng vuốt nhỏ như vậy, hơn nữa kể từ khi cô tới nơi này, không ít lần cô tự tưởng tượng ra quái vật dị hình gì gì đó tới hù dọa mình. Cho nên khi cặp móng vuốt nhỏ bén nhọn kia bắt lấy mắt cá chân cô, phản ứng của cô chính là cả người run rẩy, cúi đầu nhìn, một đôi mắt nhỏ tỏa sáng đang nhìn cô chăm chăm.

“Á ! ! ! ! !” Cô sợ tới mức thét chói tai! Sau đó Nick lấy cái đuôi bụm một cái liền quét Tiểu Quái Vật đó đi khiến nó lăn lông lốc ra đầu xa rồi như không có việc gì bỏ chạy.

Dương Phàm đập lên cánh tay của Nick bỏ lên vai hấn.

Hấn vì cô bỏ đi nên lời cô xuống tiếp tục dứt thịt, như thế ba hồi sau cô mới nhìn rõ Tiểu Quái Vật đó là cái gì.

Là người Nick nhỏ như một đứa con nít.

Cô nhìn rõ khi đang cười lên vai ôm lấy đầu Nick, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn chết. Cô nhìn một lúc lâu sau mới yên lòng, chậm rãi bò xuống người hắn. Trong lúc đó, mặc kệ cô làm thế nào đập lên cánh tay, ngực, kéo tóc, lỗ tai của hắn, Nick vẫn luôn tự ăn cơm của mình, cái đuôi của hắn từ phía sau vẫn đỡ lấy cô đang bò trên lưng, có lẽ là sợ cô té.

Chắc hẳn cho rằng cô đang đùa, có khi còn nghĩ cô hoạt bát giống như con khỉ kia ấy.

14. Chương 14

Đối với việc người Nick nhỏ đột nhiên xuất hiện kia, Dương Phàm luôn len lén núp trên người Nick quan sát kỹ người ta, chờ thẳng nhóc kia chạy tới, cô đứng cũng không dám đứng, ba chân bốn cẳng bò lên người Nick . . .

Mỗi khi người Nick nhỏ kia đến gần cô, cả người cô lại nổi hết da gà.

Lúc đầu cô không phát hiện ra mẹ của người Nick nhỏ này là con khỉ người Nick nuôi kia, bởi vì người Nick nhỏ này chưa bao giờ đến bên cạnh cha mẹ, nó luôn chạy tới chạy lui khắp nơi, không ngừng bò lên người người Nick trưởng thành khác. Những người Nick trưởng thành kia phần nhiều đều lấy đuôi quét nó ra xa khi nó ngang nhiên xông tới, tuyệt không lưu tình.

Cô thấy người Nick nhỏ kia cứ lẩn qua lẩn lại giống như quả bóng rất nhiều lần trong sơn động.

Lúc cô phát hiện bụng con khỉ lông dài kia đã xẹp xuống cô mới thật sự xem người Nick nhỏ và con khỉ có liên hệ với nhau.

Long trời lở đất ! ! Đây chẳng qua chỉ là giả thiết của cô! Giả thiết thôi! ! Cho tới bây giờ cô vẫn luôn không muốn giả thiết kia trở thành sự thật! ! !

Người Nick nuôi con khỉ kia chẳng hứng thú gì với người Nick nhỏ ‘phải là’ con của hắn, ngược lại lúc người Nick nhỏ tới gần con khỉ kia, nó sẽ đưa tay muốn bắt lấy hắn, nhưng không đợi nó bắt được, người Nick đã lấy đuôi đánh bay hắn ra xa. Sau đó con khỉ kia liền nổi giận với người Nick đó, nhìn về phía hắn há mồm kêu to, nhảy tới nhảy lui tại chỗ. Người Nick mặc nó nổi giận, người Nick nhỏ tới nữa hắn lại đánh bay đi.

Mấy lần sau, con khỉ kia không biết có phải là quên người Nick nhỏ con của nó hay không, hay là bản tính phục thù ‘giống đực’ chiếm thể thượng phong, nó có vẻ cũng không quá hứng thú với người Nick nhỏ nữa.

Người Nick nhỏ phải tự dành lấy chút ít thức ăn trên tay người Nick trưởng thành, hắn chờ lúc người Nick trưởng thành bắt đầu dùng cơm sẽ mò tới, bị đánh bay liền đổi sang người khác thử lại lần nữa.

Dương Phàm phát hiện người Nick đối xử với người Nick nhỏ không quá hữu nghị, nhưng cũng không quá hung ác. Khi người Nick nhỏ muốn ăn gì đó, bọn họ cũng cho hắn một hai miếng.

Nhưng làm như vậy đa số đều là những người Nick ‘độc thân’.

Giống như Nick có ‘bạn đời’ thì một chút thức ăn cũng sẽ không cho hắn.

Dương Phàm thấy thẳng nhóc kia lúc đói bụng đều phải lần lượt đánh về phía những người Nick trưởng thành, rồi lại bị đánh bay. Cô khó có thể khắc chế sự thông cảm của mình, vì vậy có lần cô cẩn thận cầm một củ khoai tây khô đưa cho hắn.

Sau đó liền hồng bét.

Hình như người Nick nhỏ kia biết có thể kiếm thức ăn từ chỗ cô nên cứ quần lấy cô cả ngày. Hơn nữa khoai tây khô cô dùng sức lăm mới ăn được nhưng hắn lại cắn nát vô cùng thoải mái nuốt vào bụng. Hơn nữa mặc kệ cho hắn bao nhiêu, hắn đều ăn mãi không ngừng, dường như ăn hoài mà không no.

Khi hấn ăn mấy chục củ rồi, Dương Phàm không chịu cho hấn nữa. Hấn liền tiến lên công kích cô, Nick phát đuôi một cái đánh bay người Nick nhỏ đang giương nanh múa vuốt ra xa. Cô cũng bị dọa sửng sốt, nếu vừa rồi người Nick nhỏ thật sự nhào lên, chỉ cần răng và móng vuốt thôi hấn cũng đã có thể dễ dàng lấy mạng của cô.

Từ đó về sau cô cố gắng áp xuống tất cả cảm xúc, những loài động vật nhìn có vẻ đáng thương này nói không chừng chính là thiên địch của cô.

Người Nick nhỏ cứ như vậy khỏe mạnh lớn lên trong sự lạnh lùng của đồng tộc.

Hơn mười ngày sau, người Nick nhỏ thứ hai ra đời, lần này Dương Phàm đứng lúc nhìn thấy từ đầu tới đuôi.

Đó là khi vừa ăn xong bữa cơm thứ hai, mọi người đang nghỉ ngơi. Cô cười lên đuôi của Nick, giống chơi bập bênh lên xuống xuống —— cuộc sống ở chỗ này quá lâu, phương pháp cô giết thời gian càng ngày càng ngày thơ.

Hình như Nick cũng biết cô thích chơi trò này, có lúc sẽ cố ý nâng cô lên rất cao, cô thét lên ôm chặt lấy đuôi của hấn. Đây đương nhiên là vì vui vẻ mà thét chói tai.

Lúc hấn dùng đuôi nâng cô lên cao thì cô nhìn thấy con ngựa trâu kia chậm chậm đi tới một nơi trống trải rồi nằm nghiêng xuống, móng nó hình như có nước gì đó chảy xuống.

Nhau thai?

Đó là nhau thai màu trắng? Giống như một cái màng mỏng?

Dương Phàm nghiêng người về trước nhìn về bên kia, thiếu chút nữa rút khỏi cái đuôi của Nick. Thật may là cái đuôi của người Nick luôn rất linh hoạt, nó nhanh chóng quấn lấy hông cô, vững vàng đặt cô xuống đất.

Nick tuyệt không tức giận, có lẽ chỉ cho rằng đây là trò chơi mới của cô.

Lúc này Dương Phàm không muốn chơi với cái đuôi nữa, cô muốn xác nhận xem con ngựa kia có phải chuẩn bị sinh hay không thì cái đuôi của Nick lại cuốn lấy hông cô nâng cô lên thật cao lần nữa rồi lại buông xuống. Ba hồi mấy bận sau, cô ôm hôn Nick một cái, cảm ơn ý tốt của hấn, sau đó đẩy cái đuôi của hấn ra, lặng lẽ đi qua bên kia.

Cô đứng ở một vị trí khá xa để nhìn.

So với tưởng tượng của cô còn nhanh hơn nhiều, hơn nữa không có trường hợp dọa người hoặc kinh khủng, thậm chí ngay cả máu cũng không chảy.

Con ngựa trâu kia sinh rất nhanh, có thể cũng là vì người Nick nhỏ không quá lớn. So với ngựa hoặc nghé mới sinh thì người Nick nhỏ này cuộn tròn thành một quả bóng, cả người là một tấm màng nhau thai màu trắng trong.

Ngựa trâu sinh xong liền đứng lên quay đầu lại liếm người Nick nhỏ vừa mới sinh, ăn hết nhau thai, người Nick nhỏ liền lộ ra.

Dương Phàm không nhịn được đi về phía trước hai bước.

Ngựa trâu quay đầu lại nhìn cô, không biết có phải là vì cô không nguy hiểm hay không, cho nên nó cũng không quấn cô ở bên cạnh chăm chú nhìn.

Đây là lần đầu tiên cô thấy người Nick nhỏ sơ sinh.

Tứ chi của hấn co quắp lại, cái đuôi dài nhỏ từ móng quấn đến trên đầu. Lông trên người hấn có màu trắng, nhưng sau một thời gian ngắn trong không khí, cô cảm thấy bộ lông kia dần dần xám đi. Qua một thời gian nữa thì càng rõ ràng, giữa sống lưng kéo đến cái đuôi có một đường lông dài màu xám tro, lông trên đầu hai tay và hai chân cũng là màu xám tro, những chỗ khác đều là màu trắng.

Từ trên người Nick Dương Phàm biết lông có màu càng nhạt càng mỏng thì càng mềm, lông màu trắng thì có nghĩa là không có chút lực phòng ngự nào.

Cô nghiêng đầu nhìn một người Nick nhỏ khác, lông của hắn là màu xám tro, càng xuống dưới càng đậm. Người Nick nhìn rất giống trẻ em loài người, nhưng lúc hắn mở mắt ra, Dương Phàm khó mà không giật mình, đồng tử màu vàng xanh dựng thẳng đang linh hoạt chuyển động.

Đứa trẻ này mới sinh ra đã lập tức đứng lên, dường như trời sinh hắn đã biết cách làm sao để lợi dụng cái đuôi của hắn. Dương Phàm nhìn cái đuôi hắn chống trên đất, giúp hắn thích ứng đứng bằng hai chân trong thời gian ngắn nhất. Lúc đầu người Nick thích dùng tứ chi chống xuống đất bò đi hơn, nhưng rất nhanh hắn liền thay đổi, dùng đuôi và chân sau đi lại có vẻ nhanh hơn.

Dương Phàm không có cách nào tính xem rốt cuộc là đã trôi qua một giờ hay là nửa giờ, nhưng cô kinh ngạc phát hiện người Nick vừa sinh ra dường như đã biết đi đường nào, chạy thế nào, làm sao để lợi dụng cái đuôi. Rất nhanh, người Nick mới sinh này đã nhập bọn cùng một người Nick khác lớn hơn hắn mười ngày tuổi chạy tới chạy lui trong động.

Ngày hôm sau Dương Phàm đã biết tại sao cha người Nick không thích người Nick con. Cô nhìn thấy ở đầu kia, con ngựa trâu muốn cho người Nick con bú sữa mẹ, chỉ cần nghĩ bộ răng giống như cá mập của người Nick đã làm cho cô không rét mà run!

Thật may là trước khi thảm kịch xảy ra, cha của người Nick mới sinh đã dùng đuôi đánh bay người Nick con rồi.

Con ngựa trâu kia rất ưa thích con của nó, nó cố gắng làm cho người Nick con dùng bốn chân để đi, đối với cái đuôi dài ra của hắn, nó nhìn rất không thuận mắt. Xác thật có mấy lần Dương Phàm nhìn thấy con ngựa trâu kia muốn cắn đứt cái đuôi của người Nick con, nhưng vì cái đuôi của người Nick con có lông nên không thành công. Hơn nữa bản thân hàm răng của con ngựa trâu kia cũng không lợi hại, người Nick con không xem đó là công kích, ngược lại thường thường đuổi đuôi đến trước miệng mẹ nó để mẹ nó cắn.

Ngựa trâu vẫn kiên trì muốn cắn đứt cái đuôi của hắn, đối với loại hành động ruột thịt này, cha người Nick ngồi bên cạnh vẫn bình tĩnh nhìn, nhưng chỉ cần người Nick con nhe răng múa vuốt về phía ngựa trâu, hắn sẽ lập tức đánh bay.

Dương Phàm thấy lạ lại không hiểu, cô phát hiện qua hai lần, người Nick có con tuyệt đối sẽ không chăm sóc con mình. Bọn họ không cho chúng ăn cơm, cũng không cho chúng ngủ bên cạnh, hơn nữa khi lông trên người người Nick nhỏ đậm lên liền kiên trì không cho phép ‘bạn đời’ chăm sóc chúng nữa.

Tại sao?

Những người Nick ‘độc thân’ ngược lại thì dịu dàng hơn, đa số bọn hắn nguyện ý cho người Nick nhỏ ăn, hơn nữa cũng chỉ khi bọn hắn có ‘tâm tình tốt’ hoặc là ‘rảnh rỗi’, còn lại khi người Nick nhỏ đến gần chỉ có thể nhận lấy một đuôi của người Nick trưởng thành.

Dương Phàm không giải thích được hiện tượng này, cô cho rằng người Nick ‘độc thân’ có thể là vì không có ‘bạn đời’ nên sẽ có hành động có thể gọi là ‘thiện lương’ đối với đồng loại. Cũng không chỉ đối với người Nick nhỏ, có lẽ đối với động vật khác cũng sẽ có ‘lòng nhân ái’ như vậy.

Mà sau khi bọn họ có ‘bạn đời’, gia đình của bọn họ chỉ có họ và ‘bạn đời’ mà thôi, nơi này không có vị trí của đứa con.

Cô không thể giải thích được chuyện này là vì sao, nhưng đây cũng có thể giải thích tại sao tất cả người Nick đều độc lai độc vãng, bọn họ không có ý thức bầy đàn, cho dù có ở cùng nhau trong sơn động trú qua mùa đông, cùng nhau dự trữ thức ăn, nhưng giữa họ lại không phân biệt ai cao ai thấp.

Đây cũng chính là lý do tại sao ở ‘lãnh địa’ của Nick cô chỉ thấy được mình hắn là người Nick mà thôi.

Người Nick có lẽ đều có ý thức lãnh địa rất mãnh liệt, bọn họ không quần cư.

Hai người Nick nhỏ này cũng bị ảnh hưởng. Bọn họ đã có thể vẽ ra ‘lãnh địa’ của mình ở trong sơn động rồi. Bọn họ học người Nick trưởng thành, dùng cái đuôi vẽ ra vị trí của bản thân giống như những người Nick khác. Cũng không đi tấn công những người Nick khác nữa, thậm trọng giữ vững khoảng cách nhất định.

Khi chúng phát hiện người Nick trưởng thành luôn chạy đến cửa sơn động kéo thức ăn về, chúng cũng làm vậy. Dương Phàm nhìn thấy chúng dùng móng vuốt kéo, dùng răng cắn, liều mạng đem chuột đất đông thành đá kéo tới một đầu khác của sơn động. Chuyện này người Nick trưởng thành có thể làm rất dễ dàng, nhưng chúng lại phải bỏ ra thời gian cả ngày, thậm chí còn lâu hơn.

Cô nghĩ chúng muốn đem mấy con chuột đất đã sớm đông lạnh thành đá này đến nơi nướng thức ăn cũng phải cần không ít sức lực.

Lúc đầu người Nick nhỏ một người kéo một con, sau này phát hiện hai người kéo một con sẽ dùng ít lực hơn. Chúng bắt đầu một kéo trước, một đẩy sau, dùng cái đuôi chống xuống đất rắng sức.

Chúng còn muốn kéo thức ăn tới chỗ sâu trong sơn động, đẩy vào cái hố to bên trong, tuyết tan sau đó mới có thể lôi ra ngoài ăn.

Dương Phàm cảm thấy khả năng đây chính là nguyên nhân người Nick đã biết sử dụng lửa từ nhỏ. Nếu như người Nick ra đời vào mùa đông, vậy bọn họ chỉ có thể dùng phương pháp này để làm ra thức ăn, cho nên nướng chín thức ăn là lựa chọn duy nhất của họ.

Hai người Nick nhỏ hợp tác lấy được thức ăn, nhưng lúc ăn lại lưng đối lưng, dùng cái đuôi vẽ ra lãnh địa thuộc về mình, sau đó mới ăn. Bởi vì đoạn thời gian trước đói bụng nên một chút thức ăn chúng cũng không lãng phí.

15. Chương 15

Người Nick nhỏ thay lông lần đầu xong liền trưởng thành rất nhanh, bọn họ thay lông trong vòng một tháng đã đạt tới đỉnh điểm, sau đó mới dần dần chậm lại.

Lúc này chúng đã cao chừng một mét tám, chỉ thấp hơn người Nick trưởng thành một cái đầu.

Sức ăn của bọn chúng cũng nhiều hơn trước, so với người Nick trưởng thành còn nhiều hơn. Vào mùa đông rét lạnh này, người Nick còn nhỏ chưa học được cách chống lạnh, bọn họ chỉ có thể ăn nhiều vào. Nhưng người Nick trưởng thành lại không có lòng tốt như vậy, mặc cho chúng ăn nhiều thức ăn hơn so với người Nick khác.

Dương Phàm thấy hai người Nick có lẽ mới vừa tiến vào kỳ thanh niên một lần nữa lâm vào cảnh đói bụng, lúc này mà đói bụng càng khiến cho chúng khó chịu hơn nhiều.

Đối với chuyện này, cô chỉ yên tĩnh ở một bên nhìn. Nếu như người Nick đối xử như vậy với đời sau thì trước khi hiểu rõ chân tướng của sự việc, đồng tình gì đó là không cần thiết.

Khát vọng thức ăn là điểm mấu chốt thúc đẩy người Nick nhỏ lớn lên.

Dương Phàm rất nhanh thấy được sự thay đổi.

Ở cửa sơn động, mặc dù người Nick dự trữ rất nhiều thức ăn để trụ qua mùa đông thế nhưng vẫn không thể nào giúp bọn họ vượt qua cả mùa đông. Cho nên vào một sáng sớm kia, người Nick rời khỏi sơn động.

Buổi sáng hôm đó không có thức ăn, Dương Phàm cực đói, không thể làm gì khác là để Nick chuẩn bị nước nóng để cô nấu mấy củ khoai tây khô. Sau đó cô liền phát hiện trong sơn động người Nick ít đi rất nhiều, khoảng một phần ba đã đi ra ngoài.

Cô đi tới cửa sơn động, thấy rất rõ dấu vết người Nick leo khỏi cửa động đi ra ngoài. Ngoài sơn động trời xanh trong suốt vạm vỡ không mây.

Mặc dù rét lạnh thấu xương nhưng thời gian dài như vậy ở trong sơn động tối mờ không thấy mặt trời, Dương Phàm vẫn leo ra ngoài. Cô dùng tay chân trèo lên đồng đá vụn nơi cửa sơn động, trượt xuống mấy lần mới gian nan leo ra được.

Nhờ những cái hố nhỏ trên đồng đá vụn do người Nick đi ra ngoài từ sớm để lại cô mới leo lên được, nếu không thì cho dù cô có nhiều hơn hai cái tay cũng không thể leo ra, vì trên đá tất cả đều có một tầng băng rất dày, dường như tạo thành một bức tường băng.

Bên ngoài sơn động là tuyết trắng xóa, mặt trời chiếu vào phản xạ ánh sáng chói mắt.

Dương Phàm phát hiện cả ngọn núi đá đen này đều đã bị tuyết trắng bao trùm, đằng xa không còn thấy được tung tích của rừng, giống như chúng cũng bị tuyết phủ lên.

Cô tính toán một chút, cô đã ở trong sơn động chừng ba đến bốn tháng rồi chưa ra ngoài, cho nên trong khoảng thời gian đó tất cả đã biến thành như trước mắt.

Mặc dù cảnh tuyết rất đẹp, trời đất rộng lớn làm cho tâm tình người ta thoải mái, nhưng cô phải sớm trở vào sơn động. Đầu tiên là vì cô không muốn mắc phải chứng quáng tuyết, thứ hai là vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi, phổi của cô đã muốn nóng sôi lên. Đại cô từ từ chạy vào trong sơn động, phần da lộ ra ngoài của cô tất cả đều ngứa ngáy khó nhịn, tay và chân là nghiêm trọng nhất.

Dương Phàm dùng sức chà xát tay, chân, cổ cùng mặt. Động tác của cô khiến mấy con vật bên cạnh cảm thấy rất kỳ quái. Con ngựa trâu và khỉ đến gần cô, dường như chúng muốn giúp cô.

Trong đoạn thời gian ngắn ở chung này, cô và bọn động vật kia dường như có một loại tình nghĩa ‘đồng bạn’. Chuyện này rất buồn cười, nhưng là thật.

Khỉ thì rất rõ ràng cho rằng trên người cô có bọ chét, lật tới lật lui bộ tóc cô. Ngựa trâu có lẽ cũng cho rằng trên người cô có thứ gì đó, bắt đầu liếm cánh tay và cổ.

Cố gắng khéo léo từ chối ý tốt của bọn nó xong, Dương Phàm tiếp tục chà xát da của mình. Cô cũng không muốn bị mắc bệnh vào lúc này, cho dù là tổn thương do giá rét hay nứt da cũng không được.

Thật ra thì kể từ khi cô tới nơi này cho tới bây giờ cô chưa bị bệnh lần nào, ngay cả cảm và đau bụng ... cũng không có. Lúc đầu cô chỉ cho rằng đó là may mắn, sau này cô lại cảm thấy nguyên nhân có thể là ở chỗ những thức ăn Nick cho cô ăn kia. Những loại trái cây kỳ lạ và thịt chuột đất, bất kể là loại nào, có lẽ chúng đều tăng thể kháng cho cô.

Hoặc là do chính cô đã rèn luyện thân thể mình.

Người Nick lục tục trở về lúc xế chiều. Bọn họ đa số là tốp năm tốp ba, có mang thức ăn về, chỉ là một vài động vật nhỏ không nhìn ra là loại nào, cũng có người tay không mà về.

Hai người Nick nhỏ cũng có trong đó, chúng không mang được gì về cả, có vẻ vô cùng đưa đám.

Dương Phàm bình tĩnh hiểu ra, có thể đây chính là bước đầu tiên học săn thú của bọn họ?

Cho đến trước khi trời tối Nick mới đi theo những người khác trở về, vô cùng tiếc nuối chính là bọn họ cũng không mang về con mồi mới.

Bữa ăn tối ít hơn một nửa so với bình thường, Dương Phàm cho rằng bọn họ đã bắt đầu tiết kiệm thức ăn rồi. Bây giờ cô mới thấy mình vô cùng may mắn khi đã chuẩn bị đầy đủ khoai tây khô. Nhưng Nick rõ ràng để dành nhiều thức ăn hơn cho cô, cuối cùng là cô cưỡng bách hấn ăn hết mấy khối thịt kia. Hấn dứt cho cô, cô sẽ dứt trở về, dùng hành động để bày tỏ ý muốn để hấn ăn nhiều thức ăn hơn.

Khoai tây khô của Dương Phàm vơi bớt một nửa. Mỗi ngày cô đều ở trong sơn động không cần đi ra ngoài, không cần quá nhiều thức ăn, đói một chút cũng có thể chịu được.

Bây giờ cô có bốn động khoai tây khô, mặc dù khoai tây khô vì sức nóng trong sơn động mà mất đi khoảng một phần trăm nước nhưng ăn vào cũng đỡ đói. So với người Nick, một mình cô có nhiều khoai tây khô như vậy đã là vô cùng may mắn.

Những loài vật khác cũng vậy, thức ăn của chúng cũng không có vấn đề. Người Nick xem ra có thiếu thức ăn cũng không ăn cỏ rêu như mấy loài ngựa trâu.

Ngày hôm sau, vào lúc sáng sớm, người Nick lại chuẩn bị đi ra ngoài. Đại đa số bọn họ đều nhin đói cả ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay cũng không ăn gì, điều này làm cho họ càng tích cực, cũng càng có sức sống.

Sáng sớm hôm nay khi bọn họ đi ra ngoài Dương Phàm liền tỉnh. Cô đi theo Nick tới cửa sơn động, muốn tận mắt nhìn bọn họ đi ra ngoài. Cô biết hôm nay bọn họ lại đi săn, mặc dù thức ăn ở cửa động còn rất nhiều, nhưng người Nick cho rằng thức ăn đã không đủ, hoặc là bọn họ chỉ muốn bắt tất cả những thứ có thể ăn theo bản năng.

Người Nick tới cái hố ở một góc khác bên cửa động, mỗi người cầm một khối gì đó rồi mới leo ra ngoài.

Dương Phàm nhìn bọn họ đi rồi mới qua nhìn cái hố to ấy. Trước kia cô chỉ cho rằng đây là một đồng đá vụn.

Trong hố có gì đó giống như bùn, đa số là màu nâu sẫm và màu rậm nắng. Chúng nó đều đã đông lại, dính chùm một chỗ, bên ngoài có một tầng sương màu trắng.

Cô nghĩ thấy một cổ mùi là lạ, điều này làm cô không dám lấy tay chạm thử vào đồng bùn kia. Cô tìm một tảng đá nhọn đập vào một khối trong đó, phát hiện dưới lớp băng là một thứ mềm dẻo như bột mì.

Sau đó cô lập tức hiểu đây là cái gì! Đây là phân và nước tiểu!

Cô lại quan sát, xác định đây đúng là do tất cả động vật và người Nick trong sơn động bài tiết ra. Người Nick gom những thứ này ở đây làm gì?

Cô nhớ vừa rồi những người Nick kia mang theo chúng đi ra ngoài săn bắt, chẳng lẽ nó còn có thể dùng để săn thú?

Cửa sơn động quá lạnh, cô trở vào trong sơn động. Hôm nay vừa đến xế chiều bọn họ đã chậm rãi trở lại, lần này may mắn hơn hôm qua, bọn họ mang về vài con vật lớn, còn có mấy con thoạt nhìn rất giống chuột đất. Hôm nay Nick về rất sớm, hắn mang về cho cô một ổ trứng có hoa văn, to bằng trứng chim bồ câu, ước chừng bảy tám quả.

Hắn rất chủ động giúp cô lấy nước, sau đó đem trứng thả vào trong rồi đi đến chỗ hố lửa sâu trong sơn động. Chờ hắn cầm về, nước đã cạn rồi, trứng cũng đã bị nấu nứt ra. Quả nồi ngược lại không hao tổn chút nào, nó còn bền hơn cô tưởng.

Ngày đó Nick rất hào hứng cho cô ăn những quả trứng kia. Chắc hẳn cho rằng hôm qua cô không chịu ăn thịt là vì cô không thích thịt nữa.

Dương Phàm rất lo, cô sợ hắn tốn một ngày để tìm những thứ này, kết quả căn bản không có đi săn thú.

Mấy ngày hôm sau ngày nào Nick cũng mang trứng về cho cô, cô rất muốn nói cho hắn biết cô ăn khoai tây khô là đủ rồi, nhưng hắn vẫn kiên trì muốn cô phải ăn những thức ăn khác nữa. Sau khi cô bắt đầu cự tuyệt ăn trứng, ngày hôm sau hắn lại mang về hai củ khoai tây tròn tròn suýt nữa nhìn không ra.

Không biết hắn đào bao lâu mới tìm được hai củ khoai tây không lớn hơn trứng gà bao nhiêu này. Cô phát hiện các khe rãnh lông trên chân hắn đều đã bị đóng băng.

Cô cắt những củ khoai tây này ra, phát hiện da của chúng rất dày, cắt ra có thể thấy thịt quả bên trong có hai lá mầm. Nếu như chúng bình an vượt qua mùa đông này, có lẽ chúng sẽ lớn thành cây khoai tây mà cô quen thuộc.

Cô không dám kiên nhẫn nữa, Nick dứt cái gì cô ăn cái đó. Cô chém giết thịt hắn đưa đến miệng, tỏ vẻ cô không còn không muốn ăn thịt nữa. Như vậy hắn cũng không cần vì cô mà đặc biệt đi tìm trứng và khoai tây, nếu như cô còn không ăn, không biết hắn còn muốn đi nơi nào tìm quả đại và tôm tép cho cô đây?

Từ ngày đó trở đi, rốt cuộc Nick đã từ từ bắt đầu vì chính mình mà đi săn thú.

Dương Phàm phát hiện đa số người Nick đều kết bạn đi săn thú trong mùa đông, cô cũng đoán rằng phân và nước tiểu dùng để hấp dẫn động vật đi săn thức ăn. Nếu như những động vật đi săn khác phát hiện ra phân và nước tiểu, có thể sẽ cho rằng quanh đây có động vật khác, bọn chúng sẽ loanh quanh ở đó, còn người Nick sẽ nhân cơ hội bắt lấy bọn chúng.

Phân của ngựa trâu và hổ cùng các loài động vật khác làm mồi rất tốt. Có lẽ người Nick còn đem phân của bọn họ và bọn chúng tách riêng ra?

Dương Phàm nhớ kỹ bí quyết này, nếu như sau này cô phải tự mình đi săn thì điều này nhất định sẽ hữu dụng.

Mùa đông săn thú hiển nhiên không dễ, liên tục hơn mười ngày người Nick chỉ có thể mang về một ít động vật nhỏ, phần lớn thời gian bọn họ không thu hoạch được gì.

Chỉ cần trời sáng, bọn họ liền đi ra ngoài cả ngày. Thức ăn trong sơn động tiêu hao càng ngày càng chậm, bọn họ bắt đầu ăn một ngày một bữa, hoặc là hai ngày một bữa. Trong sơn động, chỉ có những loài động vật kia cùng Dương Phàm là không bị ảnh hưởng gì. Nick bảo đảm cho cô mỗi ngày đều có một bữa ăn. Hắn sẽ tiết kiệm phần lớn thức ăn cho cô.

Tất cả người Nick gầy đi trông thấy, điều này càng làm cho bộ lông trên người họ có vẻ dữ tợn hơn, tốc độ của bọn họ nhanh hơn, động tác bén nhạy hơn.

Dương Phàm sợ Nick sẽ chết đói, hoặc là trở nên suy yếu. Nếu như hắn chết trong lúc đi săn thì có lẽ cô sẽ không có cách nào sống một mình trong thế giới này đến mười ngày. Bởi vì cô không biết ở tại đây, khi mất đi ‘bạn đời’, những người Nick khác sẽ đối xử với cô thế nào.

Khả năng rất lớn là họ sẽ xem cô là thức ăn mà ăn hết.

Cô dùng da chuột đất làm cái bao cho hắn để hắn mang nhiều phân và nước tiểu ra ngoài hơn. Nếu như cái này có ích trong việc săn thú.

Bây giờ ngày càng thêm dài, sáng sớm lúc bọn họ đi cô sẽ tỉnh lại, sau đó ngồi chờ Nick cả ngày. Nếu như hắn về trễ hơn những người Nick khác, cô sẽ lo lắng bất an. Cô tốn nhiều hơn thời gian đứng chờ ở cửa sơn động hơn, có mấy lần cô đợi đến khi hắn trở lại rồi ngồi trên đuôi của hắn để hắn công cô vào trong sơn động.

Thức ăn vẫn dần dần ít đi, Dương Phàm cũng bị không khí khàn trương lấy nhiễm. Cô cố gắng lén đút khoai tây khô cho Nick ăn, giống như hắn đút cô vậy. Cô đem khoai tây khô ngậm vào trong miệng, sau đó đút cho hắn. Như vậy có thể tránh khỏi cái nhìn của người Nick khác.

Nick không thích khoai tây khô lắm, nhưng hắn cũng không từ chối cô đút cho hắn ăn.

Sau này từ từ phát triển thành hắn đút thịt cho cô ăn, cô liền cố gắng đem khoai tây khô kín đáo đưa cho hắn ăn, hi vọng hắn không đến nỗi quá đói.

Có thể là cách của cô đã có tác dụng, nhìn Nick tốt hơn những người Nick khác một chút.

Nhưng nay người Nick vẫn không có cách nào săn được nhiều hơn thức ăn. Dương Phàm lo lắng mùa đông này sẽ càng trở nên gian nan.

16. Chương 16

Nỗi lo về thức ăn vào mùa đông không chỉ của riêng người Nick.

Vào một buổi sáng, khi Nick cùng một phần ba người Nick khác ra ngoài đi săn, trong sơn động chỉ còn lại hai phần ba người Nick và động vật, còn có Dương Phàm.

Ra ngoài đi săn phần lớn là người Nick có ‘bạn đời’, người Nick ‘độc thân’ mỗi lần chỉ đi ra ngoài chừng phân nửa.

Trước kia Dương Phàm cho rằng đó là do bọn họ có thể nhịn đói tốt, nhưng hôm nay cô mới biết được nguyên nhân chính.

Lúc ấy cô đang chơi với con khỉ kia. Không có cách nào, trong tất cả các loài động vật ở đây chỉ có con khỉ lông dài kia là có thể chơi cùng với cô, về mặt, phản ứng cũng gần giống loài người. Còn những con Ngựa

trâu và trâu trán rộng ..., bất kể cô nói cái gì chúng nó cũng rất khó hiểu được. Thậm chí cô còn đặt cho nó một cái tên là 'Na Na', mà con khỉ kia cũng hiểu rất nhanh đó là tên gọi của nó.

Thông minh như vậy, không hổ là loài linh trưởng!

Dương Phàm chỉ còn thiếu nước nắm tay Na Na gọi một tiếng đồng hương. Ở nơi này, muốn tìm một động vật có ý thức cũng khó giống như lên trời vậy. Khỉ cũng là tốt lắm rồi.

Cô cùng khỉ chơi tung hứng, mặc dù Na Na chỉ biết không ngừng đem cục đá ném lên trên chứ không biết chụp cục đá lại khi nó rơi xuống nhưng cũng có thể chơi với cô. Lúc này những người Nick bên cạnh đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, đứng dậy đồng loạt chạy tới cửa sơn động.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, chớp mắt đã chạy đi hơn một nửa.

Dương Phàm phát hiện ra điều này cũng không có hứng thú để chơi nữa, lập tức chạy theo sau. Cô chạy không nhanh bằng người Nick. Lúc cô chạy đến cửa sơn động thì nơi đó đã có đánh nhau, máu me văng tung tóe.

Dương Phàm cứng người tại chỗ, trước mắt cô, những người Nick rất mạnh mẽ kia không có người nào có thể chịu được một kích, ai cũng bị một con chim khổng lồ bắt lấy kéo bay tứ chi, hoặc là bắt lấy cánh tay kéo bay đầu.

Đó là một con chim khổng lồ đến kinh khủng, hai cánh của nó sải rộng có thể che kín cả cửa sơn động.

Dương Phàm cứng ngắc người nhưng ý thức lại từ từ chuyển động. Người Nick quả nhiên không phải là loài động vật mạnh nhất chỗ này. Trước mặt con chim kia, bọn họ nhỏ yếu giống như một con Thỏ lùn chân chính.

Con chim kia chắc là tới trộm thịt chuột đất chông chắt tại cửa sơn động. Người Nick đem con mồi sẵn được chắt đồng tại cửa động, bên ngoài có từng tầng đá vụn bao bọc. Mùa đông tới, con mồi ở gần cửa động đều đông lạnh hết, Dương Phàm cho rằng đây là vì dễ dàng cất giữ, trong sơn động nhiệt độ càng ngày càng cao, thức ăn có thể sẽ bị biến chất.

Mấy ngày nay người Nick vẫn một mực đi săn thú, muốn trữ được nhiều thức ăn hơn cho nên không chú ý thức ăn đặt ở cửa sơn động đã bị con chim kia trộm đi.

Dương Phàm thấy con chim kia cứ lao xuống từng đợt, lúc dừng lại ở cửa sơn động liền dùng móng vuốt cào lớp đá ở phía ngoài, đem thịt chuột đất bên trong cào xuống. Nó không thể đậu ở nơi sườn núi đầy tuyết này, chỉ có thể lần lượt bay trở về.

Người Nick có thể là nghe thấy tiếng nó vỗ cánh, hoặc là nghe thấy tiếng đá vụn lăn xuống. Trừ động tác đó ra, mọi động tác khác của con chim kia đều tương đối nhẹ, thậm chí nó còn không có kêu, có thể là nó sợ những người Nick bên ngoài nghe thấy quay trở về.

Người Nick trong sơn động thật ra không thể làm được gì. Cửa sơn động vốn chỉ chứa lại một khe hở bằng một phần năm, bọn họ đi ra ngoài săn thú cũng chỉ có thể leo ra. Lúc bọn họ muốn ngăn cản con chim kia, chỉ có thể trèo lên một nửa đồng đá vụn ở cửa sơn động, vươn tay lên đánh nó, ngay cả cái đuôi cũng không thể dùng.

Đó quả thực là tự sát.

Con chim bị bọn họ quấy rầy rất tức giận, lúc nó bay trở về sẽ hung hăng bắt lấy những người Nick trèo lên cửa động, ngậm được đầu hoặc cánh tay của họ thì kéo bọn họ ra, sau đó dùng móng vuốt xé bọn họ thành mấy khối trên không trung.

Lúc Dương Phàm phát hiện ra thì nước mắt đã rơi đầy mặt, cả người cô run rẩy, nhưng cô vẫn dũng cảm xông lên, nhặt lấy cục đá trên mặt đất nhắm vào đầu con chim kia, ném thẳng vào mắt nó.

Sức của cô yếu, lực cũng không đủ, nhưng lâu ngày như vậy cô đã xem mình là một trong những người Nick. Bọn họ rất giống Nick, cũng rất giống loài người. Ngay lúc này cô phát hiện rất có thể bản thân đã xem bọn họ là người. Bây giờ người Nick đang ra sức bảo vệ thành viên của gia đình mình, cô không thể nào chỉ núp ở một bên nhìn bọn họ bị con chim kia xé nát.

Người Nick bắt chước rất nhanh, lúc phát hiện ra dùng đá ném so với tự mình nhào tới an toàn hơn cũng càng có tác dụng hơn thì những người Nick còn lại đều đã học xong cách lấy đá ném chim, đồng thời cũng lập tức tìm được nhược điểm của nó: mắt.

Bọn họ nhanh chóng đập xuống những tảng đá lớn trên vách động, sau đó xoay tròn cánh tay nhắm mắt con chim kia mà ném.

Con chim lại xà xuống lần nữa, nhưng lần này nó rất dễ nhận thấy không thể đến gần cửa sơn động nữa rồi. Sau mấy lần thất bại, nó liền từ bỏ, quay đầu bay về phía chân núi.

Dương Phàm vẫn còn khóc, cô nhớ vừa rồi rơi xuống chân núi không chỉ có thịt chuột đất bị con chim cào xuống, còn có người Nick đã chết, những người đó rất có thể chính là thức ăn hôm nay của con chim kia.

Cô chưa từng thấy qua người Nick chết, cô cho rằng bọn họ có thể là loài động vật lớn mạnh nhất trên thế giới này. Coi như lý trí của cô không xem bọn họ là loài mạnh nhất, nhưng trên mặt cảm tình cô vẫn luôn hy vọng như vậy, hy vọng nơi này không có thiên địch của bọn họ.

Rất khó để mà tiếp thu được chuyện người Nick sớm chiều chung sống với cô trở thành thức ăn của loài động vật khác.

Cô đứng ở cửa sơn động, gió lạnh ào ào thổi tới. Cô từ từ phát hiện những người Nick khác đã trở lại trong sơn động, ở lại chỗ này chỉ có hai ba người bị thương. Bọn họ hoặc là bị thương trên cánh tay, hoặc là bị con chim kia kéo đi một miếng thịt lớn trên đầu, hoặc là ngay cả cánh tay cũng bị kéo đi luôn.

Bọn họ tựa vào cửa sơn động, hiển nhiên cũng không có ý định trở về.

Cô vốn muốn ở đây đợi Nick trở về, này có chút ngốc, rất có thể chưa đợi được đến khi hắn trở về cô đã chết rét, hoặc là bị đông cứng rồi. Nhưng con người luôn có những lúc xúc động cố chấp ngớ ngẩn, cô không muốn rời đi.

Thế nhưng những người Nick đó vì cái gì mà không trở về?

Cô nhìn bọn họ, bọn họ ngồi dưới đất không nhúc nhích, cũng không có hành động gì với vết thương của mình, chỉ liếm hết máu đi. Nick chưa bao giờ bị thương, đây là lần đầu tiên cô phát hiện ra máu của người Nick ngừng chảy vô cùng nhanh, những vết thương kia dường như vừa được liếm liền cầm máu.

Hoặc là máu của bọn họ rất ít?

Lực chú ý bị dời đi, cảm xúc của Dương Phàm khôi phục lại rất nhanh. Cô đề xuống nổi bị phần vừa rồi khi thấy người Nick bị giết, xoay người trở lại trong sơn động.

Nick cùng mọi người trở lại đứng giờ giống như ngày hôm qua, Dương Phàm không nhìn ra bọn họ có phát hiện ra có người chết hay không. Buổi tối bọn họ lại đi đào một ít đá vụn, lấp lại lỗ hổng nơi cửa sơn động. Những người Nick hồi chiều thấy cô dùng đá ném con chim kia đều chuẩn bị một ít đá bén nhon đặt gần cửa động.

Sau khi tất cả người Nick quay về, Dương Phàm đếm một lần, so với ngày hôm qua ít đi sáu người. Điều này chứng tỏ buổi chiều có sáu người Nick bị con chim kia giết chết.

Cô không biết người Nick có biết cái gì gọi là bị thương hay không, có thể là bọn họ căn bản không phát hiện ra số lượng đã ít đi vài người? Cô vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ, bao gồm những người quay trở về kia nhưng lại không phát hiện ra bất cứ điều gì tương tự nghi thức ‘tang lễ’.

Cô nhớ rõ rằng động vật cũng biết cử hành tang lễ cho đồng bạn, trong thế giới động vật có chiều qua. Điều này làm cho cô càng khổ sở, vì người Nick đã chết mà khổ sở, cũng vì chính cô mà khổ sở.

Cả buổi tối cô vui trong ngực Nick, cái đuôi to của hắn quấn lấy cô thật chặt, có thể là chặt hơn so với bình thường một chút. Cô nguyện ý nghĩ như vậy.

Ngày hôm sau người Nick đi săn thú càng nhiều, hơn một nửa người Nick. Ngày hôm qua con chim lớn kia đã đào ra có thể là hơn trăm con chuột đất, từng đó đủ cho tất cả người Nick nơi này ăn hai ngày. Nếu như nó còn tới, thức ăn của người Nick sẽ càng ngày càng ít đi.

Lúc những người Nick kia đi ra ngoài sân bắn, những người Nick khác vẫn luôn khấn trương chờ đợi. Dương Phàm không biết có phải là ảo giác của cô hay không, nhưng cô cảm thấy hôm nay bọn họ đều nhìn chăm chăm về phía cửa sơn động.

Cô cũng luôn ngó chừng về nơi đó.

Chờ khi tiếng đá rơi cùng tiếng vỗ cánh xuất hiện thì cô cùng những người Nick khác đều chạy tới.

Người Nick nhanh hơn cô rất nhiều, lần này quả nhiên vẫn là con chim kia. Vết thương nơi mắt vì bị đá ném trúng giống ngày hôm qua như đúc. Mọi người ai cũng cầm đá ném đó, nhắm ngay mắt. Bọn họ thật sự rất thông minh, hôm nay hoàn toàn không cần đến cô.

Vì không muốn trở ngại bọn họ, cô đứng ra xa một chút. Lúc không có thương vong, cuộc chiến tranh này thắng bại không cần nói cũng biết, chim không thể nào bay thẳng vào trong, lúc nó lần lượt xông tới cũng thất bại, rất nhanh lại muốn rời đi. Nhưng lần này không chỉ đơn giản như vậy, trong nháy mắt, hình như có cái gì đó từ phía trên rơi xuống trên cánh của nó, khiến nó lập tức bay đi.

Dương Phàm sửng sốt một chút, lập tức nghĩ ra đó có thể là một người Nick!

Trải qua chuyện ngày hôm qua, bọn họ đi săn nhất định sẽ có một số người không đi xa, lúc nào cũng có thể chạy trở về.

Cô nhanh chóng chạy đến cửa động, ngửa đầu có gắng nhìn qua cửa sơn động nhỏ hẹp nhìn ra bầu trời bên ngoài. Con chim kia bay lên bay xuống, muốn rũ bỏ thứ dính trên cánh, cái đuôi thật dài kia thật đúng là của người Nick!

Người Nick cô không biết tên kia cố chết bám lấy cánh nó, dường như đang dùng hết tất cả sức lực lượng tổn thương nó!

Cách đánh cảm tử này đã phát huy tác dụng. Con chim lớn kia cuối cùng cũng từ từ bay lướt xuống chân núi. Nó muốn tìm một nơi có thể rơi xuống, rỗng lên từng tiếng rên rỉ kéo dài.

Cánh nó rõ ràng đã bị đứt, mà người Nick nằm trên lưng nó không biết bây giờ thế nào rồi. Cô nhìn thấy con chim kia xoay đầu mổ về phía hán mấy lần. Cổ chim hình như có thể xoay 180°, hoặc là nhiều hơn. Con chim này rất có thể xoay nhiều hơn 180°.

Cô thấy người Nick đó bị mổ, chỉ là hán không rớt từ trên lưng của nó xuống, cho đến khi nó hạ xuống cũng không có.

Dương Phàm đoán có lẽ có một số người Nick đi săn đang chờ phía dưới. Đây vốn là thế giới người thắng ăn hết người thua, bây giờ thức ăn thiếu thốn, chim có thể xem người Nick là thức ăn, dĩ nhiên điều ngược lại cũng có thể.

Suy đoán của cô là đúng, xé chiều có một đám người Nick mang theo thịt con chim kia trở về trước. Cô loáng thoáng phân biệt được một vài bộ phận có thể là thịt ở chân chim, phía trên còn có lông vũ.

Ba khối thịt lớn, hai khối thịt nhỏ được những người Nick kia đưa đến trước mặt cô. Lớn nhỏ này là nói đúng theo cách nhìn của người Nick, còn dùng tiêu chuẩn của cô mà nói thì khối thịt lớn có lẽ nặng hơn bốn mươi ký, khối thịt nhỏ cũng chừng 20 ký.

Bọn họ đặt ở trên mặt đất trước mặt của cô lúc cô chưa kịp có phản ứng gì. Cô vẫn không động đến những khối thịt kia.

Lúc Nick trở về thấy thịt đặt ở trước mặt cô thì hình như hơi sửng sốt một chút, sau đó hán liền đem thịt đi nướng chín đốt cho cô ăn. Cứ xem như thức ăn của cô bây giờ là lớn, cũng xem như cô ăn khối thịt nhỏ nhất thì cô vẫn chỉ ăn được một phần rất nhỏ.

Cô muốn cho Nick ăn phần dư còn lại, nhưng hán không ăn. Hán đem hết thịt đặt trong hang đá của cô. Hang đá để khoai tây khô của cô, nghĩa là thức ăn chỉ thuộc về cô. Người Nick cùng những động vật khác trong sơn động này có lẽ cũng biết điều này, ý Nick là tất cả thịt chim kia đều thuộc về cô?

Nhưng để vào trong hang đá thì không được. Mặc kệ là có hư hay không, nếu chúng đều biến thành thịt khô thì không ổn chút nào.

Cô đành phải cố ép Nick ăn hết.

Thời gian dài như vậy, cô đã hiểu rất rõ một điều : hần tuyệt đối sẽ không tổn thương cô, chỉ cần cô không lãng phí thức ăn. Cho hần ăn dĩ nhiên không tính là lãng phí, hơn nữa so với cô nghĩ còn đơn giản hơn nhiều. Khi cô đem một miếng thịt bỏ vào trong tay hần, hần không phản đối chút nào mà ăn chúng.

Dương Phàm còn tưởng hần sẽ khinh thường không thèm ăn thức ăn cô đưa, nhưng bây giờ xem ra đem chữ sĩ của đàn ông để nghĩ về người Nick thật không thích hợp chút nào. Thức ăn quý giá đến cỡ nào, đặc biệt là vào mùa đông, hần sẽ không cự tuyệt cũng không lãng phí.

Nick ăn rất nhiều, thời gian ăn cũng rất lâu. Trước tiên hần ăn hết hai khối thịt nhỏ, ba khối thịt to còn dư lại hần sẽ ăn một lát nghỉ một lát, sau đó lại ăn tiếp. Lâu lâu hần còn sờ sờ bụng Dương Phàm, thấy nơi đó xẹp xuống lại dứt cho cô ăn. Cuối cùng đợi đến khi trời sáng lúc bọn họ đi ra ngoài săn bắt, thịt chỉ còn lại một nửa khối.

Nick ăn suốt đêm, cũng dứt cho cô suốt đêm. Lúc cô ngủ mơ mơ màng màng cũng là theo bản năng nuốt hết thịt hần dứt.

Cho nên bây giờ một củ khoai tây cô cũng nuốt không trôi, nghĩ đến ăn liền muốn nôn.

Có thể no đến buồn nôn, đây quả thực là quá hạnh phúc.

17. Chương 17

Dương Phàm vẽ lại chuyện người Nick đánh nhau với con chim lớn trên vách đá. Cô muốn dùng phương thức này để kể lại chuyện của mình và người Nick cho người ở thời đại sau biết, hoặc là một sinh vật trí khôn cấp cao khác biết.

Lúc cô vẽ Bích họa cứ luôn tưởng tượng có thể mười mấy vạn năm sau, tấm tranh bích họa này có thể được người ta phát hiện, có lẽ bọn họ còn suy đoán ở thời đại này có một sinh vật trí khôn cấp cao. Không phải chỉ dựa vào mấy phiến đá hoá thạch hoặc xương cốt, mà còn có thể thông qua bích họa để hiểu rõ về người Nick nhiều hơn.

Dương Phàm cảm giác mình giống như đang trao đổi với loài người vài chục vạn năm sau thông qua bích họa. Cô không ngừng đoán xem lúc bọn họ phát hiện ra những bức tranh bích họa đặc biệt này sẽ nói ra sao, suy nghĩ như thế nào? Ví như cho rằng người Nick là một loại động vật cấp cao?

Cô vẽ người Nick lên vách đá, một cái đuôi to, toàn thân là lông dữ tợn. Cô cảm thấy mình vẽ cũng không tệ lắm, ít nhất đầu và đuôi cùng tứ chi đều có thể nhìn ra được, còn có, người Nick là đứng thẳng mà đi.

Cô đột nhiên phát hiện mình có thể dùng một phương pháp khác để chứng minh sự tồn tại của bản thân ở thế giới này! Chính là thông qua bích họa!

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn không vẽ mình vào bích họa, bởi vì điều này có thể sẽ khiến người đời sau cho rằng trừ loại người Nick có đuôi, còn có một loại người Nick khác không có đuôi. Nơi này chỉ có mình cô như vậy, cô không thể để cho những nhà lịch sử học đời sau hiểu lầm.

Mặc dù cô cũng có cảm giác mình đang vì ‘người xưa mà lo lắng’, cho dù hiện tại cô chính là người xưa, nhưng cô vẫn suy nghĩ rất nghiêm túc, quyết định không vẽ mình lên bích họa, cũng không vẽ những loài động vật khác.

. Sẽ khiến cho các nhà sử học hiểu lầm người Nick có giống đực giống cái.

Cô thật sự không muốn để cho người đời sau biết bọn họ dùng loài động vật khác để sinh sôi nảy nở, điều này quả thật quá khó để tiếp thu. Trong quan niệm của cô, đây là một việc tốt che giấu ‘việc xấu’. Cô muốn để mọi người biết đến người Nick với ấn tượng chính trực, thiện lương, đừng cảm, còn những chuyện có khả năng dẫn tới việc lên án chê trách thì nên giấu đi.

Cô dùng hai ngày để vẽ bích họa, điều này làm cho cô chán phần lên một chút. Đợi đến khi cô vẽ xong, người Nick đã tìm được tổ của con chim kia, trong tổ có năm quả trứng chim hoa văn màu xám tro to.

Nick đem hai quả trong đó đặt trước mặt Dương Phàm, hiển nhiên đây là thức ăn cho cô. Những người Nick khác không phản đối chuyện này, trứng chim còn dư lại cho hai người Nick nhỏ xé nhỏ ra ăn. Phương pháp của bọn họ rất thô bạo, trực tiếp ôm quả trứng cao gần một mét nện mạnh xuống hầm ‘nướng thịt’. Chờ trứng bị đập bể trên mặt đất chín hồng rồi, bọn họ cứ như vậy nhai ăn.

Dương Phàm dĩ nhiên sẽ không ăn trứng kiểu như vậy, nhưng quả nòi nhỏ thế, hiển nhiên là không thể luộc trứng được. Bây giờ lại không tìm được lá cây bao lấy nó để đập ra, cho nên đối với việc làm thế nào để ăn nó, cô đi quanh nhìn quả trứng hồi lâu rồi phát buồn một lát.

Từ cách người Nick nhỏ đập trứng có thể thấy vỏ trứng rất dày, nhưng vẫn kém móng vuốt của bọn họ. Cô cầm móng vuốt của Nick thử cắt lên vỏ trứng một chút, rất đơn giản đã cắt được khoảng chừng 1 cm lên vỏ trứng.

Nick đã vô cùng quen làm việc này việc nọ dưới sự chỉ huy của cô. Bây giờ hắn cứ theo lực nắm của cô, dùng móng vuốt bén nhọn chậm rãi vòng một vòng dọc theo một phần sáu phía trên đầu quả trứng.

Dương Phàm cứ như vậy cắt xong vỏ trứng, bóc lớp màng trứng ra, khuấy trứng lên, sau đó đem nó tới chỗ nấu cơm. Dưới tác dụng của nhiệt, trứng chín rất nhanh, vỏ phía ngoài cũng không bị hỏng. Cô tốn hai ngày mới ăn xong trứng cùng Nick, sau đó lấy vỏ trứng nước.

Lúc cô làm xong vỏ trứng để trữ nước mới nghĩ tới việc làm thế nào để làm cho mình một cái ‘bồn tắm’.

Dương Phàm kéo Nick đến chỗ ‘nấu cơm’, nhiệt độ trên mặt đất ở nơi đó rất cao. Cô để cho hắn đào một cái hố trên mặt đất, lại dùng vỏ trứng đem tuyết nơi cửa động đổ vào. Tuyết tan thành nước, chờ cho nước ấm lên liền có thể tắm rồi. Chẳng qua là không thể ngâm ở bên trong quá lâu, càng lâu nhiệt độ càng cao, hơn nữa dùng chân trần để đi lại nơi này không cẩn thận sẽ bị phỏng.

Mặc dù có chút phức tạp, chút phiền toái, nhưng đây là lần đầu tiên Dương Phàm có thể đem cả người ngâm trong nước nóng, thoải mái thở hắt ra một hơi. Cô tắm nhanh rồi đi ra ngoài, cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra. Nước tắm xong cũng không cần mang đi đổ, cứ để đấy một hồi nó tự bốc hơi.

Cô tắm nhiều lần, cảm thấy đây thật đúng là biện pháp tốt, vừa rèn luyện thân thể, vừa vệ sinh. Ngay cả khi Nick đi ra ngoài săn thú cô cũng không hề nhàm chán nữa.

Con chim lớn ngày đó nhìn thấy, Dương Phàm đặt cho nó cái tên là Chim Đại Sí (cánh dài). Chung quanh đây hình như chỉ có một con chim giống đó, từ ngày đó về sau sơn động của người Nick chẳng còn bị tập kích nữa.

Sau lần tập kích kia, người Nick hy sinh tổng cộng bảy người. Trừ ngày thứ nhất sáu người, ngày thứ hai còn có người Nick nhảy lên lưng chim đại sí chưa trở về.

Dương Phàm đoán lúc người Nick chưa học được cách dùng đá ném mạnh con chim kia, có thể phương thức công kích duy nhất của bọn họ chính là chọn một chỗ cao, chờ lúc chim đại sí bay tới liền nhảy lên lưng của nó, dùng cách này để bảo vệ thức ăn cùng sơn động.

Mỗi lần dùng loại phương thức công kích này, người Nick có thể sẽ chết, cũng có thể bọn họ sẽ không thành công. Có lẽ thử hơn mấy lần mới nhảy được chính xác lên lưng của nó, không bị nó ném xuống hoặc bị mổ rơi đầu, cố gắng làm nó rơi xuống đất để những người Nick khác vay bắt.

Mấy ngày này trừ người Nick bị thương mất một cánh tay, những người Nick còn lại khác ngày hôm sau liền tiếp tục đi săn, vết thương của bọn họ lành rất nhanh.

Chỉ có người thiếu một cánh tay đó, hắn vẫn ngồi ở cửa sơn động, ngày thứ ba Dương Phàm đi qua hắn đã bị đông lạnh thành khối băng.

Tự sát. Đây là tự sát.

Cô chạy đi chạy lại trước chỗ người Nick bị băng đông cứng kia, mấy lần muốn cầm đá đập lớp băng kéo hắn ra ngoài, lại muốn vờ đi làm như không thấy quay vào trong sơn động. Nhưng cô không thể quyết định

được nên làm theo cách nào.

Cô có thể hiểu được nguyên nhân người Nick này lựa chọn tự sát. Hắn mất một cánh tay, điều này đại biểu cho việc hắn mất đi một lực chiến đấu nhất định. Hắn không thể bảo vệ bản thân, bảo vệ sơn động, săn bắt thức ăn nữa. Hắn chỉ có thể là trở ngại cho những người Nick khác.

Nếu như bây giờ là mùa thức ăn đầy đủ, có lẽ hắn sẽ có thể dùng cánh tay còn lại của mình để tìm thức ăn, ít nhất sẽ không đói chết, nhưng như vậy hắn lại không có cơ hội vượt qua mùa đông. Hắn không có cách nào chạy tới núi đá đen này, không có cách nào tìm được sơn động trên vách núi, cũng không có cách nào cùng những người Nick khác săn thú.

Huống chi bây giờ là mùa đông, mùa thức ăn thiếu hụt.

Những người Nick khác sẽ không đem thức ăn cho hắn, bởi vì hắn đã mất đi giá trị.

Dương Phàm tin, nếu như người Nick mất một cánh tay này xuất hiện ở nơi lấy thức ăn, những người Nick khác trong sơn động có thể sẽ nhẫn tâm ném hắn xuống núi, không cho hắn một chút thức ăn nào.

Cô có thể nghĩ ra được nguyên nhân người Nick làm như vậy, nhưng theo quan niệm của cô, nếu thiếu một cánh tay thì không đến nỗi phải tự tử. Làm người, cô được giáo dục thân thể tàn tật cần phải cố gắng gấp đôi người thường để sống tốt hơn.

Cô kéo Nick đi xem người Nick đó, sau đó thử ở trước mặt hắn đập ra một lớp băng, sau đó Nick trực tiếp tóm lấy cô vác lên lưng trở lại sơn động.

Cô thử dò xét thái độ của Nick. Hiện tại cô đã biết.

Mấy lần cô kéo Nick qua, còn thử đem khoai tây khô đặt dưới chân người Nick đông thành đá đó, tỏ ý cô muốn chia sẻ thức ăn của mình để cứu hắn.

Cô không biết Nick có hiểu không, lúc đó hắn chỉ đem khoai tây khô nhét trở về trong tay cô, lần nữa vác cô vào sơn động.

Không có Nick đi theo, cô không dám tự mình đi cứu người Nick đó, cũng không dám mạo hiểm thả hắn đi. Cô không biết người Nick đó có thể chống cự được bao lâu, nhưng sáng bốn ngày sau, lúc cô chạy qua đã không còn thấy người Nick đó đâu nữa.

Cô đứng ở cửa sơn động nhìn ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài ngày người một hồi lâu, sau đó xoay người lại. Cô nghĩ người Nick đó có thể đã chết, rồi bị những người Nick khác ném ra ngoài sơn động.

Từ ngày đó, tinh thần cô sa sút hẳn. Những người Nick và động vật khác đều bình thường như cũ, chỉ có cô là không giống trước. Khỉ hoặc ngựa trâu không tính là cái gì, người Nick vẫn cứ theo lệ thường ăn thịt, săn thú, nghỉ ngơi, một chút cũng không tỏ vẻ bị thương hoặc tiếc hận.

Dương Phàm biết, động vật cũng có tình cảm, Nick đã từng vì nghĩ cô có thể chết mà thương tâm. Cô thuyết phục mình, điều này chứng tỏ người Nick đã chết kia cùng bảy người Nick hy sinh là giống nhau, đây là chuyện bình thường, là thói quen sinh tồn của người Nick.

Cuối cùng cô đem chuyện này vẽ lại. Sáu người Nick té ở dưới chân của chim đại sí, một người Nick chết ở trên lưng nó, người Nick thứ tám mất đi một cánh tay, đưa lưng về phía mọi người nhảy xuống.

Vẽ xong, Dương Phàm len lén khóc một hồi. Sau đó cô dùng những chuyện khác hấp dẫn sự chú ý của mình.

Cô nghĩ đến việc người Nick dùng đá ném mạnh để công kích chim đại sí, có lẽ có thể có phương pháp xử lý khác vừa đơn giản vừa tốt hơn. Ý nghĩ đầu tiên của cô là dùng đá để ném, dĩ nhiên là với điều kiện người Nick học được cách sử dụng đuôi đem tảng đá ‘ném’ trúng mục tiêu.

Trời sanh người Nick đã biết dùng cái đuôi của bọn họ, có lúc cô cảm thấy cái đuôi kia còn linh hoạt hơn cả tay và chân của bọn họ.

Trợ giúp cô tiến hành thí nghiệm này đương nhiên là Nick, trước giờ hắn luôn phối hợp tất cả ‘trò chơi’ của cô.

Ăn cơm no nê xong xuôi, cô kéo Nick đến một nơi trống trải, chỉnh cái đuôi của hắc đặt gần một tảng đá, sau đó thử nâng cái đuôi lên quét qua. Hắc nhanh chóng hiểu được, không đợi cô thử lại lần thứ hai liền đem tảng đá đó quét qua một bên.

Dương Phàm chạy từ từ qua lượm tảng đá đó về, tảng đá vừa rồi to như trái dưa hấu mà cái đuôi của hắc đảo qua mới một lần liền vỡ thành vài khối. Cô chỉ có thể tìm một tảng đá khác gần giống ở xung quanh, lặp lại lần nữa. Có lẽ Nick cho rằng cô muốn hắc dùng đuôi ném tảng đá lên chỗ cao.

Vì vậy lúc cô hồng học đem tảng đá chạy trở về đặt chỗ cái đuôi của hắc, không đợi cô làm xong, hắc liền đem tảng đá ném lên trần sơn động.

. Dương Phàm cảm thấy khoảng không gian trong sơn động này luyện tập không đủ, quá nhỏ.

Cô kéo Nick ra khỏi sơn động, mặc dù bên ngoài rất lạnh, nhưng sớm luyện tập cho Nick một chút thì tốt hơn, rất có ích. Cô rất muốn giúp Nick trở nên lợi hại hơn, đây là lần đầu tiên cô thấy mình có ích đối với hắc, cô cũng rất muốn làm chút gì đó cho hắc.

Nick không thích cô ra ngoài. Trước tiên cô đẩy hắc ra ngoài, còn mình cũng trèo theo ra, nhưng mới được nửa đường hắc lại dùng đuôi nhẹ nhàng đảo qua đẩy cô về.

Dương Phàm kiên trì trèo lên đồng đá lạnh như băng nửa ngày mới không bị té xuống, hay là do Nick đẩy cô về nên mới lâu như vậy, cô có thể nghĩ như vậy được không?

Gần đây ở cửa sơn xảy ra chiến tranh, cô phát hiện ở đó có không ít đá người Nick dùng để ném chim đại sí. Cô lượm một khối đặt trước đuôi Nick, sau đó chỉ lên trời.

Nick vụt đuôi một cái liền ném tảng đá lên cao, tạo thành một vệt đằng xa xa sau đó rơi xuống nơi nào không rõ.

Dương Phàm phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng.

Dùng đá ném chim đại sí thì có mục tiêu công kích, bây giờ cô phải làm thế nào để khiến Nick hiểu đây là một cách huấn luyện lực chiến đấu chứ không phải là một trò chơi?

Bầu trời trước mắt vạn dặm không mây, dĩ nhiên cũng không có chim, quanh đây trừ tuyết thì chính là đá, ngay cả cá và động vật cũng không có.

Dương Phàm miễn cưỡng tìm xung quanh một lát, lạnh đến chảy nước mũi không thấy gì mới đành phải quay về. Mấy ngày sau, lúc rảnh rồi cô liền mang Nick ra ngoài chơi trò ‘dùng đuôi ném đá’. Dần dần hắc cũng đã đánh chuẩn đánh thẳng lên cao, cơ bản có thể nói là chỉ nơi nào thì đánh về nơi đó.

Rốt cuộc đến một ngày! Cô thấy đằng xa có một bóng đen thoáng qua trong đồng tuyết! Cô kích động lập tức chỉ cho Nick để hắc đánh về nơi đó!

Phản ứng của hắc là xông tới!

Dương Phàm đứng ở trong tuyết khóc không ra nước mắt, nửa ngày sau Nick cả người đầy tuyết quay trở về, trong tay xách theo một con vật có hình dáng giống như heo rừng.

Cô nhìn con mồi kia, tự nói với mình, lần sau, lần sau nhất định sẽ khiến cho Nick dùng đuôi ném đá, mà không phải tự mình xông tới!

18. Chương 18

Từ ngày đó, Nick dường thành thói xấu thích dùng đuôi ném đá tới để trêu chọc Dương Phàm. Có lúc bọn họ ăn cơm xong xuôi, vẫn chưa tới thời gian nghỉ ngơi buổi tối, hắc đã dùng cái đuôi đánh bay cục đá nhỏ bên cạnh tới để làm cô vui vẻ.

. Có lẽ hắc hiểu lầm đây là trò chơi cô thích.

Chỉ mấy ngày sau Dương Phàm mới đoán được nguyên nhân này, nhìn bộ mặt phớt tỉnh của hắn khi ném tảng đá qua chóc cô, trong lòng cô nước mắt chảy ròng.

Nhìn qua bên cạnh một chút, người Nick nuôi con khỉ Na Na kia vẫn thường hay bắt lấy cánh tay của nó, bắt chước nhún nhảy để con khỉ đu tới đu lui trên hai cái cánh tay. Người Nick chặn ngựa trâu sẽ cực kỳ dịu dàng vuốt lông cho con ngựa trâu, con ngựa trâu kia sẽ rất vui vẻ mà vung đuôi.

Cho nên, người Nick có ‘bạn đời’ có vẻ có cuộc sống tình thú hơn người Nick ‘độc thân’, cô không thấy người Nick độc thân nào có hành động ‘chơi đùa’ tương tự.

Nghe nói trò chơi rất có lợi cho việc phát triển trí óc.

Dương Phàm nghĩ như vậy liền tràn đầy lòng tin hơn về trò chơi cùng Nick!

Cô phát minh ra nhiều trò chơi có độ huấn luyện chuẩn xác hơn, ví như khi cô ném một tảng đá qua thì Nick phải dùng một tảng đá khác đánh trúng tảng đá cô ném tới.

Khả năng lý giải của Nick rất mạnh, khi cô thử dùng một tảng đá đập vào tảng đá của hắn xong, hắn liền hiểu đây là một trò chơi mới khác. Khi cô ra hiệu cho hắn để hắn chú ý đến phương hướng cô ném tảng đá trong tay, hắn vô cùng nhanh chóng dùng đuôi đánh bay một tảng đá vào giữa không trung, đánh bay tảng đá cô ném ra.

Hai tảng đá chạm vào nhau trên không trung rồi rớt xuống, Dương Phàm vui vẻ ôm lấy Nick, thưởng cho hắn một cái hôn lên má, sau đó đem má bên kia của mình hướng về phía hắn, hắn cũng hôn cô một cái.

Cô càng vui vẻ.

Từ lần trước, sau khi cô hôn hắn xong đã suy nghĩ rất nhiều. Có thể dạy hắn biểu đạt tình cảm hay không? Ví như cô hôn hắn, rồi bày cho hắn hôn lại cô.

Giống như cô nghĩ, tính bắt chước của người Nick là thiên tính. Không cần làm nhiều lần, chỉ cần bọn họ hiểu là có thể lập tức học được.

Có một lần cô hôn hắn rồi nghiêng một bên mặt về phía hắn, chủ động tiến sát đụng miệng hắn một cái, từ đó trở về sau, khi cô nghiêng mặt về phía hắn, hắn liền biết cô muốn gì rồi.

Hơn nữa hắn cũng biết cô cười là khích lệ. Lúc hắn làm đúng chuyện cô muốn hắn làm, cô đều nhảy tới ôm hắn, hôn hắn. Nếu như hắn làm sai, cô sẽ thật khoa trương cau mày khoát tay.

Cô cho rằng người Nick nhất định có ngôn ngữ cơ thể. Cô phải nâng cấp nó để ngôn ngữ cơ thể của họ phong phú hơn.

Người Nick có rất ít biểu cảm, nhưng từ từ cô phát hiện hình như Nick muốn bắt chước cô ‘cười’ và ‘cau mày’. Mặc dù hắn làm vô cùng cứng rắn, nhìn rất đáng sợ, lúc đầu thậm chí cô còn cho rằng hắn đang nổi giận muốn cắn cô nên gương mặt mới có thể co rúm như vậy.

Mấy lần sau cô mới phát hiện ra hắn đang ‘cười’.

Dương Phàm ôm ngực thiếu chút nữa thét cứu mạng, nhưng rồi lại thấy thật đáng buồn. Không biết là khuôn mặt của người Nick không có biểu cảm thật đáng buồn hay là cô thật đáng buồn nữa.

Cuối cùng cô vẫn khích lệ hắn ‘cười’, ôm lấy Nick, sau đó hôn một cái lên mặt hắn.

Bất luận thế nào, hành động này vẫn nên khích lệ. Cô hi vọng hắn có thể trở nên tốt hơn.

Cô còn muốn dạy hắn nói chuyện. Lòng tham của con người là vô đáy, khi Nick học xong cách dùng vẻ mặt để diễn tả cảm xúc, cô liền bắt đầu mong đợi hắn có thể làm được nhiều hơn.

Người Nick rất ít khi lên tiếng, mặc dù bọn họ có bộ máy phát âm.

Dương Phàm cho rằng bọn họ chỉ sử dụng tiếng nói vào một thời điểm nhất định nào đó, lúc đánh dấu chủ quyền hoặc là lúc khẩn cấp. Bình thường bọn họ rất ít trao đổi với đồng loại.

Cô so sánh người Nick với nhân loại. Con người ta giao tiếp phần nhiều là với người thân và bạn bè, ví như cha mẹ con cái hoặc người yêu. Nhưng người Nick rất ít quan tâm đến con cái, bạn đời cũng đều là dị tộc, cho nên cũng khó trách bọn họ không cần phải nói chuyện.

Cô hy vọng Nick có thể bắt chước nói chuyện, cũng hi vọng hắn có thể bắt chước cô.

Cô thử dạy hắn nói ‘ Nick ’. Cô gọi hắn hai ngày, hắn nhìn cô hai ngày. Cô vừa gọi, hắn liền nhìn cô. Cô xoa gương mặt cùng cổ họng của hắn, nói ‘ Ni —— ck —— ’ thật chậm, sau đó mong chờ nhìn hắn.

Hắn nhìn cô không chớp mắt, giống như đang chờ cô nói xem cô gọi hắn là có chuyện gì.

Cô xoa gương mặt cùng cổ họng của hắn lần nữa, há to mồm để hắn thấy đầu lưỡi của cô phát ra tiếng ‘ Nick ’, kết quả hắn vẫn cứ nhìn cô.

Cuối cùng cô thừa nhận việc vừa bắt đầu đã học từ ‘ Nick ’ là quá phức tạp, cần phải học từ đơn giản hơn.

Sau đó, cô nhìn hắn há to mồm nói ‘ a ’ hai ngày, kết quả là, có lẽ trừ việc Nick thấy rõ cổ họng của cô trông như thế nào ra thì cái gì hắn cũng không học được.

Dương Phàm cố gắng hơn nửa tháng, chưa thừa nhận thất bại, chỉ là cô lại phát hiện ra một đặc điểm của người Nick. Bọn họ bắt chước hành động rất nhanh, nhưng ở những phương diện khác thì không có ý thức bắt chước.

Có thất bại mới có thành công, cô nghĩ như vậy, có thể là trong khoảng thời gian này cô vì một chút thành tựu mà tự ảo tưởng. Con đường thành công luôn rất dài, nếu trước khi mùa đông này kết thúc cô có thể dạy cho Nick nói ‘ a ’, như vậy cô liền thỏa mãn.

Từ việc dạy cho hắn nói chuyện để hai người hiểu nhau thật lười đến nước chỉ cần dạy hắn phát ra một âm, lại một lần nữa Dương Phàm đẩy áp nhiệt tình. Lúc đầu không có việc gì làm cô liền nhìn Nick nói ‘ a ’, có lúc thuận miệng còn hát luôn một tràng ‘a,b,c,d,e,f,g,h,y,j,k,l,m,n.’, vừa hát vừa nhảy quanh Nick.

Lại qua nửa tháng, khi cô vây quanh Nick hát vừa vừa nhảy múa thì con khỉ Na Na cũng đã học được cách nhảy quanh người Nick - ‘bạn đời’ của nó, vừa nhảy vừa kêu: “A! A ——! A!”

Dương Phàm ôm Nick, nhìn Na Na, cảm thấy nếu mình đối tượng giáo dục nói không chừng tỷ lệ thành công cao hơn một chút.

Sau đó cô lại an ủi mình, Na Na có thể học nhanh như vậy là vì bộ máy phát âm của nó tương đối giống cô. Nick học không được có thể cũng là vì bộ máy phát âm của hắn không giống cô.

Cho nên đây không phải là lỗi của Nick, cũng không phải là lỗi của cô. Nhưng sau đó cô lại nghĩ đến chuyện các nhà khoa học chưa bao giờ dạy khỉ nói tiếng người, giống như cô không thể nào dạy Na Na, dĩ nhiên cũng không thể dạy Nick.

Trước khi thất vọng bao trùm lấy cô, cô quyết định dẹp hết những kết luận lý trí qua một bên. Cô muốn thử một chút, dù không dạy được Nick nói chuyện cũng không có nghĩa là bọn họ không thể hiểu nhau, cô có thể thông qua cách khác, trên thực tế bây giờ bọn họ đã tốt hơn nhiều so với lúc đầu, ít nhất bây giờ cô tuyệt đối tin Nick sẽ không làm cô bị tổn thương.

Còn nữa, xem như cô không thể dạy hắn nói chuyện được, nhưng dù chỉ dạy hắn phát ra được một tiếng cũng là tốt rồi.

Dương Phàm đem việc dạy Nick phát âm trở thành mục tiêu, có lẽ sau khi hoàn thành mục tiêu này cô sẽ có nhiều lòng tin hơn. Cô từ cực đoan này đi tới cực đoan khác, trước kia cô cố gắng học mọi hành động của Nick, suy đoán xem những hành động đó có ý nghĩa gì, dùng điều này để lấy dũng khí đối mặt với cuộc sống ở nơi đây. Cô biết, hiểu càng nhiều càng dễ dàng sống ở chỗ này.

Bây giờ hoàn toàn ngược lại, ngày nào cô cũng nói lảm nhảm với Nick, muốn làm cho hắn hiểu mình. Dù sao hắn đã học xong biểu cảm, ai biết được hắn có thể học được chuyện gì khác nữa?

Người Nick nuôi con khỉ kia đã học được cách ở chung cùng con khỉ, người Nick nuôi ngựa trâu cũng học được cách ở chung với ngựa trâu. Giống như vậy, Nick cũng có thể học cô, ít nhất bây giờ hắn đã hiểu rõ cô hơn.

Cố gắng của cô không uổng phí, Nick quả thật đã thay đổi. Có thể hắn không biết chuyện cô nói mãi không ngừng là chuyện gì, nhưng hắn vẫn luôn nghe rất nghiêm túc. Cô vung tay múa chân, biểu cảm phong phú, hắn cũng học càng ngày càng nhanh. Mặc dù bây giờ hắn ‘cười’ còn rất cứng ngắc, nhưng cô đã có thể nhận ra hắn đang cười.

Ngày đó hắn còn cười với một người Nick khác. Cảm xúc của Dương Phàm không thua gì người thấy thế giới mới hình thành! Đợi cô kích động xong, lại nghĩ đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, nói không chừng đợi đến khi cô tắt thở rồi cũng không thấy được cảnh người Nick mỉm cười bắt tay nhảy, đừng có nằm mơ.

Trong chốc lát ý chí mạnh mẽ, trong chốc lát lại chán ngán thất vọng, điều này cũng không phải do Dương Phàm lạnh nhạt bất ổn. Loài người tiến hóa cần vài chục vạn năm, hành động của cô bây giờ gọi là gieo mầm mống của trí khôn, dù gì thì lúc xuất phát cũng có một phần công lao của cô. Nghĩ như vậy, cảm xúc của Dương Phàm xao động, sau đó cô lại vui vẻ dạy Nick nói chuyện.

Gần đây Nick cũng phát hiện ra cô có trò chơi mới, đó là thích nói chuyện với hắn. Mỗi lần như thế hắn đều nhìn thẳng vào mắt cô, giống như hắn nghe hiểu những điều cô nói, mặc kệ cô nói gì cũng nghiêm túc nghe. Dần dần, coi như là không có được câu trả lời, nhưng Dương Phàm vẫn cảm thấy mình càng thân thiết với Nick hơn.

Ngày cứ thế trôi qua, rốt cuộc, mùa đông đã sắp kết thúc.

19. Chương 19

Mùa đông sắp qua, đây là một tin tức tốt đáng ăn mừng đối với Dương Phàm.

Lúc đầu cô chưa phát hiện ra mùa đông sắp kết thúc, nó giống như một thảm họa đang đến gần hơn.

Đầu tiên là mặt trời, nó chưa bao giờ lớn đến như vậy, cho dù ở trong sơn động cũng cảm nhận được sự khác biệt. Cô đi đến cửa sơn động, mặt trời trên đầu quá gần cô, ánh sáng của nó cũng rất chói mắt, Dương Phàm căn bản là một giây cũng không dám nhìn thẳng vào nó.

Sau đó, mặt băng nứt ra. Lớp băng dày nứt ra đem mặt đất trước mắt chia làm hai nửa. Dương Phàm đứng trên sườn núi thấy tình hình như vậy bị dọa đến nhuỷễn cả chân, trong đầu đều là làm sao để trốn thoát.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện người Nick không khẩn trương kích động giống như cô. Bây giờ, điều đầu tiên cô lựa chọn chính là tin tưởng phán đoán của bọn họ chứ không phải của bản thân. Nếu bọn họ không trốn, vậy cô cũng không trốn.

Lúc tỉnh táo lại cô mới phát hiện ra nguyên nhân, đây là vì mặt băng bị nứt ra. Băng tan.

Điều khiến cho Dương Phàm kinh ngạc là mặt băng rất dày, từ phía trên nhìn xuống chỉ có thể thấy được vài phần, nhưng rõ ràng màu sắc chỗ bị nứt kia toàn là màu trắng.

Lúc này cô mới nghĩ đến việc mặt trời gần đây có chút khác thường, điều này có nghĩa là mùa đông sắp trôi qua sao?

Mặc kệ ở nơi đâu, mùa xuân đến đều là chuyện tốt, cho nên Dương Phàm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô muốn mùa xuân đến, vậy có nghĩa là người Nick có thể tìm được nhiều thức ăn hơn, cô cùng Nick cũng có thể về nhà. Thời gian ở trong sơn động dài như vậy, bây giờ cô cảm thấy cô cùng Nick, hai người ở trên sườn núi quả thực rất hạnh phúc. Nhưng mọi chuyện càng ngày càng nguy hiểm.

Khoai tây của Dương Phàm đã ăn xong từ lâu, gần đây ngoài ăn thịt cô còn ăn trứng của các loài động vật khác mà Nick đặc biệt tìm về cho cô. Cô nghĩ tới chuyện có thể cùng hắn đi ra ngoài tìm một ít thức ăn hắn thích, ví như quả đại chẳng hạn, thì người Nick đã bắt đầu có động tĩnh.

Rất nhanh, bọn họ đào động dốc xuống.

Không phải là đào cả sơn động này, mà là đào dốc xuống theo vách hang, nơi gần cửa động. Cửa động bây giờ rõ ràng thấp hơn cửa động cũ rất nhiều.

Tất cả người Nick cùng động vật đều tụ tập ở giữa sơn động, Dương Phàm phát hiện đây là nơi cao nhất trong sơn động.

Sau khi chuẩn bị mọi chuyện xong xuôi, một tháng sau cô mới biết được làm vậy để làm gì.

Tuyết trên núi bắt đầu tan.

Từ khi mùa đông mới bắt đầu, đứng ở cửa sơn động nhìn mọi vật xung quanh Dương Phàm đã đoán địa thế núi đá đen này rõ ràng là do nước hoặc đất đá trôi từ đỉnh núi - chỗ cao lao xuống mà tạo thành.

Cô cho rằng phải trải qua rất nhiều năm tích lũy mới có tạo ra được địa thế như vậy, ngay cả rừng rậm đều mọc lui đằng xa. Nhưng bây giờ cô mới nghĩ đến, chuyện này có lẽ không chỉ có quá trình tích lũy lâu dài mới tạo thành được.

Tuyết tan từ trên đỉnh núi chảy xuống, trốn ở trong sơn động Dương Phàm nghe thấy âm thanh ầm ầm vang vọng bên tai, giống như nghìn quân vạn mã chạy trên đỉnh đầu.

Toàn bộ sơn động đều chấn động, mọi động vật đều khấn trương, bao gồm cả Dương Phàm.

Người Nick ngược lại rất bình tĩnh, sau này cô lại nghĩ, có lẽ chỉ là tuyết tan mà thôi, không nguy hiểm đến tính mạng, bọn họ đã tập thành thói quen.

Nhưng mà Dương Phàm không có quen, cô vẫn luôn ngồi xổm bên cạnh Nick, giống như lúc nào cũng có thể đứng lên chạy. Bởi vì sơn động có vẻ như sắp bị sập đến nơi.

Sự thật chứng minh sơn động sẽ không sập, chỉ là, tuyết tan chảy ngược vào trong động, hòa với bùn đất cùng thi thể động vật rác rưởi linh tinh.

Người Nick bắt đầu quét băng tuyết ra khỏi cửa sơn động, dùng cái đuôi quét đến bên cửa động rồi đẩy xuống núi. Bọn họ không ngừng làm vậy để sơn động không bị băng tuyết lấp kín.

Nhiệt độ trong sơn động làm cho rất nhiều băng tuyết hòa tan thành nước bùn, mặt đất bắt đầu ứ đọng nước. Dưới tác dụng của nhiệt, chúng bốc mùi hôi khiến cho người ta hít thở không thông.

Người Nick thì không sao, chân bọn họ đều là lông, đi lại trong bùn đất đối với bọn họ không là vấn đề gì. Những động vật khác cũng không để ý chuyện này, chúng nó đã sớm tập thành thói quen sống trong mọi hoàn cảnh tự nhiên.

Duy nhất chỉ có một người không quen, đó là Dương Phàm. Cô phát hiện nhiệt độ trên mặt đất không kịp làm nước bốc hơi, ngược lại mặt đất ẩm ẩm ướt ướt bắt đầu làm cho sơn động trở nên càng ngày càng khó chịu, cô lập tức nghĩ ra một cách để cải thiện hoàn cảnh.

Cô kéo Nick đến cửa động để hấn đào ra hai cái rãnh chạy dọc theo vách động ra đến cửa.

Cô hiểu rõ người Nick bắt chước rất nhanh, cho nên cô chỉ cần để Nick làm hai ba đường rãnh từ nơi có nước ra đến cửa động cho nó chảy đi là được.

Cách này đương nhiên nhanh hơn cách dùng đuôi quét nước cùng tuyết của người Nick nhiều, cũng đơn giản hơn nhiều. Cho nên khi Nick làm như vậy, chỉ qua một đêm, cô phát hiện có nhiều vết bánh xe sâu và to hơn nữa.

Nhưng Dương Phàm nói Nick đào đường rãnh vòng theo vách động kề sát tường, còn những người Nick khác lại đào lung tung, vì muốn tránh chỗ ở của bọn họ cùng động vật mà rẽ ngang rẽ dọc, hiển nhiên không có đường rãnh nào dùng tốt. Vài lần về sau, những cái rãnh đó đều bỏ không.

Dương Phàm đi lên làm mẫu, cô chỉ cần làm vài lần, mọi người Nick khác đều có thể học được. Cô kéo Nick đi đắp băng, cố gắng lấp tuyết thành một quả cầu rồi đẩy ra ngoài sơn động, những người Nick còn lại cũng học được cách lấp cầu tuyết.

Băng tuyết chồng chất ngoài cửa động được dọn sạch càng lúc càng nhanh, trừ chỗ rãnh nước, những chỗ còn lại không dễ gì có tuyết. Nơi nhóm động vật tụ tập trong sơn động có thể nói là tương đối khô ráo.

Dương Phàm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy ngày quá dài.

Băng tuyết trên đỉnh rơi xuống từng đợt, hơn hai mươi ngày sau mới tính là chấm dứt. Lúc đỉnh đầu không còn truyền đến tiếng ầm long vang nữa, người Nick bắt đầu đi săn thú tiếp, lúc này thức ăn cất trữ trong sơn động cơ bản là đã ăn xong hết rồi.

Về mùa xuân, ít nhất Dương Phàm đoán đúng một sự kiện, đó chính là không cần lo lắng về thức ăn nữa. Một số ít người Nick độc thân đã bắt đầu lục tục rời đi, đi đầu tiên chính là hai người Nick nhỏ tuổi nhất.

Hai người Nick này bây giờ đã cao lớn như người Nick trưởng thành, chỉ khác ở chỗ - màu sắc bộ lông. Dương Phàm trải qua một mùa đông đại khái đã tìm ra cách nhận biết tuổi của người Nick.

Người Nick còn nhỏ tuổi thì lông ở phía dưới có màu xanh đậm, lớn hơn một chút thì dưới hai chân cùng cái đuôi đổi thành màu xanh hơi đen, nhiều tuổi hơn chút nữa sẽ đổi thành màu xanh đen rồi đến màu đen tuyền.

Nick hẳn là một người Nick trẻ tuổi, hai chân hẳn cùng cái đuôi có màu xanh đen. Nếu tính theo tuổi, có lẽ hẳn tương đương với một người Nick tuổi đôi mươi.

Có khi cha mẹ của hắn là một trong mấy trăm người Nick ở đây, nghĩ vậy, Dương Phàm vẫn nhin không được đoán xem là cặp cha mẹ người Nick nào.

Sau khi người Nick độc thân đi rồi sau, những người Nick mang theo bạn đời còn lại cũng dần dần rời đi. Nhưng mà người Nick có bạn đời là động vật bốn vó cùng khỉ Na Na vẫn chưa rời khỏi.

Nick cùng những người Nick khác mỗi ngày đi săn về, từ phần eo trở xuống đều là bùn. Từ cửa sơn động nhìn ra thì chẳng thấy được gì cả, nhưng Dương Phàm đoán phía dưới núi bây giờ có khi là đầm lầy. Băng tuyết từ đỉnh núi đổ xuống cộng thêm lớp băng dày dưới mặt đất hòa với nhau, lượng nước tuyết đối là không nhỏ.

Dương Phàm đứng ở cửa sơn động nhìn xuống dưới núi vẫn không nhìn được gì, xa xa vẫn là một mảnh trắng xoá, giống như mặt đất mùa đông bị tuyết phủ lên vậy.

Thức ăn càng ngày càng phong phú. Người Nick mang về cho bạn đời của bọn họ cỏ non cùng cây cối vừa mới nảy mầm, Nick còn mang về cho cô quả dại. Con mỗi bọn họ bắt về đều là một số loài động vật nhỏ, động vật lớn một con cũng chưa nhìn thấy. Dương Phàm đoán bây giờ động vật lớn còn đang trốn đi chưa ra ngoài.

Lúc bùn dính trên chân người Nick ngày càng ít, con mỗi mang về ngày càng lớn rồi, cuối cùng Dương Phàm cũng thấy người Nick mang theo con ngựa trâu rời đi.

Xuất phát từ tò mò, cô đưa bọn họ đến cửa động, còn phát tay với bọn họ.

“Gặp lại! Sang năm gặp lại!” Khi nói những lời này Dương Phàm không tránh khỏi có chút cảm giác bị thương, ai biết sang năm còn có thể nhìn thấy con ngựa trâu kia nữa hay không? Mặc kệ là cô hay là nó, đều có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong một năm tới, bị mãnh thú khác xem là con mồi mà ăn mất chẳng hạn.

Ngựa trâu không đáp lại cô, điều này không có gì kỳ lạ, nhưng người Nick kia lại hướng cô vẫy vẫy tay.

Trong khoảng thời gian này bọn họ bắt chước cô đã thành thói quen. Dương Phàm nhìn hắn vẫy tay, vội vàng dùng lực vẫy lại, chờ đến khi không nhìn thấy bọn họ nữa cô mới buông tay xuống.

Động vật bốn vó đều theo người Nick của chúng nó rời đi, Dương Phàm phát hiện mình còn không bằng bọn chúng. Những động vật thoát nhìn là loài động vật ăn cỏ này đương nhiên có thể thoải mái chạy tới chạy lui trên núi đá đen này, lúc đến chỗ người Nick phải thật cẩn thận mới có thể đi xuống, chúng nó lập tức chạy trốn.

Dần dần, trong sơn động chỉ còn lại cô cùng khỉ Na Na. Meo Meo từ khi tuyết tan xong đã bỏ chạy ra ngoài, cô còn tưởng rằng nó đi kiếm ăn, nhưng nó cứ như vậy mà chạy đi.

Thời gian Dương Phàm lo lắng giằng vặt rất ngắn, bởi vì cô đã sớm biết cho dù là Meo Meo cũng hiểu cuộc sống ở thế giới này hơn cô, bởi vì đây vốn là thế giới của nó. Toàn bộ mùa đông Meo Meo đều tự tìm thức

ăn, nó là động vật ăn tạp, lúc ở trong sơn động, mặc kệ là thịt hay là cỏ rêu nó đều có thể ăn ngon lành. Hơn nữa tốc độ của nó rất nhanh, xòe tứ chi ra là có thể theo gió lướt đi.

Bởi vì nó cùng Nick vào đây, cho nên người Nick trong sơn động không thương tổn nó. Có đôi khi cô thấy nó đi theo Nick ra ngoài săn thú, ăn no móng vuốt toàn là máu trở về.

Khỉ Na Na từ khi tuyết tan xong vẫn thường xuyên chạy ra ngoài sơn động, đến một ngày nó cũng một đi không trở về.

Lúc đó Dương Phàm chỉ có một mình một người ở trong sơn động chờ Nick về, buổi tối có một người Nick khác trở về nữa mới phát hiện không thấy con khỉ của hắn đâu nữa. Khi đó cô mới biết mọi chuyện hỏng rồi.

Cảm giác chính mình không quan tâm đến ‘Đồng bạn’ làm cô vô cùng chột dạ núp ở phía sau Nick. Nhìn người Nick kia ‘Cô đơn chiếc bóng’, cô vậy mà cảm thấy bóng dáng hắn có chút bi thương.

Ngày hôm sau, người Nick kia cũng rời đi. Trong sơn động chỉ còn lại cô cùng Nick, mà Nick vẫn chưa tính rời đi.

Dương Phàm hiểu, người Nick rời khỏi sơn động đều lo lắng cho ‘Bạn đời’ của bọn họ. Cho nên người Nick độc thân đi sớm nhất, bọn họ tuyệt không để ý bên ngoài là cái dạng gì, chỉ cần tuyết tan, có đủ thức ăn là được.

Người Nick có bạn đời là động vật bốn vó chờ đến khi nước ở bên ngoài sắp cạn rồi mới đi, vì không muốn chân bọn ngựa trâu bị bùn đất dính lầy, như vậy bọn chúng sẽ không đi được.

Khỉ Na Na cùng Meo Meo thật ra là động vật sống trong rừng, cho nên người Nick mang theo nó vẫn chờ cho tới bây giờ. Đáng tiếc là lúc Na Na phát hiện có thể tìm được thức ăn rồi, không đợi hắn nữa liền tự mình chạy.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm lại thấy người Nick cũng có chút đáng thương. Ví như khỉ Na Na, nó không có nhận thức người Nick là ‘bạn đời’ của nó.

Khỉ sống quần cư, người Nick này có khi cũng giống như Nick gặp cô trước đây, ngẫu nhiên gặp được con khỉ rồi liền bắt nó về ‘nhà’ của hắn, cho nó thức ăn, bắt nó lưu lại, nếu nó chạy, hắn lại đi bắt nó về.

Nhưng mà trên thực tế khỉ Na Na không có xem người Nick là một con ‘khỉ’, cũng không xem nơi này là ‘đàn khỉ’, cho nên bây giờ nó hắn là chạy đi tìm đàn của nó.

Dương Phàm lại nghĩ, động vật bốn vó này còn nhanh hơn cả người Nick, lúc chúng nó đi lại xung quanh, nếu gặp phải đàn của chúng nó, chúng nó có trực tiếp bỏ chạy theo tộc đàn hay không? Chờ người Nick trở về nhà cái gì cũng không tìm thấy?

Bọn họ sẽ đi tìm ‘Bạn đời’ vốn có, hay là đợi kì động dục đến rồi mới đi tìm ‘Bạn đời’ mới?

Dương Phàm không biết chuyện như vậy có xảy ra hay không, nhưng mà lúc cô nhìn thấy Nick mang theo con mồi trở về, cô lại có cảm giác cô đang đợi hắn, mà hắn vĩnh viễn cũng không cần lo cô sẽ giống như khỉ Na Na ra đi không lời từ biệt.

Bây giờ, cô có cảm giác bọn họ đã là ‘Người một nhà’. Cô sẽ không vì có thể vứt bỏ hắn mà cảm thấy kiêu ngạo. Cô cảm thấy, nếu cô chịu tin trước, Nick cũng sẽ trả lại cho cô niềm tin giống vậy.

Rất cuộc, cô phát hiện cô tuyệt đối không muốn chạy trốn .

20. Chương 20

Không muốn chạy trốn ’.

Dương Phàm không muốn nghĩ xem đây rốt cuộc là tiến bộ hay là lùi bước. Mặc dù lý trí nói rõ cho cô biết điều này đại biểu cho cái đầu của cô đã bị vào nước rồi.

Vào một buổi sáng sớm, Nick mang cô rời khỏi núi đá đen. Trước khi đi, cả sơn động chỉ còn lại hai người bọn họ, Dương Phàm cảm thấy cứ tiếp tục ở nơi này cho đến mùa đông sang năm cũng không phải là chuyện xấu, nhưng khí trời bên ngoài càng ngày càng nóng, nhiệt độ trong sơn động chẳng khác gì một bếp lò khổng lồ.

Dương Phàm vẫn còn đang tính xem nên tiếp tục ở lại chịu đựng nhiệt độ khốc liệt ở đây, hay là rời đi thì Nick đã quyết định rời đi, cho nên cô liền nghe theo chủ ý của hắn.

Giống như lúc đi lên, hắn công cô từ từ xuống núi.

Dương Phàm không thể không thừa nhận mình còn kém hơn cả bọn ngựa trâu và khỉ Na Na. Cô cũng muốn thử tự mình xuống núi, nhưng giữa đường nhìn thấy một số chỗ có vẻ tương đối ‘dễ đi’ thì khi ngồi trên lưng Nick đi qua cô mới phát hiện ‘có vẻ’ dễ đi không có nghĩa là cô có thể dùng hai chân ‘của mình’ để tự đi.

Có thể bởi vì không cấp bách giống như chuẩn bị đến mùa đông, Nick không có thúc giục cô. Hắn để cô tùy ý lãng phí thời gian trên đường đi. Bọn họ tốn nhiều thời gian hơn trước mới có thể xuống tới chân núi. Hơn nữa cô cảm thấy chân núi bây giờ này không giống chân núi lúc bọn họ lên chút nào.

Điều này có thể là vì địa thế đã thay đổi, cảnh sắc trước mắt cực kỳ xa lạ.

Thật may là hắn biết rõ nơi bọn họ muốn đi hướng nào. Hắn không cần tốn nhiều sức liền chọn được hướng chính xác. Dương Phàm hi vọng bọn họ có thể trở về ngọn đồi năm ngoái, cô thích trở lại cuộc sống nơi quen thuộc.

Vẫn luôn cố gắng thích ứng với thế giới xa lạ này, đôi khi cô cũng muốn nhẹ nhõm một chút.

Mặc dù ở trong núi đá đen một thời gian rất lâu, nhưng trên thực tế đây là lần thứ hai cô nhìn thấy diện mạo của nó. Đưa lưng về phía núi đá đen càng ngày càng xa, Dương Phàm chân thành hi vọng mùa đông sang năm cô còn có thể bình an để tới đây trú đông lần nữa.

Cô cảm thấy mình rất đa cảm, nhưng quả thật, cô cảm nhận mình nên ‘cảm ơn’ thứ tình cảm này. Bao gồm mỗi ngày đều có thể tìm ra thức ăn, có thể tìm được chỗ trú về đêm, không có thiên địch hoặc thiên tai, điều này đủ để cô cảm ơn rất nhiều. Bây giờ cô thật lòng vì chuyện này mà ‘cầu nguyện’.

Cho nên cô rất hi vọng sang năm còn có thể tới đây.

Nhưng cô không tin tưởng lắm, tương lai rốt cuộc như thế nào không ai có thể biết. Ở nơi này, trải qua một mùa đông, điều duy nhất cô học được chính là: rời đi Nick, cô có thể không sống được tới ngày thứ hai.

Trước kia cô chỉ tự nói với mình như thế, nhưng mùa đông ở trong núi đá đen đã dạy cho cô biết, mình rốt cuộc có bao nhiêu nhỏ yếu. Ngắm lại, tổ tiên loài người ban đầu cũng ở chung với động vật, cô chỉ có một mình thì làm sao có thể sống sót ở thế giới nguyên thủy này?

Cô cần đồng bạn, cần người khác trợ giúp. Nếu như cô và Nick ở chung một chỗ, hai người có thể trợ giúp lẫn nhau, trí óc của cô và thể lực của hắn kết hợp lại, bọn họ có thể sống rất tốt. Sau khi tách nhau ra, Nick sẽ không có vấn đề gì. Hắn chỉ cần đợi đến kỳ động dục sau rồi đi tìm một giống cái khác, ví như một con khỉ hoặc một con ngựa trâu chẳng hạn. Còn cô thì sao?

Rời khỏi Nick, cô có thể sống nữa sao?

Đáp án rõ ràng làm cho người ta muốn khóc.

Một lần nữa Dương Phàm sắp xếp lại suy nghĩ của mình, trước tiên đem một số chuyện ảnh hưởng đến cô để sang một bên, cuối cùng cho ra một kết luận: cô cần đồng bạn, cần Nick. Tự mình hủy diệt, tự mình trừng phạt, tự mình phê phán ... toàn bộ đều bị cô ném ra khỏi đầu, còn để lại vài điều có vẻ thuần túy.

Cô muốn sống tốt. Cho dù cô ở một thế giới khác, cha mẹ cùng bạn bè của cô cũng sẽ hi vọng cô sống tốt, mặc kệ cô ở đâu. Nếu bọn họ không ở bên cạnh cô, bọn họ chỉ có thể hi vọng cô tự chăm sóc bản thân mình, chứ không phải hành hạ mình.

Nếu như cô tiếp tục sống, rất khó để nói cô sẽ không tìm ra hạnh phúc, ý nghĩa sinh tồn ở thế giới này. Tất cả đều có thể, không phải sao? Cô nên ôm hi vọng trong tim.

Cô rất rõ, cô không muốn tự vạch một đường trên cổ mình ở hiện tại hoặc trong tương lai. So với việc hèn yếu tìm chết, cô càng kiên cường muốn sống.

Cho nên, cô sẽ không chạy trốn khỏi Nick nữa. Cô sẽ tìm được cách sống chung cùng hắn, cô thông minh hơn hắn nhiều, cô sẽ dùng đầu óc của mình để cô và hắn không còn vấn đề gì nữa. Nếu như vấn đề xuất hiện, cô sẽ giải quyết nó.

Nick không biết cô đang giãy giụa. Mặc kệ là việc cô muốn chạy trốn ban đầu, hay là quyết định ở lại bây giờ. Hắn chẳng những không biết, hơn nữa thái độ đối đãi với cô còn chẳng thay đổi chút nào.

Dương Phàm không biết đây chuyện tốt hay chuyện xấu. Nhưng trước mắt, cô chỉ có thể cho rằng chuyện không thay đổi là một tin tức tốt.

Mùa xuân khác xa so với Dương Phàm tưởng tượng, nó quá nóng.

Cô vẫn không dám cởi quần áo ra, bởi vì làn da của cô khi tiếp xúc với ánh nắng chưa tới hai ngày, kể từ khi rời khỏi núi đã đen, đã sưng đỏ lột da.

Nick thoát nhìn có vẻ rất ngạc nhiên, cho nên hắn cũng không biết làm sao để chữa bệnh của cô. Kết quả bọn họ không thể không tìm một chỗ trốn, cho đến khi da trên tay và trên mặt cô tốt lên mới tiếp tục lên đường.

Dương Phàm đem người che kín từ đầu đến chân. Tuy vậy, bọn họ cũng phải thường xuyên dừng lại tìm nguồn nước để cô đem nước hắt lên người giảm nhiệt, nếu không coi như có cách một tầng da chuột đất, cô cũng sẽ bị phỏng.

Đi cùng với mặt trời thiêu đốt mãnh liệt, đó chính là nước bốc hơi cực kỳ nhanh. Sau đó một ngày, cuối cùng cũng có mưa. Nick không sợ mưa, nhưng hắn mang theo Dương Phàm, cho nên bọn họ phải thường tìm nơi tránh mưa.

Những giọt mưa kia nện lên người đau giống như bị cục đá nhỏ ném trúng, cô cho rằng chúng nó sẽ đập nát đầu của cô.

Duy nhất tốt một chỗ, đó chính là nước cạn rất nhanh. Trước kia nó tựa như ao đầm, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là bùn mà thôi. Nick mang theo cô có thể chạy nhanh hơn.

Lúc ngừng lại, Dương Phàm thấy ở trong bùn lầy có rất nhiều con vật giống như nòng nọc hoặc cá chạch nhỏ vậy. Cô cũng sợ có đĩa hoặc sâu hút máu, cho nên có nghỉ ngơi cô cũng không chịu nhảy xuống lưng Nick.

Hắn cũng không để ý, vẫn luôn công cô, mặc kệ là đang chạy hay là dừng lại ngồi lên cái đuôi nghĩ ngơi.

Những động vật này lớn vô cùng nhanh, Dương Phàm có thể xác định bọn chúng đều là loài động vật lưỡng cư. Bọn chúng ở trong bùn chui tới chui lui, một ngày trước cô nhìn thấy bọn chúng chỉ bằng ngón tay, một ngày sau bọn chúng liền mọc ra bốn chân.

Nick không có hứng thú với mấy loài động vật này, nhưng bầy chim rất ưa thích chúng.

Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên Dương Phàm thấy một đàn chim đông tới vậy, một ngày có thể gặp đến mấy lần. Cả đàn chim che kín cả bầu trời, chừng ngàn vạn con, có thể nhiều hơn. Bọn chúng một đám tới một đám đi, có lúc sẽ sà xuống ăn những động vật nhỏ trong bùn, có lúc chỉ xẹt qua khoảng không gian này.

Mỗi lần bọn chúng bay tới đều giống như một con quái vật ăn thịt khổng lồ nào đó. Dương Phàm luôn co ro nhắm chặt mắt nằm trên lưng của Nick. Chim nhỏ rất đáng yêu, thể nhưng khi bọn chúng quá nhiều thì thật là đáng sợ. Có mấy lần cô còn tưởng rằng bọn họ sẽ bị những bầy chim này ăn hết.

Điều này cũng không khó, bọn chúng chỉ cần mỗi con một miếng, không tới một phút cô cũng chỉ còn lại một bộ xương không.

Những loài chim này có rất nhiều loại, Dương Phàm không có nào nhớ kỹ bọn chúng. Lớn giống như chim bồ câu, nhỏ giống như chim sẻ. Màu sắc lông vũ có xanh thắm giống như bầu trời, có xanh lam giống như nước hồ, có màu đỏ chói xinh đẹp, có đỏ sắc hoa hồng diễm lệ, còn có màu vàng chanh sáng ngời.

Có lần Dương Phàm muốn đưa tay sờ sờ con chim nhỏ đang mổ con cá trích bốn chân trong bùn, nhưng nó lại giật mình nhanh chóng bay đi, một giây tiếp theo liền bị Nick chụp trong tay đưa cho cô.

Có thể Nick không xem bọn chúng là thức ăn, cho nên con chim nhỏ có bộ lông màu lam, hai viền mắt có màu trắng không có bị hấn một tay bóp chết.

Cô ôm lấy tay của hắn, chơi với con chim nhỏ một lát, sau đó vặn bung ngón tay của hắn ra, thả nó bay đi.

Sau đó, mỗi lần gặp phải bầy chim, Nick đều bắt mấy con đưa cho cô chơi.

Cô cảm thấy đây là một hiện tượng tốt, hấn vì cô mà bắt chim chứ không phải bắt bọn chúng làm thức ăn, điều đó có nghĩa rằng hấn đã hiểu cô hơn.

Hấn đang nhích lại gần cô, so với trước kia càng thân mật. Trừ việc chăm sóc cho cô ăn uống, hấn bắt đầu đến gần tâm hồn của cô hơn.

Dương Phàm khó mà không kích động, lúc cô thấy người Nick nuôi khỉ Na Na bắt chước nhánh cây cho nó leo, cho nó đứng đưa tới lui, cô đã hy vọng Nick cũng có thể chăm sóc cô như vậy.

Trước kia cô chỉ lợi dụng hấn để có thức ăn, cô biết Nick có thể phối hợp với cô ở phương diện nào đó. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới việc bọn họ còn có thể tốt hơn.

Trừ thức ăn, cô cũng có thể làm cho hấn hiểu rõ cô hơn.

Người Nick có bản năng này, cô nên làm cho bản năng này phát huy tác dụng tốt hơn.

Ví như bây giờ, Nick có thể đưa cho cô ‘ quà tặng ’.

Vì muốn cảm ơn, cô ôm lấy Nick hôn hấn một cái.

Hấn ôm lấy hông cô, cái đuôi vòng trên hai chân cô, ở nửa mặt kia của cô, hôn một cái.

Tim Dương Phàm nảy mạnh một cái.

Cô tới gần lỗ tai có lông dài bén nhọn của hấn, nói: “Nick.”

Hấn sẽ không nói chuyện, nhưng cô nghe được tiếng grừ grừ thân thiết mà cổ họng hấn phát ra, triền miên. Cô cũng muốn đáp lại tiếng grừ grừ như thế, nhưng không làm được.

Cho nên, cô gọi hấn một tiếng: “Nick.”

Trong cổ họng hấn vẫn phát ra loại âm thanh đó, làm cho cô cảm thấy vui sướng, thoải mái, muốn hấn đáp lại tiếng grừ grừ này nhiều hơn nữa.

Cô nguyện ý tin tưởng hấn hiểu ý của cô, trong một giây kia, bọn họ đã hiểu nhau. Bởi vì không cần sẵn thú, cũng không cần đến nguồn nước, thời gian bọn họ nghỉ ngơi nhiều hơn bình thường gấp đôi. Trong lúc đó bọn họ vẫn thân mật ôm nhau, không làm cái gì khác.

Sau này Nick nghỉ ngơi càng nhiều, trừ đến những nơi có nguồn nước như sông hoặc dòng suối nhỏ, bọn họ còn dừng lại ở những nơi nở đầy hoa dại trên sườn núi. Hấn đặt cô trên tảng đá, sau đó hái một bó hoa lớn đến đặt bên chân cô.

Nếu như đây không phải là câu ái, thì là gì mới phải?

Dương Phàm ngồi ở trong đồng hoa tươi, không nhận được cười.

21. Chương 21

Hôm nay, Dương Phàm phát hiện khi bọn họ dừng lại, Nick sẽ nhổ lông trên lưng của hắn!

Từng mảng lông mang theo máu đầm dề bị hắn cấn xé lòi từ trên lưng xuống! Cô chạy nhanh qua nhìn kỹ xem thử lông hắn có bị côn trùng chui vào rồi cấn xé hay không. Cô nằm trên lưng hắn, tách lông trên đầu của hắn ra, hướng về phía mặt trời chói chang tìm nửa ngày cũng không thấy gì, cô chỉ có thể ngăn hắn không tiếp tục tự nhổ lông của mình nữa.

Nhưng mấy ngày sau cô phát hiện hắn lại tiếp tục, giống như chó điên cố ý thương tổn chính mình. Lông hắn bị hắn cấn rần kéo ra đều mang theo máu, chỗ bị nhổ lông cũng có máu.

Dương Phàm ngăn cản mấy lần không được, bó tay hết cách nhìn hắn tự thương tổn chính mình.

Nhìn mấy ngày sau, cô đoán đây có phải là hắn đang thay lông hay không?

Lần trước Nick thay lông rất đơn giản, chỉ cần lăn lộn trên đất gồ ghề mài cho lông rụng đi là được. Có thể là vì mùa đông lông trên người quá dày, không thể tự rụng, không có cách nào nên mới phải làm vậy?

Lại quan sát mấy ngày nữa, Dương Phàm mới yên tâm. Mặc dù Nick tự nhổ lông, nhưng máu chảy không nhiều lắm, hơn nữa ngừng chảy rất nhanh. Chỗ lông bị nhổ có thể thấy một lớp lông mới, so với lớp lông dày mùa đông, lớp lông này có vẻ thưa hơn nhiều.

Lúc xác định khả năng đây chỉ là thay lông, cô liền nghĩ đến những sợi lông vừa cứng vừa sắc bén trên người Nick, về sau nhất định có ích. Cô nhặt hết lông bỏ vào trong túi da chuột đất, tất cả lớn nhỏ góp nhặt được mấy trăm sợi. Cô lấy toàn bộ lông trên đuôi của Nick, những chỗ khác chỉ lấy cái nào bén nhọn, còn lại chỉ có thể bỏ.

Lần này thay lông gần đúng một tháng.

Lúc nhổ lông, trông Nick có vẻ rất nóng vội, rất không thoải mái. Hắn cũng không phải là chủ động nhổ lông, có vẻ như không chịu nổi nữa hắn mới nhổ.

Dương Phàm lần nữa đến gần hắn, vạch lông ra nhìn kỹ, phát hiện lớp lông mới thật ra đã mọc rồi, nó chĩa vào rễ lông cũ, không trách được hắn không thoải mái. Đợi đến không nhịn được mới cấn rơi lớp lông cũ.

Phát hiện vấn đề này rồi, cô thử giúp hắn nhổ sạch lông cũ, nhưng rễ lông cấn rất sâu vào trong thịt của Nick, cô không dám dùng quá nhiều sức. Kết quả cuối cùng vẫn là Nick không chịu nổi tự nhổ lông, kéo theo một mảng máu.

Nick nhổ lông gần ngực và bụng trước. Những sợi lông lớn trên cẳng tay cùng hai chân và cái đuôi hắn cũng không dám động bậy. Dương Phàm nhìn hắn ôm cái đuôi cố gắng nhổ từng sợi lông, có mấy lần đau đến phải dừng lại, cuối phải dùng sức kéo mới nhổ ra được. Cô thấy mà cũng đau thay hắn.

Nhưng lớp lông mới đã mọc rồi, Nick bị giày vò đến nỗi lúc nghỉ ngơi cũng giống như con thú bị vây - bất an. Dương Phàm chỉ có thể trở mắt nhìn hắn cố gắng nhổ hết lông cũ xuống.

Lần này thay lông xong, Nick lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều, Dương Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Thay lớp lông dữ tợn kia, Nick nhìn càng giống ‘người’. Nhìn hắn nhỏ hơn hai vòng, lông chỉ bao quanh toàn thân của hắn, tựa như một lớp ‘da’ khác. Không có dựng ngược, không có sừng nhọn, mái tóc xù dài màu trắng cũng rụng đi, mặt của hắn lần nữa lộ ra.

Dương Phàm đột nhiên cảm thấy Nick rất xa lạ.

Thật ra thì Nick bây giờ chính là dáng vẻ ban đầu cô nhìn thấy, nhưng khi đó cô không dám nhìn kỹ mặt hắn, luôn cố ý khe quét qua mà thôi. Trong đáy lòng cô, ấn tượng về hắn chỉ có ‘đuôi dài’, ‘lông’, ‘con người dựng thẳng’, một người cao lớn giống quái vật.

Người là vì Nick có tứ chi cùng thói quen đứng thẳng đi lại.

Bây giờ Dương Phàm bắt đầu làm quen với Nick lần nữa. Cô không mang theo thành kiến cùng sợ hãi, cẩn thận dò xét hắn, từ đầu đến chân. Sau đó càng ngày cô càng cho rằng người Nick và nhân loại nhất định có mối quan hệ sâu sắc.

Dáng dấp Nick ‘ đầu vuông mặt chữ điền’, ngũ quan ‘ đoan chánh’. Cằm hắn rộng, không há miệng thì rất giống người. Nếu như trên mặt không có lông thì căn bản giống như một con người.

Trán rộng, khá cao, cho nên hốc mắt có vẻ rất sâu. Sống mũi thẳng, cô còn đưa tay sờ sờ mũi của hắn, hắn cứ như vậy để cô sờ, nhìn rất ngốc.

Sờ qua cô cho rằng xương sụn ở mũi người Nick không giống người.

Đầu mũi của hắn có lông dài, nhìn qua cứ tưởng chóp mũi có màu đen giống như mũi chó.

Dương Phàm cho rằng thứ đáng sợ nhất trên mặt Nick không phải là mắt của hắn, mà là răng. Cô nhìn kỹ hàm răng hắn, nó đáng sợ giống như răng cá mập, còn có đầu lưỡi của hắn, giống như cô đoán, đầu lưỡi có một lớp lông trắng rất nhỏ.

Đầu lưỡi của con người hình dẹt, đầu lưỡi của hắn to và dài linh hoạt.

Dương Phàm nhìn qua đầu lưỡi và hàm răng của hắn xong rồi liền biết được lý do tại sao người Nick không có cách nói chuyện giống con người. Cô cũng chỉ có thể từ bỏ chuyện dạy hắn nói chuyện.

Lúc cô nắm chặt lấy đầu của hắn nhìn tới nhìn lui, hắn vẫn giữ yên lặng, phối hợp há mồm vươn đầu lưỡi. Nghiên cứu thỏa thích xong, cô lấy một quả đại nhét vào trong miệng của hắn làm phần thưởng, mặc dù quả đại là do hắn tìm về cho cô.

Nick ngoan ngoãn ăn, sau đó cầm một quả khác đút cho cô. Đút cho nhau ăn trải qua thời gian dài đã trở thành một trò chơi của bọn họ.

Thời gian sau, Nick và Dương Phàm tiếp tục gấp rút lên đường.

Bởi vì cô sợ phơi nắng, cho nên hắn đổi thành đi ban đêm, ban ngày tìm một chỗ ẩn núp nghỉ ngơi. Lúc trước, khi mùa đông đến, bọn họ ngày đêm chạy tới núi đá đen, còn bây giờ thì tốn nhiều thời gian hơn. Nhưng hắn tuyệt không quan tâm, cô cũng cảm thấy nếu hắn cho rằng không sao thì chẳng có cái gì là vấn đề.

Dù sao bây giờ không phải chờ qua mùa đông, nếu mùa xuân tới, thức ăn sẽ càng ngày càng phong phú. Chỉ cần thiên địch không đột nhiên xuất hiện, khi nào bọn họ chạy về đến đồi cũng được.

Hơn nữa, Dương Phàm cho rằng, trong khoảng không gian này, trừ con chim đại sí tập kích người Nick ở sơn động trong mùa đông thì không có thiên địch của người Nick. Con chim đại Sí đó có khi cũng đã bay đến những nơi khác, cùng đi chuyển với đàn chim một tháng trước bay qua trước mặt bọn họ. Bây giờ, tất cả chim đều đi rồi, chim đại sí cũng vậy, có thể còn rời đi sớm hơn bầy chim nhỏ kia nữa.

Cô cảm thấy ở đây, động vật càng nhỏ càng dễ thích ứng với hoàn cảnh, động vật càng lớn ngược lại càng yếu.

Từ lần gặp phải chim đại sí, cô không thấy nó lần thứ hai. Cô cho rằng nơi chim đại sí ở chỉ có một đến hai con, ý thức lãnh thổ của chúng cũng mạnh hơn người Nick.

Cho nên bây giờ cô và Nick không thể đụng trúng chim đại sí được. Khả năng gặp những loại thiên địch khác thì càng nhỏ.

Bây giờ bọn họ vô cùng an toàn.

Ban đêm lúc đi đường, Dương Phàm nằm ở trên lưng Nick ngủ. Ban ngày sau khi cô tỉnh lại, bình thường hắn sẽ nằm bên cạnh cô, cái đuôi vẫn luôn vòng quanh cô, xung quanh nhất định có một dòng suối nhỏ hoặc các nguồn nước khác, còn có một đồng quả đại hoặc thức ăn đã nướng xong bên cạnh.

Lúc này hắn đang lâm vào trạng thái ‘ ngủ gật’. Bởi vì hắn luôn nằm nghiêng ở bên cạnh cô, mặc dù nhìn có vẻ đang ngủ thiếp đi, nhưng cái đuôi vẫn luôn động. Nếu cô nhảy ra khỏi cái đuôi của hắn, hắn nhất định sẽ lập tức mở mắt nhìn cô, phát hiện không có nguy hiểm mới tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến xế chiều, hần sẽ mang theo cô đi săn thú, hần sẽ tìm cho cô một ít quả dại, con mồi bắt được đều giết nướng chín tại chỗ.

Trước kia Dương Phàm vẫn tò mò hần làm sao để đốt lửa, sau này phát hiện hần nắm mấy cục đá nhỏ trong tay, chỉ đơn giản chà sát hai cái liền có tia lửa. Phương pháp này cô không dùng được, loại đá nhỏ đó cô nghi nó có chứa thành phần lưu huỳnh. Cô thử qua một lần, quả thật lửa rất nhanh bắn ra, nhưng trong nháy mắt, nhiệt độ có thể nướng chín một lớp thịt trên tay cô.

Lần đó, trên lòng bàn tay của cô có một miếng thịt giống như thịt nướng, có màu nâu, cho đến khi bong hết vảy cô mới nhìn tay mình với tâm tình phức tạp, thật là thiếu chút nữa thành ‘thịt nướng’ thứ thiệt.

Nick có thể sử dụng phương pháp này vì lòng bàn tay hần có lông dài, hần không sợ nhiệt độ thay đổi trong nháy mắt.

Sau khi ăn xong, mặt trời đã không còn độc như vậy nữa. Hần sẽ công cô lên đường, ban ngày mặt trời nướng chín cả một vùng đất, trời có tối thì nhiệt độ vẫn như cũ, không giảm xuống quá nhiều.

Cô không kiên trì được bao lâu, ngủ thiếp đi trên lưng hần. Nhiều lần, cô ngủ dậy cũng càng ngày càng yên tâm. Nick tuyệt đối sẽ không để cô té xuống, lần trước chạy tới núi đá đen, khi nằm trên lưng hần ngủ, cô còn có thể luôn cảnh giác, vừa có động tĩnh sẽ tỉnh, bây giờ trời vừa tối cô đã ngủ, khi tỉnh bọn họ đã dừng lại nghỉ ngơi. Hần cũng chuẩn bị xong thức ăn nước uống, một chút cô cũng không bị đánh thức.

Đây cũng là do cô tin tưởng Nick hơn trước, cho nên cũng càng lệ thuộc vào hần.

Khi bọn họ trở lại ngọn đồi ‘giống’ chỗ ở cũ thì Dương Phàm mới phát hiện cô quên tính ngày đi về! Cô quên tính ngày rồi!

Đây là lần đầu tiên. Từ khi đến thế giới này, cô vẫn xem việc quan sát thế giới này là thành phương pháp chống đỡ. Việc tính toán thời gian, từ ngày đầu tiên cô vẫn luôn làm.

Nhưng kể từ khi cô và Nick rời khỏi núi đá đen, mấy ngày đầu cô còn nhớ đếm ngày, nhưng không biết từ bao giờ cô quên khuấy đi mất.

Sau đó. . . . Sau đó cô không làm chuyện gì khác cả.

Ngày nào Nick cũng công cô lên đường. Săn thú tìm nguồn nước ... cô đều giao cho hần. Mỗi ngày sau khi tỉnh dậy, việc cô làm chính là ăn quả dại cùng thức ăn hần để lại cho cô, tắm trong khe suối, sau đó chuyện gì cũng không làm, chỉ vui chơi.

Tỉnh lại, Dương Phàm vừa cảm thán thời gian trôi qua không phát hiện được, lại vừa cảm thấy có thể không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì như vậy thật ra là rất hạnh phúc.

Đoạn thời gian đó cũng không tính là lãng phí. Cô rất vui vẻ.

Lúc này đây, ngọn đồi này xem ra rất giống ngọn đồi trước kia bọn họ ở. Chỉ là rất giống, bởi vì hoàn cảnh địa thế chung quanh hoàn toàn khác, duy nhất có thể nhìn ra một chỗ tương đồng đó chính là bên kia đồi có một cánh rừng.

Cũng có khả năng Nick không trở lại chỗ trước kia, mà là tìm một chỗ khác tương tự.

Những thứ này không ảnh hưởng đến Dương Phàm nhiều lắm, cô chỉ nhớ kỹ Nick có thể là thích chỗ như vậy. Ở sườn núi, gần đó là rừng. Rừng có một chỗ tốt đó chính là có rất nhiều động vật, như vậy bọn họ cũng không sợ thiếu thức ăn, hơn nữa trong rừng cũng có nguồn nước.

Chỗ tốt của đồi có lẽ chính là có rất nhiều tảng đá lớn, còn ở chỗ cao, có mảnh thú khác công kích cũng dễ phát hiện.

Nick rất nhanh tìm được một tảng đá để làm ổ.

Lần này Dương Phàm nhìn từ đầu tới đuôi, đầu tiên cô phát hiện những tảng đá chung quanh đây rất có thể đều từ chỗ khác ‘lăn’ tới. Qua mùa đông, sau khi tuyết tan xong, nhất định đã làm địa thế một vài chỗ thay đổi. Những tảng đá này chính là bị tuyết tan đẩy tới.

Mùa đông kết thúc, lượng tuyết tan tuyết đối không nhỏ chút nào.

Cho nên mới làm địa thế thay đổi.

Nick moi rỗng tảng đá hết sức nhanh chóng, chuyện này đối với hắn mà nói quả thật quá đơn giản. Trước tiên hắn moi một lỗ nhỏ ở giữa tảng đá, sau đó từng chút moi rộng ra. Một bên hắn vừa đào, cái đuôi vừa đem đá vụn đẩy ra.

Đây không phải là lần đầu Dương Phàm nhìn thấy hắn đào động, ở núi đá đen, hắn đào động cho cô trừ khoai tây khô cũng nhanh như vậy. Nhưng có thể là do tâm tình bất đồng, cho nên nhìn vào mắt cũng bất đồng.

Cô trước kia cảm thấy hắn đào rất mau, rất dễ dàng. Bây giờ cô cảm thấy đây là do người Nick mạnh mẽ một phần, Nick mạnh mẽ có nghĩa là hắn đứng vị trí khá cao về ý thức thức ăn.

Lúc biết rõ tình cảm của mình biến chuyển, cô luôn muốn chứng minh Nick có quan hệ với loài người, còn có, thật ra hắn cũng là một loài sinh vật mạnh mẽ có trí khôn.

Vấn đề duy nhất giữa cô và hắn là không hiểu nhau. Giải quyết vấn đề này xong, Nick không khác người là mấy. Bề ngoài của hắn khác là vì môi trường của thế giới này ác liệt.

Cho nên hắn không phải quái vật.

Cô biết mình đang lừa mình dối người, thế nhưng cô không thể ngăn được bản thân vui vẻ vì phát hiện ra điều có thể ‘ chứng minh ’. Coi như cô biết những lý do này gượng ép tới cực điểm, nhưng cô không khắc chế được.

Nếu như Nick không ‘ nguyên thủy ’ như vậy, nếu như tất cả chỉ là vì ‘ văn hóa khác biệt ’, thế thì, tương lai của bọn họ không phải sẽ tốt hơn sao?

Dương Phàm nhìn Nick moi rỗng tảng đá, nhìn hắn hái cỏ dây tươi tốt về làm giường.

Cô thật sự muốn sống tốt hơn, cô muốn Nick cho cô nhiều hơn.

Cô có thể mong đợi sao?

22. Chương 22

Dương Phàm cực kỳ vui vẻ, bây giờ chỉ có cô và Nick ở trong hang đá, không có người Nick hay động vật khác, thức ăn đều tươi ngon, mỗi ngày còn có thể tắm bộ trên sườn núi, so với lúc ở trong núi đá đen thì tốt hơn nhiều.

Cô thỏa mãn.

Mỗi sáng sớm, Nick và cô ăn xong điểm tâm, hắn liền đi ra ngoài săn thú. Cô nhận lúc mặt trời chưa gay gắt lắm, đi dạo trên sườn núi một chút, hái hoa nhỏ cỏ, chờ hắn săn thú xong trở lại ăn bữa cơm thứ hai. Sau đó hai người bọn họ ở chung một chỗ, chuyện gì cũng không cần làm.

Bây giờ ban ngày vẫn rất nóng, mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời đã tỏa sáng nhiệt gay gắt. Thường thì Nick rời đi lúc trời chưa sáng, trước kia, lúc này cô vẫn còn ngủ trong động, nhưng bây giờ đã bò dậy từ sớm.

Bây giờ cô không cần tìm nhiều việc làm mỗi ngày để dời đi sự chú ý của mình, coi như cả ngày cái gì cũng không làm cũng không phải do nóng nảy bất an, trong đầu cũng đừng không suy đoán mọi thứ, hành hạ bản thân đến phát điên.

Cô rất thích nội tâm mình bình tĩnh như bây giờ, điều này làm cho cô càng kiên định rằng mình đã làm đúng.

Sau khi thả lỏng, cô lại bắt đầu vẽ bích họa.

Lúc đầu, vẽ bích họa trong sơn động chỉ là một cách giải sầu của cô khi thấy người Nick đó tự sát. Một giây kia cô không dám nghĩ, nếu như cô tiếp tục buông thả bản thân thì cô có thể nhảy xuống đó cùng hắn hay không, chết xong, mọi chuyện đều kết thúc.

Cô phải dùng một phương thức khác để giải thích hành động tự sát của người Nick đó, sự lựa chọn của hắn nhất định là thiên về hướng tích cực. Cô tự nói với mình người Nick tự sát là vì cả tộc, chứ không phải là vì suy nghĩ tiêu cực. Hắn không phải là vì không muốn sống nữa mà chết, mà là vì không muốn liên lụy đến những người Nick khác.

Hắn là một người dũng cảm, giống như những người hy sinh để đánh chim đại sí.

Cho nên, nếu Dương Phàm muốn học tập hắn, vậy chỉ có thể học tập thái độ sinh tồn tích cực của hắn. Hắn tự sát là vì những người Nick khác ở trong sơn động lúc ấy, chứ không phải vì chính hắn.

Cô cũng nên như vậy, nếu như cô thật sự buông tha mạng sống của mình, vậy không có ý nghĩa đối với bất cứ kẻ nào. Cho dù có thể để loại động vật khác ăn no nê, nhưng cô tuyệt không cho rằng giá trị của mình chỉ có như vậy. Cô có thể làm rất nhiều việc, cô cũng có thể giúp rất nhiều người, giống như cô giúp người Nick đánh lui chim đại sí vậy.

Bây giờ nhớ tới, cô cảm thấy lúc ấy mình giống như đang đứng ở bên vách núi đá đen, thiếu chút nữa sẽ nhảy xuống. Nhưng thật may là cô kiên trì chịu đựng.

Trước mắt là bầu trời xanh thẳm, giáp với một vùng đất màu xanh lá cây, mênh mông.

Cô ngồi dưới đất, thật vui vẻ vì mình còn sống.

Ôm tâm tình như vậy, cô vẽ bích họa càng giống như một loại ghi chép, ghi chép tất cả những nơi cô đã thấy ở thế giới này. Cô hi vọng những bích họa này có thể lưu truyền đến ngày sau, có lẽ qua vài chục vạn năm mới có thể được người phát hiện. Cô tin thế giới này nhất định có thể tiến hóa, sinh ra những loài sinh vật có trí khôn, bọn họ sẽ có văn minh, những nền văn minh đó cũng giống như nhân loại trên trái đất, bắt đầu ngược dòng lịch sử tìm hiểu nguồn gốc. Cô hi vọng những tấm bích họa này có thể giúp bọn họ một chút, có thể làm cho họ cảm nhận thời đại cô đang trải qua này.

Lông của Nick làm dao khắc rất tốt, cô còn dùng đất có màu đỏ vẽ loạn lên bích họa, hy vọng có thể khiến nó đẹp hơn.

Đầu tiên, cô đặt cho nơi đây một cái tên, gọi là vực núi đá đen. Cô ở trên tảng đá vẽ một ngọn núi, tô màu cho nó, sau đó vẽ vài người Nick phía dưới, trên không trung có một con chim đại sí lớn. Tay người Nick xách con mồi, bên cạnh vẽ một đồng lửa.

Giống như lưu vực Trường Giang hoặc lưu vực Hoàng Hà, chung quanh chính là những ngọn núi lửa đang ngủ mê.

Ở khu vực núi đá đen này, không con sông lớn, chỉ có thảo nguyên mênh mông không nhìn thấy rừng ở đâu.

Người Nick là loài sinh vật mạnh nhất ở xung quanh đây, những động vật khác đều là thức ăn của họ. Nơi này không có thiên địch của họ, cũng không có những mãnh thú khác. Chim đại sí hàng năm đều di cư, có thể chỉ có mùa đông mới ở nơi này.

Dương Phàm hoạch định nơi này rất vui vẻ, nơi này không có thiên địch người Nick, đồng nghĩa với việc, cuộc sống của cô ở nơi này sẽ an toàn hơn.

Mùa ở nơi đây không có ranh giới rõ ràng, cô chỉ dựa theo kinh nghiệm hai mùa trước, bây giờ đang trải nghiệm kinh nghiệm thứ ba. So với lúc trước mà nói, cô cho rằng mùa thu là tốt nhất. Chính là mùa khi cô vừa đến đây.

Lúc ấy thức ăn sung túc nhất, khí trời cũng ấm áp nhất. Mùa đông rất lạnh, mùa này cũng rất khô nhiệt.

Cô vẽ về mùa đông, vẽ rất nhiều tuyết, còn có cảnh tuyết tan đáng sợ cô không tận mắt nhìn thấy, chỉ dựa vào phán đoán. Mùa đông tuyết tan có thể tạo thành lũ, vậy có lẽ sẽ làm đất đai chung quanh trở nên phì nhiêu hơn.

Chỉ là, có lẽ cô không thể dựa vào chính mình để tồn tại qua mùa đông. Nếu như sau này cô rời khỏi Nick, như vậy, lúc mùa đông sắp kết thúc, cô cũng phải ở chỗ cao.

Vấn đề của mùa này chính là quá nóng. Cô vẽ một mặt trời khổng lồ.

Mặt trời khổng lồ mang đến rất nhiều vấn đề, không chỉ là khí trời cực nóng, còn có cháy rừng. Hai ngày nay Dương Phàm thấy qua rất nhiều lần, ở nơi xa trong rừng rậm, bay lên khói đặc cuộn cuộn. Cô ở trong hang đá, nằm ở cửa động nhìn về phía rừng bên kia. Không chỉ một nơi cháy, có lúc có hai ba nơi cùng cháy.

Nhưng mà rừng gần đồi lại chưa từng cháy, nơi cháy đều cách bọn họ rất xa, chỉ có thể xa xa thấy khói bay lên.

Cháy rừng có một chỗ tốt, đó là thức ăn. Mấy ngày nay Nick toàn nhặt về động vật bị thiêu chết, điều này làm cho Dương Phàm thấy được những loài động vật khác, chỉ hoạt động sâu trong rừng rậm.

Có hai con vật thoát nhìn giống như chó, có thể là sói ở thế giới này. Nghĩ đến việc Nick chưa bao giờ mang cô vào sâu trong rừng, cô có thể hiểu nguyên nhân, coi như là hẩn, khi chống lại một đám sói cũng không phải là chuyện gì tốt.

Trừ việc gần đây thức ăn ăn không hết, Nick lại mang về cho cô một đoạn cây khô bị cháy thành than. Lúc đầu cô dùng nó làm bút, không kém lông của Nick chút nào. Sau này lại có một lần cô liếm ngón tay, than bụi màu đen dính trên ngón tay vậy mà có vị ngọt, khi đó cô mới biết thứ này là để cho cô ăn.

Nhánh cây bị đốt thành than này rất được hoan nghênh, cô còn chứng kiến một con chim nhỏ tới ăn trộm. Cô thử ăn một phần nhỏ, mùi vị giống như mật ong kết thành khối.

Cô đặt cho nó cái tên gọi là cây caramel.

Nick có thể cho là cô không thích ăn, cho nên chỉ đem về cho cô một khối, sau lại phát hiện cô ăn rất vui vẻ, lại mang về cho cô rất nhiều. Cô vốn muốn hẩn moi cho cô một tảng đá nữa để cất giữ vài thứ phòng khi cần, nhưng lại phát hiện có một ít côn trùng nhỏ cũng thích ăn nó.

Cuối cùng cô để Nick moi rỗng cho cô vài tảng đá nhỏ, đem cây caramel bẻ thành miếng nhỏ bỏ vào, đây kín miệng rồi cho vào trong hang đá để dùng. Ngoài ra còn để hẩn giúp cô làm nôi đá, bát đá.

Cây caramel bị đốt đều ở nơi rừng bị cháy, chúng ngã xuống rất nhanh bị những loài động vật khác chia nhau ăn sạch. Hơn mười ngày sau, Nick lại đi vào rừng nhưng lại không tìm được gì. Dù sao chỉ có le que vài cây bị cháy ngã xuống, bây giờ chỉ có thể vào sâu trong rừng mới tìm được. Vì an toàn, Dương Phàm không cho hẩn đi tìm thêm cây caramel.

Tăng cây mới sinh trưởng rất nhanh, lúc đầu nó chỉ to bằng cây gậy trúc, dường như một ngày liền cao lên một khúc. Nửa tháng trước Dương Phàm đi theo Nick vào rừng thấy chúng vẫn chỉ to bằng cánh tay, nửa tháng sau nhìn lại thì đã to bằng người, vỏ xù xì rồi.

Cây caramel chính là loại cây cô thấy lúc vừa mới tới đây, nó sinh trưởng ở ven rừng, vừa cao vừa thẳng, vỏ màu đen nhưng rất ít, tán cây cao vút trong mây.

Bây giờ cô còn biết loại cây này đốt thành than ăn rất ngon.

Trừ cháy rừng, còn có mưa. Dương Phàm cho rằng nhờ mưa hai ba lần một ngày nên rừng mới không có cháy lan rộng.

Mưa chợt đến chợt đi, nhiều thì một ngày mưa bốn năm trận, ít thì cũng hai ba trận. Dương Phàm chờ trời mưa mới ra tắm, vừa thấy mưa liền đi ra ngoài, lúc này mặt trời chói chang trên đỉnh đầu đã bị mây che phủ, xung quanh chỉ có mình cô.

Lần đầu tiên Dương Phàm cởi hết đứng tắm trong mưa có một loại cảm giác rất thoải mái. Cô chống nạnh đứng ở trong mưa, xung quanh là cánh đồng bát ngát, trời xanh cổ biếc, giữa ban ngày.

Mưa rơi không thể mở mắt được, chơi một lúc cô mới lấy lá bạc hà dùng như xà phòng, từ tóc đến ngón chân đều chà rửa sạch sẽ, lại chơi một lát nữa mưa mới ngừng. Cô để như vậy chui vào trong hang đá, hong khô rồi mới mặc quần áo da chuột đất vào, thật muốn thán một tiếng: thoải mái a.

Có một lần thì có lần thứ hai, nhiều lần rồi cô cũng thản nhiên. Đừng nói chung quanh đây, chính là ở thế giới này, sợ rằng chỉ có cô là người duy nhất mặc quần áo, còn tất cả đều ở trần. Cái này thì có là cái gì?

Chỉ là, mặc dù cô dám ở trần ra bên ngoài tắm, nhưng vừa thấy Nick về, cô liền mặc quần áo vào.

Dương Phàm cảm thấy, thật ra thì mùa này cũng tốt vô cùng. Mùa thu cô chỉ có thể tắm trong dòng suối nhỏ trong rừng, mùa đông càng không cần phải nói, chỉ có thể hòa tan băng tuyết để tắm. Còn là bây giờ thì tốt, có mưa liền tắm.

Có mưa vừa phải thường xuyên, Nick sẵn thú trở lại sẽ mang về cho cô một loại nấm. Loại nấm này trắng như tuyết, cái mũ rất lớn. Hắn mang về cho cô đều là về xuống một khối từ phía trên, chờ hắn mang cô vào rừng cô mới trông thấy, loại này gọi là nấm nhưng lại càng giống một loại khuẩn đặc biệt hơn.

Cô đặt tên cho nó là nấm mây trắng, bởi vì nó nhìn rất giống một đám mây lớn. Nó sinh trưởng ở trên thân cây bị ngã xuống, phát triển thành một mảng lớn, không có hình dáng nhất định.

Nick thấy liền bẻ xuống ăn, trực tiếp nuốt tới miệng cô.

Nấm mây trắng đều mọc sau mưa, chỉ trong chốc lát liền biến vàng, lúc này hắn không cho cô ăn nữa. Cô đoán là vì màu vàng thì có độc tố rồi.

Trừ nấm mây trắng còn có loại nấm khác, màu xám tro, màu rậm nắng, màu trà, màu trắng sữa, mọc từng chùm hoặc mọc thành từng mảnh ở rễ cây khô. Nhưng Nick không cho cô hái, cô cũng không dám thử. Nấm vốn có độc, hơn nữa nếu nhiệt độ cùng độ ẩm thay đổi, lâu ngày nấm sẽ sinh ra độc tố.

Nấm mây trắng mùi vị tươi mới, cô dùng nó để nấu canh, bỏ thịt vào ăn không tồi. Cô muốn Nick ăn, hắn đối với việc ăn canh không có hứng thú, chỉ ăn hết thịt bên trong.

Cô thử đem canh nuốt vào miệng hắn, sau đó phát hiện hắn không uống canh. Hắn cũng không cong môi, không đem đôi môi mút lấy thìa, kết quả canh liền chảy ra khỏi khe miệng của hắn, đổ hết xuống ngực.

Lúc ấy Dương Phàm ôm bát đá đứng ở chỗ đó, cô nhìn Nick lấy tay lau canh rơi vãi trên ngực, sau đó vươn đầu lưỡi ra ngoài liếm, cuối cùng hắn dùng đầu lưỡi liếm, giống như động vật đem canh ‘uống’ xong.

Cô không biết lúc ấy mình nghĩ gì, có thể cái gì cũng không nhớ. Chỉ nhớ rõ cô đưa tay sờ hàm răng của hắn, sau đó dạy hắn làm thế nào để con môi. Cô lấy tay giúp hắn, đem đôi môi của hắn lật lên lật xuống.

Nick cứ như vậy để cô vờ tới vờ lui mặt hắn. Hắn không hiểu cô muốn làm gì, cô cũng không biết mình muốn làm gì.

Cuối cùng cô ôm cổ hắn khóc.

Nick không phải là người, cho nên hắn sẽ không uống canh. Có thể chỉ là trên mặt hắn không có cơ mặt, giống như đầu lưỡi của hắn vậy - cô không có cách nào dạy hắn nói chuyện. Nếu như hắn không có cơ mặt, cô dĩ nhiên không thể dạy hắn ăn canh.

Cô cũng có thể làm thìa, đúng không.

Cô vừa ôm cổ hắn khóc, vừa tìm lý do, kiểm soát, nghĩ biện pháp.

Cô tự nói với mình đây là chuyện bình thường. Cô và Nick là hai loài khác nhau, đây chỉ là một chênh lệch nhỏ giữa bọn họ, vô cùng đơn giản, chỉ cần một cái thìa là có thể giải quyết.

Cô quyết tâm làm ra một cái thìa, dùng đến cái thìa nuốt Nick ăn canh, chứng minh cô một chút cũng không nản chí.

Cô tốn hai ngày để tìm ra một cái cọc gỗ, đề phòng chất liệu này quá yếu, cô còn tìm được một khối đá nhỏ dài. Cô dùng lông của Nick, dễ dàng dùng cọc gỗ làm ra thìa, đào một cái lỗ trên đá thì có chút khó, nhưng cô cũng làm được.

Rốt cuộc cũng làm xong, ngày đó cô lại nấu một nồi canh thịt, sau đó dạy Nick dùng thìa ăn canh.

Này rất khó, Nick có vẻ không hiểu tại sao hắn phải cầm cái này để đào bát đá. Cái thìa bằng gỗ rất nhanh bị hắn bóp nát, cái thìa bằng đá cũng không đủ cứng.

Dương Phàm giữ vững nụ cười, cô muốn khích lệ Nick tiếp tục học tập. Nhưng cô lại nói thầm trong lòng, hắn có biết dùng thìa hay không cũng không quan trọng, chẳng lẽ ở thế giới này hắn còn phải học tập lễ nghi bàn ăn?

Cô căn bản là đang uống phí sức lực, giày vò hắn.

Cô cũng không biết mình đang kiên trì làm gì, cô tự nói với mình nên buông tha cái thìa, Nick không ăn canh thì thế nào, hắn cũng không thích uống..., cùng lắm về sau chỉ có cô uống.

Sau đó cô phát hiện mình khóc, cô lau nước mắt, thấy Nick ở phía đối diện tự lấy tay bóp môi của mình.

Hắn đang làm gì?

Nick đang bóp hăng say, dùng sức hướng về phía cô, hắn dùng tay niết đôi môi của mình, sau đó kéo bọn chúng ra ngoài.

Cô vội vàng nhảy qua ngăn cản hắn, có phải hắn hiểu lầm ý cô hay không? Cô đè tay hắn xuống, ý bảo hắn không cần làm vậy, không dùng được môi cũng không sao.

Hắn tiếp tục làm như vậy.

Đột nhiên Dương Phàm hiểu. Hắn cho đây là trò chơi của cô, giống như dùng cái đuôi ném hòn đá, là cô cùng hắn chơi trò chơi. Hắn đang làm cô vui vẻ.

Cô dùng sức đè tay hắn xuống, ôm cổ hắn khóc, giống như mấy ngày trước, nhưng bây giờ tâm tình của cô tốt hơn nhiều.

Hắn còn muốn bóp môi của mình, cô nắm tay hắn lại, không cho hắn làm, sau đó hôn một cái lên gò má hắn.

Đây là phần thưởng.

Cô nhìn hắn cười. Cười cũng là phần thưởng.

Cái gì cũng không cần quản, hắn là Nick là được. Không uống canh không sao, dù sao cũng không quan trọng. Về sau cô còn có thể phát hiện ra nhiều chỗ khác nhau giữa hắn và cô, vậy thì có quan hệ gì? Hắn là Nick, Nick của cô.

Dương Phàm phát hiện tâm tình mình mới vừa rồi còn nhấp nhô bất định đã bình tĩnh lại, hiện tại nó tràn đầy cảm giác ấm áp yên tĩnh.

Cô lại hôn một cái lên má Nick, lần này không phải phần thưởng, mà là cô muốn hôn hắn. Sau đó, cô chưa đem mặt bên kia cho hắn thì hắn đã chủ động hôn lên mặt cô một cái. Cô biết mình càng vui vẻ, cười đến không ngừng được.

Nick, Nick, anh không giống em. Em nghĩ, em cũng không giống anh, đúng không?

Em tin là thế, cho nên chúng ta ở chung một chỗ nhất định sẽ trôi qua tốt hơn.

23. Chương 23

Dương Phàm bắt đầu lần nữa nhận thức Nick, không phải coi hắn như một thứ để nghiên cứu giống trước kia, cũng không phải coi hắn như tình nhân.

Cô không biết Nick rốt cuộc như thế nào, nhưng giống như trước coi hắn là tình nhân thì quá lãng mạn, cũng không thiết thực. Coi hắn như đối tượng nghiên cứu thì lại quá lạnh lùng.

Cô cảm thấy mình nên cải thiện quan hệ vụn vặt giữa cô và Nick bắt đầu từ bây giờ, càng sớm càng tốt.

Ép buộc Nick sinh hoạt giống loài người là sai lầm, hắn có thể học tập trí tuệ của nhân loại, điều này có lợi cho bọn họ trong thế giới nguyên thủy này, sống an toàn hơn, dễ dàng hơn. Nhưng không có nghĩa là hắn nên suy tư giống người, bắt chước tất cả hành động của loài người.

Dương Phàm xét lại ý tưởng cùng hành động của mình trong giai đoạn vừa rồi, cô nghĩ tất cả đau đớn của mình đều đến từ việc chính cô muốn từ trên người Nick tìm được tình cảm của ‘người’, cô đang dùng tiêu chuẩn của ‘người’ để yêu cầu hắn. Nhưng Nick không phải là người, tất cả của hắn hoàn toàn xa lạ đối với cô.

Nếu cô muốn biết Nick thật sự là dạng gì, muốn cùng hắn cùng nhau sống tiếp thì cô nên xem Nick là một tờ giấy trắng, lần nữa tìm hiểu hắn.

Dương Phàm bỏ hết những suy đoán trước kia về Nick, cô không thể mong đợi hắn có tình cảm với cô, cô nên dạy hắn có tình cảm. Cô tin, bất kể là người hay động vật cũng có tình cảm, chỉ là phương thức biểu đạt khác nhau.

Cho nên vấn đề quan trọng nhất của cô và Nick là hiểu nhau.

Cô bắt đầu thay đổi cách làm với Nick.

Trước tiên, bắt đầu từ những chuyện nhỏ đã. Ví như khi cô muốn Nick tới gần thì gọi hắn là: “Nick.” Khi hắn nhìn cô, cô sẽ vừa vẫy tay gọi hắn tới, vừa nói, “Tới đây.”

Cô muốn Nick nhớ mấy từ đơn giản này.

“Cho em.” Lúc muốn lấy cái gì cô sẽ nhìn hắn rồi xòe hai tay ra, vừa nắm lấy vừa nói hai từ này.

“Tới đây.” Từ này thường nói nhất, cô giang hai cánh tay chờ hắn tới liền ôm hắn.

“Ăn.” Từ này phải có thức ăn mới dùng được, mỗi lần cô nói sẽ đưa cho hắn một quả đại hoặc cái gì đó khác có thể ăn.

‘Lửa’ và ‘nước’, hai từ này cũng phải ngồi bên đồng lửa hoặc phải có nước suối, nước mưa mới dạy Nick được.

Trải qua một khoảng thời gian, ‘Nick’, ‘tới đây’, ‘cho em’, những từ này hắn nhớ kỹ, nhưng ‘lửa’, ‘nước’, ‘ăn’, ba từ này hắn còn lẫn lộn. Khi Dương Phàm nói ‘lửa’ với hắn thì phản ứng của hắn là đi săn thú, sau đó đốt lửa nướng thịt cho cô ăn. ‘Nước’ và ‘ăn’ cũng giống vậy, nói ‘nước’ hắn sẽ đi tìm nước suối, nói ‘ăn’ hắn đi hái quả đại.

Dương Phàm vốn muốn dạy hắn từ những chuyện đơn giản nhất đến những chuyện phức tạp dần, bây giờ, kết quả này cũng không biết là tốt hay xấu. Trước mắt, thành quả là, cô chỉ cần gọi hắn một tiếng là hắn sẽ đến, không cần làm thêm động tác nào. Điều này có nghĩa là hắn quả thật nhớ rõ ý nghĩa của những từ đó, mặc dù hiểu vẫn có chút vấn đề.

Sau đó, cô cũng bắt đầu học tiếng của Nick. Hắn sẽ không nói chuyện, bình thường, muốn biểu đạt tình cảm thì chỉ dùng tiếng grừ grừ phát ra trong cổ họng. Cô học mấy lần là có thể bắt chước một hai, kết quả chính là, khi cô nhìn hắn phát ra tiếng grừ grừ thì bất kể hắn đang làm gì cũng sẽ để xuống đi qua ôm lấy cô, dùng cái đuôi dịu dàng vòng chặt lấy cô.

Cô cũng có thể dùng tiếng grừ grừ để diễn đạt tình cảm, tiếng này giống như tiếng ‘hừ’ của những cô gái bình thường hay dùng để làm nũng, âm tiết đơn giản có thể để lộ ra rất nhiều ý. Nhưng cách xử lý của Nick chỉ có một, chính là đi qua ôm cô. Có một lần cô thử khi phát ra tiếng grừ grừ khi hắn đang ngồi nướng thịt bên cạnh, hắn đem nướng thịt để xuống, tới đây bế cô qua, sau đó dùng đuôi vòng chặt lấy cô, tiếp tục nướng thịt.

Khi hắn nướng thịt, cô vẫn luôn phát ra tiếng grừ grừ sau lưng hắn, kết quả hắn sẽ dùng đuôi chơi đùa trên chọc cô, một lát lại dùng đuôi quét qua bắp chân cô, rồi lại quét tới quét lui trên mặt đất.

Cuối cùng Dương Phàm trèo lên đuôi rồi cưỡi lên lưng hắn, hắn sẽ dùng đuôi đỡ sau lưng cô để cô khỏi ngã. Cô ở sau lưng bóp hắn đầm hắn nhéo hắn, hắn liền phát ra tiếng grừ grừ trấn an cô.

Ngày đó thịt đã nướng xong, đầu tiên hấn đem phần mềm nhất đút cho cô ăn, chờ hấn bắt đầu ăn, hấn vẫn nhìn cô, trong cổ họng vẫn phát ra tiếng grừ grừ.

Có lẽ tiếng grừ grừ này tương đương với ‘anh yêu em’.

Dương Phàm ngừng ngay cái ý tưởng ngọt ngào quá mức này lại, lý trí đưa ra phán đoán, tiếng grừ grừ phát ra từ cổ họng tương đương với việc người Nick lúc này không có tính uy hiếp, đại biểu cho hấn không muốn công kích. Có lẽ chỉ sử dụng lúc thân mật.

Ngày đó về sau, Dương Phàm thường thường phát ra tiếng grừ grừ. Nick thật vui vẻ. Mỗi ngày hấn đều mang về hoa tươi, quả dại cùng trứng, còn có một ít thức ăn kỳ kỳ quái quái cho cô. Chỉ cần hấn nghĩ cô có thể sẽ thích, có lẽ vào tận trong rừng sâu hấn cũng vào lấy mang về cho được.

Hấn thích đem hoa cỏ nhánh cây chồng chất bên ổ rơm trong hang đá. Buổi sáng sau khi tỉnh lại, Dương Phàm luôn có thể ngửi thấy mùi quả cùng hương hoa. Điểm tâm của cô chính là một vài quả dại ngọt, có lúc cô thử ăn hoa, phát hiện có vài loại hoa có thể ăn.

Cô lại tìm được rất nhiều quả dại có thể ăn, giống như trước, cô cắt bọng chúng ra rồi phơi khô. Cô để Nick làm cho cô rất nhiều vỏ bằng đá, moi hết ruột một tảng đá to như quả bí đao là được. Cô bỏ quả dại vào trong, sau đó cho vào trong động cát.

Cô đoán, những quả dại cỏ dại kia hấn đều ăn thử xem có độc hay không rồi mới mang về cho cô, hoặc là, những động vật nhỏ trong rừng ăn rồi, bởi vì cô phát hiện hấn đi săn thú vẫn thuận tiện ăn một chút gì đó trong rừng, đều là tiện tay hái được liền nhét vào miệng, có lúc lập tức ói ra, có lúc ăn được hấn sẽ hái nhiều hơn một chút.

Lúc cô và hấn đi vào rừng, cô sẽ nằm trên lưng hấn, nhìn hấn vừa đi vừa hái hoa lá ven đường bỏ vào miệng ăn. Trước kia cô cho rằng thức ăn chính của hấn là thịt, bây giờ nhìn lại, hấn cũng không phải là hoàn toàn không ăn những thứ khác.

Có lúc hấn sẽ trực tiếp ngồi xổm trên đất, đào được một ít củ rễ liền moi ra, sau đó hấn vừa ăn vừa kín đáo đưa cho cô. Cô biết cái này là có thể ăn.

Cô phát hiện Nick không có khẩu vị. Thức ăn hấn đưa cho cô: cây, hành, hoa, lá, bên trong mùi vị gì cũng có. Có đắng, có cay, không có mùi vị gì cả cũng có, đa phần đều là ngọt.

Cô không biết trên đầu lưỡi của hấn có nụ vị giác hay không, bởi vì có nhiều lúc hấn đưa đồ cho cô ăn. Cô tin tưởng ăn, không ăn được sẽ phun ra. Sau đó hấn không cho cô loại đó nữa, có thể bởi vì cô ăn không nổi.

Nhưng Dương Phàm cho rằng những thứ hấn cho cô đều có lợi cho thân thể, sau này cô lại cố gắng ép chính mình ăn hết, còn có thể mang về phơi nắng cất giữ.

Cô không biết bọng chúng có thể dùng vào việc gì, cũng không có cách nào thử nghiệm, nhưng kể từ khi đến thế giới này, trừ lần xuống núi đá đen bị cháy nắng đến lột da thì cô chưa từng ngã bệnh.

Cô cho rằng nguyên nhân rất lớn là nhờ thức ăn hấn cho cô ăn. Nơi này không ai có thể giúp cô xem bệnh, cũng không có dược vật, cô chỉ có thể dựa vào bản thân mình, cố gắng không để ngã bệnh.

Có một loại rau nhìn giống cải trắng, có rất nhiều lá, vị lại rất đắng. Lúc đầu, căn bản là cô nuốt cũng nuốt không nổi. Loại này mọc ở một khoảng đồi nho nhỏ trong rừng rậm rạp, nhiều đến khủng khiếp. Cô thấy những loài động vật nhỏ khác ăn, ngay cả Nick cũng ăn nó, cô cho rằng nó nhất định có thể ăn.

Cô ép chính mình ăn nó, ăn sống nấu chín đều thử qua. Vị đắng một chút cũng không giảm. Nhưng cô thấy nếu cô cố ăn, loại cây mọc đầy đồi này cũng có thể thử, cô có thể ăn thời gian rất lâu. Cô vẫn muốn tìm ra nhiều quả dại hoặc thức ăn có thể ăn, loại thức ăn này cô không thể bỏ qua.

Kiên trì ăn nửa tháng, cô cảm thấy mình đã có thể mặt không đổi sắc ăn xong toàn bộ một gốc cây rồi, sau đó cô liền mang theo Nick đi hái loại rau dại này về.

Cô gọi nó là rau đắng.

Cô cắt rau đắng thành đoạn ngắn, lá củ đều cắt nhỏ, phơi khô rồi bỏ trong vò đá. Cô bỏ mười mấy vò, cảm thấy từng này ít nhất có thể ăn hai tháng hoặc hơn.

Bây giờ, rốt cuộc cô đã tìm được một loại rau dưa rồi.

Nick thích ăn rau đắng tươi, phơi khô rồi hẳn sẽ không ăn. Lúc ăn thịt nướng cô sẽ lấy nó ra ăn, cảm thấy nó có thể chống ngứa, hơn nữa những nó ăn với thịt cũng có chút mùi vị.

Rau đắng mọc rất nhanh, qua một thời gian cô và Nick lại đi tới sườn núi nhỏ đó, thấy nó lại mọc lên một mảng lớn. Cô cứ tiếp tục hái về phơi khô, cô phát hiện mỗi khi cô hái rau đắng về phơi, chỗ bị hái cách chừng mười ngày lại mọc ra nhiều hơn. Sau này cô lại phát hiện gần chỗ rau đắng còn có một loại cây thấp, lá rất nhỏ, mọc đối xứng nhau, màu nâu xám.

Cô hái lá cây thấp đó xuống ném thử, mùi vị không ngờ là rất tốt, vừa non vừa giòn. Nick không ngăn cô hái cái này, loại lá cây này chắc cũng có thể ăn.

Cô hái một ít mang về trước, rửa sạch bằng nước suối rồi buổi tối ăn với thịt nướng. Sau đó cô thử phơi khô loại lá này, phát hiện phơi nó dưới mặt trời năm sáu ngày cũng không thấy có gì thay đổi, ăn thử, vị cũng giống vậy, vẫn non vẫn giòn.

Mắt Dương Phàm nhất thời tỏa sáng! Loại lá cây này quả thật quá dễ cất giữ! Mỗi ngày cô đều đi theo Nick vào trong rừng rậm hái một ít mang về, sau đó bỏ vào trong vò đá. Cô cảm thấy loại lá cây này không cần phơi cũng có thể cất giữ, thật tốt quá!

Nhưng bỏ trong vò đá không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, loại lá cây này lại có biến hóa. Mấy ngày sau, khi Dương Phàm mở vò đá ra chuẩn bị ăn, lá cây đều trở bên trắng bệch. Đầu tiên là trắng dọc theo viền lá, sau đó từ từ đến lá cũng bắt đầu trắng.

Cô không dám ăn, không thể làm gì khác ngoài việc đem tất cả ba vò đá đựng loại lá cây này ném hết.

Vứt bỏ những thứ này, uống phí thời gian hái lá cây, cô cảm thấy rất đáng tiếc.

“Không sao, lần sau hái tiếp.” Dương Phàm vứt sạch vò đá đựng lá cuối cùng, thở dài, ôm vò không đi về.

24. Chương 24

Nick là dạng gì? Dương Phàm cảm thấy bây giờ cô mới từ từ bắt đầu hiểu. Không thần bí như vậy, cũng không dọa người như vậy, dĩ nhiên cũng không lãng mạn giống như cô tưởng tượng trước kia.

Nick thật ra cũng sẽ lười biếng.

Ven rừng rậm có một loài động vật giống gà có lông vũ màu nâu, con to thì giống ngỗng, con nhỏ thì giống như vịt. Toàn thân là lông vũ màu nâu đan lồng với màu rậm nắng, mỏ màu vàng nhạt. Lông vũ toàn thân là màu sắc tự vệ, đứng im lìm bất động có thể hoàn toàn ẩn núp ở trong rừng.

Nó chạy rất nhanh, như một làn khói không thấy tăm hơi. Nick quá lớn so với nó, trong rừng rậm lại toàn cây cối, cho nên rất khó bắt.

Cô trực tiếp gọi nó là gà rừng.

Nick rất ít khi bắt nó, cô đoán một là vì không dễ bắt, hai là dù sao cũng phải bỏ sức để bắt, nó vừa nhỏ lại không đủ ăn, không dễ bắt như chuột đất. Chuột đất đâu gì cũng sống ở ven đồi, bắt nó rất dễ.

Nhưng bây giờ có thể là khí trời quá nóng chăng? Cô rất ít bắt gặp chuột đất ở ven đồi, Nick đi săn thú phần nhiều cũng là ở trong rừng. Giống như gà rừng này, con mới không biết bay lại có số lượng khá lớn, thường thường xuất hiện trong bữa ăn của bọn họ.

Cô phát hiện Nick cũng sẽ lười, là vì hẳn bắt được gà rừng sẽ không nhỏ lòng chúng nó, mà trực tiếp nướng.

Trước kia Dương Phàm không cảm thấy điều này có gì không đúng, Nick là người nguyên thủy, người nguyên thủy chính là ăn tươi nuốt sống. Nhưng Nick nướng xong, phần thịt hần dành cho cô hần sẽ nhỏ hết lông vũ, chỉ còn lại lông tơ. Lúc cô ăn chỉ cần đem lông tơ nhỏ hết ra là được.

Điều này có nghĩa là hần cũng biết nhổ lông để ăn. Vậy tại sao hần lại không nhổ sạch lông của gà rừng?

Trước kia, Dương Phàm vẫn dùng ánh mắt ‘ thần bí ’ nhìn Nick, tất cả hành động của hần đều có lý do, tất cả suy nghĩ của hần đều dựa vào trực giác của dã thú, là phương thức sống ở thế giới này. Lúc lãng mạn một chút cô còn nghĩ qua có nên học hần hay không, nói không chừng nhổ lông chỉ là do hàm răng của cô chưa đủ tốt, cô còn có chút tự ti.

Sau đó cô thấy hần ăn gà rừng vừa nhai thịt vừa nhai luôn cả lông vũ, tiếp theo liền phun lông vũ ra, có lần không ra bị mắc trong cổ họng khiến hần hắc xì ho khan.

Khi đó cô bắt đầu suy đoán, đây có thể chỉ là vì hần quá lười, lười phải nhổ sạch lông vũ của gà rừng. Lần sau khi hần mang về một chuỗi gà rừng tiếp, cô chủ động đi làm sạch gà rừng, mổ bụng đun nước nhổ lông, làm xong mới đưa cho hần nướng.

Cô nghĩ, nếu như ăn gà rừng không nhổ lông là thói quen của hần, vậy thì sau này cô không làm như vậy nữa.

Nhưng kết quả chứng minh, Nick vui vẻ vô cùng khi cô nhổ hết lông gà rừng, còn ăn nhiều hơn hai con. Hơn nữa, hần có vẻ rất thích ăn thịt không cần phun lông ra. Ngày hôm sau hần lại bắt một chuỗi gà rừng về, về liền trực tiếp đem gà chất đống bên chân cô, mong đợi nhìn cô.

Trừ chuyện này, còn có một chuyện làm cho Dương Phàm có cảm giác giống vậy.

Da xương động vật bọn họ ăn còn dư lại, trước kia Nick đều dồn đống ven đồi, sau đó đợi đến khi nó giống như một ngọn núi nhỏ mới dùng đuôi quét chúng xuống sườn núi. Xương xẩu gì gì đều lăn theo sườn núi xuống, chỗ ở của bọn họ lại sạch sẽ.

Trước kia cô nghĩ đây là thói quen của người Nick, hơn nữa xương cốt rơi xuống đồi cũng sẽ bị những động vật nhỏ khác ăn hết. Thiên nhiên mà, vốn chính là như vậy.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cô cảm thấy có thể là vì hần không muốn khi nào cũng phải quét tới sườn núi nên mới có thể chôn cất tại đó, chờ đến khi nó nhiều đến không thể không dọn dẹp mới ném tới chỗ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Sau này, mỗi lần ăn cơm xong, cô đều đem xương cốt nhặt hết, sau đó trực tiếp ném xuống sườn núi, hần cũng không có phản ứng gì. Cô cũng biết mình đã đoán đúng.

Trừ lần đó ra, Nick còn thích lăn lộn trên mặt đất, có lúc cô chưa kịp phản ứng, hần lại đột nhiên nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại, cái đuôi to vẩy đất bay lên mù mịt.

Trước kia Dương Phàm đoán đây là cách hần vệ sinh, không phải chim nhỏ cũng thích tắm cát sao? Sau này cô phát hiện không chỉ trên đất, hần còn có thể lăn lộn trên đồng đá cuội bên dòng suối nhỏ, chơi còn vui vẻ hơn lăn trên đất đồi nữa. Hần mang cô đến bên dòng suối nhỏ, cô xuống tắm còn hần ở trên bờ lăn lộn, chơi xong rồi mới xuống nước ngâm một lát.

Cô còn tưởng hần bị ngứa, giống như lúc lông quá dày vào mùa đông, hần mài lông vậy. Cô cầm tảng đá thay hần mài lưng, kết quả hần lại lăn trên đất.

Sau này cô đoán, có lẽ hần thích lăn như vậy.

Hần còn thích ôm đuôi của mình, gặm gặm phát ra tiếng khanh khách, cô nghe đến phát đau.

Cô vẫn cho rằng những điều này đều là trò chơi của Nick, chỉ là trước kia cô không phát hiện. Nhưng khi hần càng ngày càng ‘ hoạt bát ’, cô bắt đầu cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Bây giờ mỗi ngày Nick đều vào rừng, lúc cùng cô ở chung một chỗ cứ lấy đuôi vuốt ve cô. Lúc cái đuôi to ôm lấy cô cứ rà lên rà xuống, làm cho cả người cô ngứa ngáy.

Nhất cử nhất động của hắn khiến Dương Phàm càng ngày càng nghi ngờ. Rốt cuộc có một ngày, khi bọn họ đang ở bên dòng suối nhỏ, cô nhìn thấy chỗ dưới bụng của hắn, nơi đó, lông màu trắng nay đã biến thành màu đen.

Lúc ấy cô sợ tới mức đặt mông ngồi xuống trong nước, sau đó vừa chạy vừa nhảy ra khỏi dòng suối. Trên đường trở về, cô nằm trên lưng của hắn vẫn bất an nhích tới nhích lui. Buổi chiều sau khi ăn cơm xong, khi hắn dùng đuôi nhẹ nhàng vòng chặt lấy cô mềm nheo, lần đầu tiên cô bị hắn dọa nhảy khỏi đuôi của hắn, một bước chui vào hang đá.

Nick, động dục. Hắn đang cầu hoan với cô!

Coi như bây giờ tình cảm của Dương Phàm đối với hắn đã thay đổi, thì tiến triển như vậy cũng quá nhanh. Ít nhất phải mấy năm nữa, hoặc là một thời gian dài hơn, cô mới có thể tiếp nhận hắn.

Buổi tối lúc ngủ, Nick vẫn như cũ dùng đuôi vòng chặt lấy cô, cùng nhau nằm trên nệm cỏ. Cô đẩy cái đuôi của hắn xuống mấy lần, hắn không dùng đuôi vòng cô nữa, mà là nằm nghiêng bên cạnh cô, cổ họng phát ra tiếng grừ grừ cho đến khi cô ngủ mới thôi.

Cả đêm suy nghĩ lung tung lẫn lộn khó ngủ, Dương Phàm ngã bệnh.

Cô không biết lần này bị bệnh rốt cuộc phần nhiều là do nhân tố tâm lý hay là do nhân tố thân thể. Dù sao sáng ngày hôm sau sau khi phát hiện mình bắt đầu phát sốt, ý niệm đầu tiên trong đầu cô là: thật tốt quá, bị bệnh thì không cần nghĩ cách lừa hắn.

Bây giờ cô thật sự không có lòng tin mình có thể cự tuyệt Nick mãi, nếu hắn vẫn như vậy, mỗi ngày quấn lấy cô, ngộ nhỡ cô mềm lòng thì nguy.

Trước khi xác định thì cái gì cũng không nên làm thì tốt hơn.

Nói đến nhân tố thân thể, cô tới nơi này hơn hai ngàn ngày, mặc dù chỉ mới có hai mùa. Thời gian dài như vậy không ngã bệnh, tốt thì tốt, nhưng vẫn làm cô lo lắng. Lần này ngã bệnh ngược lại có loại cảm giác ‘rốt cuộc cũng tới’, yên tâm.

Nick phát hiện ra cô ngã bệnh khi cô đang ngủ. Cô đoán hắn chỉ cảm thấy nhiệt độ của cô tăng lên, cách làm của hắn là đem nước dội lên mặt cô.

Đánh bậy đánh bạ, cách này cũng không sai.

Sau đó, trời còn chưa sáng hắn đã đi sẵn. Lần đầu tiên hắn mang về cho cô rất nhiều cành quả dại, nhìn bộ dáng thì có vẻ bẻ vội cành có nhiều quả dại rồi chạy về.

Dương Phàm sốt cao cả người không còn tí hơi sức nào, tự mình sờ mình cũng cảm thấy nóng đến dọa người, nhưng vẫn lạnh run lên. Cô nằm trên nệm cỏ, co rúm lại.

Nick chờ mặt trời mọc rồi ôm cô ra khỏi hang đá, sau đó dùng rất nhiều lá cây to trùm lấy cô. Cô ngửi thấy mùi thơm ngát của lá bạc hà.

Bãi cỏ trên sườn núi bị mặt trời chiếu nóng, cô nằm ở trên không ngừng chảy mồ hôi, dường như chỉ có một tầng lá phủ từ đầu đến chân cô ngăn cách cô với ánh mặt trời rừng rực. Cô bị mặt trời đốt nóng mất nước, không thể làm gì khác là không ngừng đưa tay hái quả dại bên cạnh ăn.

Chờ đến khi trời gần mưa, hắn liền ôm cô vào. Bên ngoài có một tảng đá lớn moi hết ruột cô làm để trữ nước, mỗi lần trời mưa có thể lấy không ít nước mưa.

Mưa tới cũng nhanh đi cũng nhanh, chờ mây tan hắn lại đem cô ra ngoài tiếp tục phơi nắng.

Hôm nay hắn không đi sẵn, chỉ hai lần đi ra ngoài hái quả dại cùng lá cây cho cô.

Đến tối, Dương Phàm đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Cả ngày Nick không ăn gì, còn đi hái đồng cỏ dây mới, làm một cái nệm cỏ mới bỏ vào trong hang đá. Nệm cỏ mới chẳng những tản ra mùi thơm ngát, còn có hơi nóng, nằm ở trên rất thoải mái.

Buổi tối, lúc cô cảm thấy cả người nóng rần lên, luôn thích ôm lấy hân lạnh lạnh bên cạnh, đem tay chân mở ra dính lên người của hân. Cảm thấy hân bắt đầu trở nên nóng rồi liền mơ mơ màng màng lật người hân lại, tiếp tục ôm hân lạnh lạnh bên kia.

Buổi sáng, cô phát hiện mình đang ôm cái đuôi của hân. Cái đuôi này to dài mạnh mẽ đến cỡ nào, cô đã từng thấy qua hân dùng đuôi quất ngã một con trâu trâu rống đang chạy trốn, cuối cùng con vật bốn vó kia trở thành thức ăn của bọn họ.

Bây giờ cái đuôi này cứ ngoan ngoãn như vậy bị cô ôm vào ngực. Cô vừa ôm vừa ngại nó không đủ mềm mại, không ngừng đổi tư thế.

Phát hiện cô tỉnh, Nick nằm ở sau lưng cô phát ra tiếng grừ grừ chậm rãi trong cổ họng. Cô nhớ hình như tối hôm qua trước khi ngủ, hân vẫn nhẹ nhàng grừ grừ an ủi cô như vậy.

Cô lật người mới phát hiện tối hôm qua mình lăn qua lăn lại cả đêm. Tối hôm qua lúc ngủ hân rõ ràng nằm trước mặt ôm lấy cô, cái đuôi vòng ở phía sau cô. Nhưng bây giờ hân đang ở sau lưng cô, cô giống như quả trứng co tay co vùi vào bụng hân, đôi tay ôm lấy cái đuôi nhọn của hân, chân cũng quắp lại.

Nệm cỏ được làm gọn gàng tối hôm qua đã tản ra, một ít cỏ dây rớt ra bên ngoài, có thể thấy được tối ngày hôm qua cô ngủ không yên, hân cũng không thể không ngừng lật người theo cô.

Dương Phàm bị bệnh hơn mười ngày, Nick đổi thành hai ngày hoặc ba ngày mới đi săn một lần, thời gian còn lại đều ở bên cạnh cô. Lúc cô bị bệnh, hân cho cô ăn trứng và quả dại, mỗi lần vào rừng săn thú cũng mang về cho cô một đồng lớn nhánh cây đầy các loại quả dại.

Hân học xong cách sử dụng áo da cô làm, mỗi lần trở về, trong túi da đều đầy các loại trứng lớn nhỏ.

Đợi cô khỏi bệnh rồi mới thở phào một hơi. Bởi vì cô phát hiện cô thật sự không biết ở nơi đây khi bị ‘ bệnh nhẹ ’ phát sốt như vậy cô có thể làm gì?

Nick biết dùng nước giảm nhiệt cho cô, để cô phối nắn cùng với việc dùng lá cây che cho cô, những điều này xem ra đã dùng nhiều trí khôn rồi, nhưng mà còn lâu mới đủ.

Cô có thể tự dựa vào bản thân mình để khỏe lại.

Trước kia cô chưa bao giờ cảm thấy phát sốt là bệnh gì nặng, cổ họng đau liền ngâm kẹo Hoàng Liên, đau bụng liền uống Becsberin, phát sốt thì uống thuốc hạ sốt. Mọi tiệm thuốc dù lớn dù nhỏ trong thành phố đều bán, không đắt chút nào.

Nhưng ở chỗ này cô lại không có cách nào!

Đông y là Bắc Đại Tinh Thâm, nhưng ngay cả Hoàng Liên trông như thế nào cô cũng không biết, chứ đừng nói nơi này căn bản không có Hoàng Liên.

Sau này nhớ tới rau đắng mà cô cất trữ, mấy ngày sau cô hưng hăng ăn hết, nhưng cũng không biết rốt cuộc nó có thể có tác dụng giống Hoàng Liên hay không, tất cả đều là cô tự an ủi bản thân.

Cô không thể chỉ dựa vào Nick để đối mặt với thế giới này. Có một số việc hân làm có thể khen ngợi một tiếng ‘ thông minh ’, nhưng cô không thể dùng tiêu chuẩn của hân để yêu cầu chính cô.

Dương Phàm nhớ tới một số loài động vật bị thương sẽ tìm được thảo có thể trị thương để ăn.

Cô quyết định chờ đến khi khỏe lại sẽ thử một chút, ít nhất phải tìm cho được một vài loại dược thảo có thể sử dụng ở thế giới này.

Lá bạc hà là một, cô cho rằng tác dụng của nó là sát trùng, khử mùi lạ trên cơ thể, đối với bệnh ngoài da cũng có chỗ tốt. Cô dùng nó đánh răng, hiệu quả cũng rất tốt.

Sau khi cô khỏi hân, Nick rất vui vẻ, so với cô, hân phát hiện ra nhiệt độ của cô khôi phục bình thường sớm hơn. Hân dùng đuôi cuốn lấy hai chân cô thật chặt, cọ mặt của cô, nhẹ nhàng mà không ngừng hôn cô. Hân dùng miệng không ngừng đụng cô, mấy lần về sau cô mới phát hiện đây là hân đang ‘ hôn ’ cô. Lần đầu tiên hân không cần đến cô hướng dẫn, chủ động ‘ hôn ’ cô.

“Nick.” Cô vui mừng gọi hân.

Giống như đáp lại, tiếng grừ grừ hần phát ra đột nhiên trở nên lớn hơn, hần dùng sức từ trong lồng ngực phát ra, chấn động.

— Nick.

Cô ngoan ngoãn ôm hần. Điều này khác hần với sự ngoan ngoãn khi mới bị hần mang về, cũng khác với sự ‘ nghe theo ’ trước kia. Nếu như lúc này hần muốn làm cái gì đó với cô, cô chắc chắn không có một chút xú ý thức phản kháng nào.

Điều này rất nguy hiểm. Nhưng cô không làm chủ được mình. Lý trí tự nói với bản thân là mình thật may mắn, may mà cô bệnh đúng lúc, nhìn hần bây giờ không muốn làm chút gì cả.

Cô đem những điều làm mất hứng, thậm chí lời cảnh cáo trong nội tâm vất qua một bên, nhắm mắt tựa vào ngực hần. Không giống người, bề ngoài toàn lông đã không dọa được cô nữa rồi.

— Nick.

Cô đột nhiên nhìn vào mắt hần, gần từng chữ nói ra tên của mình: “Dương Phàm.”

Ánh mắt hần nhìn cô, cô biết hần sẽ không nói, nhưng cô muốn hần nhớ tên cô.

“Em tên là Dương Phàm.” Cô chỉ bản thân, kéo tay hần qua đặt trên ngực mình.

“Nick, em tên là Dương Phàm.” Nhớ tên của em.

25. Chương 25

Dương Phàm hết bệnh lại nghỉ ngơi mấy ngày mới khôi phục được tinh thần. Cô cho rằng lúc trước mình quá thư giãn nên mới có thể ngã bệnh.

Cô không biết gì về thế giới này, cũng hai bàn tay trắng, chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Cho nên cô phải ‘ gấp rút ’ hơn một chút mới đúng.

Nick là một đồng bạn tốt, nhưng cô không thể giao hết mọi chuyện cho hần. Hơn nữa hần cũng chỉ là một người Nick bình thường. Cô vẫn cho rằng mình thông minh hơn người Nick, biết nhiều hơn, vậy thì càng không thể buông tha ưu thế này.

Hết bệnh rồi, Dương Phàm nhanh chóng thực hiện kế hoạch theo động vật bị thương tìm thảo dược, cũng lập tức bắt đầu thí nghiệm.

Cho nên có một ngày, khi Nick mang cô vào rừng săn thú thì cô muốn hần bắt cho cô một con gà rừng. Bọn họ đã bắt đủ ăn thức, con gà rừng này cô muốn dùng làm thí nghiệm.

Nick không biết cô muốn làm gì, nhưng hần không giết con gà rừng kia, đem nó cho cô.

Hần mang cô cùng con mồi đến cạnh dòng suối nhỏ, cô vừa ở bên dòng suối nhỏ làm sạch con mồi, vừa không ngừng quan sát con gà rừng bị thương sẽ đi tìm cỏ gì để ăn.

Dưới nỗ lực của cô, thỉnh thoảng bọn họ sẽ trực tiếp nướng chín ăn xong con mồi bên dòng suối nhỏ mới về đồi. Nhưng bọn họ rất ít khi làm như vậy, bởi vì cô phát hiện mỗi khi bọn họ ở trong rừng ăn cơm, Nick ăn rất ít, mỗi giờ mỗi khắc đều chú ý động tĩnh xung quanh.

Cô nghĩ ăn cơm trong rừng có thể sẽ bị những động vật ăn thịt khác đánh lén, cho nên Nick chỉ săn thú trong rừng rồi đem con mồi về ăn, không chỉ vì cô ở nhà chờ hần. Sườn núi chỗ bọn họ ở có vị trí cao, có động vật hoặc dã thú nào đến đều có thể phát hiện được.

Nhưng ở trong rừng có quá nhiều chỗ kín, cây cối làm vật che đậy. Lại nói, động vật sống trong rừng trời sinh đều có màu sắc tự vệ. Nick có lợi hại hơn nữa cũng không thể chú ý tới từng nguy hiểm một.

Hôm nay, lúc cô làm gà rừng ở bên dòng suối nhỏ thì Nick vẫn duy trì tư thái nửa ngồi trên cái đuôi, ngẩng đầu thật cao lên chung quanh nhìn. Hẳn có thể giết chết tất cả những dã thú xem họ là con mồi trong nháy mắt.

Có Nick ở đây, Dương Phàm tuyệt không sợ, huống chi bọn họ cũng không phải lần đầu tiên tới bên dòng suối nhỏ, nơi này chỉ ở ven rừng, coi như an toàn.

Cô vẫn nhìn con gà rừng bị thương bên kia, mong đợi nó đi chung quanh một chút, tìm chút thảo dược cô không biết để trị thương. Nhưng cho đến khi con mồi của bọn họ được nướng chín, cơm nước xong xuôi cũng không thấy nó nhúc nhích.

Nó giống như ngủ, đứng ở trong góc, khép cánh lại, vùi đầu dưới cánh.

Dương Phàm cho là nó đã chết, đi tới động vào nó thì nó lại ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe sáng.

Cô nghĩ, con gà rừng này không phải cho rằng Nick ở bên cạnh nên nó trốn không thoát, cho nên dứt khoát không trốn? Cô một tay ném nó ra xa, xem nó rơi xuống đất, rướn cổ lên lăm lét nhìn trái phải một chút. Không biết có phải cho là đã an toàn hay không, đột nhiên nó rụt cổ lại, chui qua một bụi cây nhỏ, biến mất.

Dương Phàm chưa phản ứng kịp đã không thấy tăm hơi của nó đâu, đuổi theo cũng không thấy tung tích của nó nữa.

Mới vừa rồi nhìn nó không có tinh thần còn tưởng rằng nó bị mù mất mắt không dám chạy rồi chứ, kết quả là người ta đang nguy trang!

Dương Phàm vừa tiếc vừa kinh ngạc, cùng Nick quay trở về sườn núi.

Cô vốn muốn đem gà rừng ném tới chỗ cách xa Nick thử nó có phản ứng hay không, kết quả nó liền chạy. Lần thí nghiệm đầu tiên thất bại.

Sau này cô thử lại mấy lần, phát hiện cách này không dùng được.

Bất kể cô bắt con vật gì, làm chúng bị thương rồi thả ra muốn quan sát chúng rồi cuộc sẽ tìm cỏ thuốc gì trị thương, ý tưởng này rất tốt, nhưng cô quên tính một chuyện, chính là trên ti vi, những nhà sinh thái học quan sát động vật hoang dã không có dùng hai chân của mình để đuổi theo những động vật kia.

Bọn họ có thể nguy trang thành tảng đá hoặc nhờ thiết bị, đặt ở một chỗ trong thời gian dài mới chụp được tất cả động vật, sau đó mới nghiên cứu. Bọn họ cũng có thể cho động vật hoang dã mang theo thiết bị truy tìm để biết được hành tung của cả đàn.

Bọn họ ở khoảng cách xa chụp ảnh, mặc dù chụp vào ảnh nhìn có vẻ đang ở cách con vật đó không xa, nhưng trên thực tế bọn họ có thể cách con vật đó cực xa, con vật đó sẽ không bị giật mình, cũng sẽ không sợ.

Cô thì không giống. Cô thả những con vật bị thương kia đi, bọn chúng hoặc là chạy trốn, mà cô căn bản không đuổi kịp, hoặc là luôn nghĩ tới chuyện chạy trốn, còn trị thương ... sợ rằng phải xếp sau việc chạy trốn.

Nhưng mà nếu chúng nó trốn rồi thì chuyện tìm được liệu trị liệu của cô coi như xong.

Dương Phàm bực mình mấy ngày, bắt đắc dĩ bỏ qua cách nhìn có vẻ rất thông minh, nhưng lúc thực hiện thì rất là ngu này.

Cô đổi thành hái tất cả cỏ cây mà các loài động vật ăn. Nhìn có vẻ rất đàn, nhưng ngẫm lại xem ra trước mắt cô chỉ có thể làm vậy.

Chỉ cần là động vật ăn, ít nhất có nghĩa là nó có thể ăn. Có thể cô không ăn được, nhưng nếu bọn chúng ăn, những cỏ cây đó hoặc là thức ăn của bọn chúng, hoặc là có những tác dụng khác.

Trong đó cũng rất có thể có ‘ dược liệu ’ Dương Phàm muốn. Chỉ là cô còn phải từ từ đi chứng thật.

Cô suy nghĩ một chút, con đường này mặc dù thoát nhìn khá dài, nhưng vẫn có thể đến đích.

Cho nên mỗi lần cùng Nick vào rừng, cô luôn không ngừng quan sát động vật xuất hiện bên cạnh ăn gì.

Nick ở trong rừng xem ra là ‘ thiên địch ’ của bọn động vật, nhưng hắn chỉ bắt những con vật có thể làm thức ăn. Những con vật kia đều tương đối lớn, thịt nhiều. Gầy một chút thì hắn không để vào trong mắt. Những con vật nhỏ hành động linh hoạt, thường thường chui nhanh vào nơi nào không kịp nhìn, cho nên bọn chúng cũng chẳng sợ ‘ ông lớn ’ Nick này. Nhìn thấy hắn xuất hiện có lúc còn tự nhiên làm chuyện của mình, tựa như không thấy hắn.

Điều này có thể giúp Dương Phàm tiến hành nghiên cứu dễ dàng.

Trước kia cô rất ít chú ý những động vật nhỏ này, bởi vì ánh mắt của cô luôn dừng lại ở chỗ có quả dại hoặc thức ăn của bọn họ.

Trong rừng động vật nhỏ rất nhiều, cô đã gặp ba bốn loài động vật giống như loài gặm nhấm, có con giống như con chuột, có con giống như sóc, có con giống như thỏ.

Bọn chúng không lớn, nhỏ nhất chỉ bằng con chuột đồng, lớn nhất cũng chỉ bằng một quả dấm. Duy nhất một điểm giống nhau chính là màu lông của chúng phần lớn đều là nâu, đen trộn lẫn. Điều này làm cho lúc bọn chúng đứng ở trên đất trong rừng, Dương Phàm căn bản không phân biệt được bọn chúng và đồng lá khô lá úa bên cạnh. Có mấy lần bọn chúng đột nhiên động một cái, chạy trốn không thấy bóng cô mới phát hiện ra đó là con vật nhỏ.

Cô vẫn không thấy rõ hình dáng của những động vật nhỏ này, chỉ thỉnh thoảng mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của chúng, còn lại chỉ là tưởng tượng thôi. Cho nên cô đặt tên cho tụi nó là chuột núi, chuột núi đuôi to và thỏ núi.

Nơi này, chuột núi là con vật nhỏ nhất, nhưng tốc độ lại nhanh nhất. Có lúc cô cũng thử đoán xem chuột núi và chuột núi đuôi to có phải là giống chuột núi đực và cái hay không. Hình dáng thỏ núi lại không giống chúng.

Chuột núi đuôi to có màu lông nhạt hơn một chút, nhưng người thì to hơn chuột núi 3-4 lần, đặc biệt là cái đuôi to của nó. Lần đầu tiên cô thấy, nó đứng đấy dùng cái đuôi to che hết người, cho nên sau khi cô thấy rõ rồi liền xem nó là sóc. Sau này cô lại cảm thấy nó làm vậy hẳn là để tự bảo vệ mình.

Chuột núi đuôi to có thể dùng đuôi phủ hoàn toàn cơ thể, khi nó chạy, cái đuôi to ở phía sau. Có lúc Dương Phàm chỉ có thể nhìn thấy đuôi của nó, bởi vì cái kia đuôi kia vừa đẹp vừa rộng, nhìn giống như có một con vật cùng loài mập hơn nó ở phía sau, lông trên đuôi màu sáng, vô cùng dễ thấy.

Cô nghĩ nếu như thiên địch của nó thấy được, sẽ xem cái đuôi của nó là một con mồi khác mập mập hơn rồi bắt. Nó có thể nhân cơ hội đó trốn. Đây có nghĩa là cái đuôi của nó cũng giống đuôi thằn lằn, đứt rồi có thể tự mọc lại.

Thỏ núi có một điểm duy nhất không giống thỏ đó chính là lỗ tai. Lỗ tai của nó vừa tròn vừa ngắn. Mà nó nhảy đi. Nó nhảy mấy cái lên xuống liền nhanh chóng trốn khỏi tầm mắt Dương Phàm khiến cô phải trừng lớn mắt.

Thỏ!

Lần đầu tiên cô thấy loài động vật giống thể giới của mình khiến cô có chút kích động! Lại mấy ngày nữa, khi thấy lại loài vật đấy cô một chút cũng không nhận ra được. Bởi vì trong đầu cô trực tiếp cho nó là loài động vật có một đôi tai dài, cho đến cô lại thấy chúng nhảy đi chạy trốn trước mắt mới nhận ra.

Thật ra thì Dương Phàm chưa từng nuôi thỏ, cô cũng không biết thỏ chạy thế nào. Chỉ là trong bài hát thiếu nhi có nói ‘ Con thỏ trắng nhỏ, nhảy đi nhảy đi ’, cho nên nó cũng không khác thỏ bao nhiêu, màu lông cũng coi như giống. Mà cô thấy nó nhảy nhảy liền trực tiếp coi nó là thỏ rồi.

Lần nữa nhìn thấy con vậy kia nhảy thì cô cảm thấy nó nhảy thật cao, thật ra thì càng giống như chuột túi hơn, nó có thể nhảy qua cả một cây thấp, nhảy hai cái đã không thấy tăm hơi.

Muốn gọi nó là chuột nhảy, hoặc là chuột bật, nhưng cuối cùng ấn tượng đầu tiên vẫn chiếm thế thượng phong, cứ gọi nó là thỏ núi đi.

Dù sao thế giới này đều trống rỗng, mặc kệ cô đặt tên gì cũng tùy theo cô thích là được.

Chuột núi thường kiếm ăn trên mặt đất. Cô tìm được rất nhiều hạt quả hạch nơi nó đi qua, lượm một túi đem về.

Chuột núi đuôi to rất ít ăn quả hạch, nó thích ăn côn trùng trên cây hoặc trong đất hơn, cũng thích ăn cỏ hoặc quả dại của cây thấp. Nó còn thích gặm vỏ cây caramel. Bởi vì thức ăn của nó khác chuột núi nên cuối cùng cô cho chúng là hai loài động vật hoàn toàn khác nhau. Cô góp nhặt một ít cỏ cùng quả dại nó ăn, vỏ cây caramel cô không cạy ra được, đành từ bỏ.

Thỏ núi là động vật ăn cỏ tiêu chuẩn. Nó chỉ ăn một loại cỏ, nhưng rất ưa thích ăn một loại đá có màu xám trắng. Mỗi loại Dương Phàm đều lượm một ít về, cả loại đá xám trắng kia cô cũng lượm mấy viên. Cô cầm cục đá nghĩ, nói không chừng nó chỉ là tốn hơi thừa lời. Chỉ là cô vẫn đem tảng đá đỏ nấu thử, rồi lại mài chút phần ra nếm.

Bởi vì cỏ cùng quả dại hái về cô không biết tên nên cũng không dám dùng bản thân để làm thí nghiệm. Nhưng khi nhìn thấy lại không nhịn được đem về, kết quả bất tri bất giác đem về một đồng lớn.

Lúc không có chuyện gì làm cô liền đem cỏ cây kia chia ra: hành, lá. Sau đó nấu một ít, cắt tất cả, phơi khô mài thành phần. Cô dùng một số động vật nhỏ còn sống Nick bắt cho cô làm thí nghiệm, thử đút chúng ăn. Cuối cùng có thể xác định những loại cỏ này căn bản không có độc, nhưng có tác dụng khác hay không cô không biết.

Dương Phàm nhìn cục đá bị cô mài thành phần cùng cỏ cây không biết tên bị cô cắt thành miếng, cùng với một đồng lớn chồng chất bên cạnh.

Mặc dù hơi thất vọng với kết quả trước mắt, nhưng cô tự nói với mình, cô đang thăm dò thế giới này, không có người nào đi trước chỉ đường cũng không có bất kỳ sự trợ giúp nào. Có thể có được kết quả này đã là một tiến bộ. So với việc không biết gì cả, cô đã đi được một bước nhỏ.

Đây là một quá trình khá dài, cô nên kiên trì, bởi vì có buông tha cũng không ai có thể thay cô hoàn thành, hoặc trực tiếp nói cho cô biết đáp án. Cô sẽ cứ không biết gì cả.

Chỉ có thể tiếp tục, cô mới tìm được đáp án cô muốn.

Cố gắng lên!

Cô nhìn lên trời nắm chặt tay!

26. Chương 26

Nick lại thay lông, dường như hần cao lên, cái đuôi cũng dài ra.

Cùng hần ở chung một chỗ càng lâu, một chút thay đổi nhỏ cô cũng có thể nhận ra. Ví như cô phát hiện giữa cái đuôi của hần xuất hiện một vạch đen, dọc theo đuôi thẳng cho đến móng của hần.

Khi cô cầm đuôi hần sờ lên vạch đen đó, hần phát ra một tiếng kêu giống như là kinh sợ.

Giống chim ưng, bén nhọn cao vút.

Dương Phàm sợ tới mức lập tức ném cái đuôi hần xuống, giơ hai tay nhìn hần. Hần sợ tới mức cặp mắt đỏ dẫn nhìn cô. Hai người bọn họ nhìn nhau một lát, vẫn là hần tỏ vẻ ‘giải hòa’ trước — cái đuôi của hần thận trọng quét nhẹ trên mặt đất.

Hình như là xấu hổ.

Dương Phàm hiểu rõ rồi mới thử nhẹ nhàng sờ sờ cái đuôi của hần. Hần giống như thở phào nhẹ nhõm, tựa như làm nũng bắt đầu phát ra tiếng grừ grừ, cái đuôi cũng lần nữa vuốt ve hông của cô.

Nhưng khi cô sờ vạch đen kia lần nữa thì cô có thể cảm nhận được bắp thịt của hần căng thẳng.

Vạch đen kia xuất hiện trên đuôi hấn đại biểu cho cái gì? Hấn rất căng thẳng.

Cô không dám sờ nữa, nhưng vẫn rất tò mò.

Cái đuôi của Nick vẫn tự nhiên rũ xuống sau lưng, chỉ có phần cuối của đuôi hơi nhếch lên, lúc nào cũng lay động, giống như Rada.

Màu lông của hấn đậm hơn trước, lông trên chân có màu thâm đen, đen nhánh tỏa sáng. Lông trên eo là màu xanh sẫm, hai cánh tay, bàn tay cũng có màu xanh sẫm, nhưng so với phần eo thì nhạt hơn.

Bộ lông mới càng làm cho hấn có vẻ nguy hiểm hơn. Dương Phàm cho rằng bây giờ Nick mới coi như là người Nick thành niên, lúc bọn họ mới gặp thì có lẽ hấn vừa tới kỳ thanh niên.

Phần lông dưới bụng hấn vẫn có màu xanh như cũ, từ hai tháng trước đã thế. Nơi đó hơi nhô ra, nhìn nghiêng thấy nó hơi nhếch lên, giống như có cái gì đó ở dưới lớp lông.

Dương Phàm không muốn nghĩ xem nơi đó rốt cuộc là có cái gì. Cô vừa tới đây vẫn luôn cùng Nick hoạt động ở trong hang động tối om, khi đó cô còn không dám nhìn thẳng thân thể của hấn chứ đừng nói nhìn chỗ khác.

Nhưng cô không nhịn được nhìn xem, nó nhìn càng lúc càng giống hung khí nào đó, cũng không phải là tò mò, chỉ là cô nghĩ, chẳng lẽ cái đó bình thường hấn giấu đi, lúc cần mới vươn ra sao?

Nick rất thản nhiên, chỉ cần cô không sờ vào vạch đen nơi đuôi của hấn, hấn tuyệt không quan tâm cô nhìn chỗ nào trên thân thể hấn.

Cô cũng từng ác ý đưa tay sờ thử, cố gắng ba bốn ngày mới thực sự có can đảm, nhưng sờ tới sờ lui bên dưới tầng lông kia giống như là một cây xương cứng. Hấn cũng không có phản ứng khác, lúc cô sờ vào vạch đen kia thì phản ứng của hấn lớn hơn.

Cho đến bây giờ Nick vẫn thích vuốt ve cô, trừ lúc hấn ra ngoài săn thú cô không đi cùng, những lúc còn lại cái đuôi của hấn vẫn quấn trên người cô. Đến trước kỳ kinh nguyệt hai ngày, động tác của hấn sẽ nhiều hơn một chút, ví như nồng nhiệt liếm tới liếm lui cô.

Hấn đã biết hôn là cách cô thích, còn không ngừng dùng miệng đụng cô.

Nhưng chỉ cần hấn muốn cô nằm xuống, vặn bung hai chân của cô ra, cô liền ôm bụng kêu đau. Coi như đã dùng chiêu này lừa hấn mấy trăm lần, hấn vẫn lập tức bị lừa, chẳng những cho cô nằm phơi nắng, còn có thể đem da chuột đất bọc lấy đá nóng cho cô chườm bụng.

Cô ôm Nick nói: “Thật xin lỗi, nhưng em còn chưa chuẩn bị tốt.”

Hấn nghe không hiểu, trong cổ họng phát ra tiếng grừ grừ, sau đó dùng miệng hôn cô.

Cô ôm Nick, cảm thấy chỉ cần hai người bọn họ ở chung một chỗ là tốt rồi. Nhưng bây giờ, cô chưa thể tiếp thu chuyện Nick có khả năng làm cô sinh người Nick nhỏ, đây mới là nguyên nhân khiến cô lui bước.

Cô biết mình nghĩ nhiều như vậy là vô dụng, thời gian ở thế giới này khác hoàn toàn ở Trái đất. Ở đây ‘một năm’ trôi qua, nhưng trên trái đất không biết đã qua mấy năm. Lúc cô thức dậy chỉ có hai mươi hai tuổi, bây giờ không biết mình rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi.

Ai biết cô còn có thể sống được bao lâu?

Trên trái đất, y học hiện đại tiến bộ có thể giúp người già sống lâu. TV đều nói bây giờ đang tiến vào ‘xã hội già’, chính là tuổi thọ của con người càng ngày càng dài, người già càng ngày càng nhiều, trẻ sơ sinh lại càng ngày càng ít.

Nhưng ở nơi này không may mắn như vậy. Động vật già yếu rất nhanh sẽ bị thiên nhiên đào thải, cô cũng không ngoại lệ. Bây giờ cô còn có thể gọi là trẻ tuổi, nhưng một năm sau thì sao?

Dương Phàm không biết mình tới nơi này rốt cuộc đã được mấy tuổi, cô không có cách tính toán rõ thời gian. Nếu như dùng cách tính trên Trái đất thì tuổi của cô không còn nhỏ, nhưng cô lại cảm thấy thời gian ở đây không nhanh như vậy. Cô không biết đây là ảo giác của cô hay là cô đã bị thế giới này ảnh hưởng.

Nếu như tính chính xác theo thời gian ở Trái đất, bây giờ cô đã hơn bốn mươi tuổi rồi. Nói cách khác, chừng hai năm nữa thân thể của cô sẽ không theo kịp thời gian nơi này, cô sẽ nhanh chóng già yếu chết đi.

Nếu là như vậy, cô cũng không còn nhiều thời gian để tiếp tục phân vân vấn đề này. Nếu cô còn muốn cùng Nick ở chung một chỗ, tốt nhất sang năm cô phải quyết định có muốn cùng hấn sinh con hay không.

Nghĩ tích cực thì nói không chừng tuổi thọ của cô sẽ cùng thời gian nơi này mà thay đổi. Vậy thì tương lai của cô cũng không dừng lại ở trong hai năm.

Ví như cô lúc mới tới chưa quen với thời gian khá dài ở nơi này, nhưng bây giờ cô có thể vô cùng tự nhiên ngủ suốt đêm, nửa đêm sẽ không tỉnh lại rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Ví như tóc cùng móng tay của cô đang mọc chậm dần, đến bây giờ tóc của cô chỉ mới dài tới bả vai mà thôi.

Ví như chu kỳ kinh nguyệt của cô đã biến thành hai mươi lăm ngày đến ba mươi ngày.

Quan trọng nhất là cô không có cảm giác thân thể mình trở nên già yếu nhanh chóng trong khoảng thời gian ngắn. Thể lực, bắp thịt, tốc độ phản ứng cùng khớp xương đều tốt như trước.

Rốt cuộc loại suy đoán nào mới đúng đây?

Dương Phạm không muốn tin mình chỉ còn lại không tới mười năm tuổi thọ, nhưng cô rất rõ loài người không thể nào thích ứng với hoàn cảnh trong thời gian vài năm ngắn ngủi như vậy, cơ thể thay đổi để thích hợp với hoàn cảnh. Loài người tiến hóa để phù hợp với hoàn cảnh, cho dù chỉ là một biến hóa nho nhỏ cũng phải trải qua mười mấy đời thậm chí trên trăm đời.

Sau khi mùa thu đến, Dương Phạm không vui vẻ giống như cô nghĩ. Trước kia vào mùa đông và mùa hè cô cảm thấy chúng không thoải mái bằng mùa thu, mùa thu đến cái gì cũng tốt.

Nhưng bây giờ mùa thu đến, cô nghĩ đến chuyện mùa đông sẽ đến. Mùa đông đi rồi một năm lại hết, thời gian sống của cô chỉ còn đếm ngược từng ngày.

Dương Phạm càng ngày càng trầm mặc. Rất nhanh, cô lên kế hoạch cho mình, dùng thời gian tới làm các loại quần áo bằng da bằng lông để dùng vào mùa đông.

Táo trứng gà bắt đầu kết quả, bây giờ nó chỉ nhỏ bằng một ngón tay, đợi đến khi nó chín còn phải cần một thời gian dài. Dương Phạm tìm được mấy chỗ cây táo trứng gà mọc, dùng nước tiểu của Nick tưới xung quanh để các loài động vật khác không hái đi trái của cô trước.

Quả nài cũng to lên, bọn chúng từng quả một chỉ to bằng quả ớt nhỏ, màu xanh, từng chùm từng chùm mọc xung quanh dây leo.

Cô giống như trước đây, mỗi ngày trừ cùng Nick đi săn thú hoặc là dọn dẹp sửa sang lại hang đá, cô còn hái các loại thức ăn về, phân loại thu gom.

Cô máy móc chuẩn bị qua mùa đông, trong lòng vẫn là một mớ bòng bong.

Rốt cuộc cô phải làm thế nào? Rốt cuộc cô còn sống được bao lâu? Cho tới bây giờ cô còn ôm một tia hi vọng một ngày nào đó cô có thể về nhà, nhưng nếu cô thật sự chết ở chỗ này, cô có thể lưu lại cái gì?

Từ khi tới nơi này cho đến về sau chỉ có Nick ở cùng với cô, cô cảm thấy mình nên làm cho hấn chút gì đó. Không đơn giản chỉ vì muốn báo đáp hấn, mà là nếu như cô thật sự chết rồi, Nick có còn nhớ cô hay không? Hay là hấn sẽ nhanh chóng quên cô?

Cô cùng bọn ngựa trâu, khỉ kia đến cùng có phải là giống nhau? Nick cảm thấy cô và bọn chúng giống nhau sao? Nếu như cô chết rồi, hấn sẽ nhớ cô hay là chờ đến kỳ động dục sau, lập tức chạy đi tìm một con vật khác?

Dương Phạm cảm thấy mình đang lâm vào một vòng tròn quái dị. Hai tháng trước cô còn cảm thấy mình có rất nhiều thời gian, còn có rất nhiều cơ hội thay đổi Nick, hai người bọn họ nhất định có thể tìm được cách hiểu nhau. Nhưng sau khi mùa thu đến, tất cả lại đột nhiên hiện ra trước mắt cô.

Giờ cô mới nhớ tới, thật ra cô không có bao nhiêu thời gian, có thể cô chỉ sống ở thế giới này thêm hai ba năm. So với những loài động vật kia, cô không còn có ưu thế nữa. Cô chưa bao giờ cảm thấy rõ ràng mình

cùng những loài động vật kia bình đẳng như vậy, đầu óc tốt không có nghĩa là cô có thể sống lâu hơn bọn chúng.

Không! Cô không tin!

Dương Phàm không muốn tin cái gì cô cũng không làm được, nếu như cô chỉ có thể sống hai ba năm nữa, cô nhất định phải làm nhiều chuyện hơn để chứng minh mình khác những loài vật kia!

Đây là chứng cứ cô tồn tại ở nơi này!

27. Chương 27

Dương Phàm nhận không được làm chuyện ngu xuẩn.

Gần đây, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh người Nick nuôi con khỉ Na Na. Khi khỉ Na Na không chút nào lưu luyến rời đi, người Nick đó rốt cuộc sẽ làm sao?

Hắn sẽ đi tìm nó, hay là quên hẳn nó đi, sau đó chờ kỳ động dục tới tìm một động vật giống cái khác?

Lý trí nói cho cô biết, dựa theo cách sinh sôi nảy nở này của người Nick thì kết quả rất có thể sẽ là trường hợp thứ hai, bọn họ sẽ không nhớ giống cái mình từng tương giao. Giống như khỉ Na Na rời đi tìm tộc của mình, rất bình thường. Người Nick sẽ không đi tìm giống cái đã rời họ đi, chỉ cần không phải kỳ động dục, rất có thể bọn họ quay đầu một cái liền quên mất giống cái lạc đường, sau đó chờ kỳ động dục lại tới đi tìm giống cái khác.

Cho nên, nếu như cô ‘ lạc đường ’, Nick cũng sẽ quên cô.

Nhưng đáy lòng cô lại lớn tiếng phản bác, cô muốn tìm ra chứng cứ chứng minh Nick đối với cô không giống vậy.

Gần đây cô suy nghĩ rất nhiều, mỗi một ý nghĩ đều làm cho người ta tuyệt vọng. Lần này cô không tìm được cách cảnh tỉnh mình, coi như cô tự nói với mình bây giờ chỉ cần sống là được, nhưng khi cô phát hiện tính mạng của cô có thể chỉ còn lại thời gian rất ngắn rồi, cô khẩn trương muốn tìm cách chống đỡ.

Cô cũng hy vọng có thể dùng suy nghĩ ‘ tích cực ’ hơn để thay đổi tình trạng hiện tại. Ví như cô vẽ rất nhiều bức họa, vẽ những động vật cùng thức ăn của chúng cô có thể nhớ. Những tảng đá trên đồi đều bị cô vẽ. Cô vẽ chuột núi, vẽ thỏ núi, vẽ táo trứng gà, vẽ cây caramel.

Cô còn vẽ rất nhiều Nick, vẽ hẳn cùng ngọn đồi này, khu rừng cùng đám động vật kia. Cô nghĩ nếu người văn minh sau này muốn nghiên cứu người Nick, bọn họ có thể tìm được rất nhiều tin tức từ những tấm bức họa này. Ví như sinh hoạt của người Nick, thức ăn của bọn họ, sào huyết của bọn họ.

Nhưng những thứ này cũng không thể đại biểu cho sự tồn tại của cô.

Cô cũng thử vẽ mình, nhìn vào bức họa, cô quá giống người Nick. Đứng thẳng đi lại giống nhau, tư chi cùng ngũ quan dường như cũng giống nhau, duy nhất một chỗ khác là cô không có đuôi. ‘Người’ đời sau sau khi phát hiện ra những tấm bức họa này, sẽ nghĩ sao về cô?

Nhất định sẽ coi cô như người Nick? Ví như một nhánh người khác, hoặc là ‘ giống cái ’?

Điều này đối với Dương Phàm mà nói thì còn lâu mới đủ.

Mặc kệ là bức họa hay là nghiên cứu thức ăn, tìm ra thức ăn cô có thể ăn, những thứ này hoàn toàn không thể thỏa mãn cô. Cô cần nhiều thứ hơn để chống đỡ bản thân!

Cô cần Nick.

Cô cần hắn chấp nhận, cô không muốn thừa nhận cô chỉ có thể là ‘ giống cái ’ của hắn, là một người lúc nào cũng có thể bị động vật khác thay thế, giống như bọn khỉ, trâu trăn rừng, ngựa trâu trong núi đá đen. Nếu như cô không xuất hiện trong kỳ động dục, vậy cô chỉ có thể là thức ăn.

Cô biết chuyện này rất ngốc. Nick và cô cần bản không có cách nào hiểu nhau. Hắn không biết cô đang nghĩ gì, cô cũng không biết hắn nghĩ gì. Cô chỉ có thể đoán từng hành động, từng động tác của hắn xem hắn nghĩ gì. Nhưng cô muốn nhiều hơn, trực tiếp hơn.

Cô cảm thấy mình sắp hỏng rồi, chỉ còn một bước cuối cùng.

Cho tới bây giờ, cô đã tự gạt bản thân rất nhiều. Từ đầu đến giờ, cô vẫn luôn nói với mình tương lai có hy vọng. Loại hi vọng trống rỗng này dẫn cô qua một đoạn đường rất dài. Cô biết mình đang lừa mình dối người, nhưng cô làm bộ như không biết.

Nhưng bây giờ mọi điều nói dối đều vô dụng.

Cô không cần tương lai xa xôi, tương lai có thể cũng chỉ còn lại hai năm thôi. Chưa tới hai mùa thu, cô sẽ biến thành một người già, đến lúc đó coi như Nick không vứt bỏ cô, cô cũng không sống được bao lâu.

Cô không cần ‘ hi vọng ’ về tương lai nữa rồi, bởi vì cô không có thời gian. Cô muốn có nhiều hơn, nhiều hơn cả ‘ tương lai ’.

Nick là thứ duy nhất cô có thể nắm bắt trước mắt, thời gian dài như vậy, bất kể cô làm gì cũng cùng chung một chỗ với hắn, cô còn cần hắn hơn cô nghĩ nhiều.

Nick giống như sinh mệnh của cô.

Cho nên, vì muốn thử dò xét Nick, cô ‘ rời nhà trốn đi ’.

Sáng sớm hôm đó, Nick ra ngoài đi săn rồi, cô không ngủ tiếp nữa, mà là nhanh chóng bò dậy chuẩn bị tất cả mọi thứ. Điểm tâm hắn để lại cô chỉ ăn một nửa, còn dư lại một nửa cô cất vào túi da chuột đất, còn có một túi nước nặng trĩu.

Cô mang giày mình tự làm, đáy giày dùng cỏ dây mềm mại đan thành. Cô còn chuẩn bị một cây gậy, để ngừa đi quá xa mệt mỏi đi không nổi.

Nick có lẽ sẽ mang theo con mồi về trước buổi chiều, trước đó cô phải chạy xa hết mức có thể.

Cô không có ý định thật sự rời bỏ Nick, đây chỉ là một cách dò xét, xem hắn có đuổi theo cô hay không. Nếu như chiều rồi mà hắn không tìm tới đây, trước khi trời tối cô sẽ tự mình trở lại. Để ngừa ngộ nhỡ, mùa thu đúng là kỳ hắn động dục, mùa thu năm ngoái chính là lúc hắn mang cô về, cho nên có tám phần nắm chắc hắn sẽ tìm đến cô.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Dương Phàm chọn đại một hướng có vẻ dễ đi.

Cô chạy chậm trên đường, mệt liền đổi thành đi, nghỉ đủ rồi tiếp tục chạy. Trên lưng của cô có hai cái túi da, một túi đựng quả dại, một là nước.

Trên đường gió nhẹ phơ phất, hoa dại khắp nơi, thỉnh thoảng còn có thể thấy vài con chuột núi ở trong bụi cỏ vọt chạy thật nhanh.

Xa xa là bầu trời xanh thẳm, mây trắng chậm rãi bay qua, dưới chân là đồng cỏ xanh vô tận.

Tâm tình Dương Phàm dần dần tốt hơn, cảnh sắc trông trải trước mắt làm cho nổi tích tụ trong lòng cô tan biến. Cô hít một hơi thật sâu, ngửa mặt lên trời thở ra liền cảm thấy dưới chân nhẹ nhàng vài phần.

Những thứ đó làm ý niệm muốn nổi điên của cô trở nên không còn quan trọng như vậy, cô càng ngày càng tin tưởng Nick nhất định sẽ đến. Từ từ, trong đầu cô không còn là hắn không đến nên làm gì? Mà là lần này hắn sẵn thú sẽ mang về cái gì? Là quả dại mới hay là một con mồi ngon?

Thỉnh thoảng cô nhìn bóng của cây gậy để phán đoán thời gian, lúc càng gần đến giờ Nick sẵn thú trở về thì cô lại càng đi càng chậm, cuối cùng căn bản không đi nữa, đứng tại chỗ nhìn bóng cây gậy dưới đất.

—— Bây giờ nên về thôi.

— Thật ra thì, Nick nhất định sẽ đến tìm cô, không phải sao? Thử dò xét có làm hay không đều được.

Những ý niệm này dụ hoặc lấy cô, nhưng chân của cô cố chấp không nhúc nhích.

Cô nhất định phải đợi đến khi hắn tìm đến cô, hoặc là chờ qua thời gian bình thường bọn họ dùng cơm nước xong. Nếu như đến lúc đó hắn còn chưa tới, vậy thì có nghĩa là hắn vứt bỏ cô, vì an toàn cô không thể về nữa.

— Hắn nhất định sẽ . Hắn nhất định được cô vào thời gian này, cho nên hắn nhất định sẽ tới.

Thời gian giống như dừng lại, cô nhìn chăm chăm bóng cây gậy, cảm thấy thời gian qua rất lâu rồi nhưng nó cũng không dài ra chút nào. Cô biết mình quá khẩn trương mới có thể cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy.

Nhưng cô lại sợ nếu bóng cây gậy dài ra thật rồi, nếu như Nick thật sự không tới thì phải làm sao?

Cô nhìn bóng cây gậy, cảm thấy nhìn đến hoa cả mắt nó mới có vẻ hơi dài ra một chút, định thần nhìn lại giống như không hề thay đổi.

Thời gian gian nan trôi qua.

Không biết qua bao lâu, hai chân Dương Phàm như biến thành đá, bắp thịt nơi chân chua đến muốn rút gân.

Cô nhìn thấy đầu xa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc!

Tư thế chạy quen thuộc cùng dáng lưng thẳng tắp và cái đuôi to làm cho cô vui vẻ hô to: “Nick!”

Sau đó cô ném gậy xuống chạy về phía hắn!

Trong nháy mắt bọn họ liền ôm nhau.

Cô hoan hô ôm Nick điên cuồng hôn hắn, cổ họng hắn phát ra tiếng grừ grừ, cái đuôi to trấn an vuốt ve ngang hông cô. Cô cảm thấy tim mình giống như được lấp đầy. Một giây kia, lúc thấy Nick thật sự chạy về hướng cô, cô cảm thấy hạnh phúc đến nỗi muốn nổ tung. Chờ hắn ôm lấy cô rồi, cô lại cảm thấy cái gì cũng không còn quan trọng.

Hắn công cô lên lưng, dường như chỉ tốn thời gian rất ngắn bọn họ đã trở về đồi. Con mỗi hôm nay là chuột đất, đã được làm sạch nướng trên lửa, còn có một nhánh cây đầy quả dại hắn cố ý hái về cho cô.

Hôm nay thức ăn thật là quá ngon rồi, ngay cả quả dại cũng ngọt hơn bình thường. Ăn xong bọn họ nằm trên cỏ nghỉ ngơi, thẳng cho đến khi trời tối đi ngủ cô cũng không rời khỏi Nick một bước, hắn cũng vẫn phát ra tiếng grừ grừ trong cổ họng để an ủi cô.

Cô rất thích nghe âm thanh kia chìm vào giấc ngủ.

Hai ngày sau, Dương Phàm ‘ rời nhà trốn đi ’ lần nữa.

Lần này cô đổi một hướng khác, chuẩn bị nhiều thứ hơn so với lần trước, bao gồm mấy miếng lá bạc hà. Trong bụi cỏ có một số loài côn trùng nhỏ cắn người, chỉ cần dùng nó xoa một chút liền hết đau.

Lúc Nick tìm đến cô vẫn đi về phía trước, nghe được tiếng hắn chạy sau lưng thì mới dừng lại.

“Nick, cảm ơn anh đã tới tìm em.” Cô xoay người lại nhào lên ôm lấy hắn, sau đó nằm úp sấp trên lưng hắn cùng hắn trở lại sườn núi.

Sau đó, lại một lần nữa, lần thứ tư, lần thứ năm.

Có thể Nick chỉ cho rằng cô ra ngoài chơi, không xem hành động này là ‘ chạy trốn ’. Cô dĩ nhiên cũng không muốn chạy trốn.

Mỗi lần Nick đều tìm đến cô, nhưng cô lần nào cũng không thể xác định hắn có thật sự luôn luôn tìm cô về nhà hay không. Nếu như bây giờ không phải là kỳ động dục? Nếu như là một mùa khác?

Dương Phàm sẽ không mạo hiểm dùng mùa khác để thử phản ứng của Nick, ví như mùa đông. Cô sợ sẽ có một ngày hắn thật sự vứt bỏ cô.

Cho nên, cô liên tục ‘ rời nhà trốn đi ’, chính là muốn Nick dường thành thói quen, để hẳn nhớ rõ mỗi lần đều phải tìm cô về.

Giống như Nick học xong hôn cô để diễn tả tình cảm, lần này cô muốn hẳn học không được vứt bỏ cô.

Dù thật sự có một ngày cô sẽ mất, cô cũng muốn hẳn nhớ tìm cô, chứ không phải quên cô đi.

28. Chương 28

Gần đây quả đại trong rừng đã chín cả rồi, cũng không có mưa nữa. Dương Phàm chỉ có thể vào rừng lấy nước suối mỗi ngày, nhưng khí trời đã trở nên thoải mái hơn rồi.

Hiện tượng này nói lên một điều, mùa thu thật sự tới rồi.

Dương Phàm không quá muốn thừa nhận điều này, thỉnh thoảng cô cũng hi vọng về vấn đề thời gian là cô lầm rồi. Nhưng đối gặt mình không phải là thói quen của cô, cuối cùng cô vẫn phải đón nhận thôi.

Nick vẫn đối tốt với cô như cũ, coi như cách mấy ngày cô sẽ ‘ rời nhà trốn đi ’ một lần, mỗi lần hẳn đều tìm đến cô. Thật ra thì cô cảm thấy hẳn chỉ cho rằng cô đang đùa.

‘ Rời nhà trốn đi ’ cũng mang đến một ít kết quả tốt.

Ví như càng ngày cô càng có thói quen dọn dẹp hành lý, có thể trong thời gian ngắn nhất mang theo những thứ cần thiết. Bởi vì mỗi lần cô đều chọn đại một hướng để đi, số lần càng nhiều, tốc độ của cô càng nhanh, gần đây có mấy lần cô có thể chạy bộ cho đến khi Nick tìm đến.

Nói cách khác, thể lực của cô ngày càng tốt.

Còn nữa, trong quá trình ‘ rời nhà trốn đi ’, cô phải suy tính càng ngày càng nhiều chuyện. Ví như cô bắt đầu tìm kiếm nguồn nước trên đường.

Chung quanh đây nguồn nước thật ra tương đối phong phú, nhớ năm ngoái mùa thu cô tới, cả mùa thu không có mưa thế nhưng phụ cận không bị khô hạn.

Cô cảm thấy đây đều là công lao của cỏ đây.

Mùa thu vừa rồi, cô đặt tên cho nó là cỏ dây bởi vì nó rất mềm dẻo, không dễ làm rách nó, hơn nữa rễ của nó rất dài, rất dài. Nó mọc trên mặt đất chỉ là một đoạn rất ngắn, nhưng phần rễ dưới đất lại dài tới mức làm cho người ta không tưởng tượng được.

Lúc này đây, đồi núi này cỏ dây mọc rậm rạp, ngay cả dưới chân núi đá đen cô cùng Nick đã từng đến cũng đầy cỏ dây.

Loại cỏ này có thể bám chặt vào đất giữ nước, cho nên lúc này đây đồi núi không mưa trong thời gian dài cũng không sao.

Cô đã từng tùy tiện đào hố khắp nơi, muốn đào ra nước ngầm. Dù sao cô không thể cứ tìm tới dòng suối nhỏ hoặc con sông. Mấy lần sau từ từ cô mới tìm ra quy luật, cứ tìm chỗ có cỏ dây mà rễ lòi ra ngoài mặt đất có màu trắng mà đào, đào sâu cỡ một cánh tay là có thể sờ được lớp bùn ẩm ướt phía dưới.

So sánh tương đối thì chỗ nào càng thấp càng đào được nước nhanh. Gần đây cô đều đào được lớp bùn ướt, cố gắng chút nữa nhất định có thể đào ra nước ngầm!

Mặt khác, cô làm một dụng cụ giống phi tiêu để bắt con mồi.

Xuyên một lỗ trên lông của Nick, xé da chuột thành sợi thật dài thật mỏng rồi cột lại, sau đó nhắm con chim trên trời, ném!

Hai tháng sau, hai bắp tay Dương Phàm vung lên trời đến phát đau, rốt cuộc cuối cùng cũng bắt được một con chim!

Đây là con mồi do chính cô bắt được! Lần đầu tiên!

Lông Nick mặc dù vừa nhẹ vừa mỏng, nhưng thật ra lại là hung khí. Da chuột đất co dãn rất lớn, cũng không dễ đứt. Mỗi lần Dương Phàm đều ném sợi dây, nhắm ngay chim đang bay trên trời, mười lần chỉ có hai ba lần là có thể dính chim kéo nó xuống mặt đất.

Vật này chỉ có thể dùng trên sườn núi, ở trong rừng rậm không có cách ném, sẽ dính lên cành cây. Cô cũng thử dùng nó bắt chuột đất, nhưng chuột đất có thể nhanh chóng chui xuống đất, không có dễ bắt như chim bay trên trời.

Chim không thể lập tức thay đổi hướng, cũng không thể đột nhiên bay nhanh hơn, cho nên lúc nó không phòng bị bay trên bầu trời bao la là dễ bắt nhất.

Dương Phàm biết thể lực mình không thể so với Nick, cô chạy không nhanh bằng hắn, móng vuốt cũng không lợi hại như hắn, cho nên muốn bắt con mồi chỉ có thể dựa vào công cụ.

Cô dùng cỏ dây bện thành một cái lưới, kéo nó đến bên dòng suối trong rừng rồi thả xuống. Lúc đầu có thể bắt được ít tôm cá, mặc dù ít nhưng cũng đủ cho cô ăn, nhưng rất nhanh tôm cá trong dòng suối nhỏ đều học được cách nhảy qua tấm 'lưới cỏ', hoặc là liên cắn một cái lỗ rồi chui ra.

Lưới cỏ không giống lưới đánh cá, nó giống như một cái sọt cỏ lớn. Mỗi ngày Dương Phàm đều phải mang theo cỏ dây đến bên dòng suối nhỏ sửa lại lưới cỏ, mò được tôm cá thì có thêm thức ăn cho cô và Nick.

Cô còn để Nick đào nhiều cái hố to trong rừng, phía trên đắp cỏ dây, rồi phủ thêm một tầng đất thật mỏng. Cô chọn nơi có rất nhiều dấu chân động vật, hố đào rất sâu, động vật giống như gà rừng tuyệt đối bay không thoát.

Mấy ngày sau quả nhiên bắt được hai con gà rừng.

Bây giờ Nick vào rừng săn thú, cô ở trên sườn núi bắt chim. Hơn nữa lưới cỏ cũng bẫy được con mồi, thức ăn của bọn họ nhiều hơn so với trước kia rồi.

Như cô nghĩ, thật ra thì Nick cũng sẽ lười biếng. Mỗi ngày đều có đầy đủ thức ăn, hắn không cần ngày nào cũng đi săn nữa. Hắn cứ ngày ngày ở trên sườn núi, thỉnh thoảng sẽ mang cô vào rừng chơi.

Cô không còn để hắn công mãi nữa, mà là dựa vào sức mình đi với hắn khám phá khu rừng này.

Mục tiêu đầu tiên của cô chính là leo cây.

Ven rừng đều là cây caramel, vỏ nó màu đen, thẳng tắp, cao lớn. Trong khoảng không gian này, những cây caramel chắc là đều cùng một thể hệ, cây nào cũng cao bằng nhau.

Cô hay dùng da chuột đất vê thành sợi dây, quấn ngang hông rồi vòng quanh tay, sau đó vòng qua cây khô, dùng lực căng dây chống đỡ trọng lượng cơ thể, bò lên cây.

Bây giờ cô chỉ mới leo được đến chiều cao ngang chừng người, chỉ là phải tốn thời gian rất lâu, nhưng thành tích này cũng đã khiến cô rất hài lòng, tiếp tục cố gắng.

Nick luôn giữ thái độ ủng hộ tất cả 'trò chơi' của cô, vốn cô còn muốn hắn bắt chước cô leo cây, nhưng Nick vẫn đứng dưới tàng cây đợi cô, chưa từng có ý muốn ôm cây leo lên.

Cô cảm thấy nếu như hắn trèo lên thì dễ dàng hơn cô nhiều. Hai tay và hai chân của hắn đều có móng vuốt bén nhọn, có thể dễ dàng dắt vào trong cây, ngay cả cái đuôi cũng có thể giúp cố định thân thể.

Hắn không bò là vì không có thói quen này sao? Hay là hắn không bắt con mồi như vậy? Hay cây caramel không chịu được thể trọng của hắn?

Dương Phàm đoán một hồi nhưng vẫn quyết định không miễn cưỡng Nick học leo cây. Nếu như trên không có con mồi hắn thường ăn thì leo cây cũng không có ý nghĩa.

Màu sắc bộ lông của Nick càng ngày càng đậm, bộ lông màu xanh đen tỏa sáng. Lúc hắn chuẩn bị công kích sẽ ép người xuống, cái đuôi ở phía sau chống đỡ, tứ chi đều vận sức chờ phát động, sau đó đột nhiên hắn đạp chân sau một cái, cái đuôi cũng dùng sức, phóng lên!

Bình thường thì động vật chung quanh đây không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hấn . Điều là không kịp có phản ứng đã bị hấn cắn, bắt lấy, xé thành hai nửa.

Móng vuốt hấn rất mạnh, đây chắc là có liên quan đến việc hấn có thể đứng thẳng đi lại, cho nên hấn có thể dùng hai tay để đối phó với con mồi hoặc kẻ địch, cái đuôi của hấn cũng có thể giúp hấn giữ thăng bằng.

Dương Phàm phát hiện thật ra thì cái đuôi của hấn rất ít dùng để bắt mồi. Cô cảm thấy tác dụng của cái đuôi chính là làm kẻ địch khiếp sợ, bảo vệ sào huyết. Nói cách khác, cái đuôi và móng vuốt đều là vũ khí, nhưng cách dùng khác nhau. Phía trước dùng để đối phó kẻ địch, phía sau dùng để săn đuổi.

Cô cảm thấy hấn càng ngày càng cao, để chứng minh đó không phải là ảo giác, mỗi ngày cô đều kéo hấn đứng trước tảng đá. Trước mắt thân thể của hấn cao bằng chiều dài cái đuôi. nửa tháng sau cô phát hiện đây không phải là ảo giác, hấn thật sự cao hơn trước kia, cái đuôi cũng dài hơn.

Điều này có nghĩa là Nick quả thật còn ‘ trẻ tuổi ’, đến lúc hấn thật sự trưởng thành không biết còn bao lâu.

Trừ chiều cao thay đổi, gần đây hấn còn thích công Dương Phàm chạy vòng quanh đồi, phạm vi càng lúc càng lớn. Lúc đầu cô không hiểu, mấy lần sau phát hiện hấn luôn công cô chạy đến một chỗ rất xa, lượn quanh vài vòng rồi chạy trở về. Cô đoán, đây là hấn đánh dấu lãnh địa của hấn?

Lúc ngừng lại hấn sẽ dùng đuôi quét soạt soạt soạt, có lúc quét ra một mảng lớn, giống như lúc hấn liệ mạng lăn lộn trên đất, cổ cũng bị hấn quét ngã rạp xuống, nhìn rất lộn xộn.

Vạch đen trên đuôi hấn cũng càng ngày càng rõ ràng, nó mọc dưới đuôi, từ cuối đuôi đến gốc của đuôi. Có mấy lần cô muốn nhân cơ hội nhìn lên nhưng không thành công, chỉ có thể xác định điểm cuối của vạch đen có khả năng mọc hấn.

Cô cảm thấy vạch đen này nhất định là chứng cứ chứng minh hấn trưởng thành, chỉ có người Nick gần trưởng thành mới mọc vạch đen này.

Thật ra thì hấn không ngăn cô sờ đuôi của hấn, coi như cô có sờ vạch đen kia cũng được. Nhưng lúc cô động vào, cái đuôi của hấn sẽ run lên nhẹ nhẹ, giống như nơi đó có cái huyết của hấn. Nhiều lần bọn họ nằm trên cỏ, cô ôm lấy cái đuôi của hấn chơi, vuốt vuốt sờ tới vạch đen kia. Hấn nằm nghiêng bên cạnh cô, đột nhiên giật mình, cổ họng liền bắt đầu phát ra tiếng grừ grừ giống như đang cầu xin tha thứ.

Cô cảm thấy hấn không có tức giận, hơn nữa loại phản ứng này của hấn lại đùa rất tốt, cho nên cô luôn chọc hấn như vậy. Có lúc cô cố ý sờ vạch đen kia, hấn liền dùng đuôi cuốn lấy hông cô thật chặt, kéo cô tới. Cái đuôi quấn trên người cô không chịu buông ra, cô không đụng được vạch đen nằm dưới đuôi nữa.

29. Chương 29

Con mồi càng ngày càng nhiều, Dương Phàm phát hiện Nick bắt đầu kén chọn.

Ví như quả dại, hấn chỉ ăn loại ngọt, vỏ mỏng không có hạt, quả nào vỏ dày hấn sẽ không ăn. Ví như cá tôm, hấn chỉ ăn con nào ít xương. Ví như bây giờ hấn bắt gà rừng về, trừ khi cô làm sạch lông, nếu không hấn sẽ đứng bên cạnh, đợi cô làm xong mới đi nhen lửa.

Trước kia không thấy hấn ‘ chú ý ’ như vậy, năm ngoái cô gặp hấn, cái gì hấn cũng ăn, mặc kệ là có lông hay không lông.

Dương Phàm vừa ở bên dòng suối nhỏ nhỏ lông gà rừng, vừa nghĩ có phải cô ‘ cưng chiều ’ hấn thành như vậy hay không?

Tổng cộng có sáu con gà rừng, tất cả đều xâu thành chuỗi trên nhánh cây, đặt trên kệ nướng. Cô ngồi đó hái quả dại xuống cành, hấn dựa vào bên cạnh ngồi trên cái đuôi. Cái đuôi to nhẹ nhàng quét tới quét lui, vui vẻ vô cùng.

Gần đây bọn họ thường ở cả ngày trong rừng, con mồi cũng vừa bắt được liền ăn ngay, không giống trước kia một ngày chỉ ăn hai bữa.

Cô nhớ trước kia mỗi ngày hắc đều đi săn một lần, chia con mồi làm hai lần ăn là vì thức ăn không đủ. Đặc biệt là khi có cô, hắc không thể để cô một mình trong thời gian dài, không thể làm gì khác là đi săn một lần phải kiếm đủ thức ăn.

Chuột đất to con, một con đủ cho hắc ăn một ngày rưỡi, cho nên hắc mới coi nó là con mồi chính.

Nhưng gần đây hắc rất ít bắt chuột đất, cô cảm thấy thịt của nó khó ăn khó cắn, có lẽ hắc cũng không thấy nó ngon.

Gà trong rừng chỉ có hai loại, một loại có lông vũ màu nâu, bằng con vịt. Một loại có cái đuôi rất đẹp, nhưng người nhỏ hơn một chút, giống như con gà chân chính.

Nick thích ăn loại đầu, loại thứ hai hắc thường bắt cho cô chơi, đặc biệt là loại gà rừng có lông vũ trên đuôi đẹp. Cô dùng lông vũ đó làm váy vậy ngang hông, hắc thấy liền rất vui vẻ.

Điều này làm Dương Phàm cảm thấy, chẳng lẽ hắc cũng thích cô ăn mặc đẹp?

Kể từ khi tới nơi này cô chẳng muốn quan tâm xem mình ăn mặc như thế nào, bây giờ yêu cầu cao nhất của cô cũng chỉ là mỗi ngày đều có thể tắm, tóc cũng chỉ tết thành đuôi sam đơn giản.

Lúc phát hiện Nick có thể cũng muốn cô ‘trở nên xinh đẹp’ rồi, cô bắt đầu dùng hoa tươi và cỏ cây đan thành vòng nguyệt quế đội lên đầu. Quả nhiên ngày đó sau khi hắc về thấy cô có đồ trang sức mới liền rất vui vẻ. Biểu hiện chính là hắc luôn dùng đuôi ‘quấn’ quanh người cô, luôn phát ra tiếng grừ grừ nhẹ nhàng, còn có, hắc luôn dùng miệng đụng cô, đây là ‘nụ hôn’ của hắc.

Biết hắc thích cô mặc đẹp rồi, cô bắt đầu làm những thứ này.

Cô dùng lông của Nick cô thu thập vào mùa xuân làm thành một sợi dây chuyền. Hắc thấy cô đeo lông của hắc trên người, chừng mấy ngày sau cứ dùng miệng cùng cắn cọ cổ của cô, vừa cọ vừa grừ grừ.

Lông vũ xinh đẹp của gà rừng cô đều làm thành ‘áo choàng’ và ‘tạp dề’, ngày ngày mặc trên người. Vòng hoa cũng đổi hằng ngày, cô còn hái nhiều hoa tươi hơn, phơi thành hoa khô rồi treo ngoài hang đá của bọn họ. Da lông nào của những con thú Nick săn mà đẹp thì cô đều treo lên, những thứ này cũng làm cho hắc càng ngày càng vui vẻ.

Dương Phàm thích làm những chuyện làm cho Nick vui vẻ. Mỗi ngày cô đều nghĩ làm sao để trang trí cho ‘nhà’ của bọn họ, điều này còn làm cô thấy thỏa mãn hơn việc thu thập thức ăn cùng vẽ bích họa.

Mỗi lần cô cảm thấy cô đã hiểu rất rõ Nick, cô đều sẽ phát hiện ra hắc còn có rất nhiều điều cô không biết. Cô nghĩ cô không nên đoán hắc là dạng ‘người’ gì nữa. Cứ mỗi lần cô nghĩ hắc là dạng gì thì lại phá hỏng nó.

Cô cho rằng Nick chỉ là một dã thú nên cô chỉ có thể ăn tươi nuốt sống như hắc. Cô cho rằng hắc chỉ coi cô như giống cái nên cô chỉ có giá trị sinh sản. Cô đem ‘tình yêu’ áp đặt cho hắc nên cô chỉ có thể dùng ‘tình yêu’ đối xử với hắc, cuối cùng thiếu chút nữa cô mất đi hy vọng sống của mình.

Bây giờ suy nghĩ lại, những thứ này đều là do cô tưởng tượng hắc thành dạng gì, sau đó thu được kết quả.

Nếu cô không suy nghĩ gì thì sao?

Dương Phàm tính thử một chút, không thèm nghĩ hắc ‘nên’ là dạng gì nữa, chỉ dùng thái độ hoàn toàn trống rỗng lần nữa đi tìm hiểu Nick. Không cần dùng những ví dụ có sẵn để áp dụng cho hắc. Người Nick vốn là một loài hoàn toàn mới cô chưa bao giờ gặp. Bọn họ rốt cuộc là dạng gì, cô không biết gì cả.

Nick càng ngày càng cao lớn, thể trọng của hắc cũng càng ngày càng nặng. Dương Phàm dùng phương pháp cân bằng để đo trọng lượng cơ thể hắc, phát hiện kể từ khi mùa thu tới, thể trọng của hắc cứ cách mười ngày sẽ nặng thêm một tảng đá bí đao.

Bây giờ hắc luôn thích hướng lên trời phát ra tiếng kêu rít dài giống chim ưng. Mỗi lần hắc đều đứng đó, cái đuôi đỡ sau lưng, hắc ngửa đầu nhìn trời, vận đủ khí rồi rống lên.

Dương Phàm cho rằng đây là cách tỏ ý chung quanh đây đều thuộc về hắn, đây là địa bàn của hắn, giống như cách thể hiện sự mạnh mẽ của hắn, tuyên cáo cho những mãnh thú xung quanh đây nhanh nhanh rời đi.

Thế nhưng nơi này chưa bao giờ xuất hiện dã thú mạnh hơn hắn, cô cho rằng đây chỉ là bản năng của hắn chứ không có nguy hiểm gì.

Cho nên cô vẫn không để ý, mỗi ngày đều làm chuyện của mình.

Kết quả ngày hôm đó cô đang ở cạnh sườn núi thì bắt gặp một người Nick nhào về phía cô.

“Nick! ! ! ! !” Cô lập tức lớn tiếng gọi hắn!

Người Nick này rất nhỏ, giống như người Nick nhỏ mới được sinh ra không bao lâu trong núi đá đen, lông trên người Nick nhỏ vẫn là màu xanh nhạt.

Hắn giống như Nick chuẩn bị đánh về phía con mồi đề thấp thân mình nằm trước mặt cô, cái đuôi phía sau quét ngang qua, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm cô, nghe cái miệng đầy răng nhọn, đôi tay đầy móng vuốt nhọn xò ra nhắm ngay cô.

Nhưng hắn không nhào lên, giống như mặc dù hắn rất muốn ăn Dương Phàm, nhưng lại sợ hãi cái gì đó không dám nhào tới.

“Nick! ! !” Dương Phàm vội vàng chạy vào trong hang đá, vừa kêu Nick đang săn thú trong rừng. Hang đá này nhìn có vẻ chắc chắn nhưng thật ra lại không chịu nổi một kích móng vuốt của người Nick. Người Nick nhỏ này đã từ từ đi tới.

Lúc đầu cô bị dọa sợ, bây giờ mới nhớ tới hắn không dám nhào lên có lẽ là vì trên người cô có mang lông của Nick. Người Nick nhỏ vì đói bụng muốn ăn cô, nhưng lại sợ mùi vị người Nick trưởng thành trên người cô.

Cô nhanh chóng lấy lông của Nick ở trong hang ném về phía cửa động. Người Nick nhỏ quả nhiên mặc dù hung hăng nhưng vẫn lui về phía sau hai bước.

Chờ hắn không nhìn nổi nữa chính là kỳ chết của cô.

“Nick! ! !”

Ven rừng rậm lao ra một bóng dáng quen thuộc! Hắn giống như tia chớp xông thật nhanh qua bên này!

“Nick!” Cô vui vẻ kêu to.

Người Nick nhỏ gào khóc một tiếng cầu xin tha thứ rồi quay đầu bỏ chạy, nhưng rất nhanh bị Nick đuổi theo.

Nick lớn hơn hắn 4 đến 5 lần, nhào lên cắn lấy đuôi của hắn vẩy hắn ra ngoài. Người Nick nhỏ liền bay lên không trung, cái đuôi to của hắn hung hăng đánh một kích, lập tức vỗ mạnh người Nick nhỏ xuống đất.

Dương Phàm vẫn đứng trước cửa hang đá nhìn, Nick không chút thương hại hay nương tình với đồng loại. Hắn đánh mấy cái liền xé người Nick nhỏ đó ra thành mảnh nhỏ.

Hắn vừa công kích vừa hướng lên trời phát ra tiếng kêu rít tức giận.

Sau đó, xương cốt người Nick nhỏ đều bị hắn đặt xung quanh lãnh địa của hắn, cho đến khi những khối thịt đó rửa nát. Mỗi ngày hắn bỏ ra rất nhiều thời gian để đi quanh lãnh địa, đứng ở nơi có xương thịt mục nát, hướng xung quanh hung ác kêu rít.

Dương Phàm luôn cho rằng vùng này chỉ có hắn là người Nick, cho nên vô cùng an toàn. Cô chưa bao giờ nghĩ tới có thể có một người Nick khác đến giành nơi này. Lần này chỉ là một người Nick nhỏ, cho nên cô mới có thể đợi đến khi hắn về cứu cô. Nhưng lần sau nếu như hắn đi vào sâu trong rừng không nghe thấy tiếng của cô thì làm sao?

Cô mất rất nhiều sức để làm một cái còi. Tiếng còi so với tiếng kêu của cô dùng ít sức hơn, tiếng cũng truyền đi xa hơn. Cô tập cho Nick làm quen với tiếng còi, tiếng còi vang nghĩa là cô cần hắn, hắn phải nhanh

trở về. Vì thế cô lại ‘ rời nhà trốn đi ’ vài lần, mỗi lần đều thối cái còi này, dẫn Nick đến tìm cô. Sau này cô cũng thử nhiều lần trong rừng, bảo đảm mỗi lần hần đều có thể nghe được tiếng còi liền lập tức tìm đến cô.

30. Chương 30

Phản ứng của Nick đối với sự xuất hiện của người Nick nhỏ ngoài dự đoán của Dương Phàm. Vài ngày sau đó, hần đều bỏ ra nhiều thời gian để đi xung quanh dò xét lãnh địa, không mang theo cô.

Đến tối, hần cũng không cùng cô về ngủ trong hang đá, mà là quanh quẩn cả đêm trên đỉnh núi.

Hần cho rằng có người Nick khác đến gần lãnh địa của hần.

Thật ra thì Dương Phàm cũng nghĩ như vậy. Người Nick nhỏ đó rõ ràng mới vừa ra đời không bao lâu, lông trên người hần là màu xanh nhạt chứng tỏ hần mới ra đời một tháng gần đây.

Rất có thể có một người Nick trưởng thành ở gần nơi này.

Trải qua mùa đông trên núi đá đen cô biết, nơi đó người Nick đối đãi tuyệt không khách khí với người Nick mới sinh. Có là cha mẹ ruột cũng chưa bao giờ quan tâm người Nick con, ngay cả thức ăn cũng không chia cho bọn chúng.

Dương Phàm từng cảm thấy người Nick đối đãi với đời sau của mình quá lạnh khốc, cô không hiểu nguyên nhân bọn họ làm như vậy, rốt cuộc là tại sao?

Sau này cô thấy con ngựa trâu sinh người Nick nhỏ muốn cho hần bú sữa, người Nick trưởng thành ở một bên liền đánh bay người Nick nhỏ ra xa. Cô đoán có thể là ban đầu, giống cái bạn đời của người Nick sinh người Nick con bị người Nick con.

Người Nick sinh ra liền có thể ăn thịt, hàm răng của chúng khi sinh ra đã đủ dài. Thiên tính của giống cái chính là yêu con, bọn họ có thể đem bụng, nơi mềm mại nhất bày ra không chút phòng bị trước mặt con nhỏ, cho người Nick nhỏ bú sữa.

Giả thiết, nếu như người Nick đẻ người Nick vừa sinh ra ở chung với giống cái bạn đời rồi ra ngoài đi săn, trong sào huyết giống cái bạn đời cho người Nick vừa sinh bú sữa.

Bọn họ sẽ quỳ xuống, nằm xuống, bày bụng ra.

Như vậy, lúc này người Nick nhỏ sẽ làm thế nào? Bọn họ sẽ bú sữa mẹ? Hay là dùng răng bén nhọn xé rách bụng giống cái bạn đời, xem bọn nó là thức ăn ăn hết?

Tới đây, Dương Phàm lại nghĩ đến người Nick nhỏ kia, không nhận được cả người phát run.

Cô rất rõ, Nick sẽ không ‘ bú ’, môi của hần không thể mút để ăn canh được. Người Nick nhỏ dĩ nhiên cũng sẽ không mở môi bú lấy đầu vú của mẹ.

Điều này có thể giải thích tại sao người Nick trưởng thành không cho người Nick nhỏ vừa sinh tới gần giống cái bạn đời.

Nhưng cô tin một tộc như vậy chắc chắn sẽ không hoàn toàn vứt bỏ đời sau của bọn họ. Người Nick trưởng thành để người Nick nhỏ chạy đi có thể là vì bây giờ thức ăn đầy đủ, hơn nữa ở núi đá đen cô thấy người Nick trưởng thành không có địch ý với người Nick nhỏ.

Người Nick nhỏ mạo hiểm tiến vào lãnh địa của Nick có lẽ chỉ là ngoài ý muốn. Cô tới nơi này lâu như vậy đây là lần đầu tiên đụng phải người Nick khác chạy đến đời.

Có lẽ hần đuổi theo con mồi khác chạy vào, sau đó thấy cô. Cô nhìn thấy người Nick nhỏ liền không bỏ chạy, bởi vì cô biết mình và người Nick, cho dù là người vừa mới sinh ra , cô đều không chạy thoát khỏi bọn họ. Người Nick nhỏ nhất định coi cô là con mồi rất dễ bắt.

Ở núi đá đen cô đã thấy người Nick nhỏ đói bụng đến cỡ nào. Hắn không lập tức rời khỏi lãnh địa của Nick một là vì trước mắt Nick không có đây, hai là vì có thể hắn đã đói bụng đến mức không chịu nổi nữa rồi.

Sau khi Nick trở lại hắn muốn chạy lại không kịp nữa rồi.

Dương Phàm trải qua chuyện này liền hiểu, không có Nick bên người, cô chỉ là một bữa tiệc lớn trong mắt động vật ăn thịt mạnh hơn cô.

Trước kia cô tính rời khỏi Nick sống cuộc sống độc lập chưa bao giờ cân nhắc đến vấn đề này. Đầu tiên là vì cô cho rằng đứng đầu vòng tròn sinh vật ở mảnh đất này là người Nick, tiếp theo, cô ‘ tự nhận ’ mình có thể cùng người Nick chung sống hòa bình.

Nick không thương tổn cô, không phải sao? Cho nên cô căn bản không xem người Nick là dã thú ăn thịt mình! Trong tiềm thức của cô, cô vẫn coi bọn họ là động vật nguyên thủy có trí khôn nào đó giống như người nguyên thủy.

Chuyện người Nick nhỏ làm cho cô hiểu, thật ra thì mọi chuyện căn bản không phải như vậy.

Còn nữa, nếu như lần này Nick không chạy về kịp thì sao? Người Nick nhỏ thiếu chút nữa sẽ nhào lên xé nát cô!

Cô phải bảo vệ mình! Cô cần vũ khí!

Nick bảo vệ cô lâu như vậy làm cô sinh ra ảo giác rằng mình an toàn, không có nguy hiểm tính mạng, cho nên cô vẫn không cân nhắc đến chuyện vũ khí.

Mặt khác, từ khi vừa mới bắt đầu cô đã có một loại ý tưởng xám xịt: dù sao sức của cô ở thế giới này không đáng giá để nhắc tới, nguy hiểm nếu thật sự xuất hiện, cô cũng không phản kháng được, dứt khoát bỏ qua ý thức phản kháng.

Dương Phàm cắn răng, ra sức mài khúc xương trâu trăn rộng trong tay.

Bây giờ cô không giống trước kia!

Cô không muốn chết, cô cũng không tiêu cực buông tha sinh mạng! Lúc này mọi ý nghĩ kia đều biến mất, coi như không thể quay về thế giới văn minh được nữa cô cũng sẽ không để cho mình dễ dàng chết tại thế giới này!

Trước mặt là hai mươi mấy khúc xương sườn, đầu của con mồi cô và Nick ăn còn dư lại, cái đầu này là gần đây .

Cô muốn làm một cây cung, xương sườn trời sinh đã có độ cong, cũng không khác cây cung cô muốn làm là mấy. Cô tính dùng cây xương này thí nghiệm trước xem có dùng được hay không đã mới đi tìm tài liệu khác.

Hơn nữa cô cũng không biết dùng gỗ làm cung.

Dây cung cô vẫn dùng sợi da chuột đất thử trước đã.

Cô không biết dây cung phải làm bằng cái gì, chỉ có thể dựa theo ấn tượng đoán nó phải co giãn được, cũng không dễ đứt. Nhưng rất đáng tiếc là bây giờ tài liệu cô tìm được chỉ có hạn, da chuột đất là tài liệu cô dùng nhiều nhất.

Còn lại chính là tên.

Về đầu mũi tên cô đã sớm nghĩ ra, chính lông của Nick. Đây là thứ cứng nhất cô có thể tìm được trước mắt, hơn nữa nếu muốn làm rách lớp lông bảo vệ của người Nick, vậy cũng chỉ có thể là lông của bọn hắn.

Dương Phàm nhìn lông, lúc thu gom chúng cô còn không biết có thể dùng vào việc gì, nhưng bây giờ cô lại có cảm giác rất buồn cười.

Nếu như Nick biết cô thu gom lông của hắn để tổn thương đồng loại của hắn, không biết hắn có suy nghĩ gì?

Loại vũ khí này cũng có thể áp dụng cho hắn.

Cô cảm thấy cô đã mở ra cánh cửa khác sát hại người Nick.

Lúc cầm cung lên tâm tình Dương Phàm vẫn rất trầm trọng, không giống những phát minh trước đây khiến cô thỏa mãn, nhẹ nhõm, vui vẻ. Quần áo, túi nước, cái bàn đá bên cạnh hang đá, nôi đá, tất cả đều có thể làm cho cuộc sống của cô ở thế giới này tốt hơn cũng từng làm cô cảm thấy mình rất tuyệt, rất tốt.

Lần này không giống.

Coi như lần trước cô dạy người Nick dùng đá công kích chim đại sí cô cũng cảm thấy mình làm đúng.

Cô nghĩ đây có lẽ là vì lúc ấy cô không có ý định muốn giết chim đại sí, dùng đá công kích là thủ đoạn, nhưng không phải vũ khí.

Làm mũi tên không quá thuận lợi.

Xương sườn làm cung luôn phải dùng nhiều sức, sợi da chuột đất làm dây cung cũng thiếu lực đàn hồi, mũi tên bay thẳng không được. Cô chỉnh lông vũ dưới đuôi mũi tên rất nhiều lần, có phải nên có độ nghiêng hay không? Cần đặt lông vũ ở vị trí nào trên thân mũi tên? Đợi chút.

Nếu như không có lực để bắn thì tên không thể bay nhanh được, cho nên cô phải điều chỉnh dây cung trước, gia tăng thêm lực kéo và lực bắn.

Nếu tên có thể cắm sâu vào thân thể kẻ địch thì đầu mũi tên sẽ bị rơi ra nên cô phải cột chặt lông và cán tên lại.

Cây cung gãy một cây lại một cây, cô đổi rất nhiều tài liệu, từ nhánh cây đến xương động vật.

Cô luôn luyện tập lúc Nick không có ở đây, bởi vì lúc gặp mặt hắn cô sẽ không tránh được cảm thấy có lỗi với hắn. Lúc cô bắt đầu làm cung tên liền không nhận được nghĩ đến chuyện vũ khí này có thể có một ngày sẽ dùng để đối phó hắn.

Lý trí nói cho cô biết làm vậy là đúng. Cô cần vũ khí để phòng bị Nick, dù sao hắn cũng là dã thú không thể hiểu người, không ai có thể bảo đảm hắn sẽ vĩnh viễn bảo vệ cô, vĩnh viễn không công kích cô, không xem cô là thức ăn.

Trên mặt cảm tình cô lại không thể tiếp nhận. Trừ cô đối với Nick áy náy, còn có việc tổn thương khiến cô biết đây là đúng.

Cô cần vũ khí.

Mặc kệ đối tượng là người Nick khác, dã thú, hay là bản thân Nick.

Đến lúc đó cô cũng phải có năng lực bảo hộ mình.

Dương Phàm kéo căng dây cung, tên trong tay vèo một tiếng bắn ra!

Lông Nick làm đầu mũi tên cắm thật sâu vào thân cây caramell!

31. Chương 31

Dương Phàm phát hiện cô không còn suốt ngày đi theo Nick nữa.

Trước kia mỗi ngày cô làm gì đều liên quan tới Nick. Hắn đi săn, cô ở trên sườn núi vẽ bích họa, thu xếp lại thức ăn, làm quần áo, chờ hắn trở về. Cô cứ nhắm mắt theo đuôi đi theo hắn.

Cô hoàn toàn phụ thuộc vào Nick.

Nếu như nói vẽ bích họa để ký thác tình cảm, tìm được ý nghĩa cuộc sống, vậy thì thật ra lúc vẽ tranh trên tường cô căn bản không biết tại sao mình còn sống.

Tương lai mù mờ ngõ ngàng chỉ là một mảnh trống không.

Nhưng lúc cô bắt đầu làm vũ khí, lần đầu tiên cô muốn nắm giữ sinh mạng trong tay mình thì trước mắt đột nhiên xuất hiện phong cảnh mới.

Cô nên sớm làm như vậy!

Mặc dù trước kia cô nghĩ tới cuộc sống không có Nick, nhưng giả thiết khi ấy là cô rời khỏi hắn, cho nên phải tự mình tìm thức ăn, xây sào huyết, bảo vệ mình.

Thật ra thì coi như không rời khỏi hắn, cô cũng nên tìm thức ăn, xây sào huyết, bảo vệ mình!

Không biết từ lúc nào bắt đầu, cô đã cho phép mình chỉ có thể dựa vào Nick, cô bắt mình tin rằng rời khỏi Nick chỉ có một con đường chết!

Nhìn xem, cô có rất nhiều lý do. Thế giới này rất nguy hiểm, cô chạy không nhanh, trèo không cao, móng vuốt và hàm răng đều vô dụng. Thế giới này quá xa lạ! Mùa đông nơi này quá dài!

Cho nên, cô chỉ có thể đi theo Nick, đúng không?

Có Nick, cô còn cần làm cái gì? Có hắn thì có thức ăn, không sợ nguy hiểm. Cô chỉ cần đi theo hắn, cái gì cũng có.

Cho nên cái gì cô cũng không làm.

Sau đó cô dần dần tách ra khỏi Nick, cô sẽ tự mình đi vào rừng.

Trong rừng khắp nơi đều là bẫy.

Dương Phàm tới nơi này để luyện tập. Chỉ có vũ khí còn chưa đủ, trước khi sử dụng vũ khí cô cần phải trở nên mạnh mẽ.

Vì rèn luyện nhân lực cùng năng lực phản ứng, cô tay không bắt gà rừng, chuột núi, chuột núi đuôi to cùng vài động vật nhỏ khác. Lúc bắt đầu, coi như gà rừng có đứng cách cô một mét cô cũng không nhìn thấy, đến lúc này cô đã có thể lặng lẽ núp sau bọn chúng một bước, sau đó bắt chúng!

Cô cùng Nick chạy từ đồi vào rừng, không còn bắt hắn công, mà là đi theo phía sau hắn. Lúc bắt đầu hắn lập tức chạy không thấy bóng, đợi cô cố gắng hết sức đuổi theo mới phát hiện hắn đứng ở phía trước đợi cô. Sau này cô càng lúc càng nhanh, mặc dù không thể chạy nhanh như hắn nhưng cô không còn để hắn đợi nữa. Bởi vì cô có thể đi theo dấu vết hắn để lại tìm được hắn.

Vết thương trên người cô càng ngày càng nhiều, hai tay, hai chân, toàn thân cao thấp. Ngắn ngủn mấy tháng, cô bị thương còn nhiều hơn một năm trong quá khứ. Nhưng những vết thương này đối lấy việc bắt được động vật các loại, làm các loại dụng cụ bằng đá đã làm cô thấy thỏa mãn!

Trước kia cô chỉ ngồi ở đó, trước mắt chỉ có thế giới lớn bằng bàn tay. Thế giới này Nick là trung tâm, cô chỉ quay xung quanh hắn, mất đi tay chân còn tự vui mừng.

Cô vẫn có thể tiếp tục cùng Nick ở chung một chỗ, không phải vì sinh tồn, mà là do chính cô lựa chọn. Nếu như có địch, cô sẽ không giống trước kia chỉ dựa vào sự bảo vệ của hắn. Cô cũng có thể giúp hắn, nếu hắn gặp nguy hiểm, cô cũng có thể cứu hắn, chứ không phải chỉ núp bên cạnh bó tay hết cách.

Dương Phàm thích mình bây giờ hơn.

Bây giờ cô cùng Nick đi săn thú, mặc dù hắn còn muốn công cô, nhưng cô kiên trì tự mình đi. Có hắn ở bên cạnh bảo vệ cô cũng không cần lo lắng nguy hiểm, cô phải dựa vào cơ hội này để cố gắng rèn luyện mình thêm.

Thời gian dài, cô cùng Nick đã có sự ăn ý. Bọn họ thường bao vây con mồi từ hai phía, ở trong rừng cô linh hoạt hơn hắn. Thân hình Nick quá lớn, vào chỗ cây cối dày đặc thì hắn khó tránh khỏi bó tay bó chân, lúc này tác dụng của cô rất lớn. Cho nên lúc vào trong rừng săn thú đều là Nick phụ trách đuổi con mồi chạy tới chỗ cô, cô sẽ động thủ.

Ở trên thảo nguyên thì ngược lại, cô dùng tên bức con mồi đến chỗ của hắn.

Hai người liên thủ săn thú, mỗi ngày đều cùng nhau kéo con mồi về nhà, có lúc sẽ là một con trâu trán rộng, đủ cho bọn họ ăn mấy ngày. Cô ăn không hết thịt nướng sẽ phơi nó thành thịt khô, giắt trên kệ bên ngoài hang đá.

Cô có thể nghe được tiếng động đằng xa, có thể phân biệt được là tiếng của con vật nào, nhớ một số thói quen sống của động vật, bố trí bẫy ở những chỗ đó, tỷ lệ thành công cao hơn.

Cô cũng cùng Nick cùng nhau thị sát lãnh địa của hắc, bây giờ cô có thể cùng hắc tự dùng hai chân chạy quanh một vòng rồi trở lại trên sườn núi.

Mùa đông lại tới, bọn họ bắt đầu chuẩn bị di chuyển. Lần này cô chuẩn bị kỹ càng hơn trước, áo lông dày, áo choàng, mũ lông, gối đầu, túi nước, túi da mang đầy đủ khoai tây khô.

Cô bắt một con trâu trán rộng trưởng thành, nhốt bên hang đá nuôi đã hơn hai tháng, cũng đã quen hơi thở của Nick, mặc dù thả ra ngoài nó vẫn sẽ chạy trốn, nhưng cô cũng dạy Nick học cách bắt nó lại.

Loại động vật hoang dã này đã sớm quen đi cả ngày lẫn đêm, có nó cô có thể mang nhiều đồ hơn.

Lúc Nick lần nữa đẩy tảng đá khổng lồ, nhà của bọn họ xuống sườn núi xong, bọn họ lên đường.

Bởi vì phải chạy tới núi đá đen, thời gian rất quan trọng, cho nên lần này cô để cho Nick công, trâu trán rộng để hắc dắt chạy theo bọn họ.

Thức ăn cô mang theo dần dần cũng ăn xong, hành lý trên lưng trâu trán rộng càng ngày càng ít, sau đó cô đem toàn bộ túi da làm thành túi đựng nước. Trước khi tuyết rơi, gần núi đá đen không có nước sạch, cô còn nhớ rõ lần trước đã uống nước mang theo vị khó chịu như thế nào.

Nick đi trên đường đã thay lông xong, cô nhặt hết bộ lông kia lại.

Đến núi đá đen, mặc dù địa thế hiểm trở, nhưng Dương Phàm vẫn muốn dựa vào chính năng lực của mình thử xem có thể leo lên hay không. Trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn luyện trèo cây, so với trước kia thì linh hoạt hơn nhiều.

Cô trèo phía trước, Nick trèo phía sau, khi hắc trèo đến trước mặt cô sẽ dùng cái đuôi giúp cô trèo nhanh một chút, trâu trán rộng đầu kia từ lúc bọn họ leo lên núi liền muốn chạy trốn. Có vẻ hắc nhớ điều cô dạy, nắm chặt sợi dây cột con trâu trán rộng kia, kết quả kéo con trâu trán rộng tới trước mặt.

Lần này cô có thể dựa vào năng lực của mình để trèo, Nick có thể làm việc khác, ví như thỉnh thoảng hắc có thể rời đi một lát bắt hai con mồi về. Trên núi đá đen có một vài động vật nhỏ, hướng chi bây giờ mùa đông đang đến, rất nhiều động vật cũng chạy đến nơi đây.

Nick có lúc sẽ chuyển hướng, cuối cùng mang cô tìm được sơn động người Nick sẽ trú qua mùa đông. Năm nay bọn họ tới khá sớm, từ cửa động có thể thấy bây giờ bọn họ mới bắt đầu săn con mồi dự trữ.

Trong sơn động chỉ tụ tập hơn một trăm người Nick, chỉ có sáu động vật, đều là giống cái bạn đời của người Nick. Cộng thêm Dương Phàm cùng con trâu trán rộng mới là tám. Ban đầu cô bắt con trâu trán rộng này định chờ đến núi đá đen liền xem nó là thức ăn, bây giờ cô lại có chút không nỡ.

Con trâu này mặc dù vẫn muốn chạy trốn, nhưng cũng không dám phản kháng Nick, cô mang lông hắc trên người nên nó cũng không dám phản kháng cô. Nó đi bộ rất tốt, đặc biệt là nó có thể giúp cô mang rất nhiều thứ.

Năm nay Dương Phàm đào một cái động đựng thức ăn trước. Nick cùng bọn họ giống như năm ngoái dùng khoai tây dự bắt chuột đất. Xế chiều mỗi ngày sau khi kết thúc săn thú, hắc lại mang khoai tây về lưng chừng núi cho cô. Sau đó cô lại dùng con trâu kia vận chuyển vào trong sơn động.

Cô còn làm hai hang chứa nước khổng lồ, dùng mấy ngày mang nước dưới chân núi lên hang nước, về sau chỉ cần cách mấy ngày bổ sung nước một lần là được.

Cô làm một cái ổ đơn giản trong góc sơn động, đem da lông động vật người Nick ăn còn dư lại dùng đá cùng đất chà xát sạch sẽ rồi trải trên mặt đất.

Người Nick đang chuẩn bị cho mùa đông, cô cũng vậy.

32. Chương 32

Dương Phàm từ phía trên nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống, đi vào sơn động.

Túi da trên eo cô chứa 5, 6 quả trứng lớn như trứng gà màu nâu xám, đây là thu hoạch hôm nay của cô. Một lát nữa Nick cùng bọn họ cũng đi săn thú trở về.

Lần trước tới núi đá đen, cô căn bản không dám đi ra ngoài nhìn ngọn núi này như thế nào. Năm nay trở lại, cô không muốn giống năm ngoái chỉ đợi ở trong sơn động như vậy. Cho nên mỗi ngày lúc Nick ra ngoài đi săn, cô sẽ đi lại xung quanh sơn động một chút. Bằng bản lĩnh của cô bây giờ, coi như không có Nick, leo núi vẫn không là vấn đề.

Núi đá đen phần lớn đều là nham thạch màu đen, loại nham thạch này có tính chất gì đó, mặt cắt của nó bóng loáng, lẳng giắc bén nhọn, giống như do rìu đao khắc ra, đặc biệt không dễ leo trèo. Đối với người Nick mà nói này dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng đối với cô mà nói thì không giống.

Dương Phàm không có ý định tìm thức ăn hay động vật gì ở ngọn núi này. Bây giờ cô đã có hứng thú với chuyện này, đừng phải liên bất, không gặp thì thôi.

Cô muốn trèo lên nơi cao hơn để nhìn xem bên kia ngọn núi này như thế nào một chút.

Những ngày này, động vật bò lên núi rất nhiều. Người Nick săn thú cũng không cần chạy xuống dưới chân núi, mặc dù xuống núi so với lên núi tốn ít thời gian và sức lực hơn.

Mấy ngày nay Dương Phàm vẫn ở chỗ cao nhìn, phát hiện trừ động vật bốn vó như trâu trăn rộng, ngựa trâu, động vật như khỉ cùng chuột đất đều bò lên chỗ cao. Bọn họ không giống người Nick bò đến giữa sườn núi rồi đào động ở lại, mà là bò dọc theo lưng núi đi về phía sau.

Cô bò cao hơn nữa, bò lên một chút đều có thể nhìn phong cảnh đằng xa hơn một chút.

Núi đá đen mới nhìn giống như lưng núi đột nhiên trời lên khỏi mặt đất, từ xa tới gần, càng ngày càng cao sừng sững. Hai bên núi không có rừng, từ trên nhìn xuống chỉ có một mảnh bụi mịt mờ, cô chỉ có thể đoán bên kia có khi đất bằng chiếm đa số.

Những động vật kia bay qua núi đá đen, có thể là trú đông sau lưng núi. Cô không xem được quan cảnh sau lưng núi, nhưng mùa đông trước tuyết tan có thể là chảy phần nhiều về mặt bên này, mặt kia nước chảy xuống rất ít, cho nên những động vật kia mới có thể trốn ở bên kia.

Vậy tại sao người Nick không sang bên kia?

Động vật chỉ rời nơi mình sống khi thức ăn không đủ, cô ở chỗ này gặp qua mấy trăm người Nick có thể từ khi sinh ra, lớn lên đều ở bên núi đá đen này. Nơi này có đầy đủ thức ăn, không có thiên địch, bọn họ không cần chạy đến bên kia.

Bọn họ cùng động vật giống nhau, không giống cô thích ‘ thăm dò ’ thế giới chưa biết này.

Dương Phàm tự giễu, cô ‘ thăm dò ’ cũng không phải là tự nguyện.

Trong sơn động bây giờ đã tụ tập hơn hai trăm người Nick, năm ngoái cô cẩn thận đếm qua nhân số người Nick trú đông. Năm nay nhân số ít như vậy, hoặc là đột nhiên toát ra một thiên địch, loại khả năng này rất nhỏ.

Hoặc là, thật ra thì người Nick không phải đều tụ tập toàn bộ vào một sơn động, cùng nhau trú qua mùa đông.

Cô cảm thấy về sau có khả năng lớn hơn.

Vào mùa đông, bọn họ có thói quen đến núi đá đen trú đông, tạm thời tụ tập cùng nhau, đem con thú săn được chia sẻ cho nhau, cùng nhau chống đỡ ngoại địch.

Nhưng bọn họ sẽ không tính toán số lượng người trong tộc, sẽ không cưỡng cầu từng người đến nơi này.

Điều này có nghĩa là rất có thể người Nick sẽ phân tán ra nhiều nơi trú đông, không phải chạy đến một cái sơn động.

Trong sơn động trừ người Nick còn có 16 con vật, chưa tính Dương Phàm cùng con trâu của cô. Người Nick không có quá nhiều lựa chọn về giống cái bạn đời, trừ con ngựa trâu năm ngoái cô thấy, còn có trâu trán rộng giống con trâu của cô cùng khi.

Động vật bốn vó chiếm đa số.

Có một loại động vật bốn vó trên trán có bốn cái sừng nhỏ, to giống con bò, cái đầu giống con dê. Cô gọi nó là dê nhiều sừng.

Còn có một con lỗ tai dài đứng đứng, nó mà rũ lỗ tai xuống thì cô căn bản không nhìn ra nó có chỗ nào khác với con ngựa trâu, nhưng lúc dựng tai lên lại rất giống lừa. Cô gọi nó là con lừa tai dài.

Những loài động vật bất đồng chủng tộc này ở cùng nhau trong sơn động chưa bao giờ đánh nhau. Bọn chúng hoặc nằm hoặc đứng chung một chỗ, mỗi ngày chỉ chờ người Nick đem thức ăn về cho chúng.

Cô phát hiện thật ra thì người Nick không có ai canh giữ xem những con vật này có bỏ đi hay không, lần trước cô cũng không chú ý tới điều này. Bây giờ cô có thể thấy những con vật đó thường xuyên ra ngoài, hoặc là tản bộ, hoặc là chạy tới chạy lui trên núi, tìm một ít cỏ chưa bị ố vàng để ăn. Bọn chúng sẽ trực tiếp bài tiết ở bên ngoài.

Sau khi người Nick trở lại trước tiên sẽ mang bọn chúng về sơn động, cô cảm thấy cái này giống như Nick đi tìm cô vậy.

Sơn động này mới đào, bây giờ cô biết bọn họ sẽ không quay lại sơn động năm ngoái, mà là năm nào cũng đào hang mới. Giống như hàng năm Nick moi rỗng những tảng đá khác nhau làm ổ.

Bây giờ người Nick làm những chuyện giống như năm ngoái cô thấy. Mỗi ngày một nửa người Nick đi ra ngoài săn thú, một nửa ở lại đào sơn động xuống sâu hơn. Đá đào được cũng chất đồng thành tường đá ngoài cửa sơn động, ngăn cách thức ăn và cửa động.

Cô trở lại sơn động không bao lâu thì Nick cùng bọn họ cũng về tới.

Nhìn nhiều người Nick tụ chung một chỗ như vậy, cô đã có thể phân biệt rõ tuổi của bọn họ rồi.

Giống như Nick, người Nick có bộ lông màu sắc sậm chiếm hai phần ba, còn lại là lông còn có chút phát xanh, trẻ hơn so với Nick.

Vóc dáng Nick không phải cao nhất, hình thể cũng không phải là lớn nhất, nhưng cô cảm thấy dáng dấp hần lại cân xứng nhất nơi này. Hình thể lớn chỉ càng nặng nề, quá cao đương nhiên sẽ không linh hoạt. Còn có cái đuôi cùng tỷ lệ thân thể..., tóm lại, cô cảm thấy Nick là người được nhất trong đám người Nick. Coi như chen chúc trong nhiều người Nick giống nhau như vậy, cô vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra hần.

Bọn họ cùng nhau ăn cơm, bởi vì một lát nữa trời sẽ tối, cho nên hần không đi săn thú nữa. Sau khi cơm nước xong, nhân dịp trời còn chưa tối, cô kéo hần đi ra ngoài.

“Nick, chúng ta thi xem ai trèo đến đó trước nhé.” Cô tùy tiện chỉ một chỗ nói với hần, sau đó leo lên trước.

Nick đuổi theo rất nhanh.

So với cô, hần trèo nhanh hơn nhiều, đây chỉ là trò chơi giữa bọn họ. Cho nên lúc hần trèo lên luôn lấy đuôi rũ xuống xung quanh trêu chọc cô. Cô cũng sẽ bắt lấy cái đuôi hần mượn lực trèo lên nhanh một chút.

Thật ra thì cái đuôi của hần có thể hoàn toàn chịu được trọng lượng của cô, dù cho cô có ngồi lên đuôi của hần để hần công lên thì đối với hần mà nói cũng không vấn đề gì.

Cuối cùng cô dứt khoát coi hần như một ngọn núi trèo lên. Nắm lấy cái đuôi của hần rồi giẫm lên đùi hần, trèo lên lưng của hần. Hần công cô trèo đến chỗ cô chỉ rồi dùng móng vuốt nhọn cắm thật sâu vào nham thạch, treo giữa không trung nhìn phong cảnh xung quanh.

Sắc trời đang từ từ tối dần, bầu trời là một màu trắng ảm đạm.

Dương Phàm nằm trên lưng Nick, lần đầu tiên ở hơi cao như vậy thường thức hoàng hôn.

Trời tối rất nhanh, chung quanh tối đen như mực, nhiệt độ cũng thấp xuống. Nick công cô xuống, trở vào sơn động, từ bên ngoài đi vào mới cảm thấy khoảng không trong sơn động đen kịt hơn bên ngoài.

Trong sơn động tối đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có thể nghe thấy không ít tiếng hô hấp chung quanh.

Nick đặt cô xuống đất, cô đưa tay sờ, phía dưới chính là da cô đã trải tốt. Cô cởi áo lông dày trên người ra, chỉ còn lại một lớp bên trong. Tấm áo choàng lông này cô làm chần để đắp.

Cô cuộn người thành một cái kén, nằm nghiêng trên đệm da, cảm thấy Nick rất nhanh cũng nằm xuống bên cạnh cô. Mỗi lần hần đều nằm nghiêng, che chở cô ở bên trong.

Chờ hần nằm xuống rồi, cô xông qua chỗ hần, cả người núp trong ngực hần.

Chỉ có lúc này, cô mới có thể cảm thấy cô cần Nick bao nhiêu. Mỗi khi trời tối, chỉ nằm bên cạnh hần cô mới có cảm giác an toàn, mới có thể yên tâm ngủ.

Phía dưới truyền đến hơi ấm, một lát sau tay chân cũng được hong ấm.

Lông trên người Nick vừa lạnh lại vừa cứng, lồng ngực của hần giống như một khối đá lớn, tuyệt không ấm áp mềm mại. Nhưng mà cô lại cảm thấy an toàn.

Cô lật tới lật lui trong ngực hần, cuối cùng tìm được một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại.

Ở chỗ này, tối như vậy, khi ngủ phải luôn cảnh giác.

Xung quanh có thể nghe được tiếng phì phò của những con vật kia, còn có tiếng bọn chúng đứng lên đi lại. Tiếng chân chạm mặt đất vang lên thanh thúy.

Trên đầu cô, Nick phát ra tiếng grừ grừ, giống như tạo ra một tiếng vang bên tai cô.

Tay của cô sờ tới sờ lui bộ lông lạnh lạnh của hần, cuối cùng bắt lấy một cánh tay của hần kéo vào ngực làm gối ôm. Trên tay của hần có móng vuốt bén nhọn, nhưng bây giờ một chút lực uy hiếp cũng không có, coi như cô có đặt tay hần dưới đầu làm gối cũng không sao.

Trong tiếng grừ grừ của hần, cô ngủ thiếp đi.

33. Chương 33

Mùa đông tới rồi.

Núi đá đen bị băng tuyết bao phủ, bên ngoài sơn động băng kết dày chừng nửa mét. Bầu trời mờ mờ, vẫn không thấy được mặt trời. Năm ngoái lúc này cô vẫn núp trong sơn động, cho đến khi gió tuyết ngừng mới dám ra ngoài nhìn một chút. Bây giờ nhìn lại cho đến mấy ngày trước đó, có thể tuyết sẽ vẫn rơi.

Nick mùa đông cũng sẽ sợ lạnh, đây là điều Dương Phàm mới vừa phát hiện. Bởi vì có một ngày hần hất xì liên tục!

Cô theo bản năng sờ sờ trán của hần, chỉ là lông chỗ đó một chút cũng không nóng, còn lạnh như băng. Hơn nữa hần hất xì xong vẫn tiếp tục ăn thịt nướng, tuyệt không giống như bị ngã bệnh, cho nên vừa rồi có lẽ chỉ là tóc hần không cẩn thận bay vào lỗ mũi thôi.

Nhưng cơm nước xong, hần hất xì tổng cộng ba lần, mỗi lần đều là một chuỗi dài.

“Nick, em nghĩ anh bị bệnh thật rồi.” Cô xác định, nhưng làm sao để có thể trị liệu, một chút đầu mối cô cũng không có. Cho tới bây giờ cô vẫn cho rằng cảm chỉ cần uống thuốc cảm, nhưng nơi này không có viên thuốc màu lam đó.

Nick có lẽ cảm thấy nóng, sau khi cơm nước xong hắn lại chạy ra ngoài sơn động. Cô lo lắng đi theo, phát hiện hắn đem tuyết ở ngoài nhét vào miệng, có lẽ đây là cách hắn giảm nhiệt độ.

Sau đó lại vào trong sơn động, hắn đào một cái hố vùi mình xuống. Nhìn hắn co lại thành một quả trứng run lấy bầy, cô đau lòng không biết làm sao giúp hắn.

Cô đem đệm da lông cùng áo choàng của cô đắp lên người hắn, cảm thấy chưa đủ, lại dắt con trâu của cô tới, ép nó nằm cạnh hắn giúp hắn giữ ấm. Con trâu đáng thương sợ tới mức phát run theo, cô chỉ có thể an ủi vỗ vỗ cổ của nó.

Nick nằm trong hố một lát lại đứng lên ra ngoài ăn tuyết, sau đó sẽ trở về nằm. Cô dùng áo da lấy rất nhiều tuyết sạch về đặt bên cạnh hắn, nhưng từng này còn lâu mới đủ.

Hắn dựa vào bản năng giữ nhiệt độ cùng hạ nhiệt, nhưng hắn cần thuốc.

Dương Phàm không biết thuốc gì có thể trị sốt cảm mạo, lần trước cô tốt lên hoàn toàn là nhờ tự bản thân mình.

Cô vẫn ở bên cạnh Nick, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô thật vô dụng, cô luôn cảm thấy mình thông minh, cô biết nhiều kiến thức hiện đại như vậy. Nhưng những thứ cô học được thật ra chỉ có thể sử dụng ở hiện đại. Rồi đi thế giới văn minh, cái gì cô cũng không làm được.

Cô muốn Nick dễ chịu hơn một chút, hắn vẫn luôn lạnh run. Cô nhẹ nhàng vuốt ve cổ, ngực, toàn thân hắn, không ngừng hôn lên mặt hắn, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn kêu tên hắn.

Hắn vẫn luôn phát ra tiếng grừ grừ trong cổ họng.

Cô nghe thấy mà lòng càng thêm khó chịu, không nhịn được nằm úp sấp trên người hắn, ôm hắn thật chặt, nói: “Nick, em ở đây, em giúp anh.”

Hắn grừ grừ càng lớn.

Cô biết cô vuốt ve làm cho hắn cảm thấy tốt hơn một chút, mặc dù có thể không có ý nghĩa gì. Cô cũng phát hiện lỗ tai hắn nóng lên, có thể là nơi duy nhất trên người hắn thể hiện nhiệt độ.

Hắn qua một hồi sẽ phải ăn chút tuyết, cô nghĩ người hắn bây giờ chắc nóng đến khó chịu.

Tuyết trong túi da chóc lát liền từ từ tan ra, cô cứ lần lượt đi ra cửa sơn động lấy tuyết mới về cho hắn.

Đêm trôi qua khá dài, nửa đêm cô cảm thấy nhiệt độ lỗ tai hắn càng ngày càng cao, hắn có vẻ cũng càng ngày càng khó chịu. Cô mạo hiểm cho hắn ăn một chút lá bạc hà khô.

Khi hắn ngửi thấy mùi lá bạc hà, lập tức tích cực ăn hết lá bạc hà khô trên tay cô. Cô nghĩ thứ này nhất định hữu dụng! Cô đem hết lá bạc hà ra đút cho hắn.

Cô còn mang theo rau đắng, cô không biết nó có tác dụng hay không, hoặc là có chỗ nào xấu hay không. Cô chỉ biết cô ăn cái này không có vấn đề, hơn nữa rau đắng còn mang cho cô một loại cảm giác ‘ khỏe mạnh ’, có lợi.

Cô cảm thấy nó giống như thuốc, cũng có thể chỉ là tác dụng do cô nghĩ ra.

Suy nghĩ một chút, cô không dám đem rau đắng cho hắn ăn.

Nick sốt một đêm, cho đến sáng sớm, nhiệt độ lỗ tai của hắn mới từ từ khôi phục lại như thường. Cả đêm Dương Phàm không dám chớp mắt, mệt quá cũng chỉ nằm trên người hắn ngủ một lát.

Sau khi trời sáng, những người Nick khác không có đi ra ngoài, bên ngoài gió tuyết thổi ngược, lúc này bọn họ vẫn ở trong sơn động, chờ cho đến khi gió tuyết ngừng, thức ăn không đủ, bọn họ mới đi ra ngoài.

Hắn bò dậy muốn tới cửa sơn động thấy thức ăn để nướng, cô để hắn nghỉ ngơi, mình và những người Nick khác cùng đi lấy thức ăn.

Những người Nick kia lấy con mồi bị đông cứng ra ngoài rất dễ dàng, sau đó khiêng đến chỗ sâu trong sơn động. Sức cô không lớn như vậy, vì vậy vẫn ở phía sau. Chờ cho đến khi tất cả Người Nick đi rồi, con mồi đông cứng lần lượt bị kéo ra, cô mới đi qua dùng đá cạy một con chuột đất có vẻ nhiều mỡ một chút xuống.

Cô kéo chuột đất vào sâu trong sơn động, người Nick vì nướng chín thức ăn nên đào cái hố rất to. Mặc dù không có lửa, nhưng địa nhiệt vẫn có thể nướng chín con mồi đông đá. Có lúc nhiệt độ quá cao, những con mồi kia sẽ bốc cháy.

Dương Phàm chưa từng đi xuống đây, nhìn con mồi cũng biết nhiệt độ dưới đáy hố có bao nhiêu dọa người. Lòng bàn chân người Nick có lông nên không sợ, cô thì không. Nếu như cô đi xuống, kết quả chỉ có thể chịu chung số phận với con mồi, nướng chín triệt để từ trong ra ngoài.

Cô nghĩ cách đem con chuột đất kia đẩy tới chỗ gần hố nhất, trước hết để nó từ từ tan băng. Sau đó cô sẽ nhón chân chạy tới kéo nó về, dùng lông Nick làm cán dao cắt nó thành từng cục, đẩy trở về. Lặp lại mấy lần, chờ Người Nick chung quanh đều đem thức ăn về rất lâu rồi, cô cuối cùng mới làm xong ‘ cơm ’ ngày hôm nay.

Cô khiến Nick chết đói.

Dương Phàm có chút đưa đám. Hắn ngã bệnh, cô muốn chăm sóc hắn cho tốt, có lẽ tối hôm qua cho đến bây giờ, cô cũng chưa làm được gì cả.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất đem thịt đã nướng chín về, chồng chất trước mặt Nick.

Nhưng hắn không chịu ăn.

Cô dùng dao xương cắt nơi nhiều mỡ của chuột đất xuống đút tới bên miệng hắn. Hắn ăn những thứ kia, nhưng lại không nhìn phần thịt còn dư lại một cái nào.

Những khối thịt kia chừng hơn một trăm ký, nếu để cho mình cô ăn, mười ngày cũng ăn không hết.

Cô ăn một chút, giữ lại cho hắn một nửa, còn dư lại cô cắt thành miếng, chỉ cần phơi một ngày sẽ biến thành thịt khô. Cô lại đi lấy tuyết mới cho hắn, hắn vẫn tiếp tục nằm trong hố, lật qua lật lại sưởi ấm.

Cô cảm thấy tinh thần của hắn tốt hơn chút rồi, ngày hôm qua hắn không nhích tới nhích lui như vậy.

Con trâu trán rộng đầu kia chỉ dám vươn lưỡi liếm tuyết bị chảy thành nước trong áo da bên cạnh, không dám nhúc nhích.

Một ngày một đêm trôi qua gian nan. Dương Phàm không rời Nick nửa bước, cô không ngừng đưa tay thử nhiệt độ nơi lỗ tai hắn, luôn sợ nhiệt độ không giảm.

Ban ngày có chút ánh sáng, cô có thể nhìn thấy mắt hắn luôn nửa khép nửa mở, nhưng khi cô úp sấp trên người hắn, hắn sẽ mở mắt, nhìn cô, cái đuôi của hắn cũng sẽ không có hơi sức động hai cái.

Cô liền ôm đầu hắn nhẹ nói: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, em sẽ không đi đâu cả.” Cô giống như dỗ một đứa bé vỗ nhẹ lưng của hắn, sau đó hắn sẽ từ từ nhắm mắt lại, giống như ngủ thiếp đi.

Đến đêm hôm sau, cô vừa ngủ thiếp đi liền bị tiếng Nick ăn thứ gì đó đánh thức. Lúc ấy cô đang ngủ cùng con trâu của cô, con trâu trán rộng kia vẫn đang ngáy ngủ. Hắn dựa vào bên cạnh cô, cái đuôi quăn trên eo cô. Hắn đang nhai thịt cô để lại cho hắn.

Cô bò dậy sờ sờ lỗ tai hắn, nhiệt độ rốt cuộc cũng giảm.

Nick hết sốt, hắn sốt một ngày hai đêm. Nhưng về sau xác định không có để lại di chứng gì. Dương Phàm dưỡng thành thói quen, trong vòng vài ngày thỉnh thoảng cứ sờ lỗ tai của hắn, sợ hắn sốt lại.

Sau đó cứ luôn đi theo hắn, nhìn hắn đi đến cửa sơn động, cô cũng không yên lòng đi theo, sợ hắn còn muốn ăn tuyết, vậy thì chứng tỏ hắn vẫn phát sốt.

Nick không ăn nữa tuyết, hắn giống như hoàn toàn hồi phục rồi. Hoạt bát giống trước kia, dùng đuôi làm cầu bập bênh, hoặc là dùng đuôi nâng cô đứng lên chơi với cô.

Nhưng Dương Phàm vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Nick ngã bệnh làm cho cô sợ hết hồn. Cô không ngờ tới chuyện này, cho nên nhất thời có chút không thích ứng kịp. Nhưng cô cẩn thận nhớ lại mới phát hiện, thật ra thì ngay từ lúc Nick chăm sóc cô ngã bệnh, cô nên phát hiện. Hắn có thể chăm sóc cô ngã bệnh, lúc cô có kinh thì có thể tìm lá bạc hà cho cô, đây cũng là một loại thảo dược cầm máu hoặc là có thể trị viêm. Lúc cô phát sốt hắn còn biết dùng lá cây giữ ấm cho cô, điều này chứng tỏ hắn có kinh nghiệm.

Cô tỉnh lại, đi qua ôm Nick, nhìn vào mắt của hắn nói: “Thật xin lỗi.” Cô vẫn luôn xem hắn là siêu nhân.

“Anh là Nick, cũng sẽ bị bệnh, sẽ kén chọn, sẽ hắc xì.” Cô hôn lên mặt hắn một cái, hắn không đợi cô phản ứng đã hôn lại cô một cái.

Sau này cô nhất định còn có thể phát hiện nhiều thứ có liên quan đến hắn hơn, cô cũng sẽ từ từ thay đổi ấn tượng của hắn trong đáy lòng.

Một Nick sống sờ sờ.

Hắn phát ra tiếng grừ grừ nhẹ nhàng trên đỉnh đầu cô.

34. Chương 34

Gió tuyết vẫn rất lớn, Dương Phàm không nhớ rõ năm ngoái có như vậy hay không, nhưng thời tiết này đã kéo một đoạn thời gian rất dài rồi.

Cô nhớ năm ngoái người Nick đợi đến sau này mới ra ngoài săn thú lại, hơn nữa khi đó con mồi dự trữ còn rất ít. Trước khi tuyết rơi cô đã trữ cho mình sáu động khoai tây khô, cho nên thức ăn người Nick có giảm bớt cũng không quá ảnh hưởng tới cô.

Nhưng Nick vẫn kiên trì chia sẻ thức ăn với cô, tới lúc đó, coi như thức ăn không đủ, hắn vẫn sẽ chia cho cô một nửa.

Cho nên nhìn gió tuyết ngoài sơn động, cô cũng bắt đầu lo lắng về thời tiết này.

Mấy ngày nay gió quá mạnh, cửa sơn động cũng nhanh bị tuyết lấp lại, người Nick chỉ có thể mỗi ngày đều đẩy tuyết ở cửa sơn động ra.

Dương Phàm vừa tắm xong, hai chân trần trụi, tóc vẫn còn nước rơi xuống.

Nick mới vừa bị bệnh, cô không muốn để hắn mạo hiểm đẩy tuyết chồng chất tại cửa động ra ngoài sơn động trong thời tiết gió tuyết này, cho nên cô bảo hắn đem tuyết vào trong sơn động. Hồ nước trữ nước kia bây giờ ngày nào cũng đổi một lần, hồ tắm hắn giúp cô đào cũng chất đầy tuyết, tuyết tan thành nước bị nhiệt đốt nóng, bây giờ ngày nào cô cũng có thể vui vẻ ngâm nước nóng.

Nick vẫn nằm trong cái hồ hắn đào để nằm lúc phát sốt. Cô đem da, đệm đặt ở bên trong, biến nó thành cái ổ thật thoải mái.

Cô cố ý đập lên đuôi của hắn đi trên người hắn, hắn liền cố ý hù dọa cô, chột rút đuôi lại. Cô đứng không vững té xuống, hắn liền bày ra cái bụng chỗ có lông mềm mại nhất, để cô rơi xuống trên người hắn.

Cô nhào vào trong ngực hắn thì cổ họng hắn lại phát ra tiếng grừ grừ vang dội, tựa như đang cười.

“Nick!” Cô híp mắt.

Tiếng grừ grừ trong cổ họng hắn càng lớn, cô ngồi trên bụng của hắn, nhẹ nhàng đập hắn hai cái. Cái đuôi to của hắn giống như gậy chọc mèo, đưa qua lại trước mắt cô. Cô không để ý, hắn liền đưa đến dưới mũi cô, cô một phát liền bắt được! Dùng sức sờ vạch đen nơi cái đuôi! Lúc này liền đến phiên hắn run run!

Nick giống như giật mình, sau đó vừa run vừa phát ra tiếng grừ grừ cầu xin tha thứ.

Cô âm hiểm cười hai tiếng, từ đỉnh đuôi hấn sờ dọc xuống gốc đuôi, coi như hấn có dấu cái đuôi dưới thân thì cô cũng có thể bắt được đỉnh đuôi hấn, tiếp tục vuốt chơi.

Cô đặc biệt thích hấn lúc này, không biết chuyện gì xảy ra, dù sao cô vẫn cảm thấy lúc Nick bị sờ vạch đen trên đuôi rất có lực hút, run run đáng yêu vô cùng.

Chờ hấn lấy lòng tiến tới gần hôn cô, cô mới bỏ qua cho hấn. Trước kia khi cô vuốt đuôi hấn chơi, có một lần hấn không cần dạy cũng biết tiến tới gần điên cuồng hôn cô. Cô đột nhiên thỏa mãn buông đuôi của hấn ra, kết quả sau này hấn liền học được.

Có lúc hấn hôn quá sớm, cô sẽ để hấn hôn nhiều hơn một chút mới buông cái đuôi của hấn ra.

Cô buông cái đuôi hấn ra rồi, hấn liền lật người ôm cô, cái đuôi lần nữa quấn thật chặt ngang hông cô. Cô biết thật ra hấn không ghét cô sờ đuôi của hấn, bởi vì mỗi lần cô buông ra hấn đều thật vui vẻ quấn lấy cô. Hấn để cho cô tựa thật chặt vào người hấn, không ngừng cọ cô, cái miệng của hấn ở cổ cô dùng sức ngửi tới ngửi lui, hô hấp lại vừa ngắn vừa vội.

Sau đó cả ngày bọn họ đều ở cùng nhau, coi như Nick đi tới cửa sơn động lấy thức ăn cũng sẽ công cô trên lưng. Hấn không để cô rời khỏi hấn dù chỉ một giây. Bình thường cô sẽ kiên trì tự mình hoạt động, nhưng lúc này cô cũng rất thích hấn kề cận cô như vậy.

Buổi tối lúc bọn họ ngủ, hấn sẽ ôm cô vào ngực, giống như giấu cô đi vậy.

Lông Nick vẫn không ngừng sinh trưởng, hấn thường mài rơi lông ở những nơi mọc dài. Trước kia cô đều nhìn hấn tự mài trên đất hoặc trên tảng đá, bây giờ cô cảm thấy mình có thể giúp hấn.

Lúc ở trong sơn động không có chuyện gì làm, cô sẽ ngồi trên người hấn, cầm đá giúp hấn mài lông. Hấn nghe theo sự chỉ huy của cô lật người, lùa lỗ bày ra tất cả trước mặt cô. Mặc dù nhìn hấn giống như quái thú, nhưng ở trong mắt cô, hấn lại dễ thương ngoan ngoãn giống như một con cún con.

Cô còn giúp hấn chải tóc. Ở trong sơn động thật sự không có nhiều chuyện để làm, cũng may cô có thể tìm việc làm trên người hấn. Chỉ cần chuyện có liên quan tới hấn, cô liền hào hứng bừng bừng, dù bỏ ra rất nhiều thời gian cũng không phiền.

Tóc của hấn không mềm dẻo giống tóc cô, cô cảm thấy nó giống như một loại lông màu trắng mọc dài. Sinh trưởng rồi tung trên đầu hấn, cô không có cách cắt tỉa nó, bởi vì nó rất dễ đứt. Nhưng cô biết loại lông này giữ ẩm rất tốt, Nick có ra ngoài sơn động đi lại trong thời tiết này cũng không có chuyện gì, coi như băng tuyết có đông cứng tóc lại cũng có thể phá băng rất đơn giản.

Nửa tháng sau, thời tiết vẫn rất xấu. Cửa sơn động mỗi ngày đều bị tuyết lấp lại, có lúc chỉ qua một đêm, người Nick phải bỏ cả nửa ngày mới có thể đem hết tuyết ở cửa động đẩy ra ngoài, dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng chờ một lát sau, cửa động lại bị tuyết lấp tiếp.

Dương Phàm đã xác định mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái, tuyết cũng lớn hơn so với năm ngoái. Năm ngoái cô không thấy tuyết lớn như vậy.

Để tránh cửa động bị lấp hoàn toàn, người Nick ban đêm cũng không thể nghỉ ngơi, chốc lát lại phải tới cửa động dọn dẹp tuyết. Nếu không qua một đêm, tuyết lại lấp đầy đông lạnh thành một tầng băng dày, vậy thì càng khó dọn dẹp hơn.

Trong sơn động địa nhiệt không giảm, thế nhưng những con vật kia luôn thích nằm sát lại chung một chỗ sưởi ấm. Lúc người Nick nuôi bọn chúng trở lại, muốn dắt bọn chúng ra, chỉ chốc lát bọn chúng lại tụ chung một chỗ sưởi ấm.

Người Nick bắt đầu đào sơn động sâu xuống, càng xuống địa nhiệt càng cao. Nhưng Dương Phàm rất lo bên trong sơn động địa thể quá thấp, nếu như có nước tràn vào, nước sẽ bị ứ trong sơn động không ra được, đến lúc đó có thể sẽ có vấn đề lớn hơn.

Nhưng cô không có cách ngăn cản bọn họ, Nick cũng nghe không hiểu lời của cô.

Bây giờ sơn động đã là một cái hố cạn khổng lồ, những con vật kia nằm ở nơi thấp nhất, những người Nick còn lại đều ở chung quanh bọn nó.

Dương Phàm vẫn ở chỗ cũ, cô cảm thấy nhiệt độ ở đây vừa đúng, dưới kia nhiệt độ quá cao, nóng quá khiến cô không thoải mái.

Nick cùng cô ở lại tại chỗ.

Thức ăn bắt đầu từ từ giảm bớt, người Nick xem ra đã có chút khấn trương rồi. Bọn họ đứng ở cửa sơn động nhìn ra bầu trời bên ngoài có vẻ muốn thử ra ngoài đi săn.

Cô đi theo Nick không rời, sợ hắn sẽ chạy đi đầu tiên. Gần đây lúc ăn cơm cô đã bắt đầu ăn rất ít thịt, bắt đầu để dành thịt cho hắn ăn, cô ăn khoai tây khô.

Nhìn hắn có vẻ giống năm ngoái, muốn ra ngoài tìm cho cô thức ăn mới mẻ.

Cô ngày đêm níu trên người hắn, một chút cũng không rời. Nếu không có cách dùng ngôn ngữ để hiểu nhau, cô chỉ có thể mặt dày một chút, dùng cách này ngăn hắn chạy ra ngoài sơn động.

Hai tháng sau, trời vẫn không trong. Bây giờ ban ngày và ban đêm cũng phân không rõ, bầu trời vĩnh viễn mờ mờ, gió tuyết không ngừng gào thét.

Thức ăn đã vơi một phần ba rồi.

Rốt cuộc, có người Nick mạo hiểm đi săn thú.

Lúc ấy Dương Phàm và Nick cách cửa sơn động không xa. Cô đem toàn bộ da đắp lên người, sau đó gắt gao bám trên lưng Nick. Thấy hai người Nick chui ra khỏi sơn động thì hắn có vẻ cũng muốn đi. Cô ở sau lưng dùng sức siết cổ của hắn lôi về phía sau, liều mạng biểu đạt ý ‘ không cho anh đi! ’.

Coi như sức của cô chẳng ăn nhằm gì với Nick nhưng mỗi lần cô đều thành công ngăn cản hắn.

Hai người Nick chui ra cửa sơn động trước đi không lâu lắm cũng trở lại, từng này thời gian bình thường không đủ cho bọn họ ra ngoài đi săn. Những người Nick khác vẫn vây quanh cửa động chờ bọn họ.

Sau khi bọn họ trở lại trên người đã đóng một lớp băng dày, quả thật giống như hai người tuyết.

Dương Phàm sợ hết hồn, nhìn hai người Nick dựng lông lên, nghe thấy tiếng vang keng két phát ra từ người bọn họ, sau đó bọn họ lại lăn mấy vòng trên mặt đất, phá tất cả băng ra.

Bọn họ mặc dù thoát nhìn không bị tổn thương do giá rét, nhưng người Nick cũng bỏ đi ý muốn ra ngoài. Cô vừa thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ ngày hôm sau người Nick lại chạy đến cửa sơn động!

Cô hiểu, bọn họ vẫn muốn ra ngoài đi săn, bởi vì thức ăn ngày càng giảm bớt. Trừ khi có thể nghĩ cách không ra khỏi sơn động vẫn tìm được nhiều thức ăn, nếu không bọn họ sớm muộn gì cũng có một ngày chạy ra ngoài. Cô cũng không thể ngăn Nick mãi.

Mười ngày sau, thức ăn xem ra chỉ còn lại một nửa, bây giờ mặc dù người Nick đã đổi thành hai hoặc ba ngày ăn cơm một lần, nhưng thức ăn vẫn càng ngày càng ít.

Rốt cuộc người Nick đã ra ngoài đi săn, lần đầu tiên đi ra ngoài chỉ có hai mươi mấy người, chưa được một phần mười tổng số. Nick cũng đi ra ngoài, hắn đi ra ngoài lúc Dương Phàm đang ngủ. Mặc dù lúc cô ngủ có ôm cái đuôi của hắn, nhưng hắn vẫn đi săn.

Trong khoảng thời gian này người Nick đều ăn hai ngày một bữa, cô liều mạng cho hắn ăn khoai tây khô thêm. Như vậy lúc săn thú hắn mới có đủ thể lực, đúng không?

Dương Phàm bắt an vòng tới vòng lui ở cửa sơn động, lạnh đến không chịu nổi mới vào trong động, một lát lại chạy ra. Thời gian trôi qua rất chậm, nhưng chờ những động vật kia đứng lên đi ra cửa hai lần rồi bọn họ vẫn chưa trở về. Cô bắt đầu tính có nên đi ra ngoài cửa sơn động nhìn xem thử không.

Cô dùng mền da trùm kín cả người, lại dùng lông Nick đục mấy cái lỗ trên lớp băng ở cửa sơn động, sau đó trèo lên trên đuôi đầu nhìn ra ngoài.

Lần đầu tiên, gió lạnh bén nhọn mang theo băng tuyết giống như dao quét lên mặt cô, ngay cả mắt cô cũng không mở ra liền rút người lại. Một lát sau, cô lại đi lên đi lần nữa, lần này cô lấy can đảm mở mắt, có thể nhìn thấy đầu xa đều là gió tuyết mờ tối, ngoài năm mét phía trước cô không nhìn thấy cái gì cả.

Cô rút về, trước tiên vuốt hết lớp băng dính trên mền da khi lộ ra bên ngoài thời gian ngắn, sau đó hít sâu mấy hơi, cảm thấy mặt cũng đông cứng rồi. Nhiệt độ bên ngoài chưa chắc đã thấp, nhưng gió mạnh mang theo tuyết tuyết không dễ chịu.

Cô trở về mặc hết toàn bộ quần áo, đem toàn bộ mền da trùm lên, lại chạy đến chỗ nướng thịt sâu trong sơn động lượm mấy khối đá nóng phồng tay, nhét vào trong bọc quần áo. Mặc dù nặng, nhưng cũng có thể giữ ấm.

Làm xong những chuyện này, cô liền leo ra sơn động. Thật ra thì trong thời gian ngắn như vậy cô căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, tất cả giống như không suy nghĩ liền làm. Coi như lý trí có kêu ca đôi ba câu, cô cũng bỏ qua.

Cô không phải là không tự lượng sức tìm chết, nhưng dù chỉ có một chút có thể, có lẽ Nick hoặc người Nick khác đang ở rất gần chỗ của cô? Ít nhất cô có thể lôi bọn họ vào sơn động. Gió tuyết lớn như vậy, bọn họ có thể sẽ lạc đường, cũng có thể ở một chỗ không nhúc nhích được. Cô không làm được chuyện gì khác, cũng chỉ có thể làm được vậy.

Núi đã bị đông lạnh, biến thành một ngọn núi tuyết.

Sau khi ra ngoài cô mới nhìn thấy cửa sơn động đã biến thành một cái động lỗm thật sâu vào trong, bên ngoài có vài mét băng dày cùng một tầng tuyết. Đến gần cửa động là băng, bên ngoài phủ lên trên là tuyết. Cô bò ra ngoài cũng chỉ có thể thận trọng từng bước một thử dò xét, tránh dẫm lên chỗ trơn trượt té xuống núi.

Nhưng băng tuyết đã đông lại rồi, vết cắt lúc sáng người Nick đi ra ngoài để lại đã đông lạnh hết, bây giờ một chút cũng không nhìn ra.

Cô cảm thấy cô có dùng sức nhảy ở chỗ này cũng sẽ không có chuyện gì.

Cô không dám rời khỏi cửa sơn động quá xa, vậy thì đến phiên cô không tìm được đường trở về rồi. Lúc thân thể cảm thấy không chịu được nữa, cô mới nhanh chóng trở về, thay tảng đá đã lạnh bằng tảng đá khác, sau đó lại ra ngoài.

Mấy lần sau cô dắt theo con trâu của cô, cột một đầu sợi dây vào thân nó, một đầu cột ngang hông cô. Như vậy thì càng an toàn.

Cô muốn trèo xuống chân núi một chút, trước khi chỗ này đông lạnh cô cũng hay xuống, nơi nào có đá trồi lên cô còn nhớ rõ. Dây da không dài, là dây trước cô dùng để học leo cây, bền thì đủ bền, nhưng mà quá ngắn. Cô chỉ trèo xuống dưới hai bước cũng không đủ, không thể làm gì khác là treo giữa không trung nhìn ra xung quanh.

Gió tuyết chỉ trong chốc lát liền phủ tuyết lên mặt cô, cô không thể không phủ tuyết trên mặt.

Lúc thân thể đạt tới cực hạn chịu đựng cô mới trở lại sơn động.

Thời tiết không có ác liệt như cô tưởng tượng lúc ở trong sơn động - dù cô đi ra ngoài một chút cũng có thể chết rét. Nhưng đi ra ngoài mới biết, thật ra thì không đáng sợ như vậy, cô cũng không dễ chết như vậy, thời gian dài thế cô vẫn còn sống tốt, không phải sao?

Toàn thân cô đều bị đông lạnh, có một tầng băng mỏng, thật may là toàn thân đều được phủ kín, chỉ có mặt đông cứng thôi. Cô phủ hết băng trên người, dùng sức chà xát mặt trong chốc lát, chà đến khi mặt nóng lên mới ngừng. Sau đó sẽ vào trong sơn động đổi tảng đá khác, lần này cô không vội chạy ra ngoài nữa, ôm tảng đá nóng hừng hực sưởi ấm trước đã.

Một lúc cô mới cảm thấy mình bình thường trở lại.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết rốt cuộc cô đi ra ngoài mấy lần, cuối cùng cô thấy người Nick trở lại! Mặc dù chỉ là một điểm đen nhỏ! Thế nhưng cách chạy, thậm chí cô có thể thấy được cái đuôi to kia!

Cô vội vàng trèo vào sơn động, dắt trâu của cô về. Đợi cô chạy về cửa sơn động đã thấy một người Nick đang lẩn lộn muốn phá lớp băng trên người, nhưng hấn đi ra ngoài quá lâu, lớp băng có thể đã đông cứng

rồi. Hấn phá không hết băng trên người, lăn lộn trên mặt đất cũng không được, liền đứng lên dùng sức đập vào vách núi.

Dương Phàm nhìn hấn đập giống như không muốn sống, đứng một lát, từ trên mặt đất lượm một khối đá bén nhọn, lấy can đảm đi qua nện vào người hấn.

Cô đập xong liền vội vàng ngồi xổm xuống, đây là điều cô học được từ Nick, đối với người Nick mà nói, cái gì đối với bọn hấn là cao đều có tính công kích, ngồi xổm xuống ít nhất bày tỏ ý định thần phục.

Người Nick đó không biết có phải là nhận ra cô là bạn đời của đồng loại hay không, dù thế nào đi nữa hấn cũng không nhắc cái đuôi trên mặt đất lên đánh cô.

Dương Phàm hiểu hành động của hấn có nghĩa là hấn sẽ không công kích cô, cho nên cô lại lượm một khối đá lớn, chọn một đầu bén nhọn đập xuống lưng người Nick đó. Mấy lần, lớp băng vốn đập vào vách núi, lăn lộn đã xuất hiện vết nứt rồi, cô dùng tảng đá bén nhọn dùng sức đập mấy lần, rốt cuộc đập ra được một vết xước.

Do vết xước ở ngoài, trên lớp băng xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Người Nick này lại tiếp tục đập vào vách núi, từ nơi bị nứt, lớp băng rốt cuộc cũng rơi xuống một ít, sau đó lớp băng xung quanh càng rơi càng nhiều.

Hấn tiếp tục đập, có thể cũng phát hiện ra công lao là do Dương Phàm ‘đập’, cho nên cố ý đem chỗ băng dày quay về phía cô.

Cô tiếp tục cầm đá đập, đập ra từng cái lỗ nhỏ. Hấn chờ cô đập xong rồi đập tiếp, lớp băng càng rơi càng nhanh. Chờ lớp băng trên người hấn rơi hết, cô cũng đã nhìn ra, người Nick này không phải Nick.

Nhưng Dương Phàm cũng không phải vì hấn có thể là Nick mới nguyện ý giúp. Cô muốn giúp tất cả những người có thể giúp, mặc kệ là người Nick nào. Chỉ cần người Nick này không coi cô là thức ăn ăn hết, cô đều nguyện ý giúp đỡ hấn.

35. Chương 35

Người Nick phá lớp băng trên người rồi liền vào trong sơn động, Dương Phàm nhìn hấn không tìm được con mồi, bàn tay trống không trở về. Hấn không lấy thức ăn nơi cửa động, có thể hôm nay hấn không định ăn cơm.

Năm ngoài cô đã phát hiện nếu người Nick không tìm được con mồi, bọn họ sẽ tiếp tục nhịn đói cho đến khi tìm được thức ăn mới thôi. Dù ở cửa sơn động còn thức ăn, bọn họ cũng không ăn.

Cô và hấn cùng nhau trở về, lấy tảng đá tiếp tục chờ những người Nick khác trở lại.

Có thể bởi vì hôm nay cô thật sự quá mệt mỏi? Cô vô thức ngủ thiếp đi, đợi cô tỉnh lại liền nghe được tiếng vang ở cửa sơn động. Cô vội vàng chạy tới, nơi đó đã tụ tập 6, 7 người Nick đi săn trở về.

Bọn họ cầm đá đập cho nhau, đập hết rồi sẽ lăn trên mặt đất, đập vào vách núi. Một nửa người đập, một nửa người cầm đá đập cho một nửa kia, sau đó sẽ đổi cho nhau. Có một người trên người không có băng, nhìn một cái cô liền đoán đó là người Nick cô đã giúp lúc nãy. Hấn nhìn thấy cô tới, lập tức lượm đá đưa cho cô.

Cô nhận lấy nhìn một chút, không có chỗ nhọn, cô ném đi lượm cục khác. Xem ra người Nick học được cách cầm đá đập, chỉ là không biết nên dùng tảng đá bén nhọn.

Cô vừa muốn tìm một người Nick để đập lại thấy có một người Nick cả người đều là băng đi về phía cô. Mặc dù bây giờ hấn nhìn như một người tuyết màu trắng, nhưng cô vẫn nhận ra hấn là Nick.

Mặt của hắn bị đông lạnh một nửa, nhìn ra được hắn cũng từng giống cô vuốt hết tuyết trên mặt xuống, chỉ là có thể tay của hắn quá bén nhọn, trên lỗ mũi bị xước vài đường, thật may là không có ra máu, chỉ là một ít lông bị đông lạnh hết.

Lông bọn họ vốn có thể dựng lên, như vậy lớp băng sẽ rớt ra. Mấy ngày trước người Nick đi ra ngoài đầu tiên chính là làm như vậy, nhưng giờ lớp băng trên người bọn họ quá dày, lông không dựng thẳng lên được, dùng sức mạnh quá có khi lớp lông cũng bị lột ra theo lớp băng luôn, cho nên chỉ có thể đem lớp băng đập cho nó rớt bớt mới được.

Nếu là Nick, cô cũng không cần dùng đá đập. Cô cầm tay hắn lên, để hắn mở móng vuốt ra, sau đó không phải đem lớp băng lột ra, mà là ghim vài cái lỗ lên đó. Móng vuốt hắn bén nhọn hơn đá nhiều, cô bắt lấy móng vuốt hắn dạy hắn hai lần là hắn biết nên làm gì.

Chờ hắn lấy băng nơi hai cánh tay, hai chân ra, sau lưng cùng cái đuôi liền không làm vậy được. Lớp băng đóng quá bền chắc, hắn không thể giống như trước kia nhẹ nhàng quay người, đặc biệt là cái đuôi sau lưng hắn, nơi đó lớp băng dày đến nỗi nhìn không ra màu sắc lớp lông phía dưới.

Cô vừa định tiếp tục cầm đá giúp hắn, hắn đã cùng những người Nick khác trợ giúp cho nhau, giải quyết vấn đề khó khăn này.

Cô đã sớm phát hiện thật ra thì người Nick không cần ngôn ngữ, bọn họ không cần dùng tiếng grừ grừ trao đổi với nhau. Coi như lên tiếng, cũng chỉ dùng tiếng rít truyền tin lúc đi săn bên ngoài. Giống như lúc này, bọn họ chính là bắt chước lẫn nhau.

Những người Nick kia cũng học xong cách dùng móng vuốt, lúc đầu có mấy người không hiểu, trực tiếp cầm móng vuốt vạch lớp băng trên người, sau đó liền bóc sạch vài mảng lông, máu tươi đầm đìa. Nhưng rất nhanh đều đã học xong, chờ bọn họ phá lớp băng trên lưng xong, lại giúp đối phương phá băng trên đuôi.

Một người Nick đang ghim mấy cái lỗ trên đuôi Nick, Nick dùng sức vung vẩy cái đuôi đánh xuống đất rồi lại vỗ lên vách núi mấy cái liền phá vỡ hết lớp băng, toàn bộ rớt xuống.

Lần này săn thú, không có một người Nick nào mang về thức ăn. Mà sau mấy ngày, 26 người Nick đi ra ngoài lần này đều xuất hiện hiện tượng tróc lông, bao gồm lông trên người Nick, chúng nó loang loang lỗ lỗ, thoạt nhìn rất đáng sợ, giống như bọn họ sinh bệnh nặng.

Dương Phàm không cho Nick đi nữa, ít nhất phải đợi đến khi lông mọc trở lại. Hắn không ăn thức ăn, cô liền đem khoai tây khô cho hắn ăn. Những người Nick khác một mực muốn đi ra ngoài, sau khi trở về cũng dùng cách đó phá lớp băng trên người, có thể là không còn vấn đề phá băng nữa, người Nick đi săn thú càng lúc càng nhiều, nhưng vẫn luôn không có người nào có thể mang thức ăn về.

Động vật trong sơn động đều không bị đói, bọn chúng không thiếu cỏ rêu, đồ ăn vĩnh viễn không hết.

Nhưng lúc thức ăn càng ngày càng ít rồi, Dương Phàm không thể không bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của cô và những con vật kia. Dù sao sinh tồn trước mắt, chuyện cô lo lắng tuyệt đối không phải là chuyện thức ăn. Ngay cả loài người cũng đã từng đói bụng đến mức phải ăn thịt đồng loại, cô có lý do gì để không tin người Nick sẽ làm vậy?

Nếu quả thật có ngày đấy, coi như bỏ chạy là một con đường chết, cô cũng sẽ không ngồi trong sơn động chờ chết!

Thật may là mọi chuyện xuất hiện chuyển biến, không thật sự xảy ra chuyện như Dương Phàm sợ hãi.

Gió tuyết không ngừng, thức ăn thiếu hụt không chỉ người Nick. Người Nick trong sơn động không ngừng gầy xuống hai vòng, nhưng ánh mắt của bọn họ càng ngày càng tỏa sáng. Lúc Dương Phàm bị một trong bọn họ nhìn thì sợ tới mức cả người đổ đầy mồ hôi, cô bắt đầu buổi tối cũng không dám ngủ, tất cả quần áo đều mặc trên người. Sau một ngày lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn, một người Nick kéo một nửa con ngựa trâu bị đông cứng về.

Hắn không kịp phá lớp băng trên người lại chạy ra ngoài, những người Nick khác cũng đi ra theo. Lần này săn thú không còn tay không mà về, trừ con ngựa trâu rõ ràng đã bị ăn sạch một nửa đầu kia, còn có hai con vật giống sói mà cô từng thấy qua.

Bọn nó còn to hơn sói nhiều, con nhỏ thì gần bằng ngựa trâu, cái đuôi ngắn mà dày, lông màu tro, màu rám nắng. Duy nhất chỗ giống sói là miệng của bọn nó, miệng nhô ra ngoài, đầy răng nhọn.

Cuộc sống của nó ở sâu trong rừng, rất ít khi đi ra bên ngoài. Nick cũng chỉ bắt được bọn nó hai lần, hơn nữa không phải là vì ăn, là vì ngẫu nhiên đuổi theo cùng một con mồi mà đánh nhau.

Bọn nó và người Nick sống không cùng khu vực, bình thường nước sông không phạm nước giếng.

Người Nick sống ở thảo nguyên, cô nghĩ là vì bọn họ quá to, ở trong rừng ưu thế sẽ bị suy yếu, mà sói hiển nhiên thích hợp với cuộc sống trong rừng hơn so với bọn họ.

Lần này có lẽ bọn họ ra ngoài tìm thức ăn, thoáng thấy sói chạy trốn cách rừng không xa. Mà người Nick cũng đang tìm con mồi, đào ra được con ngựa trâu còn dư lại bọn nó giấu đi. Bình thường người Nick sẽ không ai bắt bọn nó, lần này chỉ là không có cách nào.

Dương Phàm độc chiếm da lông của hai con sói rừng này, da lông này mới vô cùng, vừa dày giống áo bông, vừa lớn tới mức có thể trùm hết cả người cô lại.

Người Nick không có hứng thú với da lông, bọn họ không ăn cái này, cho nên cô có độc chiếm da lông họ cũng không có gì bất mãn. Lúc xé thịt để ăn, bọn họ đem tất cả khối thịt trước ngực ngựa trâu cho cô, cái đó có thể là phần của người Nick cô giúp đập bằng đầu tiên.

Có thể là phát hiện ra tung tích của sói rừng, những người Nick khác trong vòng vài ngày vẫn đi săn thú dọc theo nơi tìm thấy tung tích bọn nó.

Cái này là Dương Phàm suy đoán, bởi vì từ ngày đó trở đi, trên con mồi người Nick mang về đều có vết cào vết cắn không phải của người Nick. Cô cùng Nick sống chung hai năm, nhìn một cái là có thể nhận ra. Những con mồi kia có con đã bị ăn mất bụng, hoặc là ăn hết một chân.

Khả năng này là vì người Nick không chủ động đi tìm con mồi, khi bọn họ không tìm được con mồi thì lại phải chuyển sang đi cướp thức ăn của động vật ăn thịt khác.

Sói rừng mặc dù không mạnh như người Nick, nhưng bọn nó hiển nhiên có thể thích ứng với thời tiết như bây giờ, bởi vì lông của bọn nó không bị kết băng như lông người Nick.

Bây giờ ngày nào Nick cũng đi săn, có lúc hẳn sẽ mang về một ít con mồi với người Nick khác, có lúc hẳn sẽ tự mình săn được ít con mồi.

Nhưng từng này thức ăn vẫn không thể thỏa mãn tất cả người Nick, một số người Nick ra ngoài đi săn không thấy trở về nữa. Lông bọn họ sẽ kết băng, nếu như không thể trở về sơn động đúng lúc sẽ bị chết rét ở bên ngoài.

Mùa đông tổng cộng có 265 người Nick vào sơn động này, mấy ngày nay chỉ còn lại 239 người.

Dương Phàm càng ngày càng lo lắng sau khi Nick rời đi cũng sẽ không trở về nữa, cô để hẳn khoác áo lông sói lên người. Lúc lông kết băng, lớp băng sau lưng là khó phá vỡ nhất, phải có người Nick khác giúp một tay mới có thể hoàn toàn phá bỏ. Cho tới bây giờ cô đã góp được 2 bộ lông sói rừng, còn có một cái áo choàng lông do chính cô làm. Ba bộ lông này cô đưa hết cho người Nick.

Trong đó có người Nick nhường phần thức ăn cho cô, được cô dùng đá giúp phá băng. Một cái cuối cùng cô cho người Nick cao lớn nhất trong sơn động này, cô cảm thấy hẳn dễ mang thức ăn về hơn.

Động vật ở trong sơn động, bao gồm cả cô bên trong, tất cả người Nick đều cam chịu không làm họ tổn thương. Cô để Nick khoác áo lông sói ra ngoài đi săn, qua mấy lần cô đã hiểu, đối với bọn họ, chỉ cần có một ví dụ trước, bọn họ liền có thể lập tức tiến hành bắt chước.

Nick khoác áo lông ra ngoài đi săn, hai cái áo lông còn lại cũng rất thuận lợi ‘đưa’ ra ngoài.

Giống như cô nghĩ, người Nick khoác áo lông không dễ bị kết băng sau lưng, đặc biệt nơi được phần lông che phủ, băng chỉ có một lớp mỏng, còn lại đều bị lớp lông ngăn ở bên ngoài.

Qua lần này, những người Nick khác cũng học xong cách dùng da lông chắn gió tuyết. Con mồi bọn họ bắt về đều cố gắng giữ bộ lông hoàn chỉnh, hơn nữa da lông càng dày càng có thể ngăn gió tuyết.

Thời gian người Nick đi săn càng ngày càng dài, lần trước vì học xong cách phá băng, lần này nguyên nhân có lẽ cũng vì áo lông.

Thật ra thời gian bọn họ đi ra ngoài càng dài, Dương Phàm lại càng lo lắng. Cô biết như vậy thì nguy hiểm sẽ lớn hơn.

Giống như người biết bơi chết nước, người đánh quyền chết dưới nắm đấm. Cách này của cô nói không chừng sẽ làm nhiều người Nick chết hơn.

Cô ôm tảng đá ấm áp ngồi dưới đất nhìn ra cửa sơn động, chờ người Nick đi săn thú trở về.

36. Chương 36

Dương Phàm đứng ở cửa sơn động thổi còi, tiếng còi truyền xa trong gió tuyết.

Cô dùng cách này để nhắc nhở Nick về nhà.

Thời tiết vẫn không tốt lên chút nào, gió tuyết giống như vĩnh viễn không ngừng. Thức ăn lại ngày càng ngày giảm bớt, người Nick bắt đầu cả ngày cả đêm ra ngoài săn thú.

Cô chỉ người Nick cách phá băng, chỉ cho họ mang áo lông để tránh băng kết trên lưng. Chuyện này thoát nhìn là chuyện tốt, nhưng giống như cô lo lắng, chuyện này cũng khiến cho người Nick kéo dài thời gian đi săn.

Khi bọn họ không biết cách phá băng, không biết làm sao để chống đỡ gió tuyết, người Nick tuyệt đối không dám đi săn thời gian dài trong thời tiết này.

Bởi vì lông sẽ kết băng càng dày, cho đến khi bọn họ bị đông lạnh thành một khối băng lớn. Nếu như hai chân của bọn họ kết băng, hoặc là cái đuôi kết băng, bọn họ có thể chạy cũng không chạy nổi.

Trước kia người Nick cái gì cũng không biết nên sau khi chết một vài người vì bị đóng băng mới rút ra được kinh nghiệm trước khi băng kết dày phải trở về sơn động. Nhưng bây giờ kinh nghiệm trước kia của bọn họ đều vô dụng rồi, bọn họ đã phát hiện ra dưới sự bảo vệ của áo choàng, lông không dễ gì kết băng, băng cũng dễ bị phá, cho nên bọn họ sẽ vô thức tiếp tục đánh săn.

Nhưng đây chỉ là ảo giác, áo choàng mặc dù làm chậm lại thời gian kết băng, nhưng mà không có nghĩa là nó hoàn toàn không kết băng!

Điều này không giống bất cứ đơn thuần, người Nick có thể phải có thời gian dài hơn, nhiều người tử vong hơn mới có thể rút ra thời gian có thể sử dụng áo choàng ở bên ngoài.

Dương Phàm biết, nếu như đứng từ góc độ sinh tồn mà nói, những hy sinh này đều đáng giá. Cũng giống như việc thích ứng với móng vuốt và lông, người Nick phải tập thích ứng với việc sử dụng áo choàng đi trong thời tiết gió tuyết, như vậy họ càng nhớ kỹ.

Cô không có cách dùng ngôn ngữ để nói cho bọn họ biết, mà cô cũng không biết giới hạn thấp nhất của bọn họ là ở đâu.

Dương Phàm không có cách trơ mắt nhìn người Nick ra ngoài đi săn cho đến khi chết rét, cô biết mỗi lần đi săn đều có người Nick mất tích. Cô không biết bọn họ trông như thế nào, điều cô biết chỉ là mấy con số.

Cho nên cô dùng tiếng còi báo thời gian cho Nick.

Cái còi này là cô dùng việc ‘ rời nhà trốn đi ’ để huấn luyện hần, hần biết lúc cô thổi còi, là cô đang đợi hần đi tìm cô.

Cô chẳng những muốn gọi Nick về, cũng hi vọng có người Nick khác cách hần không xa cũng có thể cùng hần trở về. Ít nhất có lẽ có thể cứu được mấy người Nick.

Lần đầu tiên cô thối còi, Nick rất nhanh bị cô gọi trở về, hai tay trống trơn, lạnh giống như người tuyết. Cùng hần trở về còn có mấy người Nick, nhìn đáng vẻ cũng không thu hoạch được gì.

Những người Nick khác cũng lục tục trở về, lần này chỉ có ba người mất tích, nhưng đợi một lát sau họ cũng về hết.

Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự không muốn phải nhìn cảnh ra đi có 66 người, trở lại chỉ có 59 người Nick.

Phá băng xong, người Nick trở vào chỗ sâu trong sơn động. Lòng bọn họ bị tróc ra không ít, phía dưới lộ ra khoảng thịt trắng bạch. Bọn họ sẽ cắn hết những chỗ bị trắng kia đi.

Trên người Nick cũng có, hai cánh tay cùng hai bắp chân, còn có cái đuôi cũng bị tróc không ít lông. Những mảng lông kia đều bị tróc sau khi phá băng, rồi từ từ rớt ra.

Dương Phàm nhìn hần ở một bên vừa liếm vừa cắn rơi chỗ thịt bị trắng, đau lòng đến mắt cũng nóng lên.

Cô vuốt tóc hần, vuốt chúng về phía sau. Trên mặt hần cũng bị tróc ra một mảnh lông, lỗ tai cùng cổ lộ ra một mảng thịt lớn.

Lúc cô ngồi bên cạnh lo lắng nhìn hần, cổ họng hần vẫn phát ra tiếng grừ grừ nhẹ nhàng an ủi cô, hình như là nói cô không cần lo lắng. Nhưng tiếng grừ grừ này nghe cũng không có hơi sức.

Thức ăn càng ngày càng ít, khoảng cách các bữa ăn cũng càng ngày càng dài, sớm nhất là hai ba ngày ăn một lần, sau này lại biến thành bốn năm ngày, cho tới bây giờ, cô đếm ít nhất đã mười ngày hần chưa ăn gì.

Hần không chịu ăn thịt, cô liền ép hần ăn khoai tây khô. Tuy vậy hần vẫn từ từ gầy xuống, bây giờ cô cảm thấy trên người hần chỉ còn lại bộ lông là có giá.

Cái đuôi của hần dịu dàng ôm cô, cô cẩn thận tựa vào ngực hần, cố gắng không đụng vào chỗ đau của hần.

Hần đang xin lỗi cô, bởi vì không mang được thức ăn về cho cô.

Cô len lén ngậm khoai tây khô trong miệng dứt cho hần, không dám để người Nick khác phát hiện hần còn có thức ăn. Cô vuốt đầu hần, vai hần, cánh tay của hần an ủi hần: không sao, không tìm được thức ăn cũng không sao.

Sau đó bọn họ sẽ tựa sát vào nhau nghỉ ngơi một lát.

Hần nửa ngồi lên cái đuôi, cô ngồi trong ngực hần. Bọn họ đã rất lâu rồi không được ngủ, thức ăn thiếu hụt càng làm tăng thú tính của bọn họ. Bọn họ không ngủ được, không ăn thức ăn còn dư lại, coi như có nghỉ ngơi cũng chỉ là thời gian rất ngắn, sau đó lại ra ngoài đi săn.

Cô nửa mê nửa tỉnh ngủ một lát, Nick vừa động cô liền giống như nghe được tiếng chuông báo động thức tỉnh, sau đó lại thấy lần này hơn trăm người Nick đứng lên đi ra cửa sơn động.

Cô kéo Nick, muốn ngăn cản hần đứng ra ngoài sớm vậy. Bọn họ săn thú giống như trước đây, mỗi lần chỉ ra ngoài một phần, hơn một nửa là ở lại. Ở nơi này một đoạn thời gian, từ lúc bắt đầu chỉ có 26 người, cho đến lần trước là 79 người, lần này có một trăm ba mươi lăm người Nick.

Nhân số càng ngày càng nhiều, trước kia có lẽ chỉ là thử dò xét, nhưng bây giờ không thể không dốc toàn bộ lực lượng.

Nick cũng ở trong đám người Nick đó, coi như cô kéo cánh tay của hần theo ra tới cửa sơn động, hần vẫn sử dụng cái đuôi quét cô nhẹ nhàng, đi theo người Nick khác nhảy ra khỏi sơn động.

Cô đi tới cửa sơn động, gió tuyết vẫn không ngừng thổi ngược vào, hạt tuyết giống như một cục đá nện trên mặt cô.

Những người Nick kia rất nhanh liền biến mất trong gió tuyết.

Trong sơn động có chút vắng lạnh, đột nhiên không gian trở nên lớn hơn. Những động vật kia giống như không phát giác ra điều gì, vẫn nằm trên mặt đất, ngủ say trong địa nhiệt ấm áp. Có hai con dê nhiều sừng

đứng lên đi ăn cỏ rêu, bọn chúng có thể ăn cỏ rêu cả ngày, hoặc là ngủ cả ngày. Không khí khàn trương từ trước tới nay một chút cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn chúng.

Dương Phàm đứng trước những con vật này, một ý nghĩ kinh khủng quanh quẩn trong đầu cô.

Cô không nhận được bắt đầu xem bọn chúng là thức ăn.

Cô ngồi trong góc, dựa vào tường thật chặt. Người Nick có thể xem bạn đời là thức ăn hay không? Vấn đề này từ khi mới gặp Nick vẫn luôn đi theo cô. Cô cũng luôn sợ hãi. Nhưng giờ phút này cô rất rõ ràng, cô xem những con vật kia là thức ăn, mà cô lại đang đặt mình vào vị trí của người Nick.

Mặc dù cô biết rõ nếu những con vật này trở thành thức ăn, cô cũng sẽ như vậy.

Khi cô nghĩ đến việc cô xem những con vật bạn đời của người Nick này là thức ăn, ‘thói hư tật xấu của loài người’ cứ đảo quanh trong đầu của cô.

Người và động vật khác nhau một chỗ căn bản đó là, người có ý thức, có lẽ nghĩ có liêm sỉ có tình cảm. Người biết điều gì là sai, điều gì là không nên làm, những điều mà động vật không biết.

Nhưng trên thực tế?

Giống như cô bây giờ, xem những con vật này là thức ăn, nhưng trong mắt người Nick, cô và bọn chúng không khác nhau.

Mặc dù cô sẽ không giết những con vật này, thế nhưng lúc ý nghĩ này xuất hiện, cô đã bị nó dọa sợ.

Điều này còn đáng sợ hơn có một ngày cô thật sự bị Nick xem là thức ăn ăn hết.

Nếu có một ngày Nick thật sự ăn cô, thì đó là vì hắn là con thú hoang. Nhưng nếu cô cũng nghĩ vậy, thậm chí còn nghĩ tới việc, nếu người Nick thật sự muốn giết những con vật trong sơn động này để ăn, vậy cô cũng có thể tranh thủ thời gian mà chạy trốn chết.

Đây rốt cuộc là thuộc về trí khôn, hay là tà ác?

Cô như vậy, là dùng trí khôn của loài người, hay là không khác gì một con dã thú?

37. Chương 37

Tình hình vẫn không có chuyển biến tốt.

Dương Phàm nhìn gió tuyết vẫn không ngừng thổi bên ngoài sơn động mà lòng như lửa đốt.

Nick và những người Nick khác vẫn luôn ra ngoài đi săn, nhưng hơn hai mươi ngày nay bọn họ ngay cả một con chim nhỏ cũng không mang về được. Hơn nữa cứ liên tục đi săn làm cho lông trên người bọn họ tróc ra hơn phân nửa, dường như tất cả người Nick đều bị thương, vết thương cũ chồng chất vết thương mới.

Lông trên người bọn họ chưa kịp mọc tốt trở lại họ liền đi ra ngoài săn thú, hơn nữa còn đi đến khi cả người kết đầy băng mới trở lại. Phá băng xong, vốn vết thương cũ đã không nói, bây giờ lại thêm vết thương mới.

Trong sơn động chỉ còn lại chưa tới 44 con chuột đất, từng này căn bản không đủ cho tất cả người Nick trong sơn động ăn một bữa. Cho dù tiết kiệm thế nào, chờ khi ăn hết từng này thức ăn, kiên trì nhiều nhất cũng được hai mươi ngày nữa, người Nick sẽ phải chết đói.

Trước khi bọn họ chết đói, những con vật trong sơn động này và cô sẽ như thế nào?

Dương Phàm vô luận thế nào cũng không dám nghĩ thêm.

Cô thường thường đứng trước cửa sơn động nhìn thời tiết bên ngoài khi người Nick đi săn. Gió tuyết như thế này cô muốn chạy cũng chạy không được hai mươi dặm sẽ bị chết rét.

Dương Phàm không muốn đem tất cả hi vọng ký thác lên người Nick, nếu như đến lúc đó có người Nick khác bắt đầu ăn bạn đời của bọn họ, vậy cô không thể nào tránh được.

Lịch sử loài người cũng có thời kỳ quá đói bụng mà ăn thịt người, trên sách sử cổ kim cũng thấy không ít. Tại sao cô có thể hy vọng đạo đức người Nick có thể cao hơn loài người, thà bị đói chết cũng không ăn bạn đời của mình?

Coi như bọn họ không ăn, chẳng lẽ những người Nick khác cũng có thể kiên trì không ăn? Bị kịch đối con để ăn không phải là chuyện hi hữu gì, trước kia trong sử sách lúc thiên tai lớn ập đến cũng đã có ghi lại chuyện tương tự.

Dương Phàm nghĩ rằng đến lúc thiếu hụt thức ăn có khả năng người Nick sẽ đi đoạt bạn đời của người khác để ăn, khi đó người Nick trong sơn động này tự giết lẫn nhau, nơi đây sẽ chẳng khác gì địa ngục. Nick có thể bảo vệ cô ở những mùa khác, nhưng trong thâm sơn này, lúc thời tiết ác liệt như vậy, ở nơi dường như bốn bề đều là vách đá, nếu cô muốn bình an vô sự thì thật là quá khó khăn.

Cô tự biết bằng bản lãnh của cô không thể nào một thân một mình chạy trốn trong gió tuyết, chẳng bằng đánh cuộc một trận, đánh cuộc xem suy đoán của cô rốt cuộc có đúng hay không. Nhìn người Nick ăn bạn đời của mình, hay là giành bạn đời của người khác.

Cô hy vọng là về sau.

Vì điều này, mấy ngày nay cô để dành hết khoai tây khô cho Nick ăn, muốn hắn giữ thể lực. Nếu quả thật xảy ra chuyện gì, hi vọng hắn có thể khác những người Nick khác.

Cô đứng ở cửa sơn động xoay người đi vào trong, mấy con vật trong sơn động vẫn nhàn nhã như vậy, điều này làm cho cô có cảm xúc hết sức phức tạp. Nếu như điều gì cô cũng không hiểu giống những con vật này, nói không chừng có chết cũng không cần nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ cô có nghĩ tới những điều này thì cũng chẳng thay đổi được sự thật, ngược lại càng lo lắng đề phòng không được yên.

Cô co lại trong góc, bên cạnh chính là cái hang cô trữ khoai tây khô, đây đều là Nick đào giúp cô. Bây giờ khoai tây khô bên trong chỉ còn lại hai bao da, nhiều nhất cũng chỉ đủ cho Nick ăn một bữa. Gần đây lúc quá đói cô liền ăn cỏ rêu, thật có chút ghen tỵ với bọn chúng, thức ăn vĩnh viễn ăn không hết. Nếu người Nick cũng ăn cỏ rêu thì tốt biết mấy, vậy thì không cần lo lắng rầu rĩ chuyện thức ăn nữa.

Cô tựa vào vách núi mơ màng ngủ đi, cái bụng trống không kêu réo. Cô cố ép mình nhắm mắt ngủ cho quên đi cảm giác đói bụng. Mùi vị cỏ rêu quá kỳ lạ, mỗi lần cô ăn đều cảm thấy như mình đang ăn vi khuẩn, không phải đói đến không chịu nổi, cô tuyệt đối sẽ không ăn.

Khi tiếng động từ cửa sơn động truyền đến cô vẫn chưa kịp phản ứng, ngược lại hơn sáu mươi người Nick trong sơn động toàn bộ đều nhảy dựng lên chạy về phía cửa sơn động!

Ngay sau đó cô bị dọa nhảy lên, hai mắt trừng trừng, ngay cả tóc cũng muốn dựng ngược!

Không đúng!

Cửa sơn động truyền tới tiếng rống giận cùng tiếng đánh giết của người Nick!

Cô nhớ rất rõ! Lúc Nick thấy người Nick nhỏ ở trên thảo nguyên cũng rống như vậy!

Cô không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì ở cửa sơn động! Nhưng mà.

Cô không suy nghĩ nhiều, lập tức chui vào hang trữ khoai tây khô, dùng đá chặn cửa động lại!

Động khoai tây khô này là Nick đào, cửa động chỉ vừa cho một người chui vào. Bên trong giống như tảng đá bị moi hết của bọn họ trước kia, bốn phía đều trống rỗng.

Cô dính sát vào vách động, ngồi xổm trên mặt đất, trái tim đập cuồng loạn!

Tiếng động ngoài động càng ngày càng gần cô, giống như từ cửa sơn động dần dần tiến vào trong sơn động.

Tiếng rống của người Nick chấn động vách núi, giống như tiếng một bầy voi đánh nhau chạy loạn trong sơn động, có vẻ bọn họ đang chiến đấu với một loài vật nào đó.

Dương Phàm nghe thấy tiếng động vật trong sơn động kêu thảm thiết, nghe thấy chúng nó chạy trong sơn động giống như bị người đuổi giết, tiếng chân bọn chúng loạng choạng chịu không nổi, thất kinh.

Không biết qua bao lâu, cô giống như tượng đá, ngừng thở lắng nghe mọi âm thanh từ bên ngoài truyền đến. Trong động tối đen như mực, chỉ có tiếng hít thở cùng tiếng tim đập của cô. Nhưng hình ảnh xảy ra bên ngoài cứ dội ngược vào trong đầu cô, giống như cô có thể tận mắt nhìn thấy những con vật kia bị bắt giết, khắp nơi đều là máu tươi cùng tay chân bị gãy.

Cho đến khi ngoài động trở nên hoàn toàn yên tĩnh cô mới giống như thức tỉnh hồi hồn.

Từ lúc nào bên ngoài đã trở nên yên tĩnh như vậy? Là ảo giác của cô sao? Đầu xa có vẻ như còn truyền đến tiếng rống giận của người Nick, từ từ truyền vào hư không.

Bên ngoài an toàn rồi sao?

Cô không dám động. Cho tới bây giờ cô vẫn không thấy rốt cuộc là cái gì đột nhiên vọt vào sơn động công kích người Nick nơi này, chỉ có thể phán đoán bằng tiếng động, là một loại động vật mạnh giống như người Nick.

Nhất định là ăn thịt, là loài động vật ăn thịt.

Cho nên bây giờ bên ngoài rốt cuộc là dạng gì? Thứ xông vào giết những con vật kia thắng? Hay là người Nick thắng?

Cô không thể mạo hiểm, cô quyết định chờ cho đến khi Nick trở lại.

Thời gian gian nan trôi qua, dần dần cô cảm thấy khó thở. Không khí trong động là có hạn, cô không dám dùng sức hô hấp, ngược lại giống như vận động viên chạy cự li dài tận lực thả chậm hô hấp, từ từ thở ra rồi hít vào, tiết kiệm đường khí trong động.

Tim của cô cho tới bây giờ vẫn đập rất mạnh, cô vẫn không ngừng tưởng tượng ra cảnh tượng bên ngoài động? Tay chân của cô như bị đông cứng, trừ cái đầu sắp nổ tung ra, cả người cô giống như một tảng đá.

So với cả người cứng ngắc, tất cả cảm giác của cô có vẻ đều muốn nổi hết ra ngoài da. Dây thần kinh của cô trở nên cực kỳ nhạy cảm, ngay cả lỗ chân lông cũng có thể biến thành lỗ tai, mắt, nghe nhìn mọi chuyện ngoài động.

Có thể thời gian chỉ mới trôi qua một lát, hoặc là mấy ngày? Cô nghe thấy tiếng bước chân người Nick truyền tới từ cửa sơn động, giống như mỗi lần bọn họ đi săn thú trở về. Những tiếng bước chân này rất quen thuộc, trong vòng mấy tháng này ngày nào cô cũng nghe được.

Sau đó là tiếng rống bị thương liên tiếp vang lên.

Là bọn họ, người Nick đã trở lại.

Bây giờ cô ra ngoài đã được chưa?

Dương Phàm phát hiện tay chân của cô không nghe lời cô nữa, bọn chúng không nhúc nhích. Vừa rồi cô ngồi tư thế gì, bây giờ vẫn tư thế đấy. Tay của cô giống như biến thành đá, cô không điều khiển được chúng nó nữa.

Sau đó cô nghe thấy tiếng một người Nick tập tễnh bước về phía cô, đi tới góc này.

Nick!

Lúc cô chưa nghe được bất kỳ tiếng gì, ngay cả tiếng rống của hân cũng chưa nghe được, cô đã đẩy tảng đá chặn cửa động xuống, thò đầu ra.

Người Nick cả người còn đầy băng đó nhìn về phía cô đau thương nhẹ nhàng rống lên một tiếng, sau đó hân đưa tay từ từ kéo cô ra khỏi động.

Cô dùng khước mắt nhìn lướt qua cảnh tượng trong sơn động, trên đất toàn là máu, những con vật kia đều chết hết. Bọn chúng có con bị vắt lên vách tường trong lúc đánh nhau, có con bị cắn đứt cổ, còn lại đều bị xé thành mấy khối.

Cô chỉ dám vội vã liếc nhìn một cái liền nhắm thật chặt mắt lại, hai tay ôm lấy cổ Nick, cả người núp trong ngực hắn phát run.

Nick phá băng trên người, động tác của hắn tương đối thô bạo. Băng bị hắn cứng rắn kéo xuống, còn có lông và thịt của hắn, một số lông bị đông cứng trong băng cũng bị hắn kéo xuống.

Hắn không cần Dương Phàm giúp một tay, bằng tốc độ nhanh nhất phá hết băng trên người, sau đó liền vác cô trên người. Hắn không cho cô xuống, cũng không cho cô rời khỏi hắn. Cứ như vậy công cô đi tới đi lui trong sơn động.

Nằm trên lưng của Nick, cuối cùng cô đã nhìn thấy diện mạo thực của người xâm lăng. Ở cửa sơn động chất đóng 6, 7 cỗ thi thể người Nick. Bọn họ bị xé nát, cái đuôi cũng biến thành mấy đoạn.

Bên ngoài sơn động còn có người Nick đang rống, giống như Nick đã từng làm, hướng lên trời phát ra từng tiếng rống tức giận. Cô nghĩ họ muốn gọi những người Nick đi săn thú bên ngoài về, Nick cũng vì vậy mà chạy về.

Tất cả động vật trong sơn động đều chết hết, bạn đời của người Nick sống sót duy nhất chính là Dương Phàm trốn vào trong động.

Những người Nick bạn đời của chúng quỳ trên mặt đất, hoặc là ôm lấy thi thể của bạn đời mình, có con bị xé thành mấy khối, bọn họ liền lượm từng cục về, đặt trên đất, giống như muốn dùng mọi cách để bạn đời trở lại.

Tất cả người Nick mất đi bạn đời đều cúi thấp đầu, nhìn bạn đời đã chết đi. Có con chỉ bị cắn đứt cổ họng, bạn đời của nó liền ôm nó, vừa nhẹ nhàng liếm miệng vết thương của nó, vừa phát ra tiếng grừ grừ bi thương, nghe giống như đang khóc.

Dương Phàm nằm trên lưng Nick nhìn không được khóc, cô ôm chặt lấy cánh tay Nick, bất an gọi hắn: “Nick, nếu như em chết, anh sẽ làm sao đây?” Vừa rồi cô còn kém một chút nữa là chết, vậy thì bây giờ trong đám người Nick đau thương kia sẽ có nhiều thêm Nick rồi.

Nick nghe thấy cô gọi hắn, kéo cô từ sau lưng xuống ôm vào trong ngực, cổ họng phát ra tiếng grừ grừ vang dội. Cô nghe thấy hắn rất tức giận, tràn đầy sát khí.

Từ từ những người Nick đi săn đều trở về, bọn họ chia nhau ăn thi thể những người xâm lăng. Không nướng, cứ như vậy trực tiếp nuốt luôn máu và thịt.

Nick cũng dứt Dương Phàm ăn vài miếng, đặc biệt mớm dứt cho cô. Đã lâu không ăn thịt, mặc dù có máu, nhưng mới mẻ, ngọt ngào. Mặc dù đây là thịt người Nick, nhưng giờ khắc này cảm xúc của cô cũng giống như người Nick, hung hăng nhai thịt uống máu của kẻ địch, nuốt hết chúng xuống!

Mà người Nick có bạn đời đã chết trừ ăn thịt của kẻ địch, còn ăn luôn bạn đời. Bao gồm cả da và xương.

Dương Phàm thấy cảnh như vậy cả người liền run rẩy! Cô không nhìn được nghĩ, nếu như cô chết trước mặt Nick, hắn cũng sẽ ăn cô sao?

Làm xong mọi chuyện, tất cả người Nick như hoàn thành xong một loại nghi thức trang trọng. Bọn họ nói đầu nhau, rời khỏi sơn động.

Nick cũng mang Dương Phàm ra ngoài, hắn còn đem da sói trên người đắp lên người cô.

Đây không phải là lần đầu tiên cô ra khỏi sơn động trong thời tiết này, nhưng lại là lần đầu tiên Nick dẫn cô ra.

Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, hắn cũng muốn mang cô theo cùng.

Bọn họ giống như biết mục đích ở đâu, một chút cũng không chần chờ đi về một phương.

Bão tuyết không dấu vết, bầu trời mờ mờ không ánh sáng.

Người Nick giống như U Linh trong tuyết, nhẹ nhàng linh hoạt gấp trăm lần mọi ngày, phóng nhanh trên núi tuyết.

Dương Phàm ôm Nick thật chặt, mặt chôn trong tóc hần. Hạt tuyết chui vào trong quần áo của cô, chỉ chốc lát sau tóc cô cũng bị tuyết kết băng, qua một lát nữa cả người cô giống như ngâm trong nước đá bị gió lạnh thổi mạnh qua, lạnh đến cả xương cốt cũng bắt đầu đóng băng.

Không biết qua bao lâu, Dương Phàm không có cách tính toán thời gian, cô chỉ biết phổi của cô cũng đã bị đông cứng thành băng rồi, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Người Nick chạy hết tốc lực trong thời tiết này.

Sau đó bọn họ đồng loạt dừng lại, thả chậm bước chân, từ từ tụ lại gần một chỗ.

Nick đặt cô xuống, bằng tốc độ nhanh nhất, cô chui vào trong tuyết, tạo cho mình một cái động tuyết. Tuyết đủ để cô chôn cả người mình xuống, đợi cô chui vào trong động tuyết rồi mới phát hiện mình đã lạnh đến mức hàm răng đánh lách cách, cả người run run.

Người Nick đã sớm không thấy đâu, bên ngoài chỉ có tiếng rít của gió tuyết.

Một lát sau, tiếng rống của người Nick theo gió truyền đến, giống như tiếng trống trận! Sau đó là tiếng chém giết! Tiếng thân thể đụng mạnh vào vách núi, tiếng đuôi vũ mạnh rầm rầm công kích không ngừng truyền đến.

Cô hiểu, người Nick đến để báo thù. Mà người xâm lăng cũng là người Nick, giống như cô phỏng đoán. Người Nick có thói quen sống chung vào mùa đông, nhưng không phải tất cả người Nick chung quanh đây đều tụ lại trong một sơn động, mà là nhiều sơn động. Người Nick trèo lên núi hướng nào sẽ tìm vào sơn động ở gần hướng đấy.

Trên ngọn núi đá đen này có bao nhiêu sơn động người Nick dùng để trú qua mùa đông, cô không biết.

Mùa đông này quá khắc nghiệt, thức ăn thiếu hụt không chỉ có người Nick trong sơn động của cô, những người Nick ở sơn động khác cũng sẽ thiếu hụt thức ăn.

Lúc trước cô đoán chỉ đúng được một nửa. Đúng là trong tình huống này người Nick sẽ công kích lẫn nhau, nhưng không phải là công kích người cùng sơn động, mà là tìm đến sơn động của người Nick khác để công kích.

Mục tiêu xác thực là động vật trong sơn động, bạn đời của người Nick.

Cuộc chiến kết thúc rất nhanh, bởi vì Nick tới đón cô rất nhanh. Hần đến lúc nào cô không thấy, hần trực tiếp lôi cô ra khỏi hang tuyết rồi vác lên lưng, chạy mấy bước đã đến sơn động kia.

Sơn động này giống như sơn động của bọn họ, cửa động cũng có một đồng đá, tuyết đóng lại, bao gồm cả dấu chân người Nick ra vào để lại, vết đuôi cũng giống nhau như đúc.

Duy nhất một chỗ khác, đó chính là thức ăn trữ nơi cửa động ngay cả một con vật nhỏ cũng không có.

Nick công cô vào, càng vào trong càng ấm áp, địa nhiệt quen thuộc, còn có mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Cô lập tức nhận ra những người Nick của sơn động mình, bởi vì tất cả bọn họ đều đứng, những người Nick của sơn động này đều bị giết chết chồng chất trên mặt đất.

Nick công cô tới đồng người Nick chết kia, cầm lấy chân của một nửa cái xác người Nick, đi vào chỗ sâu trong sơn động.

Chẳng lẽ hần muốn đi nướng thịt?

Nhất thời Dương Phàm cảm thấy cái đầu của cô có chút không đủ dùng.

Nick chính là tính làm vậy. Sơn động này không khác gì sơn động của bọn họ, chỗ sâu nhất trong sơn động chính nơi người Nick dùng để nướng thịt. Tới gần nơi đó một chút đã bị một cỗ khí nóng đập vào mặt.

Bên hố sâu có năm sáu người Nick đang đứng nhìn thức ăn phía dưới.

Nick đứng bên hố, ném nửa cái xác người Nick xuống. Đáy hố vừa sâu vừa đen, cái gì Dương Phàm cũng không thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy một ít khói từ từ bốc lên, xem ra thịt ném xuống trước đã chín rồi.

Sau đó mùi thơm của thịt nướng từ từ thổi qua .

Dương Phàm ngửi thấy mùi thơm, bụng đói vô cùng. Nhưng thân thể đói bụng, đầu óc lại tuyệt đối không đói.

Cô tuyệt không muốn ăn. Cô cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra bây giờ cô đều có thể giải thích, cũng có thể tiếp nhận, nhưng đầu cô bây giờ đều là gỗ.

Thịt dưới đáy hố dần dần được nướng chín, người Nick lấy thịt dưới đáy hố lên. Cô nhìn thấy ngoài mấy cỗ thi thể người Nick, còn có một số động vật.

Những con vật này có lẽ là bạn đời của người Nick ở sơn động này, bây giờ bọn chúng đều biến thành thức ăn của người Nick trong sơn động cô.

Người Nick trong sơn động của cô bây giờ chỉ còn lại 226 người.

Hôm nay, bọn họ rất cuộc cũng được ăn no.

38. Chương 38

Bên ngoài sơn động là một khoảng trời rộng lớn. Gió tuyết rất cuộc cũng ngừng.

Dương Phàm ngồi ở cửa sơn động, vô hồn nhìn bầu trời xanh thăm thăm, cô biết nếu như bây giờ đi ra ngoài sơn động sẽ thấy được cảnh đẹp như thế nào. Dưới trời xanh là thế giới tuyết trắng mênh mông bát ngát, dưới chân chính là núi đá đen bị tuyết bao phủ, trắng xa, nơi đường chân trời là rừng núi uốn lượn như con sông quanh co bao lấy cả vùng đất.

Tất cả điều này chẳng giống cơn bão tuyết ác mộng khủng khiếp, nó tốt đẹp như đã thật sự bước vào mùa xuân vậy.

Dương Phàm cho rằng đây có thể là chỗ khác biệt giữa hai mùa, bây giờ mới chính là mùa xuân, năm ngoái cô và Nick rời khỏi núi đá đen thì băng tuyết đã tan hết rồi, nước cũng rút sạch thì đó chính là mùa hạ.

Gần đây cô rất lười, không chỉ là người lười, ngay cả phản ứng cũng trở nên chậm chạp. Người bình thường chậm nhất cũng chỉ có nửa nhịp, cô chậm ít nhất cũng đã một tháng.

Kể từ ngày người Nick báo thù, đến bây giờ đã qua hơn một tháng. Bây giờ cô mới kịp phản ứng lại với những gì xảy ra trong tháng này, mà khi đó cô nghĩ gì?

Bây giờ nhớ tới, lúc ấy cô giống như không nghĩ gì cả. Mọi chuyện xảy ra trước mắt cô, cô đi theo người Nick nhìn mọi chuyện xảy ra, nhưng khi đó cô mang theo mắt, mang theo lỗ tai, duy chỉ không mang theo đầu óc.

Kết quả là bây giờ cô mới bắt đầu suy nghĩ về chuyện khi đó, làm như vậy có duy nhất một chỗ tốt, đó chính là tất cả đều đã qua, những thứ máu me tay chân bị gãy nát đều đã được dọn sạch. Cô có thể như người ngoài cuộc tiến hành suy nghĩ, sẽ không phải chịu ảnh hưởng quá lớn.

Thật ra thì lúc ấy cô có bị ảnh hưởng, nhưng dường như cái đầu của cô đột nhiên ngừng hoạt động vào thời điểm máu chốt, trừ ý nghĩ đầu tiên cô còn nhớ rõ, mọi chuyện xảy ra tiếp theo một chút cảm giác cô cũng không có.

Một ngày sau khi người Nick báo thù, Nick mang cô về sơn động lấy khoai tây khô còn dư lại. Vừa đi vào sơn động toàn máu đỏ, ngay cửa can đảm liếc nhìn chung quanh cô cũng không có, chỉ vội vã đem khoai tây khô bỏ vào túi da, đem tất cả mền da cùng Nick rời khỏi.

Lúc ấy cô trốn rất nhanh, cũng rất kịp thời. Dù cho cô thêm một cơ hội lựa chọn nữa, cô vẫn sẽ trốn đầu tiên. Nhưng sau khi trở lại nơi này, cô không tránh khỏi dâng lên một loại cảm xúc ‘ áy náy ’, ‘ chỉ duy nhất tôi còn sống sót’.

Dù cô tự nói với mình chúng nó chỉ là động vật, nhưng cô không có cách nào thuyết phục bản thân một cách đơn giản như vậy. Bởi vì trên thế giới này chỉ có một mình cô, còn lại đều là động vật, bao gồm người Nick, họ không xem trọng cô. Muốn cô tự quảng cáo rùm beng lên mình là động vật bậc cao, so với những con vật kia quý giá hơn, tính mạng của cô cao cấp hơn bọn chúng. Cô không phải không biết xấu hổ như vậy.

Vì vị trí tất cả động vật ở nơi này đều ngang hàng nên cô cũng không thể ngoại lệ. Cho nên khi sống với những con vật đó một thời gian lâu, lúc ở trong sơn động, cô luôn xem mình là một trong những con vật đó.

Trong sơn động người Nick chia làm hai bộ phận, một là bạn đời của bọn họ, một là bọn họ.

Dương Phàm không thể nào xem mình là người Nick, bởi vì cô sẽ không theo họ ra ngoài săn thú, cũng sẽ không đào động, cô phải nhận sự chăm sóc của Nick, giống như những con vật kia.

Cho nên bây giờ những con vật kia đều chết hết, chỉ còn cô sống sót, ‘ may mắn ’ lúc đầu từ từ biến mất, sau đó ‘ áy náy ’ dần dần phóng đại.

Cô phân tích trạng thái tâm lý của mình bây giờ, một mặt là vì người Nick chém giết ảnh hưởng đến cô, một mặt là vì cô vẫn không thể tiêu trừ hết mặt trái của cảm xúc. Lúc đầu cô còn phủ định, nhưng bây giờ mặt trái cảm xúc này cứ hành hạ cô.

Ngay tại lúc đó, đầu óc của cô tự động ngừng lại. Cô không phản ứng với mọi chuyện xảy ra bên ngoài, đây là tiềm thức tự bảo vệ mình. Con người sẽ tự bảo vệ mình, ví như việc đem sai lầm đẩy lên đầu người người khác, hoặc là cho rằng mình luôn rất xui xẻo.

Cô không muốn mặc kệ cho mặt trái cảm xúc tiếp tục ảnh hưởng mình, cũng muốn trốn tránh việc người Nick ăn thịt lẫn nhau làm cô sợ hãi, cho nên cô bắt đầu phản ứng lại.

Dương Phàm ngồi dưới đất, trong ngực ôm tảng đá nóng hổi. Cô thích ngồi ở cửa sơn động nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài, đẹp như vậy, màu sắc tràn đầy sức sống, làm cho tâm tình của cô trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Sau hôm ấy, người Nick liền dời đến sơn động này, giống như chiếm lĩnh.

Trong sơn động này không biết có tổng cộng bao nhiêu người Nick, ngày hôm đó người Nick ra ngoài săn thú lục tục trở về đều bị người Nick chỗ cô xem là món ăn trong mâm của bọn họ.

Cuối cùng không còn người Nick nào trở lại, sơn động này thuộc về người Nick bên cô.

Nhờ phúc của những người Nick kia, người Nick bên cô mới có thể vượt qua thời kỳ khó khăn nhất. Số người Nick ở hai sơn động chênh lệch không nhỏ, về thể lực cũng có sự khác biệt rất lớn. Những người Nick bên kia đi ra ngoài săn thú trở về đều bị người Nick bên cô đồng loạt xông lên, không cần tốn nhiều sức liền giải quyết.

Trừ trên số lượng khác biệt tuyệt đối, những người Nick kia cũng không có sức như người Nick bên cô.

Bây giờ Dương Phàm nhớ lại, cảm thấy người Nick trong sơn động này chỉ cách chết đói từng bước, nếu không bọn họ sẽ không mạo hiểm tấn công sơn động của cô, nhưng không ngờ ngược lại lại trở thành thức ăn của người khác.

Cô cảm thấy điểm này giống như chiến tranh xâm lược.

Tài nguyên khan hiếm sẽ dẫn đến việc tranh đoạt, giống như người Nick không tìm được thức ăn sẽ bắt đầu đánh cướp sơn động của người Nick khác.

Có lẽ nguyên nhân là vì xung quanh núi đá đen này có ít người Nick. Nơi này không có thiên địch của bọn họ, nhưng Nick vẫn có thể độc chiếm một khoảng đồi lớn vào hai mùa Hạ Thu, cô vẫn luôn thấy kỳ quái không biết là tại sao? Dù ý thức lãnh thổ của người Nick rất mạnh, nhưng đồng người sẽ luôn xảy ra tranh đoạt, tại sao không có người Nick khác đến khiêu chiến?

Người Nick trừ sức sinh sản không mạnh ra, lúc khí hậu khắc nghiệt còn có thể tự giết lẫn nhau. Mảnh đất này không phải là không có thiên địch của bọn họ, mà thiên địch chính là bản thân bọn họ.

Ngẫm lại, nếu như người Nick không có thiên địch thì cho dù sức sinh sản của bọn họ thấp, chỉ cần đến thời điểm nào đó, một ngày nào đó, số lượng của bọn họ vẫn có thể chật ních mảnh đại lục này .

Bây giờ người Nick đang tự tiêu diệt, tộc quần bọn họ đang tự ức chế. Trừ khi có cách giải quyết vấn đề thức ăn, hoặc là một phần người Nick rời khỏi núi đá đen này, nếu không khi thức ăn không thể thỏa mãn cả tộc quần, chính bọn họ lại tự diệt lẫn nhau lần nữa.

Đến lúc đó không chỉ là mùa đông, mà là bốn mùa đều có thể sẽ xảy ra đánh nhau. Cô từng lo lắng người Nick khác sẽ đến đoạt địa bàn của Nick.

Tóm lại, bất kể phương diện nào, chiến tranh của người Nick đối với cô mà nói đều là chuyện tốt. Số lượng của bọn họ càng nhiều, đối với cô mà nói thì nguy hiểm lại càng lớn.

Dương Phàm phân tích chính xác chuyện này từ nhiều phương diện, muốn thuyết phục bản thân rằng mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt. Nhưng hiệu quả lại không tốt giống như cô mong đợi, vấn đề không phải là sự phát triển của người Nick, cũng không phải là sự cân bằng sinh thái ở mảnh đại lục này, mà là cô không có cách nào tiếp thu nhiều máu và huyết tinh xuất hiện trước mắt mình như vậy.

Dù là xâm lược người Nick trong sơn động khác hay là người Nick báo thù, cô đều cần nhiều thời gian hơn để tiêu hóa.

Cô lại bắt đầu vẽ bích họa.

Cô vẽ lại cuộc chiến của hai sơn động người Nick, từ bão tuyết đến thức ăn giảm bớt, đến lúc người Nick bị đói, đến khi người Nick ở sơn động khác nhào tới sơn động bọn họ, những con vật kia đều bị giết, người Nick bị thương và tức giận, rồi bọn họ phản pháo báo thù, cho đến cuối cùng là chiếm lĩnh.

Bức bích họa cuối cùng, cô vẽ một mặt trời lớn trên bầu trời, mặt đất vẽ cỏ non nẩy mầm cùng các loài động vật, tỏ ý thức ăn lại dồi dào, đại biểu cho việc tranh đoạt đã chấm dứt.

Cô hi vọng chiến tranh cũng biến mất theo.

Gần đây cô rất sa sút, cô cảm thấy Nick cũng phát hiện ra, bởi vì hắn luôn mang về cho cô rất nhiều rất nhiều thứ. Bây giờ không thiếu thức ăn nữa rồi, có một số cây cỏ bắt đầu nẩy mầm trong băng tuyết. Có lẽ là trước kia cô luôn hái rau cỏ từ trong rừng mang về, cho nên lúc hắn ra ngoài đi săn luôn không quên hái cỏ cùng cành cây vừa nẩy mầm đâm chồi về cho cô, có một số rễ cỏ còn mang theo bùn.

Cô rất thích những mầm cây màu xanh này, bọn nó không đẹp như hoa, nhưng sau một mùa đông khắc nghiệt, sắc xanh nhạt của cỏ non trong mắt cô còn đẹp hơn hoa nhiều.

Mỗi lần cô nhận được quà như vậy, cô đều ôm lấy Nick, cho hắn một cái hôn. Hắn cũng rất vui vẻ, bây giờ chỉ cần hắn trở lại sơn động sẽ dùng cái đuôi vòng chặt lấy cô, một tác cũng không rời. Dù cô muốn đi tắm hắn cũng sẽ theo sát ở phía sau.

Trước kia ở trong sơn động hắn cũng không làm như vậy, chuyện này có chút giống như lần đầu tiên cô có kinh khi tới đây, lần đó hắn bởi vì cô sinh bệnh nặng, chờ ‘ bệnh ’ tốt rồi hắn sẽ làm như vậy với cô.

Không khí trong sơn động rất xám xịt, đây cũng là lí do cô càng ngày càng không muốn đợi ở trong sơn động, tình nguyện ôm đá ngồi ở cửa động nhìn không trung khi Nick ra ngoài đi săn.

Tất cả động vật đều chết hết, người Nick ra ngoài đi săn thì trong sơn động bình thường chỉ còn lại một phần ba người Nick hoặc là ít hơn.

Trừ bọn họ ra cũng chỉ có mình cô.

Trước kia còn có động vật, cô không ngại cùng những người Nick xa lạ ở trong sơn động, hơn nữa khi đó cô luôn ngồi chung một chỗ với những con vật kia.

Bây giờ Nick vừa rời khỏi, cô liền bất an. Không phải cô cho rằng những người Nick kia sẽ xé cô làm thức ăn, nhưng cô quả thật không dám ở một mình với nhiều người Nick không phải Nick như vậy.

Kết quả là sau khi Nick trở lại, có lúc cô thậm chí còn leo ra khỏi sơn động đón hắn, sau đó cùng hắn dính chung một chỗ.

39. Chương 39

Nick dần dần lên cân, phải nói là, rốt cuộc hắn cũng khôi phục lại vóc người trước kia, chứ không phải nhìn như bộ xương cực lớn di động.

Đồng thời những người Nick khác trong sơn động nhìn cũng có vẻ khỏe mạnh hơn nhiều.

Đây có lẽ là tin tức tốt duy nhất trước mắt.

Bây giờ mặc dù trời không còn đổ tuyết nữa, nhưng khí trời vẫn rất lạnh. Ban ngày có lẽ chỉ bằng nửa ngày trước kia. Năm ngoái lúc này cô không có làm đồng hồ ở sơn động, lần này cô làm mới phát hiện mặt trời luôn lên tới vị trí buổi trưa trước kia liền đến xế chiều, so mùa hè và mùa thu thì ít đi nửa ngày.

Trời tối tuyết mới rơi, nhưng cô cảm thấy ban ngày đang từ từ dài ra, có thể là khi ban ngày dài như trước kia thì mùa xuân liền kết thúc, mùa hè tới rồi.

Thức ăn đầy đủ, người Nick xem ra không còn ‘vội vàng’ như đoạn thời gian trước, nói cách khác là thiếu một chút ‘nhân tố bạo lực’. Dương Phàm đã không còn sợ ở cùng người Nick không phải Nick như trước kia, mặc dù cô còn chưa dám ở một mình trong sơn động.

Bây giờ Nick không cần ra ngoài săn thú lâu, lúc hắn ở trong sơn động là lúc cô vui vẻ nhất. Cô sẽ luôn luôn ngồi trên người của hắn, ngay cả ngủ cũng sẽ ôm lấy cái đuôi của hắn.

Hắn đã thành thói quen cô ôm đuôi của hắn, chỉ cần hắn trở về sơn động sẽ lập tức đem cái đuôi cho cô ôm, cô sẽ cười lên, để hắn nâng cô đi tới đi lui trong sơn động.

Hôm nay, cô đang ôm cái đuôi của hắn ngủ trưa. Tất cả người Nick trong sơn động đều đang ngủ, hoặc là nằm nghiêng trong sơn động không có việc gì làm.

Khi cái đuôi trong ngực bị kéo ra, cô lập tức tỉnh. Đứng lên liền thấy Nick đi ra bên ngoài, thấy cô tỉnh lại còn quay đầu dùng đuôi ấn cô xuống, ý là ‘anh đi ra ngoài một chút, trở lại nhanh thôi’.

Cô mặc kệ hắn có ý gì, bò dậy đi qua ôm lấy đuôi hắn, ngồi lên. Cô ngủ rất say, bây giờ vẫn chưa thanh tỉnh.

Đột cô cảm thấy chung quanh đột nhiên rất lạnh mới phát hiện Nick mang cô ra bên ngoài, mặt trời sắp lặn, bầu trời một mảnh xám xịt.

Cô cười trên đuôi của hắn, hai chân cách mặt đất có lẽ chưa tới mười phân, mà hắn đang trèo xuống dưới sơn động. Cô vội vàng bò lên lưng hắn, ôm cổ hắn.

“Nick, anh đi đâu vậy?” Cô thật tò mò, lúc này chắc không phải đi săn thú chứ?

Nick mang theo cô xuống dưới một tầng đá, trên tầng đá có một tầng tuyết thật dày.

Cô nhảy xuống khỏi lưng hắn, muốn xem hắn làm gì.

Cô nhìn thấy hắn dùng đuôi đập tuyết đông cứng trên đất cho mềm ra, sau đó phủ lên người hắn, rồi hắn bắt đầu lăn lộn trong tuyết. Cô còn có thể nghe thấy tiếng lông hắn mở ra cạo lau trên đất tuyết.

Tắm? Hắn đang dùng tuyết để tắm?

Dương Phàm trèo lên nơi cao một chút, bốc tuyết bên cạnh lên nặn thành trái tuyết ném tới chỗ Nick. Cô nhắm không tịt, ngay giữa đầu của hắn. Hắn mang theo khuôn mặt đầy tuyết quay đầu lại, đột nhiên cái đuôi giương lên, một mảnh tuyết bị hắn hất lên đầu cô.

“Nick!” Cô vừa cười vừa tiếp tục dùng tuyết ném hắn, không kịp nặn thành quả tuyết liền trực tiếp dùng tuyết ném, hắn cũng dùng cái đuôi đem tuyết quét lên người cô.

“A! ! ! Ha ha ha ha ha!” Dương Phàm vừa cười to vừa thét chói tai, nhảy lên nhảy xuống tầng đá, cuối cùng trực tiếp nhảy lên lưng Nick, đem tuyết nhét vào miệng hắn. Hắn cầm lấy tay cô, làm bộ cho vào trong

miệng, còn dùng răng nhẹ nhàng cắn cô. Cuối cùng tiếng thét chói tai của cô dường như muốn truyền tới chân trời kia.

Hai người bọn họ chơi trong đồng tuyết huyền ảo cả ngày đến tối mới trở về, tóc hai người đều ướt. Nick tốt hơn cô nhiều, trên người hắn chỉ có lông, vào sơn động lập tức hong khô.

Cô kéo hắn để hắn giúp cô lấy tuyết vào hang, đem đồng tuyết để trong hồ tắm của cô, chờ nước nóng rồi nhảy vào ngâm đến khi cả người nóng lên mới ra ngoài.

Lúc cô tắm, Nick vẫn đứng bên bờ coi chừng cô. Trong động đều là người Nick, bây giờ cô không chịu để hắn rời đi dù chỉ một bước.

Cô ở trong hồ tiếp tục dùng nước hắt hắt, hắn liền đem cái đuôi hắt nước trêu chọc lại cô.

Đợi cô ngâm đủ rồi đi ra ngoài liền cười lên lưng của hắn để hắn công cô trở lại góc của bọn họ. Hắn ngồi bên ngoài, giống như bình phong che kín cô, cô ngồi trong góc đem tóc rũ khô, hai chân đặt lên chân hắn.

Chân của hắn giống như chân quái thú, đầy lông màu xanh đen, phất phơ phất phơ. Chỗ lông bị rụng vì băng kết vẫn chưa tốt lên, có vẻ để lại sẹo màu trắng. Cô sờ những vết thương màu trắng không có lông kia, hỏi: “Lần sau anh thay lông, tình hình lúc ấy có tốt lên không?”

Nick grừ grừ, cái đuôi vòng quanh cô.

“Nơi này rất có thể sẽ không mọc lông được, nhưng không sao, dù gì chỉ có em xem anh.” Dương Phàm hiện đã quen nói chuyện với hắn, dù hắn không trả lời cô. Cô trêu chọc: “Cưng à, em sẽ không ghét bỏ anh đâu.” Sau đó hôn lên vết sẹo một cái.

Nick cúi đầu hôn lên đầu cô một cái.

Bây giờ hắn có vẻ đã dường thành phản xạ có điều kiện, chỉ cần cô hôn hắn, hắn nhất định sẽ lập tức hôn lại.

Dương Phàm ngửa đầu cảm mặt của hắn hôn một cái: “Ngoan.” Đây là phần thưởng hắn mới vừa rồi hôn cô.

Hắn lại hôn lên ngay vị trí đó trên mặt cô một cái.

Hai người hôn tới hôn lui, Dương Phàm vừa hôn vừa cười khanh khách, hắn cũng phát ra tiếng grừ grừ nhẹ nhàng trong cổ họng.

Đột nhiên cô cầm lấy cằm của hắn, hôn miệng hắn một cái, nghiêm túc nói: “Nick, chờ đến mùa xuân, em sẽ ở chung một chỗ với anh.”

Ý nghĩ này thật ra vẫn luôn xoay đi xoay lại trong đầu cô, khi đó vẫn còn rất mơ hồ, nhưng sau khi nói ra cô liền xác định.

Đúng, cô quyết định. Cô thích Nick, rất thích hắn. Cho dù hắn và cô khác nhau, có thể hắn cũng không phải thích cô kiểu như cô thích hắn, nhưng theo tiêu chuẩn của người Nick mà nói, tình cảm của Nick đối với cô không thể hoài nghi.

Trên thực tế, người Nick căn bản sẽ không thể ‘lừa gạt’ cấp độ cao như vậy.

Bọn họ biết dùng bẫy hoặc mồi để săn thú, nhưng sẽ không biết dùng hai năm để ‘lừa gạt’ cô. Vấn đề duy nhất là hai người khác loài và không hiểu nhau.

Thật ra thì trọng điểm vẫn là suy nghĩ của cô. Nick đã sớm tiếp nhận cô, mà cô vẫn không tin tưởng, không tiếp thu Nick.

Bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ Nick, cũng không có nghĩa là sau này cô sẽ không phát hiện ra những chuyện khác của Nick khiến cô khó tiếp nhận hơn, nhưng cô có dũng khí đối mặt.

Dù sau này Nick xảy ra chuyện gì, cô đều có dũng khí nhìn thẳng, sau đó tìm ra cách giải quyết tốt nhất cho cô và hắn.

Dương Phàm quyết định rồi, thở ra một hơi dài, giống như buông xuống tảng đá lớn vẫn treo trong lòng.

Nick đáp lại, dùng miệng đụng miệng của cô. Hân hôn vĩnh viễn ‘ dùng sức ’ như vậy.

“Được rồi, từ giờ coi như chúng ta đã đính hôn. Mùa xuân chúng ta có thể kết hôn.” Dương Phàm dừng cảm nói, lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Nói không chừng đến mùa thu con của chúng ta đã sinh ra.”

Thật ra thì cuối cùng cô phải có đủ dũng khí để đối mặt với mọi chuyện.

Nick vẫn không biết gì cả. Ngày đó tối rồi, hân trực tiếp ôm cô nằm xuống ngủ. Lòng Dương Phàm hết sức phức tạp. Bây giờ cô mới thật sự cảm thấy suy tư là tai nạn lớn nhất của con người.

Nick cái gì cũng không cần làm, hân mang cô về, mục đích đến giờ vẫn không thay đổi. Mà từ đầu cô vẫn không ngừng phiền não, những phiền não này liên quan rất nhiều đến hân. Nhưng bây giờ, buồn cười nhất đúng là, làm kiểu gì cũng theo mục đích của hân, cố gắng tính toán nhưng cô vẫn phải nhượng bộ.

Cô cảm thấy trước kia mình giãy giụa nhiều như vậy thật ra đều vô dụng, không suy nghĩ nhiều có khi cô sẽ thoải mái hơn, nói không chừng mọi chuyện đã sớm xong.

“Người ngốc có phúc của người ngốc.” Dương Phàm tự giễu, sau đó đem đầu vùi trong ngực Nick, ngủ thiếp đi.

Cô nghĩ sau này mình không cần chuyện gì cũng phải suy nghĩ nhiều như vậy, nói đơn giản một chút không chừng sẽ tốt hơn.

Ngày hôm sau, Nick vẫn ra ngoài đi săn. Trước khi đi, hân đặc biệt lấy đầy tuyết bỏ vào chum cho Dương Phàm, như vậy đợi cô tỉnh tuyết sẽ tan hết, chỉ cần nấu lên là có thể uống.

Thật ra thì khi chọn Nick là bạn đời, không phải cô không nghĩ tới chuyện này rốt cuộc có đúng hay không. Đầu tiên, hai người là hai loài khác biệt là một vấn đề lớn. Nhưng cô cho rằng mình đã tìm được lý do, giống như trên thế giới này không có ai cùng loài với cô. Nhưng sau này lỡ như có, nếu như có người, cô sẽ rời Nick sao?

Sẽ không.

Câu trả lời này như chém đinh chặt sắt. Hoàn toàn không cần suy nghĩ, lập tức nhảy ra.

Cô lại ôm tảng đá ngồi ở cửa sơn động chờ Nick về, trong đầu vẫn là giả thuyết nếu như có người xuất hiện, cô sẽ lập tức chạy về phía đồng bào của mình hay là vẫn tiếp tục đi theo Nick?

Điều này quá rõ ràng rồi. Cô đương nhiên sẽ đi theo Nick. Không phải vì Nick có thể tìm được thức ăn, có thể đào động, bởi vì cô hiểu Nick. Mà người kia là người xa lạ, cô làm sao có thể đi với người không quen biết?

Coi như đó là người, hai người có thể nói cùng ngôn ngữ, có thể hiểu nhau, nhưng cùng lắm chỉ có thể trở thành đồng bạn, chứ không trở thành bạn đời.

Suy nghĩ đến giả thuyết đó cô mới chắc chắn cô lựa chọn thế nào, lần này mọi thứ trong lòng cô rốt cuộc đều rõ ràng.

Mặt trời dần dần lặn xuống, Nick sắp về rồi.

Cô ôm tảng đá leo ra khỏi sơn động, đứng ở cửa động nhìn ra xa. Quả nhiên, chẳng bao lâu liền thấy Nick chạy tới sơn động. Cô có thể nhận ra hân trong một đám người Nick.

Hân là người đẹp nhất bên trong.

Hân mang theo con mèo trèo đến cửa sơn động, cô chui vào, hân cũng chui vào theo.

“Grừ grừ ~” hân giơ con mèo trong tay lên, là một con vật có lông màu rậm nắng, trên lưng có gai nhọn, vừa giống chó vừa giống heo. Cô vẫn không biết chỗ nhô ra trước mặt nó là mũi hay là miệng, hoặc đó chỉ là một khối thịt.

“Quá tuyệt vời!” Dương Phàm cười lên đuôi của hân ngổi, vỗ cái đuôi của hân khích lệ hân.

Cái đuôi của hân chọt hắt lên trên, giống như bập bênh lên lên xuống xuống.

Điều này có nghĩa là tâm tình của hắn rất tốt, đang chơi với cô.

“Nhanh lên một chút, nấu cơm ăn xong chúng ta còn có thể đi chơi tuyệt.” Cô bò lên lưng của hắn, nói.

Hắn mang cô lên lên xuống xuống tới chỗ sâu trong sơn động, cổ họng vẫn phát ra tiếng grừ grừ.

40. Chương 40

Nick mang trứng chim đại sí về cho Dương Phàm.

Mặc dù mùa xuân tới bọn họ đã lâu không bị đói bụng, thế nhưng ‘ăn ngon’ hoặc ‘mỹ vị’ còn cách khá xa. Lúc này, trứng chim đại sí chính là một trong những thứ làm cho mắt người ta tỏa sáng!

Tổng cộng có hai quả trứng, cô không biết có liên quan đến đoạn khí hậu khắc nghiệt lúc trước hay không, có thể toàn bộ động vật trên ngọn núi này đều bị ảnh hưởng, năm ngoái chim đại sí có nhiều trứng hơn bây giờ.

Hai quả trứng tất cả đều thuộc về cô, trong khoảng thời gian này, tất cả người Nick trong sơn động đều vô cùng chăm sóc cô. Trừ việc cô có thể lấy nhiều thức ăn hơn số cô có thể ăn, còn có lúc cô không cẩn thận đi vào lãnh địa của người Nick, bọn họ cũng không tỏ vẻ khó chịu.

Coi như ở trong cùng một sơn động, người Nick vẫn rất chú trọng phần lãnh địa của mình. Bình thường bọn họ dùng đuôi để đánh dấu lãnh địa, năm ngoái lúc người Nick nhỏ chạy tới chỗ cái đuôi người Nick trưởng thành vạch ra, bọn họ sẽ không công kích chúng, trừ lúc ăn cơm.

Dương Phàm vẫn luôn rất cẩn thận không tới gần người Nick khác, từ năm ngoái đến bây giờ. Nhưng có lúc cô cũng không cẩn thận, thỉnh thoảng có một hai lần, cô đạp phải chỗ người Nick dùng đuôi làm dấu, nói như vậy, người trong cùng sơn động sẽ không đánh nhau, nói cách khác, coi như cô có bước vào, chỉ cần kịp thời lui ra họ cũng sẽ không công kích.

Người Nick trưởng thành sẽ chờ đối phương rời đi.

Nhưng gần đây phản ứng của bọn họ chính là thu lại cái đuôi, để cô ‘có’ nhiều không gian hơn.

Khi người Nick xa lạ đầu tiên ‘nhường’ đường cho cô thì cô chỉ nghĩ đó là tình cờ, khi loại tình cờ này xảy ra nhiều lần, cô. Ách, thông tục mà nói, có chút lằng lằng?

Điều này không phải là quá rõ ràng rồi sao!

Cô đã được người Nick trong sơn động này đón nhận! Cô dám đánh cược trước cô chưa có một người bạn đời của người Nick nào có thể làm được điều này!

Lằng lằng rồi, cuối cùng cô không còn ‘cảnh giác’ người Nick trong sơn động nữa.

Thật ra thì cô rất rõ những người Nick này sẽ không đột nhiên công kích cô vô cớ, nhưng lòng sợ hãi không phải dễ dàng tiêu tan như vậy. Lần này, hành động của người Nick cho cô một tín hiệu, từ Nick cô đã thấy bọn họ là một loài kiên định đến cỡ nào.

Từ việc tin tưởng Nick, cô cũng không muốn tự hù dọa bản thân mình nữa. Cho nên sau khi phát hiện hành động của người Nick, cô cố ép mình tiếp nhận bọn họ lần nữa!

Cô bắt đầu ở lại trong sơn động, không còn chạy đến cửa sơn động ngồi nữa. Cô tự nói với mình bọn họ không đáng sợ, ít nhất trong mùa đông này, ở sơn động này, người Nick không có ai đáng sợ.

Thời gian dài, tất cả mọi thứ càng lúc càng trở nên dễ dàng. Chuyện xảy ra ngày đó càng ngày càng nhạt trong tâm trí cô, mặc dù có lúc cô sẽ ép bản thân nhớ lại trường hợp đó, nhưng mỗi khi như vậy cô sẽ chạy nhanh đến cửa sơn động nhìn bầu trời màu lam. Bầu trời xanh rộng lớn bao la có thể từ từ xoa dịu tâm tư cô.

Người Nick đối với cô vô cùng hữu nghị, xem, hai quả trứng này tất cả đều cho cô, đây chính là chứng cứ tốt nhất. Cô hớn hờ nhận lấy phần quà tặng này, sau đó ăn sạch chúng.

Cô cảm thấy hai quả trứng này không phải là tự mình đưa tới cửa, thức ăn thiếu hụt đã dạy cho người Nick một bài học qua trọng, cô nghĩ người Nick tìm được sào huyệt của chim đại sí, trộm trứng đem về.

Chẳng những vì chim đại sí chưa tới sơn động công kích, càng vì, Nick đặc biệt cầm hết vỏ trứng còn dư lại đi. Nếu hắn không lấy đi, cô còn muốn dùng nó là đồ chứa nước.

Nick không thể nào vì thích sạch sẽ mới đem đồ bỏ ném ra khỏi sơn động, tất cả người Nick trong sơn động cũng như vậy, bọn họ cũng không ‘chịu khó’ đến thế. Xương xẩu đồ ăn còn dư lại trong sơn động bọn họ đều để đó cho đến khi nhiều nhiều mới dọn. Điều này giống hệt Nick.

Nick đặc biệt lấy vỏ trứng mang đi gây chú ý cho cô, ngày hôm sau, vừa rạng sáng cô đã biết điều này là vì cái gì. Bởi vì mấy người Nick kia lại gánh về một con chim đại sí lớn!

Một con chim đại sí lớn đủ cho tất cả người Nick trong sơn động ăn no nê! Có thể nói là bắt được một con, mọi người đều không cần đi săn một ngày.

Dương Phàm được chia phần mỡ non mềm nhất trên cổ chim đại sí. Cô vừa ăn vừa nghĩ vỏ trứng cầm đi ra có khả năng là để dụ bắt chim đại sí. Mất trứng, chim đại sí thấy vỏ trứng liền sà xuống xem xét, sau đó liền bị người Nick vấy bắt.

So với trước kia, chim đại sí chủ động đi giành thức ăn, lần này người Nick cũng vì thức ăn không đủ, mới chủ động đi săn nó trước.

Xem ra ở thế giới này, thức ăn mới là tất cả. Khi người Nick có đầy đủ thức ăn, họ sẽ không đi săn chim đại sí vì an toàn, nhưng khi bọn họ đói, họ lại tìm ổ của chim đại sí, xem nó là thức ăn.

Dương Phàm nghĩ thông suốt điều này mới có chút tiếc hận, rất dễ nhận thấy, nếu người Nick quả thật có thể tiến hóa thành một loài sinh vật có trí khôn cao cấp, như vậy nhất định phải là kết quả của một quá trình rất dài, cô tuyệt đối không thể nhìn thấy được kết quả.

Mặc dù vì thức ăn, vì an toàn mà mai phục đánh chết chim đại sí xem ra cũng là một loại kết quả, nhưng từ ý tưởng đến trình độ cũng khác nhau trời vực.

Cái này gọi là gì? ‘một bước tư tưởng là bước nhỏ, một bước tiến hóa là bước dài’?

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày tuyết tan rồi cuộc cũng đến.

Ban ngày càng ngày càng dài, mặt trời càng ngày càng nóng. Dương Phàm không dám chạy ra khỏi sơn động lúc trời sáng nữa, gần đây chỉ có thể chạy tới cửa sơn động nhìn ra một ít khoảng trời nhỏ bên ngoài, cô đoán sắp đến kỳ băng tan rồi.

Không vội vàng giống lần trước, cô vốn định nói Nick đào mương máng ở cửa sơn động trước.

Sơn động bây giờ không phải là sơn động vốn có của bọn họ, hướng vách núi khác hướng sơn động trước kia.

Trừ mương máng còn phải đào cho sơn động dốc xuống, đây không phải là việc mình Nick có thể làm. Dương Phàm suy nghĩ liên tục, cô chưa từng trao đổi với người Nick khác, cũng không thể yêu cầu bọn họ bắt đầu cải tạo sơn động. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là kiểm chế nóng vội, tiếp tục chờ đợi.

Thật may là người Nick cải tạo sơn động sớm hơn cô nghĩ nhiều. Có khả năng là vì tuyết trên đỉnh núi đã bắt đầu đổ xuống. Bắt đầu từ lúc cô nghe thấy tiếng ‘két, tách ...!’ truyền tới từ trần sơn động thì người Nick trong sơn động đã bắt đầu cải tạo sơn động rồi. Bọn họ đào sơn động dốc về hai bên vách động, sau đó từ vách động bắt đầu tiếp tục đào ra ngoài, cũng cuối cùng làm xong.

Bây giờ sơn động giống như một cái phễu lệch.

Tiếp, Dương Phàm chưa kịp để Nick bắt đầu đào mương thì tuyết đã bắt đầu tan rồi, băng cùng tuyết lẫn vào bùn chảy ngược vào trong sơn động.

Nick đào cái mương thứ nhất xong, tác dụng của cái mương liền hiện ra trước mắt những người Nick khác, còn lại không cần cô làm tiếp cái gì, nhiều kênh máng hơn đã xuất hiện.

Tuyết càng ngày càng chảy ngược vào sơn động, từng khối băng nện xuống, chặn ở cửa sơn động. Người Nick đẩy chúng nó dọc theo mương tới một đầu khác, sau đó ném ra.

Nick đem tuyết cùng băng đẩy thành cầu hình, như vậy dùng ít sức hơn, dễ dàng hơn, những người Nick khác cũng học làm theo. Trong sơn động không còn bốc mùi là lạ giống như năm ngoái, băng bùn trên đất luôn bốc hơi rất nhanh.

Đối với Dương Phàm mà nói, khó khăn nhất là mặt đất rung chấn càng ngày càng kịch liệt. Tuyết tan tạo thành lở tuyết. Băng từ đỉnh núi trượt xuống còn kéo theo những tảng băng phía dưới, tạo thành lở tuyết. Có rất nhiều lần tuyết chảy ngược vào trong sơn động, liên tục trong thời gian rất lâu, nó phá cửa động to ra, có mấy lần còn cuốn hết đồng đá chắn ngoài cửa động.

Dương Phàm không dám đến gần cửa sơn động, thật ra thì cô cảm thấy sơn động này không còn an toàn nữa. Mặc dù sơn động này theo cô mà nói thì rất lớn, nhưng so với núi đá đen này, nó chỉ nhỏ bé như một tổ kiến. Có ai cảm thấy tổ kiến rất lớn? Ngay cả một đứa bé cũng có thể dùng cái xẻng đồ chơi của nó phá hư.

Nếu đất lở đúng ngay sơn động của bọn họ thì sao?

Cả sơn động lục đục cả ngày lẫn đêm không nghỉ, Dương Phàm không thể nằm xuống nghỉ ngơi, vì phải đứng vững, nếu không sẽ lăn đến một đầu khác của sơn động, thậm chí còn lăn tới cửa động trôi luôn ra ngoài. Cô để Nick đào cho cô một cái hố, sau đó chui vào, dùng cái này để tránh đứng không vững, bất an ở trong sơn động.

Nick rất bận, điều cô có thể làm chỉ là không mang thêm phiền phức cho hắn. Cửa sơn động chấn động mạnh, để băng tuyết không chảy ngược vào sơn động, tránh cho việc nó cuốn tất cả mọi người trong sơn động ra ngoài, bọn họ không thể không ngừng dọn dẹp tuyết dù chỉ một giây.

Dương Phàm từng cho rằng tất cả đều sẽ qua rất mau, nhưng cô lầm rồi. Băng tuyết từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc rất lâu, cả ngọn núi băng bắt đầu tan, càng ngày càng nhiều băng và tuyết từ đỉnh núi lăn xuống chân núi. Nói cách khác, chuyện càng ngày càng nghiêm trọng. Cửa sơn động chấn động dữ dội, điều này đã thành công trở thành một tai nạn mới.

Dương Phàm không nghĩ ngờ chút nào, trước kia rất có thể có cả sơn động người Nick bị cuốn ra ngoài, hoặc là tuyết chặn cửa động lại, hoặc là băng tuyết nhồi vào cả sơn động, tuyết đối vì thế mà có người Nick bỏ mạng.

Bởi vì bây giờ cô cảm thấy chuyện như vậy có thể xảy ra bất cứ lúc nào, mà bọn họ thậm chí ngay cả chạy cũng không thể. Bên ngoài cả ngọn núi băng đều đang tan.

Có lẽ là vì mùa đông năm nay rất khắc nghiệt, cho nên băng cũng đóng rất dày. Cộng thêm vị trí sơn động này không tốt lắm, năm ngoái cô không thấy cửa sơn động liên tục chấn động mạnh như vậy.

Những điều này làm cho người ta càng ngày càng tuyệt vọng. Nhưng cũng có thể cô đã trải qua quá nhiều tuyệt vọng, cô phát hiện đến bây giờ mình vẫn còn trấn định, bình tĩnh.

Thức ăn trong sơn động không nhiều lắm, vụn vụn chỉ đủ ăn mấy ngày. Bởi vì gần đây ngày nào người Nick cũng ra ngoài kiếm ăn, cho nên mỗi ngày đều không thiếu ăn, chỉ trữ lại không nhiều lắm. Khoai tây khô của cô đã ăn hết từ lâu, bây giờ cô gặp phải tình huống còn hiểm trở hơn so với người Nick.

Ngâm nước tuyết kia lâu, cô thèm một chút thức ăn còn lại đó đã không còn ăn được, cũng có thể đã biến chất rồi. Nhưng chuyện này không có gì nghiêm trọng với dạ dày người Nick, hơn nữa bọn họ không ăn uống hơn mười ngày cũng chẳng sao. Nhưng cô không được, dù là thức ăn biến chất hay uống nước không sạch, hoặc là không ăn một thời gian cô cũng sẽ mất mạng.

Dương Phàm bắt đầu nhớ lại những thứ cô đã làm kể từ khi cô tới nơi này, nếu cô chết trong vòng vài ngày tới, cô muốn biết cô đã để lại những thứ gì ở thế giới này.

Đầu tiên, cô vẽ rất nhiều bích họa. Mặc dù không biết có để lại được gì sau vài chục vạn năm nữa không, cũng không biết thế giới này rốt cuộc có thể tiến hóa ra một loài có trí tuệ cao đẳng không, nhưng ít ra cô đã cố gắng hết sức.

Thứ hai, người Nick. Cô ghi chép về bọn họ, để người đời sau của họ có thể biết đến sự hiện hữu của họ. Cô cũng có ảnh hưởng nho nhỏ tới sự phát triển trí tuệ của bọn họ, từ việc dùng tảng đá công kích chim đại sí đến việc dùng khoai tây dụ bắt chuột đất, rồi đến việc khoác áo da lông đi trong tuyết. Cô không muốn quảng cáo rùm beng cô đã làm được bao nhiêu, nhưng cô cảm thấy những chuyện mình làm cho người Nick như vậy là đã đủ.

Cuối cùng chính là Nick.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cô chưa từng làm gì cho Nick cả. Những thứ thông minh nhỏ nhất kia không đủ đặc biệt, không phải ‘đặc biệt’ để lại cho hắn.

Cô rất hối hận! Nếu cô có thể sớm sinh cho Nick một đứa con, ít nhất đây cũng là chuyện cô có thể làm cho hắn. Như vậy coi như ngày mai cô sẽ chết, cô cũng không còn tiếc nuối gì với hắn.

Nhưng bây giờ cô không thể giúp gì cho hắn.

Lúc Dương Phàm đang bị u ám vây quanh thì Nick đã dừng lại nghỉ ngơi, hắn trở lại bên người cô rồi, cô liền ngồi vào lòng hắn. Cô ôm lấy mặt của hắn, nói: “Nick, em quá keo kiệt với anh rồi. Nếu như em còn thời gian, em sẽ đối tốt với anh hơn, tốt hơn nhiều một chút mới đúng.”

Nick nuốt thức ăn vào miệng cô, cô nhắm mắt cố gắng nuốt xuống, nói tiếp: “Em muốn để lại thứ gì đó trên người anh, anh phải nhớ rõ em.”

Cô rất kích động lấy ra con dao lông, thận trọng cạo một mảng lông lớn trước ngực hắn, khắc tên của cô lên.

‘Dương Phàm’.

Chỉ cần một lần thay lông, cái tên này đã không còn tồn tại.

Cô áp mặt xuống phần lông nơi đó, dán chặt lên có thể cảm nhận được nhịp tim của Nick. Trước kia cô đã lãng phí rất nhiều thời gian, đáng tiếc phát hiện quá muộn. Thật hy vọng tất cả còn kịp sửa chữa.

Nick kêu grừ grừ, cố gắng nuốt tất cả thức ăn vào miệng cô. Cô cố gắng không nghĩ đến mùi vị của những loại thức ăn kia, dù sao có ngộ độc thức ăn mà chết hay là chết ra sao cô cũng không quan tâm. Chút thời gian cuối cùng này cô chỉ muốn cố gắng nghe lời hắn một chút, nếu như hắn phát hiện cô chết rồi, cô hi vọng hắn có thể ăn cô đi.

Ở thế giới trước kia, cô sẽ có phần mộ, ở dị giới này cô không cần phần mộ, bởi vì sẽ không ai đến cúng viếng phần mộ của cô.

Lúc nhìn thấy người Nick ăn bạn đời đã chết, cô sợ hãi, nhưng khi sợ hãi qua đi cô lại hâm mộ! Điều này còn thân mật hơn tất cả các loại thân mật!

Cô cũng muốn loại thân mật này. Ở chỗ này cô không có người thân, cũng không có bạn bè, thậm chí công việc để ký thác ý chí cũng không có. Cô muốn một thứ có thể liên kết cô thật chặt với nơi này.

Cô ôm lấy Nick, đây là cô tìm được, tên cô đặt cho hắn.

Nick của cô.

41. Chương 41

Rốt cuộc Nick cũng mang cô xuống núi đá đen.

Dương Phàm cảm thấy dạ dày của mình rất mạnh mẽ rồi, dù uống nước bẩn hay là ăn thức ăn có thể đã biến chất vẫn không sao, cô vẫn sống sót!

Tuyết tan xong, người Nick đều lục tục xuống núi. Không có bạn đời, bọn họ cũng không muốn ở trên núi nữa, dù nước vẫn chưa rút đi toàn bộ cũng không quan tâm.

Cuối cùng vẫn là Nick và cô xuống núi cuối cùng. Lại qua một năm, Dương Phàm nhìn núi đá đen sau lưng, cảm thấy không còn kích động hay phức tạp như năm ngoái, cô tin sang năm cô sẽ tiếp tục đến núi đá đen này.

Sau khi xuống núi, bọn họ ngày ngày lên đường. Cô thấy không ít những tảng đá khổng lồ nửa chôn xuống mặt đất trên đường, năm ngoái cô cũng thấy. Những tảng đá này xem ra đều do băng tuyết từ trên núi đá đen cuốn xuống, có tảng đá cao mấy chục mét, có lẽ nặng mười mấy tấn.

Nick thay lông giống như năm ngoái, bộ lông mới đổi có một số chỗ bị sọc quả thật không mọc lông. Dương Phàm thấy hắn có vẻ không được tự nhiên, luôn liếm những chỗ lông không mọc kia.

Bọn họ lại trở về đồi, hắn lại đào một tảng đá to làm ổ. Cỏ đây mới vừa mọc, xanh mơn mớn đầy đồi. Hắn hái rất nhiều cỏ đây làm giường, cô ở bên cạnh bên lưới cá, chuẩn bị mang vào rừng thả bên suối bắt cá.

Bây giờ khí trời càng ngày càng nóng, ban ngày càng ngày càng dài. Hắn đào mấy tảng đá to cho cô chứa nước, lúc có mưa liền có thể trữ nước. Cô còn đặc biệt làm hai lán cỏ dùng để che nắng, lúc ăn cơm hoặc là ra ngoài lấy nước sẽ không sợ ánh mặt trời.

Sau đó chính là Nick.

Từ lúc bọn họ lên đường về hắn đã bắt đầu thích dùng đuôi ôm cô rồi, vạch đen trên đuôi cũng càng ngày càng thô, đen sáng bóng loáng. Bây giờ tất cả đều chuẩn bị xong, bọn họ cũng đã ổn định.

Cô đánh trống khuyến khích bản thân, nhưng lúc làm mọi chuyện vẫn có chút sợ hãi.

Dương Phàm đặc biệt nấu nước ấm, lại để Nick đào hai khối đá hình bầu dục, giống như bồn tắm lớn. Cô đem nước nóng nấu xong đổ vào, còn có lá bạc hà nữa, tắm rửa thật sạch sẽ.

Chờ Nick sẵn thú về, nướng thịt ăn xong cơm, cô lại đun nước, đẩy hắn vào bồn tắm lớn để tắm cho hắn, cô dùng lá bạc hà chà từ đầu đến chân hắn. Khi cô ôm lấy đuôi chà, hắn phát ra một tiếng grừ grừ bén nhộn, giống như rất muốn nhảy ra khỏi bồn tắm.

Cô còn tắm qua phần lông sẫm màu dưới bụng hắn.

Thật ra thì cô căn bản không thấy chỗ đó của hắn như thế nào, nhưng bình thường nó cũng không có, đến lúc đó mới đưa ra sao? Khi cô nhẹ nhàng vuốt ve hoặc chà sát phần dưới bụng hắn, muốn đợi cái đó vươn ra để tắm qua một cái, nhưng trừ việc hắn không ngừng muốn nhảy ra ngoài, còn lại chẳng có gì vươn ra.

Chỉ là, phần dưới bụng có hơi phồng ra thôi.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Dương Phàm dùng cảm chui vào trong động với Nick. Trong hang đá là nệm cỏ mới phơi cả ngày hôm nay, bây giờ nằm lên vẫn còn hơi nóng ấm ấm.

Khi Nick dùng đuôi vuốt ve chân cô, cô sợ hãi nhắm hai mắt lại.

Chỉ là.

Một lát sau, hắn ôm cô ngủ thiếp đi.

Tại sao? Tại sao?

Dương Phàm một chút cũng không hiểu nhìn chằm chằm hắn.

Đây rốt cuộc là tại sao?

Chẳng lẽ cô hiểu lầm ý hắn?

Cô lấy hết dũng khí, kết quả gần đến phút cuối hắn lại đột nhiên nói cho cô biết không cần. Tuy nói có chút ngoài ý muốn, nhưng trước khi ngủ cô vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cô lại đợi mấy ngày nữa, phát hiện mặc dù Nick thích quần cô, thích dùng đuôi ôm cô, nhưng đến lúc ngủ, hắn vẫn ngoan ngoãn ôm cô ngủ, chuyện gì cũng không làm.

Chẳng lẽ là do cô đẩy hấn ra? Hấn đã thành thói quen?

Nghĩ đến điều này, Dương Phàm có chút buồn cười.

Kết quả một tháng sau, khi bụng của cô lại đau Nick mới có phản ứng. Giờ cô mới hiểu được.

Ngay từ mùa đông trước, kinh nguyệt của cô đã thay đổi, thời gian càng ngày càng dài. Nếu như thời gian ở thế giới này giống thế giới trước kia của cô thì mới đầu kỳ kinh nguyệt của cô cứ cách mười ngày có một lần. Nhưng trên thực tế từ khi tới nơi đây, kỳ kinh nguyệt của cô đang từ từ biến dài. Đến bây giờ đã biến thành một tháng một lần.

Một tháng đó là do cô đặt ra, cũng chính là một trăm ngày ở thế giới này.

Cô bắt đầu lo lắng đây là tín hiệu không tốt của thân thể, nhưng trừ thời gian kéo dài ra, cái khác cũng không có bất cứ vấn đề gì. Đầu tiên nó rất đúng kỳ, tiếp theo là lượng máu ra không nhiều cũng không ít, giống trước kia. Lúc có cũng không đau lắm.

Cô lo lắng nói không chừng khoảng cách này còn có thể biến dài hơn.

Trước kia Nick không phản ứng có khi là vì vậy, hấn đợi đến kỳ kinh nguyệt của cô thì mới cho rằng cô chuẩn bị xong.

Lúc cô cho mọi chuyện đã xong thì hấn lại đột nhiên phản ứng.

Dương Phàm còn căng thẳng hơn cả lần đầu. Lần trước cô chuẩn bị thật ra thì có chút ‘sợ choáng váng’, lúc chuẩn bị chỉ máy móc công thức. Lần này thì sao?

Cô nhân lúc trời sáng chuẩn bị đầy đủ nước nóng cho vào bồn tắm, ngâm bên trong vừa đỡ đau bụng dưới vừa củng cố tinh thần.

Hay là không làm. Kỳ kinh nguyệt mà làm chuyện này hình như không được? Nhưng mà bây giờ vẫn chưa tới, chỉ là đau bụng mà thôi. Nhưng mà sắp tới a.

Trong đầu cô, các loại ý nghĩ đang đánh nhau, kết quả lúc hấn mang con mời trở về, thịt cũng đã nướng lên, hấn cũng đứng trước bồn tắm của cô nhìn cô chăm chăm rồi cô mới phản ứng lại.

Cô sợ hãi vẩy nước dội hấn.

Có lẽ hấn hiểu lầm cô đang chơi với hấn, đưa tay vào trong bồn tắm cũng vẩy nước dội cô.

Trước kia cô cũng tắm rửa trước mặt hấn, chỉ là, khi đó và bây giờ không giống nhau! Trong lòng cô nghĩ tất cả đều là chuyện buổi tối, thấy hấn chẳng những đứng trước bồn tắm không đi, còn vươn tay vào trong bồn tắm.

Cô dùng sức dội hấn, đuổi hấn chạy đi. Thừa dịp hấn xoay người vội vàng nhảy ra khỏi bồn tắm, chui vào hang đá thay quần áo mới ra ngoài ăn cơm.

Hấn ngay cả vẻ mặt cũng không đổi, tuyệt không quan tâm, tuyệt không biết vừa rồi cô khấn trương bao nhiêu!

Dương Phàm giận đến nhảy lên lưng hấn, cố ý cười trên người hấn ăn cơm!

Cơm nước xong cô nấu nước để cho hấn tắm, gần đây cô thường thường làm vậy, cho nên hấn nằm ở trong bồn tắm một chút cũng không xa lạ. Cô cầm lá bạc hà chà đi chà lại người hấn, giống như muốn chà sạch một lớp da của hấn!

Đáng tiếc, tất cả đều là lông.

Cô mệt mỏi, cánh tay đều đau nhức, còn dùng lá bạc hà chà răng cho hấn một lần!

Vốn lúc này sẽ không đi ngủ, bình thường hấn sẽ mang cô vào rừng đi dạo một vòng. Nhưng Dương Phàm sớm bị chuyện làm hay không làm này hành hạ đến đau cả đầu, nên liền kéo hấn chui vào hang đá, nghĩ thầm làm xong rồi còn có thời gian để nấu nước tắm.

Lúc này vào hang đá đối với Nick mà nói rất là kì quái, nhưng hắn vẫn nghe theo ôm cô nằm xuống nệm cỏ. Lúc này có lẽ hắn vẫn không biết cô muốn làm gì, cô lật người ngồi vào trên bụng hắn, chờ hắn làm. Nhưng đợi mãi, chỗ dưới bụng hắn cũng chẳng có gì thay đổi.

Cô lại đoán sai?

Dương Phàm quyết định không giằng co nữa, lần này nói kiểu gì cũng phải thành công!

Cô nằm úp sấp trên người hắn lẳng lặng ôm hắn, đây là cực hạn của cô! Chuyện khác cô đều không biết a.

Đang cảm thấy lần này nói không chừng lại uổng phí thời gian rồi, Nick đã lặng lẽ dùng đuôi vuốt ve đùi của cô. Cô đưa tay sờ, ngẩng đầu liền nhìn thấy hai mắt hắn phát sáng trong hang đá, chuyên chú nhìn cô.

Hắn lại phát ra tiếng grừ grừ, lần này đặc biệt nhẹ và chậm, từ từ vang lên bên tai cô.

Cô nghe tiếng grừ grừ của hắn, căng thẳng từ từ biến mất.

Hắn đảo ngược cô lại, kéo hai chân của cô ra, giống như muốn ngửi nơi đó của cô. Cô che mặt, muốn đem cả người chôn xuống đệm da lông. Qua một năm cô vẫn chưa dám nhìn, trước kia là sợ không dám nhìn, lần này tim cũng sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Sau đó. chuyện sau đó xảy ra rất nhanh, cô thật sự không nhớ, chỉ nhớ rõ cửa hang đá từ từ tối dần, cuối cùng trời đã tối hẳn.

Đầu tiên, hắn liếm cô, cô cảm thấy đầu lưỡi của hắn vói vào trong, sau đó có cái gì giống nước thoa khắp nơi đó của cô, rồi hắn tiến vào. Đó là cảm giác gì? Cô cảm thấy hắn đụng tới chỗ sâu nhất trong bụng cô, vốn đã hơi đau bụng lại bị hắn đụng vào, nơi đó giống như có một túi nước, hắn đâm vào nơi đó, từng cái từng cái, làm cho cô sợ hãi, mỗi lần đụng vừa đau lại vừa khó chịu.

Nhưng khó chịu đó dường như là thoải mái. Bởi vì lúc hắn làm, cô rên rỉ, càng ngày càng muốn hắn tiếp tục làm.

Này quá điên cuồng rồi. Cũng quá là đáng sợ.

Cô không dám nhìn bộ dạng của mình bây giờ, chỉ biết hai chân cô bị hắn kéo ra, cô cứ nhẹ nhàng ngồi vào nơi đó giữa hai đùi của hắn, cái đuôi của hắn ở phía sau chống đỡ đẩy thẳng lên trên. Hắn rất mạnh, cô không dám nhìn, hoặc là nằm trên đệm, dùng da lông che mặt, bị hắn kéo lên ôm lấy cô liền ôm hắn, chỉ dám nhìn cổ và ngực của hắn.

“Nick. A. Nick.”

Cô vẫn gọi tên hắn như vậy.

“Grừ grừ grừ grừ. grừ grừ grừ.” Tiếng grừ grừ của hắn chưa từng dừng lại, vẫn luôn vang lên bên tai cô.

Lần này bọn họ đã thật sự ở cùng một chỗ. Dương Phàm nhìn đỉnh hang đá, trái tim cứ lơ lửng giữa không trung từ khi tới nơi này đột nhiên rơi xuống.

Cô rốt cuộc không cần nghĩ điều gì nữa.

42. Chương 42

Ngày hôm nay cô ngủ rất lâu mới tỉnh, khi tỉnh lại hắn đã đi sẵn về.

Chỗ giữa hai chân đau sót khó nhìn, giống như gân cốt chỗ đó bị người ta vừa lăn vừa nặn, từ đầu đến eo tới chân không muốn động, động một cái liền đau không chịu được.

Nick!

Cô cần rằng nghiêng lợi nhỏ cỏ trên nệm cỏ, cỏ dây mềm dẻo như vậy mà cô cũng rút cho đứt!

Trước kia cũng làm qua, nhưng khi đó cô vừa sợ vừa bị dọa, quá trình cô không thể nhớ rõ. Tối hôm qua lại rất thật.

Cô tính sai rồi! Mười phần sai!

Nick mặc dù không giống người đa dạng nhiều kiểu, hần từ đầu tới đuôi chỉ có một động tác, vấn đề là thời gian của hần! ! Cô cần bản không muốn nhớ lại chuyện tối hôm qua! Sao hần lại như vậy? Ngay cả đoạn mở đầu cũng không có!

Cô biết tối hôm qua hần bắn vài lần, nhưng lúc bắn cái kia vẫn không mềm! Cũng không chịu rút ra ngoài! Cứ như vậy động tiếp! Trừ một lát nhanh một lát chậm, một lát người ta lại đổi tư thế nâng cô lên hoặc đặt xuống, xoay qua, xoay lại, hoặc để cho cô ngồi phía trên đó.

Sau này khi cô cảm thấy nơi đó bởi vì liên tục lên cao trào mà bắt đầu rút gân, liền ôm bụng kêu đau hần mới chịu buông ra, kết quả hần ôm cô liếm nửa đêm, có lẽ là cô kêu đau nên hần cứ như vậy an ủi cô thôi.

Dương Phàm vừa giả bộ đau, ngay cả khi ngủ cũng không dám ngừng, vừa bất đắc dĩ, Nick thật là cái gì cũng không hiểu, phản ứng của hần đều là thật.

Nhưng cô cũng không có cách nào. Đây tuyệt đối không thể trách cô!

Nick sau hôm ấy giống như được mở cấm, chỉ cần đi sẵn về cơm nước xong liền bắt đầu lấy đuôi dây dưa với cô, kéo cô vào trong hang đá. Dương Phàm mười lần chỉ dám cho hần được như ý ba bốn lần, nhiều hơn cũng không chịu.

Cô sợ như vậy không khéo có con thật.

Trước kia cô còn nghĩ chuyện với Nick chỉ là vọng tưởng, hai loài khác nhau sao có thể dễ dàng sanh con như vậy? Nhưng kể từ mùa đông năm ấy biết người Nick có khả năng sinh đẻ rất mạnh rồi, cô chỉ có thể lo lắng cho mình.

Nếu như có thể sinh thật, cô phải nuôi con như thế nào đây? Giống như người Nick sinh ra rồi không thêm quan tâm, cô không làm được! Đứa bé nhất định phải lớn lên bên cạnh cô! Nhưng Bảo Bảo hung hăng như vậy.

Dương Phàm cảm thấy Bảo Bảo của cô sẽ không chơi máy bay hay là búp bê, ngược lại thịt nướng thơm ngào ngạt có vẻ tương đối thích hợp hơn.

Cô trốn tới trốn lui, thật may là kinh nguyệt tới, cô lại ôm bụng nằm trên nệm cỏ lăn lộn kêu đau. Hai năm qua Nick đã sớm biết, mỗi khi như vậy hần sẽ hái cho cô nhiều quả dại hơn, sau đó ôm cô giống như ru con lay động. Thật ra thì lúc này lông cả người hần đều lạnh, ôm tuyệt không thoải mái, nhưng cô thích nghe hần kêu grừ grừ, nằm trong ngực hần, tiếng grừ grừ này giống như phát ra từ sâu trong lồng ngực.

Mặc dù cách một đoạn thời gian cô sẽ như vậy, nhưng mỗi lần hần đều rất vội vã khẩn trương. Mùi máu trên người cô hai ba ngày chưa tan, hần liền ôm cô hai ba ngày. Trong khoảng thời gian này hần chỉ đi vào rừng hái quả dại cho cô, những chuyện khác đều không làm, có săn thú cũng chỉ tìm những con mồi cô thích ăn. Tôm cá bây giờ cũng là hần lấy về, mỗi ngày hần công lười cỏ về, trong lưới đều là cá, nước chảy ướt hết lưng hần, hần có vẻ rất ghét nước không ngừng chảy lên người như vậy, từ đó hần lại dùng đuôi mang lưới cỏ về.

Kinh nguyệt xong, hần còn muốn làm chuyện đó. Cô tránh cũng tránh không được, huống chi đã có mấy lần, chuyện cũng không đáng sợ như vậy, tư vị đó có lúc từ từ dâng lên từ đáy lòng, cô cũng muốn ôm hần. Dần dần buổi tối cái đuôi của hần cứ thử dây dưa người cô, cô không phải là vẫn không muốn.

Cô không biết Nick động dục bao lâu, nhưng cô phát hiện một chuyện, chính là chỉ cần cô không ôm bụng kêu đau, ngày nào hần cũng muốn. Dương Phàm lập tức cảm thấy đỉnh đầu có một mảnh mây đen bao phủ, theo cô phỏng đoán thì người Nick động dục mùa này và mùa thu, chẳng phải là hai mùa liên tục sao! ! !

Nhất định phải tiết chế! Đau bụng vẫn phải tiếp tục giả bộ!

Vì vậy, ngày đó, Nick mang một bày gà rừng về, nướng ăn hết xong, hắn chủ động chạy đi nấu nước, cô rất nghe lời tắm nước nóng, cả người nhẹ nhàng khoan khoái trở vào hang đá. Hắn theo sát phía sau chui vào, cái đuôi vẫn nhỏ giọt nước nóng cứ tới đây đưa bên hông cô. Cô liền ngã xuống nệm cỏ, ôm bụng bắt đầu kêu đau quá là đau.

Hắn không biết làm thế nào, sờ sờ người cô rồi ôm cô ngủ, cổ họng phát ra tiếng grừ grừ chậm rãi.

Cô một tay ôm bụng, một tay ôm cái đuôi lạnh lạnh của hắn. Khí trời nóng bức như thế mà được ôm cái đuôi này thật là mát mẻ a, cuối cùng nghe tiếng grừ grừ bên tai mà ngủ thiếp đi.

Như vậy rất tốt. Cô hôn cái cằm cứng của Nick, thỏa mãn nghĩ.

Ngoài ra, tất cả đều giống năm ngoái.

Cô không giống năm ngoái thức ăn gì cũng mang về, mà là góp nhặt nhiều thứ cô quen thuộc hơn. Cô phát hiện Nick biết rất nhiều thảo dược trong rừng, nhưng chỉ khi hắn ngã bệnh hoặc không thoải mái mới đi hái, cho nên cô vẫn không biết.

Thật ra thì lá bạc hà cũng là lúc cô vừa tới, khi đến kỳ kinh nguyệt hắn hái về cho cô. Loại lá đó có thể cầm máu, sát trùng, khép miệng vết thương. Cô dùng nó đánh răng và vệ sinh thân thể kỳ kinh nguyệt cũng rất hữu hiệu, lần trước Nick phát sốt ăn lá bạc hà khô cũng rất hữu dụng.

Lần này cô phát hiện hắn dùng một loại lá có lông tơ bao quanh giống như bàn chải bôi lên chỗ sẹo không mọc lông. Hắn nhai loại cỏ đó nát ra rồi bôi lên vết sẹo màu trắng, mấy ngày sau vết sẹo liền đỏ lên, giống như bị dị ứng, sau đó da ngoài bắt đầu rộp lên, bóc da xong, lớp lông mới liền mọc ra, màu trắng nõn, thoát nhìn vô cùng mềm, rất mỏng. Nhìn có vẻ như vết sẹo vẫn chưa mất hẳn, nhưng đó đúng là lông.

Trên người Dương Phàm cũng có vết thương, không tróc lông dọa người giống Nick, từng mảng từng mảng. Cô vào rừng không cẩn thận để nhánh cây quệt phải rồi bị thương, chảy máu một hồi rồi ngừng, cô cũng không để ý lắm.

Thấy Nick dùng loại lá giống bàn chải này trị sẹo, cô cũng muốn thử một chút. Cô dùng đá mài một ít rồi thận trọng thoa lên vết sẹo lớn nhất trên đầu gối.

Mới bôi lên liền cảm nhận được một trận ngứa đến thấu xương! Loại cỏ này tính kích thích vô cùng lớn! May mà vừa rồi cô không nhai nó giống Nick, nếu không bây giờ đầu lưỡi của cô không dùng được nữa rồi.

Cô kiên trì một lát, vẫn không dám đắp cả đêm rồi lau sạch như Nick. Nhưng chỉ một ít dịch cỏ cũng rất đáng sợ, chờ Nick sẵn thú về, đầu gối của cô đã sưng lên không động được.

Dương Phàm cho là chân cô xong rồi ! Thuốc này có thể cô không dùng được! Cô hối hận muốn chết! Cho dù muốn thí nghiệm cũng phải bôi lên vết thương nhỏ nhất trên cánh tay trước a.

Cô quá mê tín Nick rồi, cho là hắn dùng được là tốt. Cô lấy nước nhẹ nhàng xối đầu gối, bây giờ ngay cả tưới nước lên cũng giống như cầm kim ghim vào dây thần kinh trên đầu gối vậy.

Nick đem thịt bỏ lên lửa nướng rồi qua nhìn cô.

Chuyện này đều là do cô tự làm, nếu chân bị phế thật cũng là lỗi của cô. Vừa rồi cô không gọi Nick chính là vì cảm thấy mình nên tự chịu trách nhiệm, còn có, mình tự gây họa hại mình, cô ngại gọi hắn.

Hắn sang nhìn đầu gối của cô, liếm hai cái, sau đó cầm loại cỏ còn dư lại bên cạnh lên... cỏ bàn chải kia, bỏ vào miệng nhai nhai sau đó đem tất cả đắp lên chân cô!

Một giây kích thích kia, thiếu chút nữa Dương Phàm nhảy dựng lên cào hết lông trên ngực hắn xuống! Cô vừa thét chói tai vừa dùng sức vung vẩy chân muốn hất bả cỏ trên đùi xuống! Nhưng hắn lại dùng đuôi quấn chặt hai chân cô không cho cô động, để cô tùy ý vụng vẹo trên người hắn.

Cuối cùng cô ôm đầu của hắn gặm. Nhưng cả buổi tối bả cỏ đó vẫn thoa lên đầu gối cô.

Phải nói đây là lần đầu tiên cô thấy Nick ‘ hung ác ’ như vậy. Trước kia cô ôm bụng kêu đau hai tiếng hắn đã nhanh chóng ôm cô trong lòng bàn tay rồi, hôm nay cô không chỉ đơn giản kêu đau, cô rống đến khản giọng luôn nha.

Bã cỏ đắp một ngày một đêm rồi hẩn mới cho cô lau sạch, đầu gối bây giờ sưng lên bóng loáng. Dương Phàm đã chấp nhận sự thật mình có thể đã xong, cô vô lực nhìn Nick nghĩ, dù sao đi nữa hẩn cũng phải nuôi cô cả đời, chẳng khác gì bây giờ, cùng lắm thì về sau cô đi đâu cũng phải để hẩn công.

Đầu gối cô sưng đỏ hơn nửa tháng sau mới lành, nó không lột da giống Nick. Nhưng sau khi hết sưng đỏ, vết sẹo quả thật không thấy đâu, không chỉ là vết sẹo, cô cảm thấy các khớp xương đầu gối có vẻ linh hoạt hơn trước kia, giống như được bôi trơn.

Từ khi tới đây, cô cũng coi như là chịu nhiều đau khổ, thân thể chắc chắn sẽ có một vài vấn đề. Giống như đầu gối và chân của cô, còn có các đốt ngón tay, cùi chỏ, bả vai. Cô biết đây là vì thân thể của cô vốn ở thời hòa bình ít vận động. Đột nhiên chạy tới đây, thân thể dù sao cũng có chút không thích ứng được.

Nhưng trước kia cô không có cách nào, đây cũng không phải là bệnh cấp tính. Muốn trị chỉ có thể một là thay đổi hoàn cảnh sống, cô trở về thời hiện đại một lần nữa, tìm thầy thuốc điều trị là tốt rồi. Hoặc là tự cô thay da đổi thịt.

Hai điều này đều không thể, cô chỉ có thể chịu đựng thôi.

Nhưng loại cỏ bàn chải này nói không chừng có hiệu quả với các loại bệnh mãn tính?

Dương Phàm quyết định tin tưởng kỳ tích trên đầu gối, không có bệnh cũng có thể dùng nó trị sẹo. Cho nên tay, chân, cánh tay cùng bả vai của cô lại tiếp tục bắt đầu sưng lên tỏa sáng.

Sự thật chứng minh, vận khí của cô cũng không tệ lắm! Cỏ bàn chải này quả thật dùng rất tốt! Cô vội vàng góp nhặt một đồng, thử phơi khô cũng dùng được, cô xem nó như một loại thảo dược khác như lá bạc hà.

Sau chuyện này, cô cảm thấy, có phải Nick thỉnh thoảng cũng bị bệnh nghiêm trọng đến mức nguy hiểm tính mạng hay không?

43. Chương 43

Gần đây Dương Phàm rất nhàm chán.

Gần đến mùa thu, khí trời càng ngày càng mát mẻ, cô có thể ở ngoài hang đá cả ngày cũng không sợ bị phỏng da. Cô đã ở đây ba mùa thu rồi, cô biết nơi nào có thể hái được quả dại rất ngọt, biết loại cá gì ăn ngon ít xương, biết thịt gà rừng thì mềm, thịt chuột núi phải dùng sức để nhai.

Cô và Nick cũng coi là rơi vào cảnh đẹp, tối nào cũng.

Có ăn, có uống..., có chơi. Lẽ ra những ngày sau này nhẹ nhàng như vậy cô phải cảm thấy hài lòng, nhưng cô nhàm chán.

Ngày cũng dùng dao đá, dao xương và phi tiêu luyện tập, còn có, cô vẫn luôn luyện bắn cung chăm chỉ, mỗi ngày đều chạy quanh lãnh địa của Nick hai ba vòng để luyện thể lực.

Mặc dù nhà của cô chỉ là một tảng đá, nhưng cô lại thích trang trí cho nó. Ở cạnh hang đá cô trồng hoa mang về từ rừng rậm, mặc dù sống không được lâu. Nick thỉnh thoảng bắt được vài con mối lớn, cô rửa sạch đầu lâu của những con vật đó rồi giắt lên tảng đá.

Cô dựng mấy cọc gỗ trên sườn núi, dùng để phơi con mồi, quả dại, quần áo giặt giũ xong cũng treo lên. Da và lông mùa đông cô cũng giặt phơi khô trải lên nệm cỏ trong hang đá, buổi tối lúc ngủ nằm trên đó sẽ thoải mái hơn.

Đoạn thời gian trước trời nóng lại gây ra cháy rừng, Nick giúp cô lượm về cả một cây caramel. Hàng năm chỉ có lúc này là có đồ ăn vặt cô thích, cô suy nghĩ, dùng lá bạc hà phơi khô bọc nó lại bỏ vào vò đựng trong động.

Trong khoảng thời gian này cô lại tìm được một loại cỏ có thể tránh côn trùng. Nó sinh trưởng thành từng chùm ở trong rừng, màu xanh nhạt, có vài chỗ trắng. Mùi của nó rất xông mũi, cách xa ba bước là có thể ngửi được mùi của nó, cảm giác giống như ăn Mùi-Tạc.

Dương Phàm chưa bao giờ thấy nó, bởi vì chỉ cần Nick mang cô vào rừng sẽ đặc biệt tránh xa loại cỏ này. Xem ra hần cũng rất ghét mùi của nó.

Kết quả khi cô vào rừng, mùi xông mũi này lập tức làm cô phát hiện. Cô không dám dùng tay hái, sợ loại cỏ này sẽ gây dị ứng. Cô dùng dây thừng và phi tiêu kéo một chùm xuống, sau đó cô phát hiện chỉ cần cô mang theo loại cỏ này, tất cả động vật sẽ không dám đến gần.

Cô lại đặc biệt tìm côn trùng để thử, đem cỏ đặt ở cửa động, kết quả, một lát sau côn trùng trong động đều chạy ra ngoài.

Dương Phàm nhất thời vừa vui lại vừa buồn. Cô tới nơi này thời gian dài như vậy, vẫn giống như dã nhân mặc da lông đi lại trong động, thật ra thì cô vẫn luôn sợ côn trùng, dù thấy chúng cô vẫn xem như không thấy.

Có thể tìm được loại cỏ có công lực mạnh như vậy, thật là quá tuyệt vời!

Nhưng cô lại sợ loại cỏ này có độc, nhưng cuối cùng nguyện vọng ‘sát trùng’ vẫn chiếm thế thượng phong.

Đợi đến khi Nick sẵn thú về, cô xa xa nhìn thấy hần kéo con mồi về, đang muốn đi tới chỗ hần, kết quả hần đột nhiên đứng lại! Cẩn thận dùng sức hít lấy không khí, sau đó quay đầu bỏ chạy!

“Nick!” Cô sửng sốt vội vàng gọi hần!

Hần chạy hai bước dừng lại, quay người khom lưng giang hai tay về phía cô gọi.

Cô chạy tới, kết quả vừa cách hần 4, 5 bước, lần này cô rõ ràng nhìn thấy hần dùng sức hít hít mũi, lại quay đầu chạy!

Nhưng hần chạy hai bước sẽ dừng lại, sau đó không chịu từ bỏ quay đầu về gọi cô, đưa tay để cô chạy qua. Nhưng cô thử chạy về phía hần hai bước lần nữa, hần liền chạy.

Dương Phàm giơ cánh tay lên ngửi một cái, trên người quả thật còn có mùi cỏ Mùi-Tạc, chỉ là rất nhạt rất nhạt.

“Nick.” Cô lại đến gần hần, trơ mắt nhìn hần lập tức nhảy ra xa, sau đó đứng ở nơi đó không chịu đi, muốn tới đây lại không dám tới, lên tiếng gọi cô.

Dương Phàm nghe tiếng kêu của Nick, lúc bình thường hai người đều grừ grừ tới grừ grừ lui, hần lên tiếng kiểu khác cũng đều uy phong lẫm lẫm. Lần này cũng gọi, nhưng tiếng hần phát ra như tiếng chim ưng non, thanh thúy non nớt, mang theo vị làm nũng, nhưng vẫn rất có khí thế.

Thật dễ nghe. Cô nghĩ.

Dương Phàm vào rừng rậm đến bên dòng suối nhỏ, lúc này không kịp nấu nước tắm. Cô ở bên dòng suối nhỏ vẩy nước lên tắm một lúc lâu, lại chà một lúc lâu, tôm tép nhái nhép trong suối lúc cô xuống nước đều lẩn thật nhanh. Nick vẫn đứng canh bên dòng suối nhỏ nhìn cô, sau đó, cứ thử bước từng bước nhỏ tới gần cô, giống như trên người cô có vũ khí lực sát thương rất mạnh vậy.

Đợi cô ngừng không thấy mùi gì, hần cũng ngừng không thấy gì nữa, cô mới ra khỏi suối. Hần một tay khiêng cô lên lưng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đồi, giống như sau lưng có mãnh thú đuổi theo.

Thật là kỳ quái a, cỏ Mùi-Tạc này uy lực lớn đến vậy sao? Có khi nó là một loại kỳ độc kinh thế?

Dương Phàm thấy may vì vừa rồi cô không dùng tay hái nó.

Ngày hôm sau, cô bắt một con gà rừng mà một con chuột núi đuôi to ở trong rừng, sau đó dùng lá cây cầm cỏ Mùi-Tạc nhét vào miệng chúng nó. Cô vẫn muốn biết loại cỏ này rốt cuộc có độc hay không, nếu không có độc, chỉ là mùi gay mũi thôi thì cô có thể dùng nó để phòng thân.

Gà rừng vừa bị nhét cổ Mù-Tạc vào miệng liền nhỏ ra liên tục! Vỗ cánh rầm rầm nổi điên trên sườn núi, cô sớm cột chân nó lại để nó không bỏ chạy. Chuột núi vừa đưa cổ đến đầu lưỡi phần hồng của nó nó liền ói, vừa cầm đất nhét vào miệng.

Cô đặt gà rừng và chuột núi cách xa hang đá bọn họ ở, trước khi Nick về đến bên dòng suối nhỏ tắm rửa qua. Hai ngày sau, gà rừng và chuột núi ăn cỏ Mù-Tạc vẫn sống rất tốt, nhìn thì sức sống vẫn bắn ra bốn phía. Cô lại đút mấy lần cỏ Mù-Tạc nữa, chúng đều như vậy, xác định loại cỏ này là không độc.

Dương Phàm rất vui vẻ vì tìm được một loại cỏ hữu dụng, nhưng vì không thể bịt kín nó lại, mùi của nó lại rất dễ dàng dính vào người. Nick ngửi được nó đều rất sợ hãi, chưa đến nửa giây nó liền có hiệu quả. Cô không thể làm gì khác là nhớ chiều dài và nơi có cỏ Mù-Tạc, hi vọng lúc cần có thể lập tức tìm được nó.

Nick đụng phải nó chỉ có thể bịt mũi mà chạy, cô liền ác ý muốn đùa, cầm nó hù dọa hần, chỉ cần bơi lên người một chút xíu là hần sẽ không dám quần cô. Nhưng lần trước dù không chịu nổi loại mùi gay mũi này hần cũng không chịu bỏ cô lại, cô liền không bắt nạt hần như vậy nữa.

Đáng tiếc a, lúc đó hần kêu thật sự rất êm tai.

Nick vẫn vậy, mỗi lần ăn cơm xong, dù cô không chịu lập tức trở về hang đá với hần, lúc nằm trên sân cỏ nghỉ ngơi hần vẫn luôn dùng đuôi nhích tới nhích lui trên người cô, một giây cũng không chịu yên. ‘Xuân tâm nhộn nhạo’ chính là hần bây giờ, nhìn thấy cô liền phát ra tiếng grừ grừ, cô nhận cơ hội sờ sờ cái đuôi của hần, hần lười biếng lặn lội trước mắt cô, cô cảm thấy hần đang khoe cái bụng trắng của mình. Cô ngồi trên bụng hần sờ tới sờ lui, cảm giác duy nhất chính là: thật mềm, âm ấm.

Trên bụng hần có mảng lông dài màu trắng, vốn cũng giống những chỗ khác trên người hần, vừa lạnh vừa cứng, nhưng gần đây cô đưa tay sờ bụng của hần thì lại có cảm giác chỉ trong chốc lát chỗ đó liền biến mềm nhũn, nhiệt độ cũng thay đổi, cao hơn, hần cũng bắt đầu kêu grừ grừ.

Nick rất biết cách làm nũng với cô, biết cách làm thế nào để cô mềm lòng!

Cô thích hần kêu grừ grừ, đặc biệt là lúc cô tựa vào ngực hần, lúc đó tiếng grừ grừ giống như sinh ra từ trong lồng ngực, nghe thấy làm cho lỗ tai cô cũng bắt đầu phát run. Kết quả bây giờ chỉ cần cô và hần ở chung một chỗ, hần liền grừ grừ không ngừng.

Cái đuôi của hần, cô thích nhất ôm đuôi của hần. Bởi vì cái đuôi này không chỉ là vũ khí quan trọng của hần, cô từng tận mắt thấy hần dùng đuôi đập nát một khối đá lớn, đập chết tươi con mồi muốn chạy trốn trên mặt đất. Nhưng cái đuôi này ở bên cô vẫn luôn là ôn thuần như thế.

Cũng vì loại tương phản mãnh liệt này, cô càng ngày càng thích cái đuôi không có một chút lực sát thương quần lấy cô, ôm cô.

Bây giờ hần đã học được cách dùng đuôi trêu chọc cô, nhiều lần hần ngồi hơi xa cô, cái đuôi của hần sẽ vụt tới trước mắt cô, vụt bên này vụt bên kia, cho đến khi cô nhìn thấy mới thôi. Mà khi cô nhìn thấy, bình thường sẽ trực tiếp ôm vào ngực, hoặc là trực tiếp cười lên, hần liền kéo cô qua.

Dương Phàm từ từ phát hiện, giờ cô mới biết Nick có nhiều chiêu ‘dụ dỗ’ cô như vậy!

Bây giờ hần lại bày cái bụng của hần ra, biết rõ đó là ‘bầy’, nhưng cô vẫn không rút lui!

Dương Phàm nằm trên bụng hần lật tới lật lui, cái bụng hần phình lên xẹp xuống trêu chọc cô.

Quá ‘gian trá’ rồi!

Dương Phàm vừa oán thăm, vừa tiếp tục chơi với đuôi của hần, nằm trên bụng hần.

Bây giờ cô và Nick càng ngày càng thân mật, chỉ cần hần ở nhà, cô liền ở bên cạnh hần, không giống trước kia núp ở bên cạnh hần để có chút cảm giác an toàn, bây giờ nha, đã thành thói quen.

. Thói quen này là Nick dưỡng cho cô.

Hần rốt cuộc là dã thú nguyên thủy đầu óc chưa khai hóa, hay là người Nick trí khôn cấp cao?

Dương Phàm cảm thấy. thật ra là cô bị ‘gài bẫy’ rồi. , cam tâm tình nguyện rơi vào ‘bẫy’, phát hiện rồi vẫn không tính thoát khỏi. Trước kia cô suy nghĩ nhiều như vậy thật sự là uống phỉ, Nick là

người thông minh hơn.

44. Chương 44

Hôm nay Dương Phàm không muốn ăn thịt nướng, cảm thấy ăn cái đó rất ngán rồi. Chờ ăn cơm xong cô ôm bụng nghĩ không ổn, chẳng lẽ là có em bé?

Làm chuyện xấu sẽ phải có giác ngộ. Chẳng qua cô giác ngộ chưa đủ sâu mà thôi.

Cùng Nick làm chuyện đó chỉ là chuyện trong chốc lát, nhưng sau này đến phiên cô lo lắng đề phòng rồi. Từ ngày hai người khai trái tới nay, loại báo động giả này đã vang lên nhiều lần, lần sau còn dọa người hơn lần trước.

Đều là do cô, vẫn là tự mình dọa mình, dọa lần thứ nhất không tính, càng dọa càng nghiêm trọng.

Cô ôm bụng mặt ủ mày ê, tâm thần thấp thỏm, đối diện với Nick cũng không có sắc mặt tốt. Đáng tiếc Nick luôn luôn bình tĩnh, dù sắc mặt của cô có thối như thế nào, hắn một chút cũng không nhìn ra.

Chịu đựng đến kỳ kinh nguyệt tiếp theo cô mới thở phào một hơi.

Nick lúc này cầm một nhánh cây đầy quả dại chân chừ chậm chạy lại chỗ cô, cái đuôi to kia vòng qua sau lưng cô nhẹ nhàng kéo lại. Cô không chút khách khí đẩy nó xuống, sau đó cười lên lưng hắn hướng về phía đầu sọ vừa cứng rắn vừa thông suốt kia hung ác đấm!

Tức chết cô! Mỗi lần đều như vậy! Cô một người vừa buồn vừa bất an, hắn cái gì cũng không biết!

Nick ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, dựng cái đuôi lên chống cho cô cười trên lưng hắn làm uy làm phúc, hắn còn há xuống một quả dại màu đỏ tím, nhìn một cái liền biết nó đã chín, nhất định ngọt vô cùng!

Hắn cắn một miếng ném thử một chút, sau đó sẽ đưa cho cô.

Dương Phàm thở phì phò nhận lấy, hung tợn cắn một cái! Cô hận chết Nick ‘ bình tĩnh ’ rồi !

Tâm tình không tốt cô cũng muốn hắn hiểu, cô có tâm sự cũng muốn được hắn an ủi nha. Nhưng những thứ này tất cả đều là cô vọng tưởng. Cô chỉ có thể tự mình giải quyết.

Có lúc cô rất hâm mộ Nick! Hắn cái gì cũng không cần nghĩ, thật sự làm cho người ta ghen tỵ!

Cô cũng muốn không suy nghĩ nữa, nhưng cô không thể không nghĩ!

Trước khi cùng Nick làm chuyện đó cô đã cân nhắc qua chuyện đứa nhỏ, nhưng cô xem nhẹ chuyện thân thể kết hợp dẫn tới ảnh hưởng. Khi cô thật lòng tiếp nhận Nick trở thành bàn đời, quyết định và tự thể nghiệm tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn!

Quyết định thì cô cảm thấy vấn đề khó khăn lớn nhất là mình.

Thật sự cùng Nick làm chuyện đó rồi, cô phát giác ra vấn đề khó khăn lớn nhất là đứa bé!

Cô không làm được chuyện chỉ cần Nick mà đem con ném ra sau ót. Cách người Nick nuôi con cô tuyệt không thể tiếp nhận! Chỉ cần nhớ tới người Nick nhỏ bị Nick giết chết kia, cô cảm thấy tương lai con của cô cũng có thể sẽ gặp chuyện tương tự!

Đây không phải là đô thị hiện đại, nơi này là thế giới nguyên thủy, nơi này tôn thờ con đường cá lớn nuốt cá bé! Tất cả người yếu đều có thể trở thành thức ăn của kẻ mạnh! Mà cô tuyệt không thể chấp nhận con của mình trong tương lai sẽ trở thành thức ăn của những dã thú khác!

Trước khi đứa bé trưởng thành, cô nhất định phải bảo vệ đứa bé, nuôi nó, giáo dục nó, không để nó vừa rơi xuống đất liền phải tự mình sinh tồn.

Mặc dù con của cô và Nick rất có thể là một người Nick, dù sao thấy những con ngựa trâu và khi sinh con xong, cô không có lòng tin lắm với việc con mình có thể thừa kế bao nhiêu gen của mình. Huống chi trong hoàn cảnh sinh tồn này, đứa bé càng giống Nick thì càng tốt cho nó.

Cô có thể sống chung với Nick tốt như vậy, cô có tự tin có thể cùng con mình sống tốt, dù nó có thể sẽ không nói chuyện, có thể cả đời cũng không gọi cô một tiếng ‘ mẹ ’.

Nhưng nó là con của cô! Cô sẽ dạy nó tất cả những gì cô biết!

Tính xong, cô cho rằng nếu có thể sinh con vào mùa đông là tốt nhất. Nếu giống người Nick nhỏ cô đã từng gặp sinh vào mùa hè hoặc mùa thu, Nick rất có thể sẽ lập tức đuổi nó đi. Về mặt sức mạnh cô không phải đối thủ của Nick, nếu như hấn kiên trì, dù cô có thể giữ đứa bé lại cũng phải cần một lượng sức lực không nhỏ.

Nhưng nếu con ra đời vào mùa đông, đó chính là ở trong sơn động của núi đá đen!

Giống như con của ngựa trâu và khi cô đã từng gặp, nó có thể ở lại cùng cô và Nick cho đến khi mùa đông kết thúc!

Tính rất tốt, nhưng làm thì rất khó khăn. Bởi vì cô phải khống chế thời gian Nick làm chuyện đó, hơn nữa cô cũng không biết bạn đời người Nick mang thai bao nhiêu lâu? Loài nào cũng như nhau? Hay là có liên quan đến bản thân người bạn đời đó, nên thời gian mang thai cũng sẽ có sự khác biệt?

Nick không biết kế hoạch của cô, hấn chỉ biết khi cô không đau bụng thì có thể làm chuyện đó, hấn luôn dùng hết sức đuổi theo cô để làm được. Trừ thời gian hấn ra ngoài đi săn và lúc bọn họ ăn cơm, chỉ cần hấn ở nhà, hấn liền đuổi theo cô muốn làm chuyện đó.

Chuyện đó, chuyện đó. Dương Phàm muốn gõ đầu hấn ra xem một chút! Năm ngoái và năm trước hấn không có như vậy nha! ! Tại sao năm nay lại thế! ! Cô càng muốn níu lấy lỗ tai hấn rống: trừ chuyện đó anh không còn nghĩ được chuyện gì khác nữa sao! !

Lúc này hai mắt của Nick luôn lấp lánh nhìn cô, cái đuôi hoặc là vòng sau lưng cô vòng lên, hoặc là ở dưới chân cô vuốt qua vuốt lại.

Phản ứng của cô là giẫm một cước lên đuôi hấn! Sau đó bị hấn dùng đuôi quần hai chân kéo qua. Hoặc là đẩy hấn nằm chết dí trên sân cỏ, ngồi lên trên bụng hấn nửa ngày vẫn không cho hấn , dĩ nhiên, cái đuôi kia của hấn sẽ luôn lúc ẩn lúc hiện trước mắt cô.

Nick, anh thật đáng yêu, cũng rất đáng giận!

Dương Phàm đối với hấn thật là vừa yêu vừa hận!

Thôi, nếu cô là người có đầu óc duy nhất giữa hai người, cũng chỉ có thể chịu nhiều khổ cực hơn rồi.

Chẳng qua nếu con thật sự tới lúc này, cô tuyệt sẽ không đem con ném đi! Cô tìm một tảng đá cách nơi bọn họ ở không xa, để Nick moi rỗng nó, làm ‘ phòng trẻ ’ dự bị trong tương lai.

Phòng trẻ của người ta đều ấm áp thoải mái, ‘ phòng trẻ ’ của cô chỉ có một công dụng duy nhất chính là không để Bảo Bảo chạy trốn, cô bắt không được.

Có Bảo Bảo quá hoạt bát, quá mạnh, cao quá nhanh cũng là gánh nặng ngọt ngào.

Vì chuẩn bị cho việc Bảo Bảo có thể đến, dù sao những điều cô biết về người Nick chỉ là một con số lẻ, trừ tự thể nghiệm, cô không biết gì cả, cũng không có bất kỳ điều gì làm tham chiếu, chỉ có thể chuẩn bị tất cả trước mặt.

Cô dùng cỏ dây bện thành rất nhiều chiếu cỏ, bởi vì cô cảm thấy nệm cỏ quá thô, sợ Bảo Bảo sẽ ăn nó vào bụng. Chiếu cỏ tương đối đơn giản, chỉ cần đan chéo cỏ lại với nhau là được. Cô tới nơi này lâu như vậy vẫn không biến đan cho mình một cái chiếu cỏ để dùng, vẫn mặc kệ, nhưng chỉ cần nghĩ đến Bảo Bảo liền có sức mạnh mười phần.

So với Nick, Bảo Bảo là người thân đầu tiên của cô ở thế giới này! Cô càng mong đợi, trong lòng lại càng chần chừ bất an.

— như vậy thật sự đúng không? Cô làm như vậy có thật sự đúng không?

Vấn đề này không ngừng quanh quẩn trong đầu cô, nhưng lúc này cô liền nhớ tới Nick ‘trì độ’, cô cũng muốn học hần ‘trì độ’ một lần.

Tốt hay không tốt, đừng nghĩ trước. Nếu bây giờ cô ở thế giới này, trước hết phải đem những tiêu chuẩn đạo đức thế giới trước bỏ xuống. Cô nên học cách làm thế nào để sống ở thế giới này, nếu như cô vẫn dùng những thành kiến của cuộc sống trước kia để cân nhắc cuộc sống bây giờ, có thể, cuối cùng cô sẽ tự hủy diệt mình.

Ngày nào Nick cũng nhàn nhã làm cho cô oán hận, mùa này thức ăn đầy đủ, hần càng ngày càng mập, càng ngày càng cao, cô lại càng có lý do ‘đau bụng’. Gần đây cô kiên định không chịu nằm xuống, mà thích ngồi hơn, nhưng vì thể lực của cô không mạnh, xương sống thất lưng chân luôn rất nhanh mỏi, đau không chịu được nữa, đến lúc đó hần sẽ phát ra tiếng kêu khản khản rất dễ nghe.

Giống như hiện tại. Hần ngồi lên đuôi, mà cô ngồi trên phần bụng của hần, dựa lưng vào đùi hần nghỉ ngơi. Hần một bên grừ grừ vang dội, một bên chờ không kịp muốn lật người để cô nằm xuống, hần muốn động, nhưng lại không dám. Kết quả, hần lớn như vậy, đáng vẻ hung ác như vậy, nhưng lại ở phía dưới cô bắt đầu kích động phát run.

Thật đáng thương, thật đáng yêu. Dương Phàm nằm úp sấp trong ngực hần hôn lên mặt hần một cái, sau đó cô liền đại phát thiện tâm để tất cả công việc xuất lực giao cho hần.

Ngày hôm sau cô nằm trên nệm cỏ một ngày, nước a quả đại a thịt a đều là hần dứt tới bên miệng cô. Thật ra thì cô không muốn ‘nhu nhược’ như vậy, nhưng nếu có người có thể đứng lên đi lại lúc này như thường, như vậy, người kia nhất định không phải người phạm!

Dưới tình huống này, cô vừa hối hận thiện tâm quả nhiên chỉ có thể thỉnh thoảng, ngày hôm sau có thể đi lại rồi cô liền bắt đầu ‘đau bụng’. ‘Đau’ một lần là ‘đau’ luôn năm sáu ngày. Lần ‘đau’ dài nhất nhất là mười ngày, cuối cùng vẫn thua dưới sự chăm sóc dịu dàng ân cần của Nick.

— hần thật sự cho rằng cô bị bệnh.

Lòng của cô không đủ cứng rắn, cho nên lần nào cũng không có cách chống lại ánh mắt rất buồn như muốn nói ‘em lại muốn rời bỏ anh sao?’ của hần quá lâu, lúc này ngay cả tiếng grừ grừ bình thường cũng cảm thấy tràn đầy bi ai và thương tâm.

Ông trời ban cho cô một trái tim sắt đá đi a! Mỗi lần trước khi đầu hàng cô luôn nghĩ vậy. Lần sau cô nhất định phải chịu đựng! Nhưng lần sau lại lần sau, mỗi lần đều là ‘lần sau’.

Nick đã sẵn thú về, cô còn ôm bụng nằm trên nệm cỏ. Nệm cỏ từ lúc sáng cô bắt đầu ‘đau bụng’ liền bị hần dời ra ngoài hàng đá, ở bên cạnh cô còn có một cành cây đầy quả đại.

Hần vừa đi tới gần cô liền bắt đầu grừ grừ gọi, tràn đầy thương tiếc, ngay cả ánh mắt của hần đều có ý ‘em khá hơn chưa?’.

Áo giắc! Dương Phàm kiên định nghĩ!

Sau đó hần lấy con mồi hôm nay ra, thật ra thì bây giờ vẫn còn sớm, còn lâu mới tới thời gian hần sẵn thú trở về. Hôm nay hần đặc biệt về sớm.

Hần đem con mồi đặt ở trước mặt cô, có 5, 6 quả trứng màu nâu có hoa văn, 7, 8 con gà rừng mập mập, cá tươi, còn có một cành quả đại to.

— những thứ này đều là cô thích ăn.

Hần đem trứng đi nấu, thấy cô nấu qua rất nhiều lần rồi hần cũng học xong, đốt lửa để nồi đá lên, cho đầy nước vào rồi đem trứng bỏ vào. Sau đó làm sạch gà rừng, khi hần nấu cơm, còn đem quả đại đặt ở bên cạnh cô, để cô đưa tay là có thể hái ăn.

Cô nhìn hần đem trứng luộc, gà nướng, cá tươi cùng quả đại tới trước mặt cô rồi kiên định nghĩ:

Cô nhất định phải kiên trì thêm mấy ngày nữa!

Cô lột trứng nhét vào trong miệng hắn, hắn còn ôm cô ngồi trên nệm cỏ, vẫn grừ grừ gọi, còn không ngừng dùng cằm cọ tóc của cô, dùng miệng đụng mặt hôn cô.

. Lần này coi như xong, lần sau, cô nhất định sẽ kiên trì lâu hơn!

45. Chương 45

Dương Phàm quyết định gọi đại lục xa lạ này là Đại lục người Nick.

Nơi này có người Nick, còn có cô và Nick.

Nick là người Nick đầu tiên cô gặp khi đến đại lục này, bọn họ luôn ở cùng nhau, về sau cũng sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Cô nằm trên bụng hắn, cái đuôi của hắn dựng lên lưng lay trước mắt cô. Những thứ này làm cô đột nhiên nhớ tới, cô nhìn bầu trời bao la trong vắt, bầu trời nơi này cao xa bát ngát, không giống Trái đất, khắp nơi đều là nhà cao tầng, thỉnh thoảng còn có máy bay bay qua.

Ở chỗ này nhìn không có gì, ngay cả động vật cũng rất ít. Cô nghĩ mảnh đại lục này có thể đã xảy ra chuyện gì đó rất khắc nghiệt, cô ở chung một chỗ với Nick không phải vì hắn có thể bảo vệ cô, có thể cho cô ăn no. Mặc dù lúc đầu là như thế. Nhưng bây giờ cô và hắn ở chung một chỗ là vì hắn là người thân nhất của cô ở mảnh đại lục này.

Cô muốn ở cùng hắn.

Nếu như có một ngày hắn không thể bảo vệ cô cũng không thể tìm thêm thức ăn mới, như vậy cô sẽ gánh vác phần trách nhiệm này .

Cô nhìn với bầu trời nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉ cảm thấy tâm tư chưa bao giờ bình tĩnh trấn định như giờ, thỏa mãn.

Cô thích Nick. Bây giờ cô nghĩ có lẽ chỉ có cái chết mới có thể tách bọn họ ra, nếu không bọn họ sẽ vẫn sống cuộc sống như thế.

Cô lột người, nằm trên bụng hắn.

Nick khẽ nhắm hai mắt, giống như đã ngủ rồi. Nhưng cô vừa lộn tới liền nghe tiếng grừ grừ của hắn trở nên lớn hơn, giống như đang hỏi ‘ em làm sao vậy? ’, có chứa một tia trấn an. Nếu như đổi thành hành động, có lẽ là vừa dịu dàng vuốt ve tóc của cô hoặc bả vai, vừa cúi đầu nhìn cô yêu chiều hỏi han.

Dương Phàm cảm thấy dù Nick không nói chuyện cũng không có gì quan trọng, cô có thể hiểu được ý của hắn qua vẻ mặt, cử chỉ, tiếng, bao gồm cả tần suất cái đuôi hắn đung đưa.

Đây là chuyện cô tự tin nhất bây giờ.

Cô bò trên người hắn, từ từ bò đến cằm hắn, quả nhiên hắn mở mắt nhìn cô, tiếp theo liền muốn ngồi dậy. Cô đoán, có lẽ hắn thật sự cho rằng cô có chuyện gì đó. Cô dùng tay nhẹ nhàng ấn bờ vai của hắn không cho hắn ngồi dậy, hắn thật sự không dậy. Chỉ là cái đuôi ngược lại vui sướng vung vẩy, quét tới quét lui soàn soạt soàn soạt trên cỏ.

Dương Phàm bắt đắc dĩ ngẩng đầu ngồi dậy, hắn lại hiểu lầm.

Bởi vì gần đây hai người làm chuyện đó cô đều ngồi trên người hắn bắt đầu, kết quả hắn cho rằng mỗi lần cô ngồi trên người hắn đều muốn bắt đầu làm chuyện kia. Quả nhiên hắn đã muốn kéo váy da của cô ra rồi.

Cô đè tay hắn xuống không cho hắn động, hắn bất động, nhưng cái đuôi lắc càng thêm vui sướng!

Hắn cho rằng cô muốn tự mình cỡi.

Nhìn đôi mắt sáng rực của hắn, Dương Phàm sinh ra một loại cảm giác nếu chưa thỏa mãn hắn sẽ cảm thấy áy náy.

Cần tiết chế!

Ý niệm này vừa xông vào đầu, cô lập tức nhảy xuống người hắn. Vốn hai người chỉ phơi nắng sau bữa ăn, nằm trên sân cỏ nghỉ ngơi một hồi, tại sao lại biến thành như vậy?

Trong đầu Nick đều là chuyện đó, nhưng điều này cũng không thể trách hắn, đầu của hắn quá đơn giản.

Nhưng không thể yêu cầu cô cách hắn mười mấy mét? Cô cùng hắn ở chung một chỗ là chuyện rất bình thường, từ lúc vừa bắt đầu đã vậy, bây giờ đã sớm dưỡng thành thói quen. Có thể nói cho dù sào huyệt của bọn họ là hang đá cũng so ra kém hơn Nick, thời gian cô bám trên người hắn còn nhiều hơn thời gian cô ở trong hang đá.

Dương Phàm đang ở bên này ưu sầu vì phiền não ngọt ngào, bên kia Nick đã bắt đầu đi nấu nước rồi. Cô trơ mắt nhìn hắn nấu nước nóng, làm sao lại thế? Cũng không thể đem nước hắn nấu đổ đi? Dù ngăn cản hắn cô cũng cảm thấy giống như mình đang tổn thương một đứa bé ngây thơ thuần khiết vậy.

Cô đứng bên cạnh phiền não a phiền não, hắn đã nấu nước xong. Sau đó hắn liền ôm cô vào bồn tắm trước, sẵn sốc kéo vẩy da của cô xuống, nhẹ nhàng bế đặt vào nước tắm đã nấu tốt.

Cô tắm xong, hắn tắm. Hai người tắm xong, hắn kéo cô chui vào hang đá.

Phiền não ngọt ngào đến cỡ nào. Dương Phàm khổ sở một chút, cầm lấy cầm của hắn hôn một cái, kể tiếp chính là chuyện đó.

Loại phiền não ngọt ngào này mặc dù làm cho người ta rầu rĩ, nhưng vì đủ ngọt ngào, cho nên Dương Phàm chỉ có thể hối hận sau đó, trước đó rất khó có thể chống cự được.

Đau bụng có thể thỉnh thoảng giả bộ một chút, hướng chi càng ngày càng ngọt ngào, lý do đau bụng này chỉ có thể dùng khi lý trí cô làm chủ chống cự lại, nhưng khi lý trí không kịp chạy đến thì cô không biết làm gì.

Những chuyện khác cô vẫn còn đủ lý trí, nhưng những chuyện liên quan đến Nick, cô càng ngày càng dễ dàng làm theo cảm xúc.

Đây là chuyện cô không thể phủ nhận, càng ngày cô càng thích cùng Nick làm chuyện kia, thích Nick khi đó, thích cảm giác thân mật không có gì có thể so sánh được.

Có lúc cô cảm thấy, có thể cô đã sớm biết làm động tác gì sẽ khiến cho Nick đáp lại như thế nào, có phải cô cố ý hay không?

Kết quả là nằm nghỉ ngơi một ngày, sau đó sẽ bắt đầu ‘đau bụng’. Nhưng bây giờ thời gian đau bụng càng lúc càng ngắn, có lúc cô cảm thấy mình không đau bụng nữa cũng không sao! Nhưng loại ý tưởng này rất nhanh đã bị cô áp chế xuống.

Mùa thu khí trời luôn ẩm áp như vậy, gió mát nhẹ nhàng thổi qua, giống như một bàn tay dịu dàng.

Dương Phàm muốn cùng Nick tới núi đá đen trước khi mùa đông sang, nếu như có thể quan sát địa thế xung quanh núi đá đen một chút thì tốt hơn. Cô còn nhớ cảm giác sợ hãi khi băng tuyết tan làm cửa sơn động gần sụp. Đến đó sớm, một là có thể kiếm được nhiều thức ăn để trữ hơn, hai là nếu quả thật xảy ra nguy hiểm, bọn họ còn có thể xem nên trốn ở nơi nào thì mới có thể chạy thoát.

Mọi việc chuẩn bị tốt còn hơn là ngồi mà lo lắng.

Hướng chi người lên đường thì bọn họ sẽ ít có cơ hội làm chuyện đó. Cô cảm thấy ý nghĩ của mình rất nguy hiểm, nên nhanh chóng dập tắt nó trong trứng nước!

Cô muốn kéo Nick đến núi đá đen, muốn bắt đầu di chuyển trước thời gian. Chỉ là, đây thật sự là một vấn đề khó.

Lúc đầu, cô trực tiếp kéo hấn đi tới hướng núi đá đen, cho đến khi trời tối cũng không chịu trở lại. Chỉ là, chỉ cần sắc trời bắt đầu tối, hấn liền trực tiếp khiêng cô lên lưng chạy về, dù sao bây giờ là mùa nhiều chuột đất nhất, bọn họ có thể dễ dàng bắt mỗi trên sườn núi.

Sau đó cô nghĩ ra cách thứ hai, chính là đem ổ của bọn họ đẩy xuống! Nhưng nghĩ là vậy, chỉ là cô không bỏ được. Tầng đá này không còn là tầng đá giống trước, cô đã xem nó là nhà. Bây giờ trong hang đá này có hoa tươi cô treo, có chậu nước, bên ngoài hang đá còn treo da lông và xương.

Lần đầu tiên cô trang trí hang động của mình. Nếu mùa đông đến thật, Nick đẩy nó đi cô sợ mình đã không nở rồi, bây giờ tự mình đẩy thì càng khó chịu.

Cô chần chừ mấy ngày, xác định di chuyển tới núi đá đen trước vẫn là một ý kiến hay. Sau đó cô liền nghiêm túc bắt đầu chuẩn bị.

Cô thử để Nick đẩy tảng đá động của bọn họ xuống đồi, nghĩ nếu nhà của bọn họ không còn, muốn đi cũng phải thuận nước đẩy thuyền. Cho nên cô làm động tác đẩy tảng đá ở trước mặt Nick ba bốn lần, muốn dụ hấn bắt chước cô, vừa hay đem tảng đá đẩy xuống!

Đáng tiếc cô quá xem thường Nick, người ta thích bắt chước, nhưng sẽ không ngu đến mức học cô đẩy nhà mình xuống sườn núi.

Lúc đầu, cô đẩy tảng đá hấn chỉ đứng ở bên cạnh nhìn. Giống như đó là trò chơi mới của cô, nhiều lần hấn liền bắt chước cô ở bên cạnh khuyến khích cô cố lên, biểu hiện bằng cách dùng nụ hôn làm phần thưởng. Lần đầu tiên cô đẩy tảng đá hấn đã hôn cô, cô thật sự có chút kích động!

Chẳng lẽ hấn hiểu ý cô? Hấn thích cô đẩy tảng đá?

Dương Phàm y như đứa ngốc để ý niệm này vòng vo trong óc một giây sau liền bình tĩnh lại! Xong rồi! Ý nghĩ của cô đã bị hấn đồng hóa rồi! Vừa rồi cô làm thế khiến hấn vui vẻ là vì hấn cho rằng cô đang học cách giúp hấn, đang luyện tập để trước khi mùa đông đến giúp hấn đẩy tảng đá đấy.

Sau mấy lần cô đẩy đến đau tay trở lại bên cạnh hấn, hấn sẽ ôm cô hôn mấy cái, cuối cùng cô đã hiểu rõ ý hấn từ loại động tác quen thuộc này, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Trước kia cô cũng thường hấn như vậy, bây giờ hấn cũng ‘thường’ cô.

Nếu dựa vào sức mình để đẩy tảng đá không được, Dương Phàm rất nhanh nghĩ ra chủ ý thứ hai. Là người thông minh chân chính, lợi dụng nguyên lý đòn bẩy!

Lúc cô quyết định làm vậy thật sự có một loại hạnh phúc vì được áp dụng trí óc! Nhanh chóng tìm một khúc cây đủ to trong rừng, để Nick giúp cô kéo về.

Cô dùng mấy ngày để đem một đầu của cây nhét vào dưới đá, cô cần đào một cái hố dưới đá đem một đầu của cây nhét vào, sau đó rút cuộc tìm được nơi thích hợp. Cây khô một đầu cắm thật sâu dưới đá, một đầu khác nhếch lên, giống như cầu bập bênh.

Tất cả đều chuẩn bị xong, cô cười lên một đầu khác của cây khô muốn đè nó xuống.

Nhưng cô không đủ nặng, coi như cô có liều mạng ngồi xuống trên cây khô cũng vậy.

Lúc cô nghĩ nên dùng nhiều áo da hơn, mang thêm đá bỏ lên thân cây thì Nick lại phát hiện gần đây cô thích chơi trò chơi làm cho nhà bọn họ lắc lư.

A, không. Hấn có tức giận không?

Dương Phàm có chút tò mò, chút lo lắng, hơn nữa là chắc chắn nhìn hấn.

Trước kia cô từng làm thí nghiệm thịt khô chọc giận Nick, kể từ lần đó về sau cô không làm ra chuyện gì chọc hấn giận nữa. Phần nhiều là do cô cẩn thận chú ý.

Cô bây giờ xem ra quá xúc động rồi, dường như ngay cả cẩn thận cũng vứt sạch. Dù sao, nếu thịt khô có thể chọc Nick giận dữ, vậy làm cho nhà bọn họ lung lay không vững chính là một tội lớn rồi!

Nhưng Dương Phàm lại mù quáng tự tin! Nick sẽ không giận cô!

Cô trốn, nằm xuống đầu hàng một giây, cuối cùng chuyện gì cũng không làm, mà giống như trước ôm lấy cái đuôi của Nick, từ từ leo lên lưng hắn, ôm lấy cổ hắn.

Đường như một giây lúc cô ôm lấy cái đuôi của hắn, hắn liền phát ra tiếng grừ grừ quen thuộc.

Cô có cảm thấy hắn grừ grừ gọi chỉ là theo bản năng, tiếng grừ grừ dừng lại một chút, sau đó tiếp tục gọi.

Lúc đó nhất định là đang giận, nhưng có thể là trước khi phát hỏa liền bị cô dập tắt.

Cô theo thói quen ôm lấy đuôi của hắn, theo thói quen bò lên lưng hắn ôm cổ hắn. Hắn cũng theo thói quen grừ grừ đáp lại cô.

Kết quả chính là hắn quên tức giận.

Phải nói là hắn quên nổi giận với cô, bởi vì hắn vẫn còn giận, chứng cứ chính là hắn ôm cô vào ngực, tiếng grừ grừ phóng lớn không chỉ một lần, tương đối nghiêm nghị, tương đối trầm thấp, tuyệt không nhẹ nhàng, chênh lệch rất lớn với tiếng hắn phát ra bình thường.

Nhưng hắn không phát hỏa lớn hơn, cứ như vậy giải quyết.

Dương Phàm to gan làm nũng với hắn, vẫn giắt trên cổ hắn để hắn công ra công vào, ngay cả lúc hắn ngồi trên đuôi nướng thịt cũng không chịu xuống. Hắn có vẻ cũng biết cô đang làm nũng, hôm nay tiếng grừ grừ của hắn vẫn luôn trầm thấp, phiên dịch ra là ‘hôm nay em làm sai, phải biết lỗi nha.’

Sau khi cơm nước xong, Nick đặt cô qua một bên, đẩy tảng đá nhà bọn họ xuống sườn núi. Trước khi đẩy hắn còn mang hết những thứ trong động ra ngoài, nhưng nhìn thấy tảng đá lăn xuống cô vẫn cực kỳ khó chịu.

Có được tất có mất. Cô an ủi mình, ôm mền da cùng hoa tươi quyết định lấy dũng khí thuyết phục Nick cùng cô đến núi đá đen, nếu không còn nhà, vậy không phải nên đến núi đá đen sao?

Cô kéo tay của hắn đi, hắn ngoan ngoãn đi theo cô tới đồi bên kia, nhưng đến đó rồi không chịu động nữa.

Tại sao?

Cô kéo hắn không được mới quay đầu lại nhìn, kết quả hắn đi tới một tảng đá lớn bên cạnh, vòng vo vài vòng nhìn qua một lần, lấy tốc độ nhanh nhất móc rỗng nó!

Dương Phàm đứng ở bên cạnh trợn mắt hốc mồm! Chẳng lẽ hắn cho rằng cô không thích cái hang đá cũ mới chịu đẩy nó xuống sao?

Sự thật chứng minh rất có thể là vậy! Nick dùng tốc độ nhanh nhất làm xong nhà mới, chạy đến chỗ cũ mang hết bàn đá, nồi đá, cọc gỗ tới đây, ngay cả da lông và xương cũng đem nguyên xi lại. Nệm cỏ bỏ vào lần nữa, hoa tươi cũng mang qua, có thể hắn ngại hoa tươi có chút héo rồi, lại đi vào rừng hái một bó lớn mang về bỏ vào, cuối cùng, trình trọng mời cô vào.

Hắn đi theo sau, dùng ánh mắt mong chờ nhìn cô, giống như đang nói ‘cái động này em thích không?’.

46. Chương 46

Chuyện đến núi đá đen không giải quyết được rồi.

Bởi vì Dương Phàm không thể đánh Nick ngất xỉu kéo đi, ngược lại muốn lừa hắn đi, đáng tiếc người toàn cơ bắp cũng không dễ lừa a. Cô vắt hết óc cũng chỉ có thể than thở, có khóc cũng không làm gì.

Nhưng cô đã quyết định đợi đến mùa đông nhất định phải chọn một sơn động an toàn mà chui vào, ít nhất cũng phải nhìn địa thế một chút, đợi đến khi băng tan cũng không dễ gặp chuyện không may. Con người là vậy, luôn muốn ở nơi an toàn.

Đặt xuống tâm sự này, cô và Nick chỉ còn lại những phiền não ngọt ngào kia. Nếu ngọt ngào, phiền não cũng có thể dễ xuống, ít nhất cô không phải lo lắng giải quyết, chỉ là, không giải quyết nhưng thỉnh thoảng nghĩ đến vẫn thở dài hai cái.

Phòng ở mới rất đẹp, so với phòng cũ thì rộng rãi hơn, càng cao lớn hơn. Cái phòng mới này có hình chữ nhật, Nick móc rỗng bên trong rồi để cô vào xem, cảm thấy đủ để chia làm ba phòng ở, liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với phòng cũ.

Bên cạnh phòng ở mới có một tảng đá khác để cô làm phòng trẻ thứ hai, bên trong bỏ nệm cỏ thật dày, ngay cả vách tường trong hang đá cô cũng tấp cỏ lên, gần đây cô đang định nếu có thể tìm được đủ da lông sẽ phủ thêm một lớp lên tầng cỏ kia nữa. Cô còn làm rất nhiều đồ chơi nhỏ chuẩn bị cho đứa bé chơi.

Cô và Nick làm chuyện đó càng ngày càng nhiều, bây giờ cô đã không còn lòng tin nhất định có thể đợi đến mùa đông mới sinh con, nếu con tới bây giờ, cô cũng phải chuẩn bị cho tốt.

Nick bắt về một con ngựa trâu, con nhỏ thường bị hấn giết ngay để làm thức ăn, nhưng con này nhìn rất lớn, bị hấn cắt đứt chân dất về, nhốt bên hang đá của bọn họ. Dương Phàm hiểu, hấn nhớ năm ngoái sắp đến mùa đông cô có nuôi một con trâu trán rộng có nhiều tác dụng như thế nào, cho nên đến lúc hấn lại tìm cho cô một con. Cắt đứt chân của nó cũng là vì dễ thuần hóa nó.

Ngựa trâu mất một chân, nhưng cô không cần nó chạy nhanh, chỉ cần nó không chạy trốn, nghe lời, giúp cô chở đồ là được.

Con ngựa trâu này bị hấn bắt về mặc dù vẫn muốn chạy trốn, nhưng luôn chạy không thoát. Mấy lần nó thừa dịp bọn họ không chú ý cắn đứt dây thừng, nhưng vì gãy chân, nó chưa chạy ra khỏi tầm mắt của Nick đã bị bắt trở lại rồi.

Qua lại mấy lần, chân của con ngựa trâu này cũng từ từ tốt lên, nhưng không thể khỏi hấn, bốn chân đi luôn khập khểnh, nhưng nó cũng không chạy nữa, ngoan ngoãn ở bên hang đá, chờ cô hoặc Nick cho nó ăn.

Trước đây Dương Phàm không phát hiện, thì ra ngựa trâu không ăn cỏ dây, nó ăn cỏ và lá non của cây thấp mọc ven rừng. Nghĩ một chút cũng có thể hiểu, cỏ dây rất dẻo, không hợp với khẩu vị của ngựa trâu, nếu nó cắn không được thì cố gắng nuốt xuống cũng không thể tiêu hóa được.

Điều này cũng giải thích tại sao cô ở nơi này rất ít thấy động vật ăn cỏ, dù là ngựa trâu hay là trâu trán rộng, còn có mấy loài động vật bốn vó cô gặp ở núi đá đen. Rõ ràng vùng này cỏ dây tươi tốt khắp nơi, nhưng bọn chúng cũng không sống ở đây.

Nick và những người Nick khác bắt được những động vật ăn cỏ này vào mùa thu, dù là để làm thức ăn hay là làm bạn đời, đều là vào mùa này. Điều này nói rõ, bọn chúng cũng từ xa di chuyển về núi đá đen để trú đông.

Chú ý tới điều này rồi, Dương Phàm cho rằng đây chính là tín hiệu mùa đông sắp đến.

Cô chuẩn bị nhiều lá bạc hà hơn năm ngoái, còn phơi một túi cỏ bần chải, mấy thứ khác mang theo không nhiều, ngay cả khoai tây khô cũng chỉ chuẩn bị hai túi, ngược lại các loại da lông nếu có thể mang được đều mang đi hết.

Năm ngoái cô lượm được không ít lông của người Nick trong sơn động, đều là lông cứng nhất trên đuôi hoặc trên đùi, cộng thêm lông của Nick năm ngoái mới thay, cô làm ra một bộ ‘ khô giáp ’. Lông xuyên lỗ, dùng dây da xỏ vào, làm một tấm che lưng một tấm che ngực, trước sau cột lại là được. Phía dưới bắt chước váy của người Mông Cổ, trước sau bốn tấm, cột lại có thể bảo vệ bắp đùi, chạy cũng không bị cản trở.

Mặt khác còn có thể làm cái bảo vệ tay và đầu gối, cô còn dùng chút lông dờ dờ ương ương làm dây ‘ buộc tóc ’, giống như đai buộc đầu, vây vòng quanh trán là có thể bảo vệ hơn nửa đầu.

Để phòng ngừa chu đáo, có bộ giáp này, cô yên tâm hơn nhiều.

Nhưng vì dùng rất nhiều lông của người Nick khác, Nick ngược lại ăn của cô một lần ‘ dấm chua ’ không nhỏ.

Hôm nay, hấn đi săn về liền ngồi một mình một bên thịt nướng, cái đuôi cũng không chịu lấc, buồn bã ỉu xiu. Cô ngang nhiên xông qua hấn cũng không chịu kêu grừ grừ.

Dương Phàm suy nghĩ một chút, xoay người chạy vào rừng, chạy được mấy bước quay đầu lại nhìn. Hấn thấy cô chạy, vừa ngẩng đầu, biểu tình đáng thương kia chính là của một con chó nhỏ bị vất bỏ, ngay cả cái đuôi cũng như bị hù dưng ngược lên hướng về phía cô vậy hai cái liền buông xuống.

Cô tăng nhanh bước chân, thầm nghĩ hấn thật là quá đáng yêu!

Dương Phàm chạy vào rừng hái một bó hoa tươi lớn, ngày thường đều là Nick hái hoa tươi lấy lòng cô, nhìn có vẻ hấn cũng thích hoa tươi, hôm nay, cô cũng muốn lấy lòng hấn.

Quả nhiên thấy cô đem một bó lớn hoa tươi về chồng chất dưới chân của hấn, cặp mắt kia đột nhiên sáng lên! Cái đuôi cũng vội vàng dựng lên vậy nhanh mấy cái liền vút ve eo cô.

Dương Phàm nhân cơ hội nhào vào trong ngực hấn, cầm mặt của hấn hôn tới tấp, cố gắng biểu hiện cô thích hấn đến cỡ nào. Rốt cuộc cũng dụ dỗ được hấn, thịt cũng nướng xong, hấn ngọt ngọt ngào ngào đút thịt cho cô, cô cũng ngọt ngào đút hấn ăn quả dại, ăn xong rồi lại cho hấn nhai lá bạc hà đánh răng.

Lúc cô cho rằng tất cả đều đã sau cơn mưa trời lại sáng, Nick lại đem ‘ khô giáp ’ cô làm xong ném ra khỏi động! Giống như ngai ném còn chưa đủ, ném trên mặt đất rồi lại dùng đuôi quét ra xa, cô có thể nhìn thấy khô giáp của mình bay ra ngoài đập vào đá tan xương nát thịt, lông cũng bắn ra rất xa.

Dương Phàm ngu người một lát, hấn đã đi qua dùng đuôi quấn lấy cô, từ từ ôm vào trong ngực.

Ghen. Đây tuyệt đối là ghen.

Bởi vì không thể dùng ngôn ngữ để câu thông, cô cũng không có cách nói cho hấn biết những cọng lông kia chỉ nhất để dùng, không phải cô có ý tưởng gì không hợp đạo đức với người Nick khác ngoài hấn.

—— tuyệt không có khả năng này!

Dương Phàm nhớ tới liền phát run, nhưng những lời tâm huyết không thể nói ra, không thể làm gì khác hơn là giương mắt nhìn Nick.

Có thể là vì ghen? Hấn lập tức rất nhiệt tình đi nấu nước chuẩn bị tắm. Sáng hôm nay Dương Phàm ‘ đau bụng ’ còn chưa khỏe, nhưng lại làm xong khô giáp trước khi hấn trở về, kết quả là để cho hấn phát hiện.

Chờ hấn nấu nước tắm xong, cô lại vì nhất thời ‘ cảm động ’ mà quên phản kháng, kết quả đợi đến khi bị lôi vào trong động mới phản ứng lại, chỉ là đã quá trễ, người ta đã đem cô ăn vào trong bụng rồi.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy lần này lúc làm chuyện đó, tiếng grừ grừ của Nick đặc biệt triển miên, lúc cô nằm trên ngực của hấn, chỉ nghe thấy tiếng này thì xương cốt toàn thân đều rung động.

Ngày hôm sau, chờ hấn ra ngoài đi săn, cô vất vả lắm mới cố gắng bò dậy được, muốn thừa dịp hấn không có ở đây vội vàng lượm những cọng lông kia về, lông người Nick khác không thể dùng, vậy còn lông của hấn chắc cũng có thể dùng chứ?

Kết quả cả sân cỏ và sườn núi ngay cả nửa cọng lông cũng không có, đồng xương mấy ngày trước bọn họ ăn còn dư lại bên cạnh vẫn còn đây.

Biển ghen nổi sóng, Nick giống như lúc cô mới vừa gặp, bắt đầu cả ngày nhốt cô bên người, ngay cả khi vào rừng săn thú cũng muốn mang theo cô. Thà rằng công cô không bắt được con mồi lớn, cũng không muốn để cho cô ở một mình.

Dương Phàm sau hai năm lại trở lại những ngày ‘ chân không chạm đất ’.

Thỉnh thoảng như thế cũng tốt vô cùng , cho nên cô cam chịu hưởng thụ Nick ghen tuông, ngày ngày nằm trên lưng hấn theo hấn đi tới đi lui.

Cô thích Nick, mặc dù hưởng thụ hấn ghen, nhưng cũng càng muốn làm cho hấn vui vẻ. Cho nên cô bắt đầu tặng quà cho hấn.

Hai người đi vào rừng, chỉ cần thấy hoa tươi cô sẽ hái đưa cho hắn, thấy có quả dại ngon cô cũng sẽ hái cho hắn ăn, lúc ăn cơm, phần thịt non mềm nhất cô sẽ đút tới bên miệng hắn.

Nick thật vui vẻ, cái đuôi to của hắn luôn cọ tới cọ lui trên đùi cô, dần dà cô nhạy cảm phát hiện vạch đen trên đùi hắn lúc hắn kích động sẽ hơi nổi lên, cọ vào đùi cô như đang gãi ngứa, nhồn nhột. Nếu như vạch đen này nổi lên khi hắn về nhà, hắn sẽ chạy đi nấu nước.

Dương Phàm nhớ tới phản ứng của hắn khi cô sờ vạch đen trước kia, kể từ khi bọn họ bắt đầu làm chuyện đó, cô vẫn luôn ở trong giai đoạn hưởng thụ. Lúc đầu không để ý, bây giờ đã chú ý, cô lại không biết làm sao để hắn cũng thoải mái vui vẻ.

Cô cũng muốn ôm hắn hôn hắn sờ sờ hắn, nhưng toàn thân hắn đều là lông, giống như toàn thân không có nhược điểm, cho nên cô cũng chỉ có thể ở trên bụng hắn sờ tới sờ lui, phần lông kia vừa mềm vừa mịn hơn so với những chỗ khác.

Bây giờ cô nhớ tới vạch đen trên đùi! Lập tức phải thử một chút!

Lúc đối diện với dao thật sắc thật cô mới phát hiện trong quá trình làm chuyện đó, cô muốn chạm vào vạch đen kia là điều cực kỳ khó khăn. Hắn khi đó cái đuôi đều ở sau lưng, mà cô lại ở trước mặt hắn.

Vẫn nhớ đến chuyện này nên Dương Phàm đợi đến khi kết thúc, Nick và cô nằm trên nệm cỏ thỏ thì cô đưa tay kéo cái đuôi tới, vừa sờ liền phát hiện vạch đen kia nổi lên rất cao, sờ lên giống như cơ bắp.

Cô trực tiếp xuống tay vừa sờ vừa vờ.

Nick nằm ở phía sau cô, đem cả người cô cùng cái đuôi ở giữa ôm vào trong ngực, bị cô ôm lấy đuôi nhắm ngay chỗ bị hại xuống tay như vậy, tiếng grừ grừ trong cổ họng hắn nhất thời thay đổi! Giống như bị chen họng, sau đó là một chuỗi âm vừa cao vừa dài!

Dương Phàm vừa nghe là biết mình chơi dại rồi, lập tức buông tay, nhưng lúc này đã chậm.

Đêm hôm đó, bọn họ không tiết chế thành công. Lúc kết thúc Dương Phàm không ôm cái đuôi ngủ nữa, mà quay đầu ôm lấy tay của hắn.

Nick grừ grừ ở sau lưng cô, âm thanh này cực kỳ hùng hậu, lộ ra một cổ mùi vị được ăn no đủ.

47. Chương 47

Dương Phàm nằm trên lưng Nick, bọn họ đang chạy tới núi đá đen trú đông. Bên cạnh là con ngựa trâu, trên lưng của nó chở thảo dược được phơi khô, nước và da lông.

Khi hắn đẩy tảng đá nhà bọn họ xuống đồi thì cô vừa nghĩ ‘rốt cuộc có thể đi!’, vừa cảm thấy tiếc nuối cái hang đá ở vô cùng thoải mái đó.

Thật ra thì cô có chút không nỡ bỏ cái nhà kia.

Bọn họ không tốn quá nhiều thời gian đi đường, một là vì đến núi đá đen trú đông đã không còn là chuyện quan trọng nhất nữa rồi, hai là có con ngựa trâu, bọn họ giảm đi không ít chuyện.

Nick ăn đến béo mập vào mùa thu, chờ hắn đổi lông qua mùa đông nhìn giống như một con khủng long. Dương Phàm ngủ trên lưng hắn, để hắn cõng cô lên đường, ở trên lưng hắn ăn uống, nhằm chán thì sờ mấy cọng lông dựng thẳng mới mọc trên vai hắn, dừng lại liền cảm thán Nick xem ra càng ngày càng dọa người rồi, cô chưa bao giờ cảm thấy hắn khó coi như vậy.

Miền cương mới có thể nói, cái này gọi là ‘uy vũ’!

Mùa đông lông dày, cô cảm thấy, như vậy có phải là kém linh hoạt so với trước kia hay không? Lúc nghĩ ngợi cô sẽ ôm cái đuôi của hắn nhìn, vạch đen trên đùi hắn vẫn rõ ràng như vậy, nhưng bây giờ hắn cũng

không dám để cô sờ cái vạch kia chơi, luôn là cô ôm một cái, hấn liền vội vàng rút đuôi ra, hoặc là liền lập tức tìm thứ khác cho cô chơi, ‘cứu’ cái đuôi ra ngoài.

Lần đó mặc dù vì vạch đen này mà khổ cực một hồi, nhưng cô vẫn thích ôm cái đuôi của hấn chơi, kết quả cuối cùng mỗi lần cô ôm cái đuôi của hấn, bọn họ sẽ bắt đầu làm chuyện kia.

Bây giờ đang lên đường, hấn cũng không dám đem đuôi cho cô chơi, cho nên vừa thấy cô đưa tay ra liền vội vàng tránh, nhưng lại không bỏ đi xa, đứng cách cô một bước ngắn căng thẳng nhìn chằm chằm cô.

Vì vậy Dương Phàm chơi đến nghiện, lúc nghỉ ngơi sẽ dùng chiêu này chọc cho Nick chạy vòng quanh tránh cô, có một lần giỡn dai quá, hấn giận đến phát rống một tiếng giống như ửng non kêu. Nếu như trên mặt hấn không có lông, cô tuyệt đối sẽ cho rằng hấn đang đỏ mặt!

Sau đó cô ôm hấn vừa hôn vừa sờ an ủi hấn, xin lỗi hấn. Nhưng trong lòng lại cảm thấy vừa rồi hấn thật là quá đáng yêu! Lần tới có cơ hội phải chơi tiếp mới được!

Dương Phàm cũng không biết mình vậy là sao, năm ngoái vào lúc này, mặc dù cô và Nick đã rất thân mật, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ, luôn không nhận được trêu chọc hấn, còn nhất định phải trêu cho đến khi hấn phản ứng lại mới thôi. Nhìn hấn sốt ruột né tránh, cô lại càng thấy thú vị.

Dù bình thường lên đường cô nằm úp sấp trên lưng của hấn vẫn luôn không quản được tay của mình, sờ đầu hấn một chút, sờ mặt, lỗ mũi, miệng, lỗ tai một chút. Cô còn vói ngón tay vào trong miệng hấn sờ hàm răng đáng sợ kia, hàm răng này mặc dù bén nhọn, nhưng khi ngón tay cô đưa vào lại tuyệt không đáng sợ.

Cô càng ngày càng không sợ Nick rồi, loại ‘không sợ’ này sắp bằng cảm xúc ‘sợ’ và ‘e ngại’ lúc mới gặp hấn trước kia. Cô hoàn toàn tin tưởng hấn, ngay cả một điểm nhỏ cũng không hoài nghi, chỉ cần thấy hấn, nghĩ đến hấn, cả người và cả trái tim đều ấm áp.

Nick cũng vậy, cô cảm thấy thứ tình cảm này đang gia tăng từ hai phía, không phải chỉ có cô một mình một người tưởng tượng là có thể đạt thành. Giống như trước kia chỉ có hấn một bên bỏ ra, cô không tiếp nhận, cho nên cô và Nick giống như hai đường song song, có thể đi cùng một hướng, nhưng lại không gặp được nhau.

Bây giờ cô thay đổi suy nghĩ, giống như mở ra cho mình một cánh cửa, mà Nick vẫn luôn muốn tiến vào có thể vào.

“Nick, anh yêu em không?” Cô kè sát lỗ tai hấn hỏi, nghĩ cũng biết sẽ không nghe được câu trả lời, cô nói tiếp: “Em nghĩ anh có yêu.” Lúc này hấn đang công cô lên đường, vì vậy cho dù không nghe được câu trả lời nhưng cô cũng biết ý tứ của hấn.

Đến núi đá đen, Nick muốn kéo cô trèo lên trên nhưng lại bị cô ngăn cản. Giống như cô nghĩ, băng tan lúc mùa đông kết thúc rất dễ tạo thành lỗ tuyết và đất lún, nếu như qua mùa đông sơn động có địa thế hơi bằng phẳng, diện tích lớn thì tốc độ băng tuyết đổ xuống sẽ không quá nhanh. Nơi càng cao chót vót, lúc tuyết tan càng nguy hiểm.

Cô kéo Nick đi vòng quanh núi đá đen, muốn tìm một chỗ có vẻ không nguy hiểm trèo lên. Người Nick trú đông sơn động không chỉ một cái, nên tìm nơi an toàn chui vào trú đông thì tốt hơn.

Chỉ là đứng ở dưới chân núi nhìn lên, giống như đứng trong rừng muốn nhìn thấy đỉnh của cây cao vậy, đều là không thể nào. Người xưa nói không biết bộ mặt thật của núi Lư Sơn, chỉ biết duyên đang ở trong núi này. Dương Phàm nghĩ thì rất tốt, nhưng lúc áp dụng vào thực tế thì chẳng ra sao.

Nick không hề oán hận đi vòng vòng với cô dưới chân núi hơn nửa ngày, nhìn cô dừng lại còn vô cùng trong sáng nghĩ hoặc nhìn cô. Làm cô xấu hổ nói ‘thật xin lỗi, em lại tự cho mình là thông minh’.

Dương Phàm rất rõ, cô chỉ dựa vào bản thân mà phán đoán là chưa đủ. Cô nên cô tự chấn tĩnh lại. Cô muốn tìm một sơn động tốt hơn là đứng, nhưng nếu như cô có một cái máy bay trực thăng, có thể đưa cô lên cao quan sát cẩn thận mọi phía của ngọn núi này, hoặc là cô có một cái Ống Nhòm, có thể đứng ở một nơi khá xa quan sát toàn diện ngọn núi, điều này cũng có thể.

Nhưng bây giờ cái gì cô cũng không có, cho nên kế hoạch tuy tốt, nhưng thực tế lại đánh bại cô.

Cô bò lên lưng Nick lần nữa, buồn bã ỉu xiu nói: “Chúng ta lên núi thôi. . . ”

Nick công cô trèo lên núi, cô chú ý hẳn không ngừng đổi hướng, đây cũng là cách hẳn tìm ra nơi người Nick đào động.

Cuối cùng bọn họ cũng đến được cửa sơn động. Cửa động này dường như là dựng thẳng đứng trên vách núi, giống như có thanh đao sắc bén cắt núi đá đen này thành một mặt phẳng thẳng đứng. Như vậy, sau này nếu Nick không mang theo cô, cô sẽ không cách nào rời khỏi sơn động.

Nick đưa cô vào, lại đi ra mang ngựa trâu vào. Vừa rồi nó đứng ở phía dưới làm cách nào cũng trèo lên không được, có thể thấy lúc này đây vách núi là dạng gì.

Trong sơn động đã tụ tập vài người Nick và bạn đời của bọn họ, hàng năm đều trú đông cùng một đám người Nick xa lạ, Dương Phàm không thể nhận ra được trong số này có người Nick nào trú đông cùng cô năm ngoái hay không. Bây giờ mặc dù cô có thể nhận rõ Nick, nhưng khi nhìn người Nick khác cô vẫn không thể nhận ra sự khác biệt giữa bọn họ.

Cô chọn một góc dựa vào vách núi làm ổ, lấy áo da và lông trên người con ngựa trâu xuống, da lông dày bỏ qua một bên da, trải xuống một tầng da chuột đất làm giường.

Nick đang ở bên cạnh giúp cô đào động chứa thức ăn, vừa rồi bọn họ đi lên có nhìn thấy vài người Nick đang dùng khoai tây dự bắt chuột đất, một lát nữa hẳn sẽ giúp cô đem số khoai tây khô còn dư lại chưa dùng đem vào cất, cô có thể bắt đầu trữ lương thực từ bây giờ rồi.

Hắn còn giúp cô đào hố chứa nước, gần núi đá đen cũng có khe suối, chỉ là không sạch bằng nước trên mặt đất. Đợi cô xếp xong toàn bộ áo da là có thể đi lấy nước rồi.

Dương Phàm nhớ tới chuyện cô không thể ra khỏi cửa sơn động, nắm lấy áo da bắt đầu rầu rĩ. Mỗi lần đều phải nhờ Nick sao? Không được, hẳn còn phải đi săn thú, không thể để hẳn giúp cô làm chuyện này.

Cô quyết định làm ròng rọc. Ngựa trâu có thể giúp cô vận chuyển nước đến gần cửa sơn động, cô ở trong sơn động sẽ dùng ròng rọc chuyển nước lên.

Như vậy, mỗi ngày Nick ra ngoài chỉ cần dẫn cô xuống, bắt xong mời trở về công cô lên, hai chuyển thế là được. Còn lại cô có thể tự mình làm.

Dương Phàm vá hết da lông thành túi da, lúc này cô không chú ý đó là da dày hay da mỏng, dù sao dùng xong lần này sẽ tháo ra.

Về phần ròng rọc, cô vẽ những bộ phận linh kiện linh tinh trên vách đá nửa ngày, quyết định để Nick giúp cô khắc đá. Đơn giản nhất chính là bánh xe, thô cũng không sao, có thể đem dây cuốn lên là được. Lần này trước khi mùa đông đến cô đã chuẩn bị một đồng dây da và dây cỏ, chắc chắn đủ dùng.

Thẳng đến tối, người Nick bắt đầu dùng cơm nước xong xuôi nghỉ ngơi cô vẫn chưa làm xong ròng rọc, nước mang dưới chân núi lên được hai áo da, hẳn là đủ cho cô uống hai ngày.

Trong sơn động đen như mực, cô vẫn còn đang suy nghĩ nên làm ròng rọc thế nào thì bên kia, cái đuôi của Nick đã bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve lấy chân của cô. Có thể là thấy nửa ngày cô vẫn không có phản ứng, hẳn bắt đầu kêu grừ grừ, tiếng kêu đột nhiên vang to bên tai lên làm cô sợ tới mức giật mình.

“Nick?” Cô vội vàng hỏi hẳn.

Tiếng grừ grừ của hẳn lộ ra vẻ uất ức, trong đêm tối cô sờ từ ngực hẳn tới cổ hẳn, sờ lên mặt, sau đó ôm lấy mặt hôn một cái, đụng phải mũi của hẳn, răng đau nhói.

Sau đó hẳn lại dùng lực như vậy đụng lại cô, nói không chừng còn lớn hơn?

Dương Phàm bị hẳn đụng, răng cửa có chút lung lay. Cô lập tức ôm thật chặt cổ của hẳn, chôn mặt vào hốc cổ hẳn, sợ hẳn ‘ hôn ’ lần nữa, rằng cô coi như xong.

Hai người bọn họ dụ dằng cộ sát lẫn nhau, chờ tiếng grừ grừ của Nick trở nên thông thả, buông lỏng, cô lại tiếp tục suy nghĩ chuyện ròng rọc của cô. Vật này không khó làm, chỉ là làm thế nào để cô định trên đất

hoặc trên tường đây? Hoặc là cứ trực tiếp làm trên tường? Nhưng cái đó không làm lớn lắm, làm lên rồi. . . . móng vuốt của Nick không làm được thứ ‘ tinh xảo ’ như vậy.

Dương Phàm tập trung suy nghĩ chuyện làm ròng rọc chuyển nước, không chú ý từ nãy giờ Nick vẫn đang dùng tiếng grừ grừ ‘ nói chuyện ’ với cô, đợi cô trả lời, tiếng grừ grừ của hắc đường như là vang lên bên tai cô.

Giống như Nick đang nói: ‘Anh đang nói chuyện với em! Em có nghe không?’

Dương Phàm vội vàng trấn an hắc một lần nữa, vừa ôm vừa hôn. Lúc ngủ, Nick lại chủ động đưa cái đuôi vào trong ngực cô để cô ôm, cô thuận tay xoa nhẹ hai cái lên vạch đen trên đuôi hắc, rõ ràng cảm thấy hắc đang ôm cô rừng mình hai cái, nhưng vẫn không chịu rút đuôi đi, dù phát run cũng muốn để trong ngực cô.

Đây là ‘ hồi lộ ’ sao? Bởi vì cô bỏ rơi hắc, cho nên hắc đem thứ cô thích nhất - cái đuôi cho cô?

Nick, sao anh lại đáng yêu như thế?

Dương Phàm cảm động ôm Nick hôn nhiệt tình, về phần cái đuôi cô vẫn bỏ qua, không hạ thủ một lần nữa. Lúc chỉ có hai người họ thì thân mật thế nào cũng được, nhưng khi có nhiều người Nick xa lạ như vậy, cô xuống tay không được rồi. Không phải xấu hổ, chỉ là chuyện của cô và Nick là chuyện tư mật của bọn họ, không ai được phép nhìn.

Cái đuôi của Nick là bí mật của cô, cô không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

48. Chương 48

Người Nick chuẩn bị cho mùa đông, Dương Phàm cũng đã thành thói quen.

Vấn đề làm ròng rọc để vận chuyển nước đã có hướng giải quyết. Cô để Nick giúp cô làm một cái lỗ trên đỉnh cửa sơn động, lấy dây xuyên qua, một mặt dùng để vận chuyển túi nước, một mặt khác thắt một tảng đá bánh xe lên, có thể miễn cưỡng chuyển động cuộn sợi dây lên, nhưng không có cách cố định trên mặt đất.

Các biện pháp này đều có thể đem túi nước từ vài mét ở phía dưới vận vào sơn động, Dương Phàm chỉ có thể để Nick giúp cô làm vài cái vại đá, mỗi vại trữ chút nước để dùng. Chỉ là sợi dây rất mau mòn, có lẽ dùng mấy lần là đứt.

Cô dùng cách này để vận nước, Nick cũng muốn noi theo, hắc đem mấy con chuột đất cột hết ở một đầu sợi dây, sau đó nhảy lên kéo chúng nó lên, kết quả chưa đến được cửa sơn động sợi dây đã đứt, những con mồi kia đều rơi xuống.

Nhìn hắc vội vã nhảy xuống nhặt, Dương Phàm rất muốn nghĩ ra cách giúp hắc một chút.

Lần này người Nick chọn sơn động có chút bất tiện, bởi vì cửa sơn động không có tảng đá nào, cho nên lúc đi lên bọn họ không có chỗ để mượn lực. Hơn nữa mỗi lần lên bọn họ chỉ có thể mang theo một con mồi, sau đó trèo lên. Thời gian của bọn họ hầu như đều dùng để trèo lên trèo xuống núi.

Cô dùng lồng xương sườn lớn của động vật ăn cỏ làm thành cái giá để phân tán sức nặng, dùng dây da mới làm vòng qua cột chặt vào lồng xương sườn này rồi thả xuống sơn động, cho con mồi lên cột chặt lại rồi người Nick phía trên sẽ kéo bọn chúng lên.

Cách này quả thật có thể vận chuyển con mồi lên rất tốt, một phần người Nick sẽ đi săn thú, một phần vận con mồi lên núi, một phần tay cầm con mồi treo lên.

Cái đó không cần dùng đến ròng rọc, sức của người Nick rất lớn, người Nick ở lại trong sơn động học cô chà xát dây da, dây da bọn họ chà xát càng bền chắc hơn. Khi bọn họ vận con mồi lên, thường thường thuận tiện giúp cô đem túi nước vận lên luôn.

Cô cũng không cần xuống núi lấy nước, mỗi ngày Nick đều giúp cô đem mấy túi nước đầy đưa đến nơi để con mồi, những người Nick khác sẽ đem túi nước cùng con mồi để chung một chỗ kéo lên. Bọn họ còn có thể cột chặt miệng túi nước để lúc kéo lên nước không đổ ra ngoài.

Bây giờ chính là lúc động vật di chuyển đến nơi trú đông, ngày nào người Nick cũng có thể mang về rất nhiều con mồi, hơn nữa ngày nào cũng không thiếu người Nick mới gia nhập vào sơn động này.

Mỗi ngày Dương Phàm đều kiểm lại nhân số người Nick trong sơn động trước khi ăn tối, cô kinh ngạc phát hiện trong sơn động này, người Nick đã đến gần bằng số lượng người Nick trong sơn động lần đầu tiên cô trú đông. Bây giờ có 744 người Nick, trong đó có cả cô và bạn đời là 86.

Con số này còn đang không ngừng tăng lên.

Sơn động càng đào càng lớn, những con vật không cần đi săn thú và cô đều tập trung ở giữa sơn động. Trong sơn động ngày nào cũng đầy bụi, Dương Phàm chịu không nổi.

Sáng sớm hôm nay, Nick vừa muốn bò dậy, cô đã cảm nhận được cái đuôi trong ngực muốn rút ra.

“Nick.” Cô còn chưa mở mắt đã lên tiếng kêu hấn, quả nhiên hấn lại quay về, kêu grừ grừ.

Cô bò dậy, người Nick trong sơn động đều muốn ra ngoài đi săn rồi. Nhưng bọn họ đều nhẹ nhàng lặng lẽ, giống như không muốn quấy rầy mộng đẹp của bạn đời trong sơn động.

Trước kia buổi sáng bọn họ đi ra ngoài thì Dương Phàm chưa bao giờ bị đánh thức, đều là lật người ngủ tiếp. Kết quả hôm nay tỉnh dậy liền thấy một đoàn người Nick, tất cả đều giống quái thú, ai cũng rón rén, lặng yên không tiếng động chạy ra khỏi sơn động.

Cô lấy nửa túi nước, mang theo nửa túi khoai tây khô, phủ thêm một cái áo choàng là chuẩn bị xong.

Có lẽ Nick nhìn ra cô muốn đi ra ngoài với hấn? Có thể hấn không muốn cho cô đi theo săn thú nên vừa kêu grừ grừ vừa nằm xuống, còn kéo cô nằm xuống theo, sau đó ấn đầu cô để cô nằm xuống giống như lúc đang ngủ, hấn cứ như vậy ôm cô, trong cổ họng kêu grừ grừ, ru cô ngủ.

“Em muốn đi ra ngoài.” Dương Phàm đẩy tay hấn ra bò dậy, kéo hấn lên, mang theo đồ, nhón chân đi tới cửa sơn động.

Bây giờ có lẽ hấn đã hiểu, nhưng vẫn còn muốn khuyên nhủ cô, cho nên cố ý khom thấp lưng grừ grừ gọi cô.

Cô đoán, bây giờ hấn đang nói ‘ em không phải đi ra ngoài đâu, cửa sơn động bây giờ vào không tiện mà ra cũng không tiện, em không được, ngoan ngoan ở lại trong sơn động có được không? ’

Bên cạnh còn có vài người Nick khác dậy sớm chuẩn bị đi săn, đi ngang qua chỗ hai người bọn họ đều dừng lại nhìn một lát.

Dương Phàm trả lời là để Nick xoay người, cô mặc xong áo choàng đeo túi da vào rồi trèo lên lưng hấn để hấn công.

Cô nhất định phải đi ra ngoài.

Nick ngừng một chút, nếu như hấn là người, bây giờ nhất định đang than thở.

Chỉ là cuối cùng hấn vẫn đầu hàng.

Cái đuôi của hấn ở sau lưng đỡ lấy cô, để cô giống như trước kia ngồi lên đuôi của hấn, nhảy một cái liền ra khỏi sơn động.

Dương Phàm cảm giác giống như đang đi thang máy tốc độ cao cộng thêm xe điện đung, rơi xuống thật nhanh, chợt dừng lại tiếp tục xuống.

Nick đặt cô xuống một nơi thông thoáng, ở đây cô có thể tự mình leo lên leo xuống mà không sợ té. Bây giờ là cuối mùa thu, có vài kẻ đá còn có cỏ dây đã úa vàng và vài cành cây nhỏ.

Vị trí này có lẽ là ở bên phải phía dưới sơn động, người Nick đi lui đi tới đều có thể nhìn thấy cô, người Nick cùng sơn động mang con mồi về đều đi ngang qua đây. Nói cách khác cô hoàn toàn không sợ lạc đàn,

lại nói khoảng không gian này đều là người Nick, những mãnh thú khác sẽ không dám tới gần nơi này công kích cô.

Hắn đặt cô xuống liền tiếp tục xuống núi, không mang theo cô, tốc độ của hắn rất nhanh, nhìn hắn nhảy một cái là đã cách rất xa, lúc dừng lại còn quay đầu nhìn cô. Cô thấy hắn quay đầu sẽ vẫy vẫy hắn, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Lúc này đây dồi can gió, gió thổi không tới được chỗ cô. Không bị tuyết bao trùm, núi đá đen nhìn có chút đáng sợ, mặt trời đang từ từ nhô lên khỏi đường chân trời, mảnh trời đất được phủ lên một màu vàng kim chói mắt.

Từ buổi sáng đến xế chiều, cô ngồi ở trên dốc núi, ngồi mệt liền đứng lên đi lại chung quanh xem một chút. Cô không dám đi xa, năm ngoái cô còn không biết trên núi có sơn động người Nick khác, hai sơn động người Nick giống như kẻ địch. Nếu như người Nick sơn động khác nhìn thấy cô..., coi cô là con mồi mà bắt đi ăn thì làm thế nào?

Cô đói thì ăn chút khoai tây khô, khát liền thận trọng uống hai nước miếng. Nước mang từ dưới núi lên rất khó, nên phải vô cùng tiết kiệm.

Để canh thời gian, cô cắm một cành cây vào kẽ đá, nhìn bóng nhánh cây dài ngắn cùng góc chếch mà tính thời gian.

Sắp đến buổi trưa, bóng dáng tập người Nick đi bắt mồi đầu tiên đã xuất hiện phía trước!

Sau khi thấy, Dương Phàm liền đứng lên đi tới đồi bên cạnh, vui mừng vẫy vẫy bọn họ. Dù không quen biết, nhưng nếu đã ở chung một sơn động, bọn họ chính là đồng bọn cùng nhau trú qua mùa đông này, dù chỉ là người nhà tạm thời.

Chờ hai người Nick này đến gần, cô lập tức tròn mắt nhìn.

Hai người Nick này một trước một sau, bên cạnh là hai con vật bốn vó, cách khá xa nên không nhìn rõ đó là con vật gì. Trên lưng của chúng chất rất nhiều đồ.

Bọn chúng là con mồi người Nick bắt về?

Người Nick dùng cách này để chở con mồi? Như vậy quả thật đỡ tốn sức, một lần cũng có thể đem về nhiều.

Chờ bọn họ đi tới sườn núi rồi, Dương Phàm lui về sau mấy bước nhường đường. Hai người Nick này nhìn thấy cô đều ngừng lại một chút rồi mới đi lên, hai con vật bị họ dùng đuôi xua đuổi, mỗi con đều cõng hai con chuột đất trên lưng.

Năm ngoái, một người Nick săn thú về cũng chỉ có thể gánh một con chuột đất. Kiểu này tính ra một lần bọn họ có thể thu được năng suất gấp đôi.

Người Nick về càng lúc càng nhiều, có người vác theo con mồi, có lẽ một phần ba là làm giống như hai người Nick kia, dùng động vật bốn vó chở về. Những con ngựa trâu, trâu trán rộng, dê nhiều sừng, lừa tai dài lúc trèo lên núi đều linh hoạt hơn người Nick, bọn chúng đa số đều bị thương.

Con mồi chủ yếu là chuột đất, cũng có số ít là ngựa trâu, trâu trán rộng cùng động vật bốn vó. Những con vật này đều bị người Nick tập kích, một phần bị giết làm con mồi, một phần khác bị bắt sống.

Sắp đến chiều thì phần lớn người Nick săn thú đều trở lại, Nick cũng về, hắn mang theo một con ngựa trâu, trên lưng của nó là một túi nước cho cô và một con chuột đất.

Bọn họ đem con mồi đến gần sơn động, trước tiên buộc con mồi lại, đầu còn lại của sợi dây bọn họ mang theo, chờ bọn họ trèo lên sơn động liền kéo con mồi lên.

Nhìn thời gian, hắn là thời gian săn thú hôm nay đã kết thúc.

Nick đem cô vào trước, người Nick ở cửa sơn động vội vàng dọn dẹp một nhóm con mồi cuối cùng. Cô không muốn ở lại cửa động làm trở ngại bọn họ, liền đi vào trong mấy bước chờ Nick.

Hôm nay là mùa thu hoạch lớn, cô thấy số con mồi này trước kia chừng hai ba ngày mới bắt được nhiều như vậy.

Nick và vài người Nick khác trở lại, hấn giúp cô đem túi nước về. Nhưng cô phát hiện không thấy những con vật vận con mồi đâu.

Bọn họ sẽ không thả bọn chúng đi, nhưng lại không mang vào sơn động, chẳng lẽ.

Dem nước trong túi rót vào vại đá rồi, cô lại chạy đến cửa sơn động. Bây giờ chỉ còn lại hai ba người Nick đang đem vài chục con mồi còn lại chất chồng tại cửa động, cô nhìn thấy những con mồi này đa số đều là động vật bốn vó, chân của chúng vẫn còn co quắp lại, máu vẫn còn chảy.

Người Nick giết hết động vật họ dùng để vận chuyển con mồi, có thể ở trong mắt bọn hấn, những con vật kia cũng là con mồi.

Nick đi tới từ phía sau, hấn dùng đuôi quét bấp chân của cô, nhắc nhở cô đi về. Cô nhìn thấy hấn đi về phía những con mồi kia, chọn một con ngựa trâu để dưới đất, cùng người Nick bên cạnh một cầm chân trước, một xách chân sau xé ra.

Dương Phàm không dám nhìn nữa, xoay người chạy về. Cô ăn rất nhiều con mồi, cũng từng giết rất nhiều động vật. Nhưng một màn vừa rồi vẫn làm cho cô có chút không thoải mái.

Nick kéo nửa con mồi đi tới chỗ sâu trong sơn động để nướng, những người Nick khác cũng lục tục bắt đầu đi đến cửa sơn động lấy thức ăn chuẩn bị đi nướng. Rất nhanh trong sơn động mùi thơm thịt nướng bay đầy.

Nick cầm thịt nướng về đã không quá giống ngựa trâu rồi, hấn đã đem thịt đầu khớp xương và bấp chân vứt đi, chỉ để lại phần nhiều thịt ở chân sau. Thịt nướng bên ngoài cháy đen, tản ra mùi thịt cùng hơi nóng nồng đậm. Hấn đem thịt xé thành mấy khối lớn, cũng không đưa cho cô, mà là tự cắn mồm dứt cho cô.

Thịt ngựa trâu cũng rất thô, cô cắn bản không cắn nổi.

Cô không ăn nhiều, chỉ ăn vài miếng, sau đó liền không ngừng ăn khoai tây khô của mình. Ăn cơm xong không có chuyện làm, Nick đem tất cả khoai tây khô dụ bắt chuột đất về cho cô, cô ở chỗ đó máy móc không ngừng cắt chúng thành miếng nhỏ.

Nick ăn no nằm ở trên đất ấm áp, cái đuôi quăn lấy hông cô.

Cô sờ sờ cái đuôi của hấn một lát, trong lòng bình tĩnh hơn nhiều.

Người Nick làm rất tốt, bọn họ rất thông minh, học rất nhanh. Cô để mình nhớ kết luận này, cuối cùng cô đem những cảm xúc không biết tên kia quét vào trong góc.

49. Chương 49

Nếu như mùa đông ở Trái đất dùng tiết để nói: lập đông, tiểu tuyết, bão tuyết, còn mùa đông ở núi đá đen có thể nói như vậy: trời lạnh, đóng băng, băng tan.

Sáng sớm một ngày nào đó, mặt trời giống như vĩnh viễn treo ngược ở đường chân trời, một bước cũng không lên nổi. Bầu trời mờ mờ không rõ, giống như có một tầng mây rất dày áp xuống, phủ kín hết bầu trời.

Dương Phàm biết nếu muốn thấy mặt trời, vậy sẽ phải đợi đến ngày băng tan kết thúc.

Giống như trong một đêm, tất cả tảng đá trên núi đá đen đều kết băng. Đầu tiên trên đá phủ lên một lớp băng thật mỏng, sau đó băng bắt đầu dày thêm. Cuối cùng, theo cô tính, đó là vào buổi chiều của một ngày nào đó, tuyết đã đổ xuống. Thật may mấy ngày nay người Nick trong sơn động đi săn thú đều đã sớm về hết, bọn họ cũng phát hiện ra thời tiết thay đổi.

Tới Đại lục người Nick đã ba năm, lần đầu tiên Dương Phàm cảm nhận rõ mùa chuyển biến như vậy.

Trong sơn động đã tồn đủ thức ăn, có lẽ thấy Dương Phàm đào động chứa đựng thức ăn nên người Nick cũng đào rất nhiều động, đem thức ăn bỏ vào rồi lấy đá chặn lại. Những cái động này vừa sâu vừa rộng, toàn bộ đều móc sâu lên trên, không phải đào xuống dưới. Có lẽ là để tránh cho thức ăn bị nhiệt độ trên mặt đất làm biến chất.

Bây giờ cửa sơn động có một tầng đá vụn cao, lúc kết băng những tường đá vụn này bị đông lạnh thành nhất thể, hình thành một lá chắn thiên nhiên.

Dương Phàm thăm nghĩ thức ăn đều giấu trong động, bên ngoài lại có một tầng tường đá, nếu năm nay lại có chim đại sí tới ăn trộm sẽ không sợ nữa.

Người Nick chặn cửa sơn động lại, không để cho người Nick nào đi vào nữa. Dương Phàm biết nguyên nhân, đó là vì người Nick trong sơn động này đã có hơn ngàn người rồi. Đêm trước khi tuyết rơi, rốt cuộc không còn thấy người Nick mới nào muốn gia nhập sơn động trú đông nữa, trước cửa sơn động nhiều lần suýt xảy ra đánh nhau.

Đây là lần đầu tiên Dương Phàm thấy người Nick loạn đầu. Cô sợ hết hồn, thật may là lúc ấy cô ở trong sơn động. Người Nick càng tới càng nhiều, thời tiết càng ngày càng lạnh rồi, cô cũng không chạy ra ngoài sơn động nữa.

Lúc cô ở ngoài, những người Nick kia đi ngang qua cạnh cô đều nhìn cô chằm chằm, cô thấy mà rợn cả tóc gáy.

Người Nick ngoài sơn động, cô không có cách nào phân biệt đó có phải đồng bạn cùng sơn động hay không. Mùa đông năm ngoái cô biết người Nick cùng sơn động đều sẽ trợ giúp nhau, hơn nữa lúc ở chung sơn động, bọn họ sẽ thu lại khuynh hướng bạo lực của mình, không để sự kiện bạo lực xảy ra trong sơn động.

Cho nên từ suy tính an toàn, cô liền trốn trong sơn động.

Thật ra thì cô có chút tự đại nghĩ, những điều này có thể đều là vì mình hay không? Trong sơn động này đặc biệt nhất chính là cô, hơn nữa người Nick quả thật thông qua cô bắt chước học một vài kỹ xảo.

Chỉ dám đắc ý một lát, sau đó cô lại bắt đầu vì an toàn của mình mà lo lắng. Từ xưa tới nay ‘mỹ nhân’ bị người có quyền thế tranh đoạt là chuyện bình thường, huống chi bây giờ cô gặp phải vấn đề còn không phải là người, đều là quái thú một đầu một trăm.

—— cô thích Nick, cũng không phủ nhận sức mạnh của hắn.

Nếu như bọn họ thật sự coi trọng cô, muốn tranh đoạt cô, nếu như người Nick ở sơn động khác đến cướp cô đi. Chưa nói đến chuyện cô có thể trao đổi cùng người Nick xa lạ khác hay không, hoặc là tiếp nhận một người Nick khác thay thế Nick —— Dương Phàm sợ run cả người, lúc thật sự đến nông nỗi này, sống lại thành ra bị hành hạ.

Cho dù trong lúc tranh đoạt bọn họ sơ ý một chút, có lẽ liền có thể xé cô thành mấy khối rồi.

Cô ngoan ngoãn núp ở trong sơn động, cho đến ngày tuyết rơi, không còn có người Nick nào bên ngoài muốn vào lại bị đuổi ra ngoài, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tuyết rơi cũng có cái lợi.

Thức ăn trong sơn động mặc dù đủ ăn, nhưng Dương Phàm vẫn lo lắng. Người Nick mỗi ngày ăn một bữa, thịt ăn không hết cô liền cắt toàn bộ thành thịt khô giấu vào trong động, như vậy bữa tiếp theo còn có thể lấy thịt mới, tiết kiệm được một chút xiu, đợi đến khi không đủ ăn, lương thực trong động của cô còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian.

Lúc không có chuyện gì làm, cô vẫn muốn tìm ra cách ăn cỏ rêu của động vật. Cỏ rêu tươi ăn như nhót, cảm giác rất ghê. Khô rồi lại giống như đất, ăn vào giống như nhai cặn. Thứ này nếu ăn cũng không thể ăn thời gian dài, nhất định không tốt cho thân thể.

Nick không cần đi săn thú, tất cả người Nick đều giống hắn nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, có lúc cả ngày cũng không động, trừ lúc đứng lên nướng thịt ăn cơm hoặc là đi ra cửa sơn động bài tiết.

Dương Phàm nhìn bọn họ ‘lười’ như vậy, đột nhiên cảm thấy có điểm giống ngủ đông. Ngẫm lại, mặc dù người Nick đặc biệt tìm đến núi đá đen trú đông, nhưng vào lúc này bọn họ quả thật không ‘hoạt bát’

giống như mùa hạ và mùa thu. Trước kia cô chỉ cho rằng đó là do thời tiết bên ngoài không tốt, bọn họ không thể đi săn mới vậy.

Vạch đen nổi trên đuôi Nick giờ giống như được giấu dưới lông, cô nhìn kỹ, vạch đen kia không giống trước hiện ra dễ thấy, còn bị một lớp lông trắng phủ lại.

Bây giờ cô chỉ dám sờ nhẹ nhàng, lúc sờ, dù hần đang mở to mắt hay là nhắm hai mắt, dù nằm nghiêng hay nằm ngửa đều sẽ nhẹ nhàng rút cái đuôi ra, tránh khỏi bàn tay cô, đầu cũng sẽ quay về phía cô hoặc quay lại liếc mắt nhìn.

Lúc này cô nằm sấp xuống là có thể nghe được hần trăn an grừ grừ một tiếng, giống như bắt đắc dĩ nói ‘ Bây giờ không được ’.

Cô nằm cùng hần, hoặc là nằm trên người hần, sờ sờ lông hần trên tay a bả vai a tóc a, cứ như vậy sờ sờ từ từ cũng qua một ngày.

Tuyết rơi đến ngày thứ mười một, băng tuyết đã chặn cửa động lại. Xuyên thấu qua bức tường băng trắng trong, bầu trời màu xám tro bên ngoài loáng thoáng lộ ra một chút màu sắc.

Dương Phàm cảm thấy có thể mình bị hoa mắt rồi, trong sơn động đều tối đen, chỉ có chút ánh sáng huỳnh quanh từ trên vách động chiếu ra.

Người Nick không thể không vội vàng móc sạch cửa động, bên ngoài tuyết đã đông thành tường, móc mở ra một cái lỗ đủ một người Nick chui ra rồi mấy người Nick nữa phủ thêm da lông dày, chui ra đem tuyết nơi cửa động đào đẩy đi ra.

Nick dùng áo da lấy mấy túi tuyết về bỏ vào trong vại đá, chờ tuyết tan là cô có nước uống. Lấy nhiều tuyết hơn về bỏ trong hồ tắm của cô, chờ nóng rồi cô có thể tắm một cái.

Có động vật chạy đến cửa sơn động liếm tuyết, ăn tuyết, bọn chúng có lẽ cũng muốn uống nước. Chỉ là bọn chúng sợ người Nick hơn cô, mặc dù bọn chúng được người Nick nuôi, nhưng mà đối với những người Nick khác vẫn tránh xa, dĩ nhiên không dám chạy tới uống nước trong vại đá của cô, ngay cả hồ cô tắm bọn chúng cũng không dám đến gần.

Dương Phàm lo tuyết rơi sẽ nhiều giống như năm ngoái, nhưng người Nick trong sơn động này nhiều như vậy, cô cảm thấy dù xảy ra ‘ xâm lược ’ như năm ngoái cũng có thể đánh lui người Nick xâm phạm.

Kể từ khi tuyết lớn chặn cửa sơn động lại, người Nick bắt đầu ‘ ăn uống điều độ ’ sớm hơn so với năm ngoái rồi. Bọn họ đổi thành hai ngày ăn một lần, lượng cơm cũng từ từ giảm dần. Như lúc ở trên sườn núi, hai bữa Nick có thể ăn hết một con chuột đất trưởng thành, bây giờ hần nhiều nhất chỉ ăn một nửa, 4, 5 bữa mới ăn hết một con. Hơn nữa số lượng này vẫn còn đang từ từ giảm bớt.

Dương Phàm cũng bắt đầu khắc chế lượng cơm của mình, tiết kiệm được thịt cô đều cắt thành thịt khô. Cô thử rồi, thịt nướng lên cắt thành miếng làm thành thịt khô, Nick sẽ ăn. Lần đầu cô lãng phí lương thực là vì cô đem thịt chế thành thịt khô rồi đem đi nấu, có thể là làm mất vị thịt, kết quả cô cũng ăn không được, hần cũng không chịu ăn.

Qua mấy mùa đông rồi, cô hiểu ra một chuyện. Nếu cô và Nick chỉ có thể một người còn sống, ưu tiên chính là Nick chứ không phải cô.

Nếu như thức ăn không đủ, chỉ còn lại khoai tây khô, hai người bọn họ liền không chống đỡ được quá lâu. Khoai tây khô không phải món chính của Nick, hần ăn cũng không bao nhiêu. Cho nên nên tiết kiệm thịt khô, chứ không phải khoai tây khô.

Vì thế bây giờ cô ăn khoai tây khô, trừ những miếng Nick nhất định phải dứt cô ăn, nếu như cho cô nguyên khối, cô nhất định sẽ thừa dịp không có ai chú ý liền cắt thành miếng giấu vào trong động, để nhiệt độ trên mặt đất từ từ nướng, miếng thịt liền thay đổi thành thịt khô.

Nhưng Nick rất nhanh phát hiện cô làm chuyện mờ ám, tính toán của Dương Phàm cũng rất nhanh bị hần tiêu diệt từ trong trứng nước. Cách giải quyết của hần chính là: mỗi một miếng đều dứt cho cô, không bao giờ đem những khối non mềm cho cô tự ăn nữa.

Dương Phàm chỉ muốn tiết kiệm lương thực cho hần ăn, nhưng cách thức quan tâm này không có cách thực hiện rồi.

Vấn đề thức ăn chỉ có thể tạm thời chấm dứt, còn dư lại cuộc sống liên miên bất tận. Người Nick ngày nào cũng chú ý không để cửa động bị tuyết chặn lại, trừ chuyện đó ra cũng không có chuyện gì khác. Có vài người Nick có bạn đời còn chú ý dùng nước nuôi cỏ rêu, những người Nick khác mỗi ngày đều dùng tuyết vẽ loạn lên vách tường sơn động nuôi vi khuẩn phát ánh huỳnh quang.

Dương Phàm không có chuyện gì làm cũng theo Nick nhìn hần cầm tuyết vẽ sơn động. Vách sơn động sẽ phát ra ánh sáng màu trắng, ánh huỳnh quang màu lam cùng ánh huỳnh quang xanh biếc. Cô thấy hần dùng sức lớn như vậy, sợ cầu tuyết sẽ lau sạch đám khuẩn trên vách đá. Nhưng sau này cô lại phát hiện loại khuẩn này giống như sinh trưởng trên vách đá, dùng đá đập cũng đập không hết.

Nick phủi loại khuẩn trên vách núi xuống, ánh huỳnh quang sẽ lập tức biến mất, giống như loại khuẩn đó rời vách núi sẽ chết rất nhanh. Sau đó cô nắm chặt lấy tay hần nhưng không thấy gì, chỉ có thể nhìn thấy một chút bụi giống như đồ bị hần chà sát.

Hần hiểu lầm cô thích loại khuẩn này, kết quả có một ngày cô tỉnh ngủ rồi mới phát hiện hần làm mấy cái vại đá của cô cũng phát ra loại ánh huỳnh quang này, cái đuôi của hần ở phía sau cô sung sướng vung vẩy. Đợi cô quay đầu lại nhìn hần, hần liền phát ra tiếng grừ grừ sung sướng. Giống như đang nói ‘thích không?’

50. Chương 50

Dương Phàm nằm ở trong ngực Nick nửa tỉnh nửa mê, bây giờ mới là nửa đêm, tất cả người Nick trong sơn động đều đang ngủ, cô lại tỉnh.

Cô vừa động, Nick cũng tỉnh theo, ngay sau đó cô liền nghe thấy hần phát ra tiếng grừ grừ. Hần đang ru cô ngủ. Bởi vì cô rất thích nghe hần kêu, cho nên chỉ cần cô mở mắt, hoặc là khi ở bên cạnh hần, hần sẽ grừ grừ cho cô nghe như vậy.

Cô áp sát vào ngực hần, hần liền ôm cô chặt một chút. Một lát sau, cô lại ngủ thiếp đi. Trong ánh sáng mờ, bên tai vẫn nghe thấy tiếng hần grừ grừ kêu.

Buổi sáng khi tỉnh lại, trong sơn động thật lộn xộn.

Tất cả người Nick hoặc là đang đi, hoặc là mới vừa bò dậy đang vung đuôi.

Nick thấy cô tỉnh, cũng đứng lên quăng đuôi hai cái. Cái này có chút giống như đang đuổi người. Cô cũng ngồi dậy, xếp da lông lại đặt vào trong góc.

Ngày hôm qua người Nick chưa ăn cơm, cho nên hôm nay có thể nướng thịt ăn. Người Nick trong sơn động lục tục đi tới cửa sơn động, chỉ chốc lát sau liền thấy bọn họ kéo con mồi đông đá về, đi tới nơi sâu trong sơn động để nướng thịt.

Dương Phàm cũng dần dần quen với tần số ăn cơm này rồi, mặc dù cô không thể duy trì hai ngày chỉ ăn một lần, ngày hôm qua cô mới ăn một chút khoai tây khô, nhưng so với trước kia, cô cảm thấy bây giờ cô đã có thể nhịn đói lâu hơn.

Mùa thu tích mỡ giờ đã tiêu đi hết. Cô sờ sờ hai hông cùng cái bụng mảnh của mình, không cảm thấy vui vẻ gì, chỉ cảm thấy khổ sở. Chỉ có khi đầy đủ thức ăn mới có thể ăn ngon, cơ thể cũng mập lên, như cô bây giờ gọi là ‘thức ăn không đủ’, không gọi là khô mảnh.

Nick cũng gầy. Mùa thu lúc cô cân cho hần, khi đó hần nặng cỡ 56 tảng đá bí đao vậy, bây giờ nhiều lắm chỉ là bốn mươi mấy.

Trên người hắn bây giờ đầy lông dầy, dữ tợn. Lông hợp với bộ xương khô gầy của hắn, nhìn càng lúc càng giống quái vật tà ác. Ngay cả cái đuôi sau lưng cũng nhỏ đi một vòng, lúc vậy nghe tiếng sừ sừ, nghe có vẻ nếu đánh vào người sẽ rất đau.

Nick kéo nửa con ngựa trâu đông lạnh, lúc đi ngang qua bên cạnh cô còn dừng lại lên tiếng chào cô, chính là dùng phần cuối đuôi nhẹ nhàng quét một cái lên người cô rồi mới đi qua.

Dương Phàm đưa tay cầm đỉnh đuôi của hắn lắc lắc, để cho hắn đi.

Phía sau hắn còn có một người Nick khác, người Nick đó cũng học hắn dừng lại, xem ra cũng muốn dùng đỉnh đuôi quét cô. Dương Phàm căng thẳng nhìn, chỉ sợ hắn quét thật.

Thời gian dài như vậy, cô biết cái đuôi đối với người Nick mà nói là cực kỳ quan trọng, bọn họ có rất nhiều hành động, ý chỉ đều thông qua cái đuôi để thể hiện. Ví như dùng đuôi để đụng cô, chỉ có Nick có thể làm như vậy. Cô chưa bao giờ thấy người Nick khác dùng đuôi trêu chọc bạn đời, làm như vậy sẽ khiến cho bạn đời chảy máu.

Thật may là người Nick đó chỉ ngừng một giây rồi đi qua, cô thở phào nhẹ nhõm, là cô suy nghĩ nhiều rồi. Sau đó cô liền thấy cái đuôi của người Nick đó ép sát mặt đất mà đi.

Đây là ý gì?

Dương Phàm nhìn theo, chỉ có người Nick đó đi ngang qua cô cái đuôi mới buông xuống sát mặt đất. Chờ hắn đi qua rồi, cái đuôi lại hơi nhếch lên.

Tất cả người Nick lúc đi, cái đuôi đều tự nhiên rũ xuống, nhưng đỉnh đuôi thì hơi nhếch lên. Giống như nét cuối của chữ A trong bảng chữ cái tiếng Anh. Khi bọn họ chạy thì cái đuôi hoặc căng thẳng đứng, hoặc cong lên tự nhiên; lúc nhảy nhẩy thì áp xuống, sắp tiếp đất thì giơ lên; lúc cua quẹo thì đưa ngược hướng với thân thể để giữ vững thăng bằng.

Tóm lại, cô đã gặp qua Nick vì vui vẻ mà nhanh chóng vẫy đuôi, gặp qua hắn vì tức giận, cái đuôi dùng sức đánh lên mặt đất hoặc tảng đá, nhưng cô chưa bao giờ thấy lúc hắn đi cái đuôi dán chặt dưới mặt đất.

Một hành động ngôn ngữ mới của người Nick.

Nick về mang theo một nửa con ngựa trâu đông lạnh lúc này. Ăn nhiều con mồi như vậy, Dương Phàm đã hiểu rất rõ nơi nào của con mồi thì tương đối dễ ăn. Phần sau của ngựa trâu nhiều thịt hơn phần trước, nhưng phía trước có cổ, thịt từ cổ đến trước ngực thì mềm. Bình thường cùng người Nick khác xé xác ăn, hắn sẽ chú ý đến khẩu vị của cô, cầm nửa trước về.

Nhưng hôm nay hắn lại mang về phần sau.

Phần sau cũng không sao. Mới vừa rồi cô thừa dịp Nick đi nướng thịt đã ăn thật nhiều khoai tây khô, nhét được nửa bụng rồi. Một lát hắn dứt cô ăn, cô sẽ ăn vài miếng, còn lại tất cả đều cho hắn.

Nick rất khôn khéo, trước kia cô không chịu ăn no nên hắn theo thói quen lúc dứt cô ăn thịt sẽ sờ bụng cô. Kết quả cô không lừa được hắn.

Ngồi xuống ăn hai ba miếng rồi Dương Phàm khoát tay ý bảo cô ăn no rồi, còn chủ động sờ sờ bụng của mình. Nick cũng đưa tay sờ sờ, sau đó biểu cảm trên khuôn mặt dữ tợn kia có thể nói là ‘cau mày, bất mãn’, ánh mắt của hắn cũng giống như đang nói ‘có phải em lại lừa anh hay không?’

Cô ‘trong sáng’ nhìn hắn.

Nick không thể làm gì hơn là chính mình tự ăn, vừa ăn vừa dùng đuôi và tay không ngừng sờ bụng của cô, một lát sau, cô đoán chẳng lẽ hắn đang ‘xoa bóp’ cho cô? Muốn cho thức ăn trong dạ dày tiêu hóa nhanh lên, tiếp tục ăn thịt?

Nhưng mà hắn nhất định phải thất vọng rồi, khoai tây khô vô cùng chắc bụng, thời gian tiêu hóa rất lâu.

Hắn ăn còn dư lại gần nửa khối thì không ăn nữa, cô biết hắn muốn để lại cho cô. Cô nhận lấy phần thịt kia, dứt khoát cắt thành miếng cất đi, chờ thức ăn không đủ cho hắn ăn thêm.

Nick nhìn chăm chăm thịt trong tay cô, cô biết hẳn không muốn ăn tiếp, mà là đang đợi cô ăn. Hẳn biết cô không cần nỏ thịt ngựa trâu, đang đợi cô đưa thịt cho hẳn, để hẳn đút cho cô ăn .

Chờ Dương Phàm lấy dao lông ra chuẩn bị cắt thịt, vẻ mặt của hẳn lại biến thành ‘ cau mày ’, ý là ‘ em lại không ăn? ’

Gần đây lúc ăn cơm cô thường phí không ít sức lực của hẳn. Cảm thấy mình đã trở thành ‘ đứa bé hư ’ ‘ kiêng ăn ’ rồi, mà Nick chính là vị ‘ phụ huynh ’ lao tâm phí sức.

Trong lòng hẳn hi vọng cô có thể ăn nhiều chút, ăn được càng nhiều càng tốt. Cô hiểu, ở thế giới này, ăn càng nhiều thân thể càng khỏe mạnh, gầy yếu và không ăn cơm là điều cấm kỵ ở nơi này, đại biểu cho việc có thể sẽ không sống lâu.

Cô không có cách nào nói ra tính toán của mình cho hẳn hiểu, dù len lén giấu thịt đi vẫn là tiết kiệm cho hẳn ăn. Chỉ là không nói cho hẳn cũng không sao, cô làm những chuyện như vậy là tốt cho hai người.

Nick bế cô vào lòng, bàn tay có móng vuốt cứng giống như sắt thép nhẹ nhàng vuốt ve đầu, bả vai của cô, sau đó ôm cô. Cô biết bây giờ hẳn nhất định rất lo lắng.

Nếu như cô không ăn giống như trước đây, dạ dày trống không, hẳn sẽ đi tìm thức ăn khác cho cô. Bây giờ bụng cô no, hẳn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Chỉ là chiều này không thể ngày nào cũng dùng, cách hai ngày dùng một lần là vừa đúng. Vừa có thể để hẳn ăn nhiều hơn, vừa tiết kiệm được một chút thức ăn, cũng không để hẳn lo lắng chạy đi tìm thức ăn khác cho cô ăn. Trước kia cô không nắm giữ đúng mực, bây giờ sẽ không.

Nhưng Dương Phàm vẫn cảm thấy có lỗi mỗi khi Nick cẩn thận ôm cô như vậy, cô cảm nhận được sự lo lắng cùng bất an của hẳn, nhưng cô vẫn muốn làm vậy.

Cô cắt thịt thành miếng dẫu vào trong hang đá rồi chạy qua ôm lấy hẳn, an ủi vỗ vỗ bờ vai của hẳn, sờ sờ mặt hẳn. Nhìn lại mấy lần, mặt của hẳn chỉ có thể dùng ‘ dữ tợn ’, ‘ kinh khủng ’, ‘ quái vật ’ để hình dung, khá hơn một chút thì có thể nói là ‘ uy vũ ’.

Cô ôm mặt của hẳn, tiến lên hôn một cái. Bề ngoài cái gì cũng không quan trọng, hẳn lo lắng cho cô như vậy, đối tốt với cô như vậy, cô đối với hẳn chỉ cảm thấy trong lòng vừa ấm vừa mềm vừa đau.

Hẳn phát ra tiếng grừ grừ lớn hơn, giống như đang đáp lại cô. Hẳn vẫn rất lo lắng.

Lúc này đột nhiên bên chân của bọn họ xuất hiện một cái đầu ngựa trâu nướng, làm Dương Phàm giật mình! Tối om om, còn tản ra mùi thịt nướng.

Từ đâu tới?

Một người Nick thả xuống liền đi, cô nhìn chăm chăm người Nick đó trong chốc lát, nhận không ra có phải là người vừa nãy hay không.

Đây là ý gì?

Lần đầu tiên Dương Phàm phát hiện, cô không chỉ cần hiểu rõ Nick, còn phải hiểu rõ hành động của những người Nick xa lạ khác có ý gì. Trước kia cô cho rằng chỉ cần hiểu Nick thì ý của những người Nick khác dù không thể hiểu tám phần, ít nhất cũng có thể hiểu sáu phần. Nhưng bây giờ cô mới biết không phải là vậy, ít nhất nguyên nhân người Nick này nhường thức ăn cô không biết.

. . . . Chẳng lẽ thật sự tới tranh đoạt cô? Dùng thức ăn để biểu đạt ‘ tình yêu ’?

Dương Phàm chợt cảm thấy mây đen che đỉnh núi. Nick là đặc biệt, cũng không có nghĩa là cô có thể tiếp nhận những người Nick khác.

Tình cảm giữa cô và Nick rất phức tạp, cô rất rõ điểm này. Nếu như bây giờ Nick thật sự biến mất, cô sẽ không tiếp nhận một người Nick khác, xem hẳn là Nick. Còn có, cô có thể tự mình tiếp tục sống một mình.

Suy tính đến những hành động kỳ lạ của người Nick kia có nghĩa là gì, Dương Phàm rúc vào trong ngực Nick, không thêm nhìn cái đầu ngựa trâu nướng đó.

Phản ứng của Nick lại ngoài dự đoán của cô.

Hắn thè mà trực tiếp cầm lên, xé toang lớp thịt cháy đen bên ngoài, để lộ phần thịt bên trong, sau đó cắn xuống phần thịt non nhất trên đầu ngựa trâu, nhai hai cái liền dứt vào miệng cô.

Đầu con ngựa trâu nướng này còn mang theo phần cổ, có rất nhiều thịt non. Bộ phận này không có cách cắt thành thịt khô, mà cũng là do ‘ người khác ’ đưa tới, cắt thành thịt khô trộm tồn hình như không tốt lắm.

Dương Phàm hồ đồ để Nick dứt hết phần thịt này vào bụng, không chú ý liền ăn no. Cách thời gian dài như vậy lần đầu tiên được ăn no, cảm thấy từ dạ dày đến tâm đều cực kỳ thỏa mãn, thân thể cũng buông lỏng, cả người đều lười biếng.

Nick dễ dàng nhận phần thịt người Nick khác cho như vậy, cô thấy bọn họ không giống muốn đánh đến người chết ta sống, vì vậy lại càng buông lỏng. Từ từ, mí mắt cô càng ngày càng chìm, muốn ngủ rồi.

Ngồi ở mặt đất ấm áp, từ đầu đến chân đều ấm. Nếu trải da lông trên mặt đất, nằm ngủ một giấc thì càng thư thái.

Dương Phàm ngáp một cái, Nick đã trải da lông ở một bên, cô trực tiếp đi tới nằm xuống, hắn đi theo. Cô nằm bên trong, cái đuôi của hắn từ sau lưng cô vòng qua, để cả người cô nằm trong ngực hắn.

Rất nhanh, cô ngủ thiếp đi, trước khi ngủ nghĩ tới chuyện, có phải trả nhân tình cho người ‘ đưa ’ thịt tới hay không? Nick phải trả cái nhân tình này thế nào đây?

51. Chương 51

Trước mặt có một nồi đá nấu khoai tây khô và thịt. Dương Phàm lại gần nghĩ thấy một trận mùi thơm, nhìn nồi canh đã nấu đến mềm, thỏa mãn thở dài ra một hơi. Chờ nồi đá nguội rồi cô liền ăn hết thịt, khoai tây cùng nước canh, từ dạ dày đến toàn thân đều ấm áp .

Liên tiếp vài lần, Nick lấy phần trước của các loại động vật ăn cỏ, hơn nữa luôn đem phần thịt non trên cổ để lại cho Dương Phàm. Hình như là vì cô chỉ nguyện ý ăn phần thịt ở đây nên hắn chỉ cho cô ăn cái này.

Hàng năm mùa đông đều tới một lần, mỗi lần cô đều tìm cách tiết kiệm thức ăn của mình để lại cho hắn, nhưng mỗi lần đều bị hắn đánh bại.

Rầu rĩ với việc làm sao để tránh ánh mắt của Nick tiếp tục len lén dấu thức ăn, về chuyện lúc người Nick đó đi ngang qua cô cái đuôi kẻ sát đất rất mau bị cô quên sạch.

Mặc dù sau đó cô cũng từng muốn tìm thêm vài ví dụ chứng minh nguồn gốc của loại hành vi này, nhưng sau hôm ấy cô chưa từng thấy có người Nick nào khi đi cái đuôi kẻ sát đất, mà cô lại không có cách tìm ra người Nick ngày đó trong tất cả người Nick trong sơn động, nghĩ cách cũng không được, chỉ có thể bỏ qua.

Vì dần dần càng được ăn no, cô ngủ càng ngày càng ngon, mặc dù bụng chưa to ra, nhưng ít nhất sẽ không tiếp tục gầy xuống. Trước kia không chú ý, lúc đói bụng thì tinh thần của cô sẽ lâm vào cảnh rất lo âu.

Dương Phàm biết đoạn thời gian trước cô ăn uống điều độ quá rồi, vì không để dạ dày bị thương, cô nói Nick làm giúp một cái nồi đá, nấu khoai tây khô và thịt. Cô hối hận không nghĩ ra chủ ý này sớm một chút, nấu xong có cả xác cả nước ăn vào căng dạ dày, còn đặc biệt tiết kiệm lương thực, kết quả khi nghĩ ra chủ ý này, cô liền ngày nào cũng ăn canh no bụng.

Cô uống nồi canh thịt xong, Nick tới đây ôm lấy cô, xem ra cũng rất vui vẻ khi khẩu vị của cô thay đổi tốt hơn. Hắn dùng đuôi kéo cô đến bên cạnh, hai người dựa vào nhau nghỉ ngơi. Nồi đá dùng tuyết rửa qua rồi để qua một bên, đợi cô đói bụng sẽ nấu ăn tiếp.

Lúc thức ăn không đủ, Dương Phàm đương nhiên phải nghĩ hết cách để tiết kiệm, nhưng bây giờ đã nghĩ ra cách để ăn no bụng rồi, cô cũng không cần tiếp tục ép mình. Ít thức ăn thì ăn nhiều bữa, từ từ nuôi thân thể.

Một miếng thịt cộng thêm một củ khoai tây khô là có thể nấu ra một nồi canh thịt thơm nức, vừa hợp khẩu vị vừa ấm dạ dày.

Mỗi lần đều là cô đem nước và thịt thêm khoai tây khô cho vào nồi đá, Nick sẽ giúp cô đem vào chỗ người Nick nướng thịt, đợi đến lúc hần nướng xong thịt lại bung ra, nồi canh đã sôi sôi trào, thịt cũng nấu đến nát, khoai tây khô đã mềm mềm biến vào trong canh rồi.

Ăn no rồi, Dương Phàm lại muốn ngủ. Khoảng thời gian này cô ăn no liền muốn ngủ, tỉnh ngủ liền muốn ăn, Nick ở bên cạnh cũng vậy.

Những ngày sau này quá thoải mái, quá đẹp, dễ dàng suy nghĩ lung tung. Dương Phàm liền phạm vào tật xấu này, bắt đầu ảo tưởng mình có thể sinh em bé vào lúc này hay không? Nếu sinh thật, vậy phải nuôi nó thế nào.

Vốn là chỉ muốn giết thời gian, cô nghĩ trong bụng, sau khi sinh phải chuẩn bị những thứ gì, còn bây giờ mọi người đều ở trong sơn động núi đá đen, không sợ Nick cưỡng chế Bảo Bảo rời đi. Cô phải cho nó ăn cái gì? Chuẩn bị một sơn động nhỏ hoặc một cái giường cho con nít có được hay không?

Tiếp đó bắt đầu nghĩ đến làm sao nấu cơm cho Bảo Bảo, làm sao để dạy nó không nên trêu chọc người Nick trưởng thành. Làm sao để vừa bảo vệ nó đồng thời dạy cho nó học được cách độc lập sinh hoạt. Cô không muốn bảo vệ con đến mức làm mất đi dã tính trời sinh của nó, đó chính là hại đứa bé.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô bắt đầu hi vọng mình thật sự có đứa bé. Hàng năm sau mùa đông, núi đá đen đều có chuyện nguy hiểm xảy ra, mỗi lần đều giống như đi qua Quỷ Môn quan vậy.

Dù sao bây giờ cô cũng muốn ảo tưởng một vài chuyện hạnh phúc làm cho tâm tình tốt lên một chút.

Nếu quả thật có một đứa bé thì tốt biết bao nhiêu.

Cô ngồi trong ngực Nick bắt đầu nắm chặt đầu ngón tay tính thời gian, từ lần cuối hai người làm chuyện đó vào mùa thu, đến bây giờ ít nhất cũng đã năm sáu tháng, nếu thật sự có đứa bé, bụng của cô đã sớm to lên.

Dương Phàm ôm bụng thất vọng than thở, kéo tay Nick qua để hần cũng che bụng của cô.

Nick thuận theo đem tay nhẹ nhàng áp lên, còn mua một tặng một đem tay kia áp lên luôn, ôm cô ngồi trên đùi của hần.

Không chỉ là không có bụng, kể từ khi đến núi đá đen này cô đã có ba lượt kinh nguyệt rồi, nếu thật sự có con thì sẽ không có kinh.

Dương Phàm lý trí nghĩ, cảm thấy chuyện có con này còn phải xem duyên phận. Người Nick không dễ có con như vậy, hàng năm ở núi đá đen cô thấy con của bạn đời người Nick, đơn giản có nói là ít không thể ít hơn. Năm nay một đứa bé cô cũng không thấy.

Có thể mùa đông sinh con đối với người Nick mà nói không phải là lựa chọn tốt, bọn họ muốn sinh con vào mùa thu hoặc mùa hè khi thức ăn đầy đủ. Nghĩ lại nếu sinh con vào mùa đông chỉ làm tăng nhanh lượng thức ăn tiêu hao trong sơn động, mùa thu hoặc mùa hè người Nick nhỏ ra đời lập tức rời cha mẹ, cũng có thể tìm được động vật nhỏ lấp đầy bụng, chỉ cần không xông vào lãnh địa của người Nick trưởng thành hoặc gặp thiên địch là có thể sống sót.

Lại qua hai tháng, Dương Phàm ngày ngày uống canh thịt cũng làm mặt mày căng tròn lên một chút, bụng cũng cứng lên. Cô sờ sờ gương mặt có chút thịt của mình, cảm thấy canh thịt này nếu sớm nghĩ ra từ hai năm trước, cô đã sớm không cần đói bụng qua mùa đông.

Một ngày vào sáng sớm, cô đang ngủ say thì bị tiếng grừ grừ sung sướng vang dội của Nick đánh thức. Cô nheo nheo mở mắt ra, hần nằm ở phía trên cô, tiếng grừ grừ vang dội giống như muốn chấn vỡ lồng ngực. Vẻ mặt của hần rất rõ ràng ‘anh rất vui! Anh thật sự rất vui!’.

Xảy ra chuyện gì?

Dương Phàm bò dậy, bị hấn dùng đuôi thận trọng vòng vào trong ngực. Cô nghĩ, chẳng lẽ lúc cô ngủ bọn họ đi ra ngoài săn thú đánh được một đoàn con mồi? Nhưng ngoài sơn động gió tuyết vẫn rít gào, loại thời tiết này, thức ăn trong sơn động vẫn còn đủ ăn, sao bọn họ lại đi săn thú?

Nick vẫn còn hướng về phía cô grừ grừ, đây rốt cuộc là ý gì? Cô đoán không ra, đây là lần đầu tiên cô đoán không ra tại sao hấn vui vẻ. Không có lý do gì a, lúc cô ngủ đã xảy ra chuyện gì?

Đến lúc ăn cơm, Nick tới cửa sơn động lấy con mồi, tốn thời gian rất lâu mới về, hấn cầm hơn mười con gà rừng cô thích ăn nhất.

Hấn đào trong đồng con mồi đó bao lâu mới tìm được từng đó a? Trên cánh tay đều là tàn băng lông vũ của con mồi.

Loại tình cảnh quỷ dị này vẫn kéo dài, Dương Phàm hoài nghi hấn tìm tất cả gà rừng trong đồng con mồi ra cho cô ăn. Có lúc cô muốn tiết kiệm thức ăn cho hấn, nhưng hấn lại cùng một người Nick khác chia ăn một con ngựa trâu hoặc trâu trán rộng, chỉ mang về cho cô một con gà rừng, có lúc là một con chuột đất nhỏ.

Cô cảm thấy thức ăn gần không đủ rồi, bởi vì thời tiết khắc nghiệt như vậy đã gần bốn tháng rồi. Nhưng mùa đông năm nay cô chưa từng bị đói. Nguyên nhân là vì Nick luôn đi lấy thức ăn cho cô, người Nick khác có vẻ cũng không có ý kiến, có lúc cô rõ ràng thấy mọi người Nick khác đều không ăn nhưng cô vẫn còn có thức ăn để ăn.

Khoai tây khô của cô ngược lại đều bị Nick ăn, không cần cô đưa, tự hấn đứng trước cửa động vừa cầm vừa nhét vào miệng cứng rắn nuốt xuống.

Dương Phàm không ngốc, cô có bản năng cảnh giác với tất cả hiện tượng dị thường này. Tình huống này trôi qua hơn hai tháng, cô liền bắt đầu hoài nghi trong bụng mình thật sự có tiểu bảo bảo rồi.

Nhưng nếu là như vậy thật, đứa bé này đã có một thời gian đủ dài rồi. Từ khi mùa thu kết thúc, trước khi bọn họ xuất phát đến núi đá đen, thời gian trên đường đi cộng thêm thời gian ở trong sơn động thì Bảo Bảo đã ở trong bụng của cô bảy tháng rồi, nhưng bụng của cô vẫn chẳng to lên rõ ràng.

Lại nói, kinh nguyệt của cô vẫn bình thường, trừ lượng càng ngày càng ít ra, không có vấn đề gì khác.

Lại qua một tháng, bụng của cô rốt cuộc có thay đổi. Nếu như nhất định phải hình dung, vậy thì nó to giống như một quả dưa hấu nhỏ vậy. Chừng này có lẽ miễn cưỡng nói là phụ nữ mang thai ba bốn tháng.

Dương Phàm bắt đầu cảm thấy có khả năng đây là một quá trình khá dài, không thể gấp. Cô nghi ngờ đến mùa xuân vẫn chưa sinh, có lẽ là mười tháng, có thể là phải mười bốn mười lăm tháng?

Nhưng hai ngày sau, bụng của cô đã bắt đầu tụt xuống.

Muốn sinh? Còn nhỏ như vậy?

Dương Phàm khiếp sợ đầu óc choáng váng, chuyện xảy ra làm cô ứng phó không kịp, cũng không kịp phản ứng.

Bởi vì tất cả đều quá nhanh, quá đơn giản.

Nick để cô nằm nghiêng, hai chân nâng lên đầu gối, sau đó đứa bé trong bụng rút xuống vùng vậy, nhanh giống như một cái chớp mắt, đứa bé liền ‘trượt’ đi ra ngoài.

Dương Phàm ngây người một lúc lâu mới giùng giàng muốn đứng lên nhìn con, chỉ kịp thấy con bọc trong lớp nhau thai màu trắng, vừa nhìn giống như đứa bé loài người.

Cô còn chưa kịp làm rõ trong lòng là vui vẻ hay là lo lắng, đáng về đứa bé này thực sự ra làm sao thì Nick đã ôm cô đi vào chỗ sâu trong sơn động.

Trong chớp mắt, cô không biết mình làm sao. Cô đưa tay nhặt con dưới mặt đất ôm vào trong ngực.

Nick đưa tay muốn lấy nó khỏi ngực cô.

“Không được! !” Dương Phàm hô to!

Lúc này đứa bé từ trong nhau thai thò đầu ra, mở mắt nhìn cô.

52. Chương 52

Dương Phàm cảm thấy mình ngu rồi.

Nick rất không thích cô ôm Bảo Bảo, cô vừa xông tới hần liền rít lên một tiếng uy hiếp, vừa muốn cướp đi Bảo Bảo trong ngực cô. Cô theo bản năng chống cùi chỏ lên ngăn hần lại, nhưng không chú ý, Bảo Bảo đột nhiên lật xuống khỏi ngực cô!

“Con à! !” Dương Phàm sợ tới mức cũng thiếu chút nữa cũng lật xuống khỏi ngực Nick tiếp lấy Bảo Bảo, nhưng cô chỉ có thể giương mắt nhìn Bảo Bảo lật người trên không, tứ chi chầm đất, cái đuôi linh hoạt giữ vững thăng bằng, sau đó như một làn khói nhảy lên đã không thấy bóng dáng!

Dương Phàm ngu người. Nhưng đầu óc của cô vẫn chuyển động, cô lập tức hiểu vì sao Bảo Bảo lại lật xuống khỏi ngực cô, đó là bởi vì cô ôm nó vào trong ngực, ở giữa không trung khiến cho Bảo Bảo sợ.

Thông minh đến cỡ nào!

Chỉ là chạy trốn quá nhanh. Cô nhìn Nick, có gen của hần, Bảo Bảo siêu nhân một chút cũng rất bình thường.

“Thả em xuống! Em muốn đi tìm con!” Cô giẫy giụa trong ngực Nick, không có kết quả, cô bị hần ôm vào trong hồ tắm, nước đã sớm nóng, còn có hơi nóng bốc lên. Hần xé quần áo của cô, đặt cô vào trong nước nóng, lại đem lá bạc hà cô phơi khô ngâm vào, còn dùng đuôi ép cô ngồi xuống không cho cô ra ngoài.

“Vậy anh đi tìm con đi!” Dương Phàm tức điên rồi! Bảo Bảo chạy mất dạng, hần còn không cho cô đi tìm, vậy hần đi đi!

Đáng tiếc Nick không dễ thuyết phục như vậy, cô ở trong hồ tắm sống chết muốn leo ra nhưng lại bị cái đuôi của hần gắt gao đè xuống nước, còn uống vài ngụm nước tắm.

Một lát sau cô mới bắt đầu cảm thấy cả người bủn rủn. Cô ngồi dang hoàng, ngoan ngoãn ngâm mình trong nước nóng có lá bạc hà. Bảo Bảo siêu nhân giống như ba nó, tự mình đợi một lát sẽ không có chuyện gì.

Bây giờ mới nhớ lại, Bảo Bảo vừa sinh ra cuộn tròn giống như một quả bóng, cứ như vậy ‘trượt’ ra ngoài. Đầu nó không lớn, cô thấy hai tay và hai chân nó khê động trong nhau thai. Cho nên cô mới có thể dùng ít sức như vậy.

Nhau thai rất trơn, mang theo nước ối liền tống Bảo Bảo ra. Cô nhớ lại vừa rồi mình ‘ôm’ con một chút, Bảo Bảo chỉ to bằng hai bàn tay của cô.

Bảo Bảo có phải quá nhỏ hay không?

Nước càng lúc càng nóng, đợi cả người cô ngâm đến đỏ bừng, da nhăn nheo sắp chín đến nơi Nick mới cho cô ra.

Hần đặt cô trên nệm da rồi liền quay đầu đi nấu canh thịt cho cô. Chờ hần đi lấy mồi ở cửa sơn động, cô lập tức bò dậy, vội vã vẩy nệm da xung quanh người, bắt đầu chống hai chân run rẩy đi tìm Bảo Bảo. Để phòng ngộ nhỡ, cô còn cầm theo một miếng thịt khô, nhìn thấy Bảo Bảo liền nhét vào miệng nó.

Bảo Bảo trốn ở nơi nào, một chút đầu mồi cô cũng không có. Tất cả người Nick trong sơn động rõ ràng đều thấy được, nhưng không một ai có thể nói cho cô biết.

Dương Phàm gấp đến độ sắp phát điên, càng ngày càng cảm thấy người Nick không ai nói chuyện là một đại phiền toái!

Thật may là Nick muốn tìm thịt non cho cô ăn, giống như gà rừng ... con mồi nhỏ, phải ở cửa sơn động tìm thật lâu mới về. Điều này cho cô đầy đủ thời gian!

Không thể mở miệng hỏi ‘ có ai thấy con tôi đâu không? ’, vậy cũng chỉ có thể dùng thức ăn dẫn dụ. Cô nắm thịt khô, đi dọc theo góc sơn động tìm kiếm. Người Nick trưởng thành không có ai thích người Nick nhỏ, nhìn thấy sẽ đánh bay. Cô cũng luôn chú ý chung quanh xem có thứ gì bị vỗ qua một bên không, nói không chừng đó chính là Bảo Bảo của cô.

Đang gấp, đột nhiên chỗ động vật tụ tập trong sơn động bỗng xôn xao. Những con vật kia giống như bị cái gì đó dọa sợ nhảy dựng lên, chạy tứ tán.

Nhất định là Bảo Bảo!

Dương Phàm vội vàng chen qua, tinh mắt thấy trên lông một con dê nhiều sừng có một vết máu rõ ràng, hiển nhiên là bị con gì đó răng bén nhọn cắn một cái!

Cô gấp đến độ hô to: “Bảo Bảo! Bảo Bảo tới đây! Mẹ có thịt khô này!” Vừa kêu vừa tiếp tục chạy tới chỗ đó.

Những con vật kia đều bị người Nick nuôi chúng giữ lại, cô chen qua chỉ thấy cái đuôi của Bảo Bảo chạy trốn, chớp mắt một cái lại không thấy Bảo Bảo đâu.

Cô còn muốn tiếp tục tìm, nhưng Nick đã nghe thấy tiếng chạy tới. Cái đuôi của hắn cuộn chặt lấy hông cô kéo cô qua, trước tiên đem cô vác lên lưng, sau đó một tay kéo con mồi, mang cô về.

Hắn thả cô xuống nệm da lần nữa, sau đó liền cầm nồi đá đựng nước đi làm canh thịt cho cô. Chờ hắn cầm nồi đá cùng con mồi biến mất ở chỗ sâu sơn động, cô vội vàng bò dậy cầm thịt khô đi tìm Bảo Bảo lần nữa.

Cô vòng tới vòng lui trong sơn động, tránh cái đuôi của người Nick khác, đi đến các góc trong sơn động tìm Bảo Bảo, dùng thịt khô dụ nó ra ngoài.

Không đợi đến khi tìm được Bảo Bảo, Nick đã bưng canh thịt của cô trở lại. Hắn tóm cô về uống canh thịt, cô vẫn không yên nhìn chung quanh, luôn nhìn một số góc khuất hoặc chỗ tối không dễ dàng chú ý, sợ Bảo Bảo núp ở một trong số nơi đó.

Lúc cô không chú ý, Nick lấy ra hai khối thịt tươi đặt ở cách chỗ bọn họ không xa. Sau đó, cô căn bản không thấy Bảo Bảo nhào tới chỗ hai khối thịt này lúc nào, cũng không nhìn thấy hắn làm thế nào bắt được Bảo Bảo. Cô chỉ biết, đợi khi cô hồi hồn, Bảo Bảo đã bị Nick nắm trong tay, đưa tới trước mặt cô.

Dáng dấp của Bảo Bảo rất giống người, ngũ quan, tứ chi, thân thể đều giống. Duy hai chỗ không giống là ánh mắt có màu hổ phách giống như ánh hoàng kim, sau lưng có một cái đuôi dài nhỏ.

Lông trên người nó có màu trắng, dường như nhìn không ra, chỉ hơi phản quang. Nó bị Nick một tay bắt được, nhìn hơi rụt rè, ôm lấy cái đuôi nhỏ của mình, nhìn vừa khôn ngoan vừa đáng yêu.

Trừ việc nó đang nhe cái miệng đầy răng hướng về phía Nick kêu. Nó có vẻ không phát ra tiếng được, rõ ràng há mồm gọi lớn, nhưng nghe lại đều là khí âm.

Dương Phàm vừa thấy Bảo Bảo liền muốn để nồi xuống đưa tay ôm nó, lúc cô đưa tay ra Nick liền kéo Bảo Bảo lại, dùng hành động bày tỏ ‘ hắn biết cô muốn Bảo Bảo, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời. Nghe lời hắn liền đem Bảo Bảo cho cô, không nghe thì không cho. ’

Dương Phàm không có cách nào, vài miếng liền nuốt hết cả canh lẫn thịt, đưa tay muốn Bảo Bảo lần nữa, ai ngờ Nick vẫn chưa cho cô!

Ý của hắn đúng là, Bảo Bảo cô có thể nhìn, không thể sờ. Hắn một tay đem Bảo Bảo để trước mắt cô cho cô nhìn, cô đưa tay, hắn liền kéo Bảo Bảo lại, cô không đưa tay, hắn liền đem Bảo Bảo đặt trước mặt cô.

Dương Phàm làm đi làm lại đến khi cả người đầy mồ hôi mới hiểu được ý của hắn, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Bảo Bảo bị ba nó nắm trong tay, mặc dù là nắm nhẹ, không đến nỗi bị thương, nhưng nó cũng tuyệt không thoát được. Cô nhìn Bảo Bảo bị ba nó nắm trong tay vậy vùng giống như con cá sống bị bắt lên, còn ôm ngón tay ba nó gặm, kéo kẹt kéo kẹt cổ hết sức cần.

Dương Phàm nhìn rất bình tĩnh, đây chính là mối quan hệ giữa cha con người Nick. Sau này nó lớn lên một chút, có lẽ Nick sẽ dùng cái đuôi to của mình đánh nó ra xa.

Thằng nhóc này tuyệt đối là dói. Lúc đầu cô không có cầm thịt đưa cho Bảo Bảo ăn, mà là cầm khoai tây khô. Từ tâm nguyện của một người mẹ, cô vẫn hi vọng Bảo Bảo có thể không ‘dã thú’ như vậy. Vừa sinh ra liền ăn thịt máu tanh, ăn gì đó đơn giản trước để tu thân dưỡng tính đã.

Cô vốn cho rằng Bảo Bảo tuyệt đối không ăn, ai ngờ vừa đem khoai tây khô tới, thằng nhóc kia liền vươn bốn móng, một tay đoạt lấy khoai tây khô, liền ôm nhét vào trong miệng, cô chưa thấy nó nhai nó đã nuốt hết xuống.

Thấy vậy, sức ăn của thằng nhóc này thật lớn. Cô lại cho nó thêm một củ, một giây đồng hồ sau đã vào bụng nó rồi. Người Nick vị thành niên trong thời gian ngắn đã lớn lên chuyển qua kỳ thanh niên, lượng cơm ăn chính là mấu chốt. Nhìn như vậy, mùa đông sinh con quả thật không phải là một lựa chọn tốt, nếu có thể sinh vào mùa thu, khắp núi đồi đầy động vật nhỏ tuyệt đối có thể lấp đầy bụng của nó.

Bảo Bảo ăn xong một củ cô liền dứt thêm một củ, bất tri bất giác nó liền ăn hết lượng bình thường Nick ăn.

Dương Phàm chần chờ, sống ở đại lục người Nick mấy năm, thức ăn chính là dây thần kinh mẫn cảm nhất, đặc biệt là thức ăn vào mùa đông. Trong hoàn cảnh khắc nghiệt, tìm được thức ăn không dễ, thường thiếu hụt. Trong khoảng thời gian vì bảo đảm cho cô có thức ăn đầy đủ, không biết Nick đã đạt thành hiệp nghị gì với những người Nick khác.

Cô rất rõ, người Nick trời sinh đều có tế bào ‘công bằng’. Bọn họ dù làm gì cũng có quy luật nhất định, không có người Nick nào ‘lừa gạt’, ‘che mắt’ những người Nick khác.

Cho nên thức ăn hẳn lấy thêm, có khả năng sau khi tuyệt đường Nick sẽ phải sẵn thú bổ sung vào.

Nói cách khác, cô không thể không cố kị chút nào thỏa mãn khẩu vị của Bảo Bảo. Nếu thỏa mãn nó, ngược lại lại tăng thêm gánh nặng cho Nick, tạo thành vấn đề lớn hơn thì phải làm thế nào?

Dương Phàm tính toán lại số khoai tây khô trong động của cô một chút, nếu cộng thêm Bảo Bảo, biến thành ba người, giả thiết khẩu vị của Bảo Bảo lớn bằng của Nick, vậy thức ăn lập tức càng thiếu thốn hơn.

Cô nhìn Bảo Bảo nghĩ, ngoan, từ ngày mai trở đi ăn canh với mẹ thôi. Dù không uống, cô cũng có thể nghĩ cách rót cho nó hết.

Sinh con, tắm, tìm Bảo Bảo, ăn cơm, sau khi làm xong những chuyện này, mắt Dương Phàm đã sắp mở không ra được. Cô chỉ dặn dò Nick một câu, chỉ vào Bảo Bảo nói: “Chờ em tỉnh dậy, em còn muốn nhìn thấy nó.” Ý đúng là, đừng chờ cô ngủ, hẳn liền ném Bảo Bảo đi.

Nói xong cô nằm xuống ngủ thiếp đi ngay, ngay cả một giây cũng không lãng phí.

Giấc ngủ này tương đối sâu, cô vì khát mà tỉnh. Địa nhiệt vẫn hâm nóng cô, mặc dù đủ ấm áp, nhưng cũng rất dễ khát nước. Cô bò dậy uống nước, Nick ngồi bên cạnh cô, che cho cô ở bên trong.

Cô vừa uống nước vừa nhìn xem hẳn để Bảo Bảo ở đâu, không tìm được, đang muốn ngồi dậy nhìn cho rõ một chút, lại nghe thấy tiếng cái đuôi đánh vào thứ gì đó.

‘Pằng!’

Nghe tiếng cũng biết, Nick dùng sức không lớn, chỉ là cảnh cáo cấp một, không phải chuẩn bị công kích.

Cô tìm một vòng, ở góc tường trên đất tìm được một vật nhỏ dính đầy bụi đất đang cố bò dậy, nhưng có vẻ bị đánh đau, đầu óc choáng váng đứng không vững, cái đuôi nhỏ sau lưng chống lấy người.

Bảo Bảo? Nick đánh nó?

Dương Phàm nhìn cặp cha con này chung sống có chút quá thô bạo, nhưng người Nick có lẽ đều như vậy, Nick đã coi là tốt. Có lẽ cũng vì cô nhớ đến thằng nhóc này, cho nên Nick mới chịu quản nó để cô có thể dậy liền nhìn thấy nó.

Nếu không thì như cô nghĩ, đào một cái lỗ nhỏ làm phòng trẻ đem Bảo Bảo bỏ vào? Nhưng lại cảm thấy người Nick nuôi Bảo Bảo nên thả nuôi tự do thế này để nó tiếp xúc với môi trường bên ngoài mới có thể trưởng thành. Theo như cách cô nuôi, nói không chừng sẽ hại đứa bé này.

Phía bên cô vừa thất thần, bên kia Bảo Bảo đã áp thân thể xuống, cái đuôi dùng sức bắn ra, thân thể nhỏ giống như lò xo bắn về phía gò má Nick!

Công kích! Đây là nhắm ngay chỗ muốn hại mà công kích!

Dương Phàm mới mở miệng, còn chưa kịp kêu Nick cẩn thận, cái đuôi to của Nick từ bên cạnh thoáng qua một cái, ‘ Pằng! ’, lại một một tiếng, Bảo Bảo lần nữa bay đến vách tường, vị trí không khác chỗ lúc này là mấy.

Nick vốn xuống tay lưu tình, hấn đánh Bảo Bảo là phần đỉnh của cái đuôi, căn bản không dùng sức, chẳng khác gì là đem nó ‘ hất ’ ra ngoài, không tính là đánh.

Dương Phàm nhìn Bảo Bảo rơi xuống đất, lắc lắc đầu, đoán chừng đang choáng. Lật người, mới vừa đứng ổn liền nhào tới tiếp, sau đó sẽ nghe thấy một tiếng ‘ pằng! ’ thanh thúy, liền bay trở về rồi.

Cô hiểu, có lẽ đây cũng là một trò chơi? Cô nằm xuống lần nữa, đầu mới vừa đụng tới da lông mí mắt liền bắt đầu đánh nhau, ngáp một cái híp mắt nhìn đầu kia một lát, Bảo Bảo đã bị vỗ đến trên tường ba hồi.

Kèm theo tiếng thanh thúy, có tiết tấu tiếng bành bạch, cô chìm vào mộng đẹp.

Tỉnh dậy, Dương Phàm duỗi lưng một cái, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Xem ra tắm lá bạc hà có tác dụng?

Nick đã chuẩn bị nước tắm cho cô tắm lại lần nữa, ngâm đến khi cả người đỏ lên, xuất mồ hôi, vừa hay lại cảm thấy càng lúc càng nhẹ nhàng.

Lúc cô sắp bị nấu chín, Nick bế cô ra ngoài, trùm da lông lên ôm về. Canh thịt cũng đã nấu xong. Cô ngoan ngoãn uống hết, Nick đem Bảo Bảo làm phần thưởng đưa tới.

Toàn thân Bảo Bảo đều là bụi, cũng đều do cha nó đánh lẫn. Nó nhìn thấy Dương Phàm thì thật vui vẻ, cô không nhận lầm, nét mặt hai cha con rất giống nhau. Biểu hiện của Bảo Bảo bây giờ chính là ‘ gặp lại mẹ thật vui vẻ! Cho con! Cho con! ’.

Nó đói bụng rồi.

Dương Phàm chuẩn bị nấu thêm cho Bảo Bảo một nồi canh thịt, còn đặc biệt thả nhiều khoai tây khô một chút, muốn nấu nhiều chút. Cô đem khoai tây khô, thịt cùng nước thả vào nồi cho Nick, hấn kỳ lạ nhìn cô, vẻ mặt rõ ràng cho thấy ‘ em còn muốn ăn nữa sao? ’, có lẽ cho rằng vừa rồi làm ít, hấn cầm nồi đá đi nấu tiếp.

Hấn đem luôn Bảo Bảo đi, nhìn có vẻ hấn tuyệt đối sẽ không để một mình Bảo Bảo và cô ở chung với nhau.

Nấu xong trở lại, Dương Phàm chuẩn bị dứt cho cục cứng. Cô đưa tay ôm nồi đá hướng về phía Nick muốn đưa cho Bảo Bảo, ngày hôm qua cô dứt cục cứng ăn khoai tây khô như vậy.

Nick không chịu, đẩy nồi đá về phía cô.

Dương Phàm hiểu. Hấn cho rằng canh thịt này là cô muốn ăn! Hấn cho rằng vừa rồi cô chưa ăn no! Cho nên muốn cô tiếp tục ăn!

Cô khoa tay múa chân, chỉ vào Bảo Bảo hấn giấu sau lưng rồi chỉ chỉ vào nồi canh thịt. “Đây là cho Bảo Bảo ăn! Cho nó ăn!” Cô liều mạng chỉ Bảo Bảo trong tay hấn.

Nick kiên định đẩy nồi về phía cô, có lẽ cho rằng cô lại cố ý không ăn cơm rồi.

Mất một nửa sức lực, cô thỏa hiệp uống hết canh thịt, đem thịt còn dư để lại.”Như vậy được chưa? Em và Bảo Bảo mỗi người một nửa.” Cô đem nồi đẩy qua, muốn Bảo Bảo từ hấn.

Nick cúi đầu nhìn nồi một chút, thấy còn có một nửa thịt hầm, lại đẩy về phía cô.

Dương Phàm lắc đầu, tỏ ý cô không ăn, cô còn kéo tay hấn đặt lên bụng của cô, xem có phải đã căng phồng rồi hay không. Có lẽ hấn hiểu cô đúng là không ăn được nữa, sau đó hấn đem nửa phần thịt hầm này ăn hết.

Dương Phàm tròn mắt.

Chờ hấn ăn xong, hấn đem Bảo Bảo đưa qua, xem ra ý là ‘ em có thể chơi với nó ’. Dương Phàm không thể làm gì hơn là lại lấp khoai tây khô đầy bụng Bảo Bảo.

Rốt cuộc Nick nghĩ thế nào? Rốt cuộc hấn muốn cho cục cưng ăn cái gì đây?

Dương Phàm lo lắng nhìn hai cha con này.

Một đêm trôi qua, Bảo Bảo vẫn muốn đột phá vòng phong tỏa của cái đuôi Nick, nhưng vẫn không thành công. Nó cũng không có cách đến gần nơi Dương Phàm ngủ, bởi vì cái đuôi của ba nó sẽ đánh nó bay trở về.

Ngày hôm sau là thời gian người Nick ăn cơm. Nick và những người Nick khác cùng nhau đến cửa sơn động cầm con mồi, lần này hấn vẫn một tay đem Bảo Bảo đi cùng. Chờ hấn kéo con mồi về, Dương Phàm thấy Bảo Bảo cắn phần đuôi con mồi, ba nó đi phía trước.

Nhưng đó là một khối băng cứng ngắc, răng nó cắn được sao?

Dương Phàm nhìn hai cha con này, cha ở trước kéo con mồi đi, con cắn con mồi ở phía sau. Cô thấy Bảo Bảo bám hai tay trước trên con mồi, chân sau cùng cái đuôi của nó thì lui về phía sau, nói cách khác, nó không phải muốn ăn thịt của con mồi, mà là muốn tranh giành con mồi cùng ba nó.

Chỉ là sức của nó quá yếu, ba nó không xem là chuyện gì to tát mà thôi.

Một lát sau, con mồi được nướng chín, Nick cầm con mồi về, cô nhìn chung quanh không thấy Bảo Bảo, đang thất kỳ lạ nó đâu rồi, liền thấy bóng dáng nhỏ quen thuộc đang đánh về phía Nick từ sau lưng.

Vừa công kích.

Cái đuôi Nick nâng lên nhẹ nhàng đảo qua, thẳng nhóc kia liền bị quét qua một bên.

Thời gian ngắn ngủn này, Bảo Bảo vẫn luôn công kích Nick muốn cướp con mồi, Nick luôn lần lượt đánh nó về.

Chờ ngồi xuống bắt đầu ăn, hấn ngay cả một miếng cũng không để lại cho Bảo Bảo, tự mình ăn hết. Mỗi lần Bảo Bảo nhào lên, hấn đều đánh nó về.

Dương Phàm lúc đầu còn lo lắng, càng về sau càng bình tĩnh nhìn.

Mỗi lần Bảo Bảo đánh về phía Nick đều chọn góc độ rất khác nhau, mấy lần thất bại, nó bắt đầu cẩn thận chọn lựa thời cơ công kích, ví như lúc Nick cúi đầu cắn thịt, xé thịt. Sau đó nó học xong cách lẩn trốn, lặng lẽ núp sau tảng đá trời lên trên mặt đất, cái đuôi để nằm ngang. Nếu như Dương Phàm không thấy nó trốn ở bên kia thì căn bản không thể nào thấy được nó.

Lúc đầu mục tiêu công kích của nó đặt trên người Nick, công kích cũng chọn trúng mặt cùng mắt của Nick. Cô thấy Bảo Bảo lúc đầu chính là công kích về phía mắt của Nick.

Sau lại đổi thành công kích những nơi Nick không thể quét tới được, nó muốn trộm thịt từ những nơi đó. Có mấy lần cô thấy Bảo Bảo đến gần được thịt, nếu như không phải Nick phát hiện kịp thời, rất có thể nó đã cắn được một miếng thịt bỏ chạy.

Sau đó, nó học xong cách tránh ra cái đuôi của Nick công kích. Cái đuôi to của Nick ở sau lưng, dường như là quay 360 độ. Nhưng vì Dương Phàm ngồi bên kia, cho nên cái đuôi của hấn rất ít vung đến chỗ cô. Bảo Bảo phát hiện điểm này, nó lại vòng lại đây, phục một chỗ cùng phương với Dương Phàm.

Cô nhìn thấy, thật muốn khen ngợi Bảo Bảo một tiếng ‘ thông minh! ’.

Lần này, Bảo Bảo quả thật không thể cướp thịt từ miệng ba mình, nhưng trong thời gian thật ngắn này, nó đã học được vậy là đủ rồi!

Tối hôm nay trước khi đi ngủ, Dương Phàm phát hiện cô không nghe thấy tiếng Bảo Bảo còng kích và tiếng Nick dùng đuôi đánh nó nữa. Cô nhìn thấy Bảo Bảo nằm ở nơi Nick cho phép, ngủ thiếp đi.

Cô tin, ngày mai Bảo Bảo nhất định sẽ cố gắng giành thức ăn trên tay Nick hơn. Mấy ngày nữa, nó nhất định có thể cướp được!

53. Chương 53

Gió tuyết rồi cuộc cũng ngừng, tuyết năm nay rơi không quá nghiêm trọng, sau khi tuyết ngừng rơi, thức ăn trong sơn động cũng chưa ăn hết.

Dương Phàm nhìn bầu trời xanh sáng sủa bên ngoài, cảm thấy nếu đặt cho ngày này một cái tên thì hãy gọi là ‘ Tình Thiên ’ hoặc là ‘ tuyết ngừng ’ đều được.

Gió tuyết dừng lại, mùa đông cũng đã qua.

Người Nick bắt đầu ra ngoài đi săn, Dương Phàm đã ở trong sơn động đợi gần ba tháng, muốn ra ngoài thông khí còn không kịp. Chỉ là trong sơn động quá âm u, cô sợ lập tức ra ngoài ngay sẽ bị ánh tuyết làm hư mắt nên cầm tấm da che lên đầu, dù chỉ thò đầu ra thở hớp không khí mới mẻ cũng được.

Mấy ngày sau, mắt của cô mới có dần dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài cùng cảnh tuyết.

Cô ở cùng Nick và Bảo Bảo, cô đặt tên cho nó là Dững Khí. Chẳng những hi vọng nó có đầy đủ dững khí để tồn tại ở thế giới tàn khốc này, càng hi vọng nó mang cho cô nhiều dững khí hơn nữa để đối mặt với cuộc sống sau này.

Có con, thế giới dường như cũng thay đổi.

Đứa con này tới vô cùng đột ngột, lúc trước Dương Phàm một chút cũng không ngờ nó lại tới nhanh như vậy. Cô vốn cho rằng tất cả đều giống như kế hoạch của cô, trước khi đứa con này tới, cô cũng đã sớm chuẩn bị xong.

Nhưng tất cả phát triển lại hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Đứa con đột nhiên tới, trừ việc tiếp nhận cô không còn lựa chọn khác. Cô sẽ không vì nó tới quá đột ngột mà không thích nó, ngược lại, tình cảm cô đối với đứa con này lại có phần không giống với Nick.

Nick là sinh vật thể nào, tất cả của hắn cô không biết gì cả. Cho nên dù Nick ra sao, cô đều chỉ có thể tiếp nhận. Nhưng đứa bé này, cô không nhận được muốn cho nó nhiều hơn, để nó trở nên tốt hơn.

Mấy ngày nay cô luôn nghĩ cách tiếp xúc với Dững Khí, cô hi vọng Dững Khí sẽ đáp lại cô. Nhưng mọi chuyện lại làm cho người ta thất vọng. Cho tới bây giờ, lúc cô và Dững Khí tiếp xúc với nhau đều phải có Nick bên cạnh mới được, vì Dững Khí vẫn luôn giống như một ‘ dã thú ’ chân chính.

Dương Phàm rất thương tâm, rất bất an. Phản ứng của Dững Khí giống như xô ngã hết tất cả những cố gắng của cô cho tới bây giờ, thậm chí cô bắt đầu hoài nghi chữ ‘ yêu ’ cô đối với Nick có phải cũng chỉ là một loại ảo giác hay không? Chỉ là tưởng tượng của cô.

Nhưng mặt khác, lý trí của cô lại bắt đầu xuất hiện. Mỗi khi cô bắt đầu hỗn loạn, bắt đầu không biết làm sao thì lý trí lại tự phân tích tìm cho cô một phương hướng, không đến nỗi hỏng mất.

Trước tiên cô bỏ việc muốn tiếp xúc với Dững Khí qua một bên, bắt đầu quan sát nó. Cô tự nói với mình không thể nóng lòng, khi cô vừa nhìn thấy Nick cái gì cũng không biết, nhưng sự thật chứng minh bây giờ cô và Nick chung sống rất tốt. Cô chỉ chưa hiểu rõ Dững Khí, đợi cô tìm được cách trao đổi với nó rồi, giữa bọn họ sẽ tốt hơn.

Dững Khí giống như những người Nick nhỏ ở trong sơn động cô đã từng thấy qua, mỗi ngày từ khi mở mắt liền muốn tìm ăn. Dạ dày của nó giống như cái động không đáy, vĩnh viễn không biết thỏa mãn.

Lúc đầu Nick còn hạn chế nó rời đi, khi Dương Phàm bớt hứng thú với Dững Khí, hắn sẽ để cho nó ‘ tự do ’. Dững Khí bắt đầu đến chỗ người Nick khác lúc ăn cơm, nó nghĩ cách này ‘ giành ’ thức ăn đơn giản hơn.

Dĩ nhiên kết quả chính là bị đánh bay.

Dương Phàm khắc chế mình không đem thức ăn cho Dững Khí, đói bụng là thầy tốt nhất, cô đã biết Dững Khí học được những gì từ Nick. Bây giờ Dững Khí giống như những người Nick nhỏ trước kia cứ tùy tiện xông vào lãnh địa của người Nick trưởng thành. Dù nó sợ người Nick trưởng thành, nhưng mà đói bụng quá, nó chỉ có thể ‘ mạo phạm ’ những người Nick trưởng thành khác.

Ở núi đá đen trú đông người Nick vì ở cùng một sơn động nên lực công kích của bọn họ giảm đi rất nhiều. Dương Phàm cảm thấy đây có lẽ chính là nguyên nhân mà người Nick sẽ thỉnh thoảng sinh vào mùa đông. Mặc dù mùa đông không đủ thức ăn, thoát nhìn rất bất lợi, nhưng chỉ cần người Nick nhỏ có thể chịu đựng qua mùa đông là nó có thể ra ngoài tìm được thức ăn rồi.

Dù trên núi đá đen này người Nick ở trong những sơn động khác nhau, nhưng bọn họ nhất định cũng có ý thức lãnh địa. Người Nick cùng một sơn động ra ngoài săn thú nhất định sẽ không chạy lung tung, mà là ở những chỗ cố định. Ví như từ nơi sơn động này đi xuống đến chân núi, hoặc là lấy sơn động làm tâm, bán kính bao nhiêu đó là nơi săn thú của bọn họ....

Người Nick nhỏ ra đời vào mùa đông, mặc dù thức ăn có thể sẽ không đủ, nhưng lại không dễ bị người Nick khác giết chết.

Trước khi gió tuyết kết thúc, Dững Khí đã học xong việc không nên xâm nhập vào lãnh địa của người Nick trưởng thành. Có lúc dù nó rất đói bụng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đợi ở ngoài ‘ lãnh địa ’ mà người Nick khác dùng đuôi vẽ ra.

Dương Phàm thấy nó học xong việc này, thật là thở ra một hơi lớn. Sau đó liền lấy một bao khoai tây khô to cho nó ăn.

Có thể là thường có được thức ăn từ chỗ cô nên Dững Khí không có công kích cô. Khi nó vừa sinh ra được vài ngày, lúc cô cho nó ăn luôn phải cẩn thận đừng để nó cắn phải ngón tay cô.

Từ điểm này, Dương Phàm xác định não người Nick nhỏ vừa sinh ra chỉ có tin tức về ‘ thức ăn ’.

Là ‘ tình cảm ’ không trở mã đầy đủ sao? Đứa bé loài người hình như sau khi sinh đại não vẫn còn tiếp tục trở mã, không phải vừa sinh ra là đã có thể có năng lực lý giải giống như đại não của người trưởng thành.

Dương Phàm quyết định lấy một năm làm kỳ hạn, đứa bé loài người tròn một tuổi có lẽ có thể nói chuyện rồi? Cô muốn xem một chút, một năm này, có thể khiến Dững Khí nhớ cô hay không. Nếu như không thể, cô sẽ không cầu mong nhiều hơn, nó có thể mạnh giống như Nick, tự bảo vệ mình là được. Nếu như có thể, trời ạ! Đó chính là hạnh phúc lớn nhất của cô rồi !

Cô nói chuyện với Dững Khí, chỉ cần có thời gian là cô lại nói chuyện với nó. Khi nó ăn cơm, lúc nó ngủ, cô đều ở bên cạnh nói chuyện. Nói về Nick, nói về thế giới này khi cô tới đây, cũng nói về thế giới trước kia của cô. Cô hát, ngâm thơ, kể chuyện cho nó nghe.

Đợi đến khi tuyết ngừng, người Nick chuẩn bị ra ngoài đi săn, Dững Khí cũng đi ra ngoài. Nó đi theo sau Nick.

Dương Phàm không chú ý tới người Nick nhỏ trước kia đã gặp qua có đi theo ba chúng ra ngoài đi săn hay không, nhưng Dững Khí biết cùng Nick ra ngoài đi săn, ít nhất đây là tin tức tốt.

Nếu nó có thể nhớ Nick, nói không chừng cũng có thể nhớ cô!

Lần đầu tiên Dững Khí rời sơn động thì tốn thời gian rất lâu mới dám bước ra ngoài. Cô đi theo sau nó, nhìn nó đuôi đầu ra ngoài sơn động nhìn hồi lâu mới dám đi ra, cũng có khi vì Nick ra ngoài không thấy bóng dáng đầu nữa nên nó có vẻ sốt ruột, cũng học tư thế của Nick nhảy ra ngoài.

Dương Phàm vội vàng bò lên đồng băng ở cửa sơn động nhìn ra phía ngoài, kết quả thấy Dững Khí giật mình nhảy ra liền té xuống. Phía dưới cửa sơn động có một khối băng nhô ra, nó lăn lộn mấy vòng mới cố gắng bò dậy được. Ngẩng đầu lên tìm được Nick, dọc theo vách núi đầy băng tuyết liền đuổi theo.

Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm, thật là mạo hiểm xuất môn.

Cô đứng ở cửa sơn động nhìn thật lâu, đến khi không thấy bóng dáng hai cha con đâu mới trở về sơn động. Sau khi ngồi xuống, cô đột nhiên nghĩ tới chuyện vừa rồi Dững Khí đứng dưới ánh mặt trời, lông trên người nó dường như đều là màu trắng.

Cô nhớ rõ ràng, lông trên người người Nick nhỏ mặc dù có nhiều màu trắng, nhưng tay, chân và đuôi là màu xanh nhạt.

Lông Dững Khí đều là màu trắng.

Là vì cô sao? Đây là tốt hay xấu?

Dương Phàm có chút lo lắng, dù ở đâu, khác biệt với người khác dù là cái gì, đặc biệt là bề ngoài, sẽ khiến cho đồng loại ‘ kỳ thị ’. Cô không biết người Nick có thể ‘ kỳ thị ’ Dững Khí hay không, nếu như vì màu lông trên người nó khác mà đuổi nó rời khỏi sơn động thì phải làm sao?

Cô đứng ngồi không yên ở trong sơn động đợi đến khi người Nick sẵn thú trở lại, Nick và Dững Khí đều ở trong bọn họ. Cô chú ý quan sát, những người Nick khác không có hành động gì đặc biệt với Dững Khí.

Cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mắt người Nick có thể phân biệt ‘ màu sắc ’ sao?

Nếu như không thể phân biệt, vậy bọn họ căn bản sẽ không phát hiện lông trên người Dững Khí có màu khác. Cô thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nhìn Nick và Dững Khí mang con mồi về.

Nick mang về cho cô một ít trứng, mỗi khi đến mùa đông ở trên núi đá đen cô đều ăn loại trứng này. Có khả năng là của loài động vật nào đó sống trên núi đá đen.

Dững Khí đứng bên cạnh, mặt hướng vào vách đá đưa lưng về phía mọi người, nhìn dáng vẻ có lẽ không bắt được gì.

Dương Phàm thừa dịp Nick đi theo những người Nick khác phân con mồi thì đi tới muốn an ủi nó. Cô lấy một nắm khoai tây khô, nó đi ra ngoài một ngày, ăn được một ít, chờ một lát nữa Nick về cô sẽ không có cách cho nó ăn rồi.

“Dững Khí, lại đây với mẹ nào.” Cô dịu dàng nói với nó.

Cái đuôi Dững Khí quét tới quét lui trên mặt đất, đây là căng thẳng? Hay mất hứng?

“Dững Khí, khoai tây khô.” Cô còn nói, Dững Khí đã có thể phân biệt rõ những từ đơn giản này như tên của nó, ‘ tới đây ’ và ‘ khoai tây khô ’. Nó cũng biết tên của cô là ‘ mẹ ’.

Dững Khí từ từ đi tới, bây giờ nhìn nó vẫn còn nhỏ, giống như không lớn lên được bao nhiêu. Dương Phàm nhớ tới lông của nó, lại nhìn lại dáng dấp nó bây giờ một chút, lo lắng nói không chừng không chỉ là lông có vấn đề, có thể Dững Khí còn có những vấn đề khác.

Nếu nó không lớn được như Nick thì làm sao bây giờ?

Dương Phàm quyết tâm từ giờ trở đi phải đút dững khí ăn nhiều hơn, nghĩ cách làm cho nó lớn hơn một chút.

Cô đem khoai tây khô cho nó, nó ngẩng đầu lên, ánh mắt màu vàng kim nhìn cô. Nó thật xinh đẹp. Cô thương yêu vuốt mái tóc mềm mại của nó, tóc của nó dài rất nhanh, giống Nick, trên đầu là một đám lông trắng rối bời.

Nhìn nó rất căng thẳng, là sợ cô sao?

Dương Phàm mỉm cười, cố gắng dịu dàng nhìn nó để nó đỡ căng thẳng. Nó muốn làm gì?

Nó xòe tay ra, đưa tới trước mặt cô. Mỗi tay một cái, là trứng.

“Cho mẹ?” Dương Phàm nhận lấy, sau đó nghe thấy Dững Khí phát ra tiếng grừ grừ non nớt trước mặt cô.

54. Chương 54

Ngày nào Dững Khí cũng ra ngoài đi săn, có lúc Nick không đi nó cũng tự mình đi, mỗi lần Dương Phàm đều rất lo lắng có thể nó không bình an trở về.

Người Nick cả sơn động đều thay phiên ra ngoài đi săn, ngày nào cũng có thể mang về một ít con mồi.

Màu lông của Dững Khí vẫn không thay đổi, Dương Phàm bắt nó đến trước mặt nhìn kỹ trước sau nhiều lần. Cô không biết Dững Khí như vậy rốt cuộc là tiến hóa hay thoái hóa. Khách quan mà nghĩ, tiến hóa tuyệt đối sẽ không đột nhiên xuất hiện, nhưng vẫn có ngoại lệ.

Cô có thể chính là nguyên nhân khác thường của Dững Khí hay không?

Một chữ sinh vật học Dương Phàm cũng không biết, con của hai loài khác nhau, cô chỉ có thể nghĩ đến con lừa là con của con ngựa và con la, còn có một vài vườn thú cho sinh ra ‘ Sư Tử ’. Con lừa không thể sinh sản được, Sư Tử trong vườn thú có hay không cô không biết, nhưng nghĩ cũng biết trên thân thể động vật như vậy nhất định sẽ có thiếu sót.

Cô không muốn tin do cô mà Dững Khí mới tồn tại thiếu sót như thế, nhưng giống cái bạn đời người Nick nhiều loài như vậy, không thể nào chỉ mình cô xảy ra vấn đề!

Loài người tiến hóa hơn động vật ăn cỏ nên phải tốt hơn nhiều chứ?

Dương Phàm quyết định chờ Dững Khí lớn lên một chút nữa để xem lông trên người nó có phải thật sự sẽ không thay đổi hay không.

Dững Khí rất ít khi tự mình bắt được mồi, lúc đầu nó luôn tay không mà về. Nhưng rất nhanh nó đã học xong cách ‘ hợp tác ’, Dương Phàm phát hiện gần đây nó đều cùng những người Nick khác đi về, hơn nữa luôn có thể phân thức ăn.

Dững Khí lấy thức ăn sẽ trở lại chỗ Nick và Dương Phàm cùng nhau ăn, giống như nó có quan niệm gia đình!

Lúc đầu Nick muốn đuổi nó đi, nhưng Dương Phàm không cho! Cô dĩ nhiên thích một nhà ba người ở chung một chỗ như bây giờ hơn! Hơn nữa, cô cảm thấy Dững Khí có thể sẽ ‘ thông minh ’ hơn người Nick bình thường một chút.

Có lẽ nếu khi còn bé người Nick cũng được người Nick trưởng thành dạy bảo, chứ không phải chẳng quan tâm đến bọn họ, nói không chừng người Nick nhỏ sẽ học được cách ở cùng gia đình.

Nếu như người Nick trong sơn động đều tự mình xé thức ăn để ăn thì Dững Khí, Nick và Dương Phàm ngồi chung một chỗ cùng nhau xé thức ăn để ăn.

Thức ăn chính của Dương Phàm là khoai tây khô, Dững Khí không giống như Nick không thích khoai tây khô, có thể là do từ khi ra đời liền ăn, dù nó không thích khoai tây khô như thịt, nhưng khi ăn để chung một chỗ nó vẫn chủ động cầm lên hai củ để ăn, sau đó sẽ ăn phần thịt của mình.

Dương Phàm cho rằng nó đã quen ăn khoai tây khô rồi, có lúc sẽ đặc biệt tiết kiệm để nó và Nick có ‘ thêm thức ăn ’. Nhưng nó và Nick đều không muốn ăn.

Chẳng lẽ nó cảm thấy thức ăn của ba người đều phải trao đổi công bằng, cho nên nó muốn ăn thức ăn của cô thì phải đem thức ăn của nó cho cô?

Dương Phàm đoán được nguyên nhân này rồi, có một ngày cố ý không ăn thức ăn Dững Khí cầm về. Dững Khí thấy rất lạ, rất khó hiểu. Nó ăn hai củ khoai tây khô cô bày ra liền xé một khối thức ăn của nó đưa cho cô, cô không chịu nhận, đẩy về, cái tay cầm thịt của nó cứ gơ như vậy, đôi mắt ánh hoàng kim xinh đẹp mở to long lanh trong sáng nhìn cô, cổ họng phát ra một tiếng grừ grừ không hiểu, giống như đang làm nũng.

Sau đó, có lẽ nó nghĩ có phải nó ăn quá ít hay không, cho nên cô mới không chịu nhận thịt của nó, vì vậy lại đưa tay cầm lên một củ khoai tây, vừa nhìn cô vừa ăn, sau đó dùng sức nhét thịt vào trong tay cô lần nữa.

Quả nhiên là vậy.

Dương Phàm hiểu, đứa bé này vừa sinh ra chỉ biết dựa vào bản năng cướp đoạt thức ăn, nhưng trong khoảng thời gian này cùng những người Nick khác ra ngoài đi săn liền học được cách ‘ công bằng ’ của người Nick. Hiểu được có qua sẽ phải có lại.

Nhưng lúc cô ăn hết khoai tây khô rồi thì phải làm sao? Cô nhìn khoai tây khô còn lại trong động, qua một mùa đông địa nhiệt hong khô, chúng đã khô không ít. Xem ra chỉ đủ ăn một hai tháng nữa.

Hai tháng sau, Dững Khí trưởng thành, lông của nó rốt cuộc cũng có màu rồi ! Dương Phàm phát hiện lông trên chân nó chuyển qua màu xám nhạt chứ không phải màu xanh nhạt, đồng thời, cái đuôi cũng có màu sắc, chính là màu xám nhạt .

Cô càng hy vọng Dững Khí tiến hóa, giống như lai hai loài cây khác nhau, sẽ làm ra một loại sản phẩm thực vật mới có nhiều ưu điểm hơn, cô hi vọng Dững Khí nhận được gen tốt từ cô, chứ không phải khuyết điểm.

Nhưng bây giờ xem ra, rất có thể Dững Khí vì mang gen của cô nên xuất hiện vấn đề. Không giống như những người Nick bình thường khỏe mạnh khác, nó rất có thể. Không toàn diện.

Màu lông của người Nick là màu xanh biếc, từ xanh nhạt đến xanh đậm, đây cũng là để phù hợp với sinh hoạt của bọn họ ở Đại lục người Nick này. Nơi này có rừng và thảo nguyên đều là màu xanh lá cây, lông màu xanh lá cây có thể giúp bọn họ che chở mình trước kẻ địch hoặc con mồi.

Màu lông trắng sẽ trở thành vết thương trí mệnh của Dững Khí!

Dững Khí không biết điều này, nó không phát hiện trên người mình có chỗ khác với những người Nick khác. Mỗi ngày nó đều rất nỗ lực săn thú, gần đây nó trưởng thành, cũng cao lên, thay lông nhiều lần, lớp lông mới cứng giống như lông trên người Nick.

Trừ màu sắc khác nhau ra.

Dương Phàm nhặt hết lông của Dững Khí, cẩn thận tiến hành so sánh dưới ánh mặt. Cô còn lấy lông của Nick, nhìn bên ngoài, lông cứng không kém bao nhiêu. Nhìn kỹ thì hoa văn trên lông của Nick tinh mịn hơn, của Dững Khí có vẻ thưa thớt hơn. Đây cũng là vấn đề tuổi tác.

Kết quả như thế làm cô buồn xuống một nửa lo lắng, dù sao nếu chỉ có màu sắc khác nhau, thiên nhiên cũng sẽ có chủ ý với nó. Nghe nói Hắc Báo có lông màu nhạt thường hung ác hơn, mạnh mẽ hơn. Lông trên người Dững Khí nếu như đến mùa xuân vẫn chưa thay đổi, vậy nó chỉ cần mạnh hơn người Nick bình thường một chút là được.

Dương Phàm quyết định dạy Dững Khí học cách lợi dụng công cụ bên cạnh, như vậy dù nó gặp nguy hiểm cũng sẽ chắc chắn hơn.

Lúc đầu, cô dạy nó ném đá. Người Nick học ném đá đều trực tiếp cầm lên ném, cô cũng đã dạy Nick dùng đuôi đánh bay tảng đá, như vậy lực sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng bây giờ, cô lén đem Nick và Dững Khí ra ngoài, dạy cho bọn họ cầm tảng đá, chuyển nửa vòng, sau đó dùng lực ném đi. Từ thế này có chút giống môn đẩy tạ, mượn lực quay về sau thì ném được xa hơn, dĩ nhiên lực cũng lớn hơn.

Dững Khí bắt chước tốt hơn Nick, cô chỉ làm lần thứ nhất, Dững Khí đã có thể học được. Nó xoay nửa vòng ném mấy lần, rất nhanh phát hiện độ chuyển động càng lớn thì càng có thể ném xa!

Lúc Dương Phàm ném dùng một chân làm trục tâm, Dững Khí thì lấy cái đuôi làm điểm tựa, một chân giữ vững thăng bằng, chân còn lại gia tốc.

Như vậy ném tảng đá ra là có thể tăng thêm tốc độ, có thể so với vũ khí!

Nếu như sau này nó gặp phải nguy hiểm hoặc mãnh thú khác, thậm chí là người Nick, bên cạnh lại vừa đúng có đá, nó có thể cách xa chỗ nguy hiểm tiến hành công kích, dù không kịp cũng có thể vội vàng chạy. Ít nhất nó có thể tranh thủ nhiều cơ hội hơn.

Về phần Nick, hẳn không có hứng thú lắm với việc ném đá, hơn nữa chỉ chơi với cô. Có lẽ hẳn cho rằng đây là trò chơi xem ai ném xa hơn, sau này hai cha con ở trên sườn dốc phủ đầy tuyết tranh tài xem ném đá.

Trở lại sơn động, lúc nghỉ ngơi Dững Khí cũng học được cách dùng đuôi vẽ ra địa bàn của mình. Nhưng nó vẫn quen ở chỗ lúc đầu Nick cho nó ở, phía sau Dương Phàm. Đến tối lúc ngủ, cô liền nhìn thấy cái đuôi Dững Khí hướng ra phía ngoài, kéo lê nửa vòng, nó nghiêng người nằm bên trong, phần lưng hướng ra ngoài, bảo vệ tay cùng chân và phần bụng tương đối mềm mại.

Dương Phàm thấy vậy phát hiện mỗi lần Nick ngủ đều kéo cô vào lòng bảo vệ cô, lúc ngủ hắn đưa lưng ra phía ngoài, cái đuôi vẽ ra lãnh địa đồng thời cũng ôm cô ở bên trong.

Trước kia cô quên điễm này.

Cô nhìn Dững Khí một cái, thấy nó ngủ ngon ở nơi đó, cô mới an tâm nằm vào ngực Nick. Dù Dững Khí là con của cô, nhưng Nick mới là bạn đời của cô. Sau này Dững Khí lớn lên sẽ rời cô mà đi, cô lo lắng cho nó, chỉ vì cô biết nó nhất định sẽ rời bọn họ, cô sợ lúc cô không bên cạnh thì nó sẽ xảy ra chuyện, cho nên vẫn lo lắng.

Cô chưa bao giờ lo Nick gặp nguy hiểm, cô sẽ không lo có một ngày hắn sẽ rời bỏ cô, có thể ở trong tiềm thức cô luôn nghĩ bọn họ sẽ luôn ở chung một chỗ, cho dù nguy hiểm, hai người bọn họ sẽ cùng nhau đối mặt.

Khoảng thời gian này cô đã bỏ quên Nick, có thể trước kia cô cũng thường thường không coi trọng hắn. Cô chưa từng lo lắng cho hắn như lo cho Dững Khí.

Dương Phàm tiến tới chỗ dưới cằm Nick, nhẹ nhàng cạo xát. Nick kêu lên grừ grừ, chỉ chốc lát sau, Dững Khí ở phía sau cũng phát ra tiếng grừ grừ, đứa nhỏ này tính bất chúc quá mạnh.

Cô mỉm cười, sau đó ngủ thiếp đi trong hai tiếng grừ grừ khác nhau.

55. Chương 55

Dững Khí và Nick rất được người Nick hoan nghênh, cái này là Dương Phàm đoán, cô cảm thấy độ tin cậy rất cao. Chỉ cần hai người bọn họ muốn đi săn thú, sẽ có nhiều người Nick theo chân bọn họ cùng đi hơn bình thường, lúc trở về cũng đồng thời trở về.

Tình huống như thế qua một thời gian dài cô mới nhận ra.

Dững Khí bây giờ đã cao gần bằng Nick lúc đầu tiên cô thấy, nhìn liền biết đó là một người Nick trẻ tuổi, sức sống bắn ra bốn phía. Lông trên người nó đang chuyển màu, trước tiên là cái đuôi đến phần sống lưng biến thành màu xanh nhạt.

Dương Phàm cảm thấy Dững Khí càng ngày càng giống những người Nick khỏe mạnh bằng tuổi nó, thật là thở ra một hơi. Chỉ cần có một tia hy vọng, cô vẫn luôn muốn nó có thể giống như tất cả người Nick ở nơi này. Nếu như không thể tốt hơn, ít nhất cũng đừng thua kém.

Bây giờ nhìn lại, Dững Khí chỉ có hơi chậm lớn thôi. Cô nghĩ đây cũng là do cô, có thể vì sinh lý của cô ngắn nên thời gian mang thai hơi ngắn, khiến Dững Khí sinh non. Điều này có thể giải thích vì sao Dững Khí mới sinh lại nhỏ như vậy, nó còn chưa phát triển toàn diện.

Đây rốt cuộc là do cái gì tạo thành, tại sao động vật sống ở Đại lục Người Nick có thể sinh ra người Nick khỏe mạnh, nhưng cô lại sinh Dững Khí trở mã không được tốt, nguyên nhân này có lẽ chỉ có trời mới biết.

Dương Phàm chỉ có thể suy đoán, một là vì cô không sinh ra ở Đại lục Người Nick, cho nên sinh lý của cô có sự khác biệt với những loài vật khác ở nơi này. Sự khác biệt này dẫn đến việc Dững Khí sinh non, hơn nữa trở mã chậm. Nói cách khác, là vì thân thể của cô không khỏe mạnh bằng những loài vật khác nên Dững Khí mới như vậy.

Một lý do khác, có thể do chính cơ thể cô sinh ra đề kháng. Động vật ở đây có thể tiếp nhận con của người Nick ở trong cơ thể bọn nó, nhưng thân thể của cô lại không. Cô nhớ trước kia đã nghe qua một câu, nếu hình dùng sức đề kháng của con người là một lá chắn, thì phái nữ có sức đề kháng sao sẽ ngăn cản tình trùng của phái nam.

Có thể thân thể của cô cũng có loại đề kháng này, mặc dù đứa bé thuận lợi lớn lên trong cơ thể cô, nhưng cơ thể cô vẫn luôn chống lại loại xâm nhập ngoại giới này, cho đến khi đẩy được ‘ nó ’ ra ngoài.

Nghe nói đứa bé có bệnh sẽ sanh non, đây cũng là quá trình đào thải của thân thể con người. Dững Khí, có lẽ thiếu chút nữa là đã bị loại bỏ, chỉ là đứa bé người Nick thật sự quá kiên cường, nó vẫn bình an sống sót.

Tóm lại, dù nguyên nhân gì, bây giờ Dững Khí vẫn không có vấn đề gì. Cô nghĩ trước khi mùa xuân tới, nó nhất định sẽ thay một bộ lông màu xanh nhạt xinh đẹp.

Năm nay không xảy ra bất kỳ chuyện xấu nào, Dững Khí sinh ra mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng đây là chuyện tốt. So với nguy hiểm của mùa đông năm ngoái, Dương Phàm cho rằng mùa đông năm nay là mùa đông tốt nhất cô từng trải qua!

Trong sơn động, những Người Nick khác có lẽ cũng nghĩ như cô. Mùa đông này thức ăn vô cùng đầy đủ, trước mắt chưa có người Nick nào chết đi. Mấy ngày trước, trên bầu trời có chim đại sí bay quanh quần nơi này, trên mặt tuyết có thể thấy bóng nó mấy lần xẹt qua xẹt lại thật nhanh, nhưng không biết tại sao, chim đại sí không công kích sơn động này.

Dương Phàm nghĩ khả năng là vì sơn động này có quá nhiều người Nick, hơn nữa năm nay nó có tới cũng không giành được thức ăn, bởi vì tất cả thức ăn đều giấu ở trong động rồi.

Người Nick mặc dù có chút cảnh giác với chim đại sí, bọn họ đào rất nhiều những tảng đá to đặt chồng chất ở cửa sơn động, có khả năng là để phòng bị chim đại sí công kích. Nhưng thấy nó quanh quần mấy ngày sau không công kích liền rời đi, bọn họ cũng không chuẩn bị công kích nó nữa.

Xem ra lúc thức ăn đầy đủ, người Nick sẽ không ai xem chim đại sí là con mồi.

Nhưng bọn họ bắt được sói rừng, so với những con mồi dễ bắt khác, sói rừng hung ác, thịt lại không nhiều lắm. Dương Phàm thấy bọn họ lột da sói hoàn chỉnh khoác lên người, dù bây giờ không phải là ngày tuyết rơi.

Cô chỉ có thể cho rằng người Nick vô cùng ghét tuyết, lúc bọn họ truy kích con mồi, không tránh được phải chui vào động tuyết hoặc đánh xuyên qua lớp băng, phủ thêm lông sói để tránh tuyết và băng dính lên lông. Trên lông của bọn họ vào mùa đông, đặc biệt là phần cột sống sau lưng, tất cả đều là khe hở ra, nhìn gần giống như một hàm răng sắc bén, nếu có mãnh thú muốn đánh lén sau lưng, bổ nhào cắn lưng của bọn họ, đó chính là tự mình chuốc khổ.

Sau khi tuyết dừng, sói rừng cũng bắt đầu đi săn thú, vốn bọn chúng và người Nick là nước sông không phạm nước giếng, nhưng bây giờ người Nick bắt chúng làm con mồi, bọn sói rừng này cũng bắt đầu trả thù.

Dương Phàm nghe thấy liên tiếp hơn mười ngày, hàng đêm dưới sơn động đều có tiếng sói gào, ngồi chồm hổm chờ, sau khi trời sáng liền tản đi. Bọn chúng leo lên cửa sơn động không nổi, chỉ có thể đứng dưới sườn dốc phủ tuyết gần sơn động hướng về phía sơn động uy hiếp. Ban ngày, cô đi tản bộ ở sườn dốc phủ tuyết phát hiện không ít dấu chân sói.

Sau đó thì có người Nick mang theo vết thương trở về, lông trên người bọn họ bị xé cấn, máu chảy đầm đề. Nhưng thật ra về mặt võ lực sói rừng không phải là đối thủ của người Nick, sự trả thù của chúng từ từ cũng dừng lại. Cô không biết có phải là vì đám sói rừng kia đã bị người Nick xử xong rồi hay không, những con còn lại chắc là đã chạy trốn tới chỗ khác rồi.

Một phần năm Người Nick ở đây đều có da lông sói dày làm áo choàng, Dương Phàm lấy được hai tấm. Là Nick và Dững Khí cho cô. Da lông dày trải trên mặt đất, lúc ngủ nằm phía trên vừa mềm vừa ấm. Những người Nick khác bắt đầu lấy da của con mồi, ăn thịt rồi, da lông sẽ giữ lại.

Năng lực của Dững Khí không khác người Nick bình thường là mấy, cô cảm giác nó có vẻ linh hoạt hơn, bản lĩnh hơn, đầu óc thông minh hơn. Không biết có phải là cảm giác của cô hay không, nhưng cô chưa từng thấy đứa trẻ người Nick nào có thể làm tốt được như nó.

Khoai tây khô của Dương Phàm rốt cuộc cũng ăn xong, thật ra thì cô cũng không cần Dững Khí cho cô thức ăn, bởi vì Nick vẫn chưa từng để cô đói bụng. Cô chỉ tò mò Dững Khí sẽ làm như thế nào.

Sau đó, cô lại phát hiện trong động khoai tây khô cô đã ăn xong có mười mấy quả trứng. Động này là động thức ăn của cô, khả năng tất cả người Nick trong sơn động đều biết rõ.

Là ai làm?

Đáp án rất sinh động, Dương Phàm cầm một quả trứng lên, không kìm được nở nụ cười. Đến lúc ăn cơm, cô lấy trứng ra, Dững Khí rất tự nhiên cầm lấy một quả, ném vào trong miệng nhai nhai ăn, sau đó xé hai khối thịt nướng của nó cho cô.

Mỗi khi thức ăn chứa trong động xuất hiện một cách kỳ diệu được ăn hết, sẽ có người nào đó không biết tên tự động giúp cô bỏ thêm vào. Mấy lần sau, rốt cuộc Dương Phàm cũng bắt gặp Dững Khí thừa dịp cô không có ở đó, đặt thức ăn vào. Nó còn có thể lấy đá chặn cửa động ra, bỏ thức ăn vào rồi lại chặn lại.

Dững Khí quả thật thông minh hơn Nick. Cô rốt cuộc cũng tin chắc điểm này.

Loại trí tuệ nhỏ hơi rắc rối này Nick sẽ không làm được, đại não của Nick rất phẳng, nhưng đại não của Dững Khí chắc đã có một hai nếp nhăn.

Dương Phàm rất vui vẻ lại mang theo một chút hoảng sợ, cảm giác phức tạp, quyết định phải cẩn thận dạy Dững Khí hơn nữa.

Bất kỳ ưu thế vượt trội nào cũng sẽ mang đến khó khăn tương đương với nó, ở cùng những người Nick khác có nghĩa là dù làm chuyện gì Dững Khí đều có thể bắt chước học theo, nhưng bây giờ nó giống như một người khám phá, không có ai có thể chỉ dẫn cho nó. Hậu nhân có thể mượn kinh nghiệm của Dững Khí, thế nhưng nó lại chỉ có thể dựa vào mình, ngay cả Dương Phàm cũng không dám bảo đảm cô có thể chỉ dạy cho Dững Khí tất cả.

Trước mắt xem ra phạm vi phát huy sự thông minh của Dững Khí rất nhỏ, cô cho rằng phát huy năng lực học tập của nó quan trọng hơn.

Mùa xuân tới, có thể Dững Khí sẽ không theo chân bọn họ mà sẽ rời khỏi sơn động, cô chưa gặp qua người Nick nào lớn đến chừng này còn ở chung một chỗ với cha mẹ. Đến lúc đó cô cũng không còn cách dắt nó đi cùng, hơn nữa cô phải suy tính Dững Khí càng ngày càng lớn có thể xảy ra xung đột với Nick hay không, hai giống được ở chung một địa bàn quá nguy hiểm.

Nghĩ đến mùa xuân cô liền không cách nào ngày ngày thấy Dững Khí nữa, đoán những chuyện có thể xảy ra với nó rồi lại nghĩ cách bày vẽ cho nó, cô sẽ phải làm mẫu cho nó.

Cô dẫn nó ra ngoài sơn động, cầm lấy tay nó đặt lên vách núi đá cào cào, làm bộ như nó đang móc động, sau đó bảo nó làm như vậy.

Dững Khí thử mấy lần mới phát hiện ra móng nhọn trên tay nó và vách núi cái nào lợi hại hơn, đầu tiên nó tò mò đào mấy cái, rất nhanh lấy xuống được mấy tảng đá, sau đó không cần thầy dạy nó cũng biết móc động, giống như Nick làm vậy. Nó từ từ chui cả người vào trong cửa động đã móc, cái đuôi đem đá vụn đẩy ra, cuối cùng nó đã móc được một cái ổ nó có thể ở, chỉ để lại một cái cửa động nho nhỏ bên ngoài.

Dương Phàm không biết Nick học móc động thể nào, hẳn phải tận mắt nhìn thấy người Nick móc động mới học được cách làm ổ. Bây giờ cô dạy cho Dững Khí.

Có ổ rồi chính là tìm nơi thích hợp để sống. Cái này cô không có cách dạy nó, Dững Khí phải đi khắp nơi trên đại lục Người Nick mới có thể tìm được một nơi thích hợp để ở lại, sau đó hàng năm nó sẽ trở lại nơi đó.

Dương Phàm dạy cho nó dùng lá bạc hà và cỏ bàn chải. Trước tiên cô đem hai loại thảo dược này ra để nó nhớ mùi vị, sau đó cho nó nếm thử một chút. Chờ nó sẵn thú bị con mồi cắn rứt lông, cô đem cỏ bàn chải khô nhét vào miệng nó để nó nhai nát, sau đó vặn bụng miệng cho nó phun ra, thoa lên miệng vết thương.

Lá bạc hà có hiệu quả cầm máu, cô chờ lúc nó bị thương thì cho nó ăn một chút để nhớ tác dụng của loại cỏ này. Dù nó không hiểu, ít nhất sau khi bị thương cũng sẽ đi tìm loại cỏ này để ăn.

Cô nhìn Dững Khí vừa cao lớn lại vừa non nớt, trong lòng rất không yên tâm, tuy nhiên cô hiểu phải để cho nó tự mình khám phá thế giới này, cô không thể trợ giúp cho nó bất kỳ việc gì.

Dương Phàm lấy lông của Nick làm thành dây chuyền giắt lên người nó, để nó nhớ mùi vị của cha, sau này nếu hai cha con bất hạnh không thể buông tha, ít nhất không nên xem đối phương là người xa lạ mà ăn thịt. Cô cũng lấy lông màu trắng của Dững Khí làm thành dây chuyền đeo lên cổ Nick, chết cũng không cho hăn cởi ra.

Ngộ nhớ mùa xuân năm sau, Dững Khí rời bọn họ, Nick không thấy nó, chưa tới mười ngày nữa tháng đã quên nó thì làm thế nào? Cô thật không muốn nhìn thấy cảnh cha con tương tàn, dù là do ai bắt đầu. Lông của Dững Khí cô cũng lưu lại, chỉ cần Nick làm mất, cô sẽ làm cho hăn một cái mới.

Dù như thế nào, cô hi vọng cha con bọn họ có thể gặp lại vẫn còn nhớ đối phương, cho dù nhớ mùi của đối phương cũng được.

Tất cả đều chuẩn bị xong, Dương Phàm bắt đầu đợi băng tuyết tan trước khi mùa xuân tới.

56. Chương 56

Mùa xuân ngày thịnh, băng trên núi đá đen dần dần nứt.

Lúc đầu một vài chỗ trên đỉnh núi thỉnh thoảng có một hồi bụi mù, xa xa truyền đến mấy tiếng vang trầm thấp. Sau đó tuyết trên đỉnh núi đến sườn núi chảy thành dòng suối nhỏ, róc rách róc rách chảy xuống chân núi. Dương Phàm thấy vậy không dám ra khỏi động nữa.

Lại qua hơn mười ngày, đột nhiên đang nửa đêm, phía đông giống như có tiếng sấm, chấn động làm nửa ngọn núi rung rung như muốn sụp. Sau đó đến phía tây, cuối cùng cả ngọn núi đều bắt đầu chấn động.

Lại thêm một lần nữa, không thua gì đất rung núi chuyển.

Dương Phàm và những loài vật khác chen chúc trong sơn động, người Nick vội vàng đem băng tuyết từ bên ngoài chảy vào sơn động đẩy ra cửa động.

Trên eo cô mang theo túi nước sạch và thịt khô, thảo dược. Hai tấm da sói cũng khoác toàn bộ lên người, chỉ chốc lát sau liền nóng đến mặt toàn là mồ hôi.

Mỗi năm đều như vậy, cô đã hiểu lúc núi đá đen hóa băng đều giống như động đất, mặc dù hàng năm đều có, nhưng không thể bảo đảm mỗi lần đều bình an vượt qua.

Nếu sơn động thật sự sụp, người Nick còn có một cơ hội sống, ngay cả những động vật hoang dã ở đây cũng linh hoạt hơn cô. Chỉ có cô là Cửu Tử Nhất Sinh, trước đó chuẩn bị sẵn sàng, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, ít nhất cô cũng có thể có một con đường sống.

Da lông giữ ấm, phòng va chạm, đề phòng cô bị tuyết đè lên. Nước để uống, thịt khô làm thức ăn, thảo dược phòng ngừa đến lúc đó cô bị thương. Hai túi da không này đựng không khí, lúc bị tuyết vùi cũng có thể sống lâu hơn một chút, nói không chừng có thể chạy thoát ra ngoài.

Kể từ khi cô rơi vào đại lục này, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết. Lâu dần, cô càng ngày càng quý trọng cái mạng này, gặp chuyện sẽ nghĩ, trước đây khó khăn như vậy cô vẫn có thể sống sót, lần này dĩ nhiên cũng sẽ không có chuyện gì!

Ngoài cô ra, cả sơn động chỉ có Dững Khí xem ra có chút bất an, thấp thỏm. Có thể đây là lần đầu tiên nó gặp phải chuyện như vậy, từ ngày tảng băng nhỏ đầu tiên từ đỉnh núi rơi xuống, nó liền cả ngày vểnh tai, cảnh giác vô cùng. Đợi đến nửa đêm hôm đó, băng ở phía đông rơi xuống, nó đang ngủ ngon, đột nhiên nhảy dựng lên chạy về phía cửa sơn động, sau đó lại chạy trở về, kéo cô chạy ra ngoài. Khiến cho Nick phải dùng đuôi kéo trở lại, cho đến khi trời sáng, nó vẫn bị ba nó dùng đuôi ép xuống, dám động liền bị vỗ mạnh một cái.

Mấy ngày nay nó giống như con ruồi, luôn xoay quanh một chỗ, hoặc là ôm cái đuôi không biết làm sao nhìn lung tung chung quanh.

Dương Phàm vừa cảm thấy nó như vậy rất đáng yêu, vừa hy vọng nó có thể mượn chuyện này mà luyện thêm chút can đảm, liền đuổi nó đi theo Nick.

Mỗi ngày Nick đều cùng những người Nick khác luân phiên làm băng cầu đẩy ra khỏi cửa sơn động, Dững Khí nhắm mắt theo đuôi đuổi theo sau lưng hắn, thỉnh thoảng cũng làm được vài băng cầu nhỏ. Vừa thấy Nick đi nhanh một chút, nó đã nâng băng cầu ba chân bốn cẳng đuổi theo. Dương Phàm ngồi cùng một chỗ với những con vật khác thấy một màn như vậy, một ngày có thể nhìn thấy vài lần.

Mấy lần sau, có lẽ Nick muốn luyện lá gan của nó một chút, sau đó cô liền thấy hắn dùng đuôi kéo Dững Khí ra phía trước hắn, nếu nó dám quay đầu lại sẽ dùng đuôi đánh mông nó, đem nó đánh bay ra ngoài nửa bước.

Nhìn hai cha con như thế này, dù là băng tan cũng không còn làm cho cô sợ. Đợi đến khi băng tan hết, núi đá đen khôi phục lại sự an tĩnh, lần này sơn động bọn họ cũng bình an vượt qua. Cô không nhớ mình lo lắng hãi hùng như thế nào, chỉ có thể nhớ đến chuyện Nick dùng đuôi đánh mông Dững Khí mà thôi.

Tuyết tan xong, người Nick trong sơn động, đặc biệt là một số chưa có bạn đời liền bắt đầu dần dần rời đi. Trong vòng vài ngày đã ít đi một nửa.

Thức ăn trong sơn động chỉ còn lại le que mấy con, Nick và Dững Khí như cũ mỗi ngày đều ra ngoài đi săn, sẵn được liền ăn, không còn trữ lại nữa.

Có lẽ là tuyết tan xong nên có không ít động vật bắt đầu rời chỗ trú đông đi ra ngoài, chuẩn bị cho một mùa mới lại đến, cho nên mỗi ngày không cần tốn nhiều sức là có thể tìm được không ít con mồi. Chỉ là trải qua một mùa đông, con mồi đa số đều gầy xuống, nhìn một con trâu trán rộng to, lúc làm thịt lại không được bao nhiêu. Người Nick dạ dày ai cũng lớn, Dững Khí lại trong giai đoạn đang lớn, có lúc nó và Nick hai người ăn một con không đủ, hai cha con nếu như không phân mỗi người một nửa trước khi ăn thì nhất định đã xông lên đánh nhau.

Lần đầu tiên Dương Phàm thấy còn tưởng rằng nhanh như vậy sẽ phải thấy cảnh cha con tương tàn rồi, nhưng sau một hồi lại lập tức yên tâm. Dững Khí chưa chạm được vào một cọng lông của Nick liền bị vỗ té nhào xuống đất, sau này lúc ăn cơm, nó có xé thức ăn ăn cũng phải tìm nơi cách Nick một chút, bình thường đều núp sau lưng của cô, để cô dùng thân thể nhỏ nhỏ này ngăn cản người đồ con kia.

Băng từ núi đá đen rơi xuống đất, trên mặt đất vốn có tích một lớp băng tuyết, cho nên mặc dù mặt trời vừa to vừa nóng nhưng nhiệt độ vẫn chưa phải là cao. Càng đến gần chân núi, khí lạnh càng nặng. Một vài động vật rời chỗ trú đông quá sớm không thể không quanh quẩn ở lưng chừng núi.

Núi đá đen vào mùa xuân đã có cỏ non và mầm cây non nảy mầm, non mềm xanh mướt làm cho người ta yêu thích. Những loài vật này không lo ăn, quẹo trái quẹo phải ở sườn núi nhàn nhã tự tại. Bị người Nick nhìn thấy, đa số đều bị bắt về lấp đầy bao tử.

Nick thường thường một tay khiêng một con mồi còn nhỏ máu, một tay kia cầm cỏ xanh trên núi mới hái, sau khi trở về đem con mồi đi nướng, cỏ xanh tất cả đều cho cô.

Dững Khí đi theo thấy mấy lần, học theo, cuối cùng hai cha con đi ra ngoài đều nhớ tìm một ít cỏ cây cho cô. Cách một mùa đông mới có thể nhìn thấy màu xanh biếc tươi mới như vậy, lại do hai người bọn họ đặc biệt mang về, Dương Phàm cảm thấy cái này còn đẹp hơn cả hoa.

Cô đem cỏ đặt bên gối, cầm không ngừng vuốt vuốt. Có lẽ Dững Khí không thấy cô ăn, không biết nghĩ cái gì, có thể là xuất phát từ nguyên tắc quý thức ăn? Có một ngày cô thấy nó ăn hết những thứ cỏ cây kia, ăn xong lại ối, có thể thấy mùi vị không được tốt.

Làm cô thấy vừa đau lòng vừa buồn cười, vội vàng lấy một khối thịt khô nhét vào miệng nó. Cũng không biết nó ăn như vậy mấy lần, điều này ngược lại khác ba nó một chút, mặc dù Nick mang cỏ vào rừng cũng tùy tiện hái được cái gì cũng ăn, nhưng hắn ăn đều là quả dại.

Xem ra người Nick càng giống nhà thám hiểm thế giới này hơn cô, Nick tìm cho cô những loại thảo dược khác biệt kia có lẽ cũng là do người Nick nắm được như vậy.

Nếu trên núi không có băng, khí trời lại ấm. Dương Phàm liền thích rời núi ra ngoài tản bộ lúc trời chiều. Dù là hoàng hôn, nhưng những tảng đá trên núi đều phơi đến nóng, ở xa có thể thấy nó giống như là hơi nóng bốc lên làm hình ảnh bị bể cong vậy. Băng chân của cô, ra chưa tới một giây liền bị phỏng. Thử qua một lần cô liền kéo Nick theo cô đi ngắm cảnh, cô nằm trên lưng hắn phơi nắng, vuốt những chỗ da sấp

bong ra, hấn một tay giắt trên vách núi, nơi đường chân trời đầu kia là mặt trời đỏ rực khổng lồ đang tỏa sáng.

Dũng Khí gần đây rất ngoan, buổi tối cô thấy nó không ngừng sờ lông trên đuôi. Cô cho rằng nó muốn thay lông lần nữa, sờ một cái mới biết là bị phỏng rồi. Xem ra lông trên đuôi nó vẫn chưa thể sánh được với Nick, không trách được mấy ngày nay mặc dù luôn đi săn thú, nhưng cái đuôi lại giống chó con nủa uốn lên cao cong cong.

Cô cầm cái đuôi mà không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là kéo Nick tới. Ai ngờ hấn nhìn thấy, trực tiếp bắt lấy đuôi nó cọ xuống đất cọ, nơi vốn bị phỏng tróc không ít lông trong nháy mắt tróc ra hết!

Dương Phàm thấy mà run rẩy, Dũng Khí như bị cắt đuôi thét chói tai! Phát ra tiếng rống giận, người Nick còn lại trong sơn động nghe thấy, lúc đầu còn nghiêng đầu xem một chút, thấy liền không quản nữa.

Nó dùng bốn móng vuốt đánh về phía Nick, đáng tiếc bị hấn bắt được cái đuôi, hơi sức lại không sánh bằng, cuối cùng ngay cả răng cũng dùng, hướng về phía sống lưng Nick hung hăng cắn một cái.

Dương Phàm biết đây là điều trị, dù Dũng Khí có đau đớn thế nào cũng phải chịu. Nhìn hai người bọn họ gần đánh nhau, cô nhanh chóng tránh xa một chút, lúc này lại thấy Dũng Khí cắn về phía Nick mạnh như vậy, sợ nó thật sự chẳng phân biệt được tốt xấu cắn Nick bị thương sẽ không tốt, cầm một tảng đá lên chuẩn bị đập đầu nó, muốn nó nhả ra.

Không đợi cô động thủ, Dũng Khí lần nữa kêu thảm thiết, miệng mở rộng giống như bị thứ gì đó trên lưng Nick đâm vào.

Dương Phàm cảm thấy không đúng, thận trọng đi qua nhìn kỹ.

Phần lưng cột sống của Nick có một hàng lông sắc nhọn như lưỡi câu dựng thẳng lên, từ trên xuống dưới, lớn dần. Những nơi khác đều có lông màu lục lớn như ngón tay của cô, cô đã từng nhặt loại lông này của hấn nên biết nó là lông cứng rắn dày nhất.

Cô trên dưới tìm mấy lần, ngay cả một vết cắt cũng không thấy. Dũng Khí vẫn kêu thảm thiết, thấy cô tới có lẽ là muốn làm nũng, grừ grừ bò tới gần.

Nó tới gần cô liền thấy rằng nó không được đồng đều, trong ngoài gãy vài cái răng lớn nhất nhọn nhất. Nhìn đầu lưỡi của nó, vốn trên lưỡi có một tầng lông nhỏ mịn, cô biết lông chỗ này bình thường xếp xuống, lúc dựng lên có thể cạo xuống xương dăm của con mồi.

Bây giờ lớp lông kia đã bị tróc hết, lộ ra thịt non màu trắng bên trong, nhìn kiến cho người ta thương.

Dũng Khí rất đau, đau đến cả người thỉnh thoảng run rẩy. Nó bị Nick bắt được cái đuôi, công kích giống như kiến cào lay cây, chỉ có thể vừa bị lôi cái đuôi, vừa lăn lộn khắp nơi, muốn trốn nhưng trốn không thoát, nhìn càng thêm đáng thương. Chờ Nick rút cuộc cũng bỏ qua cho cái đuôi của nó rồi, nó lấy tốc độ nhanh nhất giấu cái đuôi vào trong ngực, co lại giống bánh xe lăn tới một góc nhỏ cách xa Nick nhất.

Dương Phàm thấy trên đất chỗ mài đuôi có một tầng lông trắng cùng vài tia máu.

Nick đương nhiên chỉ vì tốt cho nó, mấy ngày nữa, Dũng Khí lại thay lông, cái đuôi bị mài hết lớp lông cũ cũng mọc lại lông lần nữa. Dương Phàm cầm đuôi của nó xem, không có một cái lông nào bị lệch, không giống trước thấy cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, loang loang lỗ lỗ.

Răng nó cũng mọc lại. Răng bị gãy đều bị Dũng Khí cắn xuống, lần này ngược lại nó xuống tay rất ác độc. Dương Phàm nhìn nó nhổ hết mấy cái răng bị gãy, từng cái từng cái một. Chỉ là răng người Nick giống như lông, rụng rồi lại mọc.

Núi đá đen có địa nhiệt, bên ngoài lại có mặt trời nóng rực, làm băng tuyết đều hóa lỏng, biến thành nước, cả sơn động ở liền khó chịu. Trong động người Nick từ từ đều đi hết, người có bạn đời cũng đi, chỉ còn lại Nick và Dương Phàm, còn có Dũng Khí.

Hàng năm đều là bọn họ đi cuối cùng. Cô biết đây là vì cô không đi được chỗ đầm ao phía dưới, chỉ có chờ mặt trời làm nước dưới đất bốc hơi hết, chỉ còn sót lại vùng nước hoặc đầm nước, hoặc là chảy thành dòng suối, mặt đất lần nữa trở khô ráo, Nick mới mang cô xuống núi.

Dũng Khí ở lại, cô cảm thấy đây cũng là vì cô, dĩ nhiên rất vui vẻ.

Trong sơn động rất nóng, bên ngoài lại có mặt trời, cho nên cô cứ ở cửa sơn động, gió núi thổi vẫn còn hơi lạnh, chỉ cần núp dưới để mặt trời chiếu vào mặt là được.

Lần trước Dũng Khí ăn khổ của mặt trời, dù cái đuôi đã tốt hơn, nhưng lúc đi vẫn giờ cao đuôi lên, tuyệt không để đuôi chạm phải tảng đá trên núi. Nó cứ cố quai như vậy, cách chỗ xa, chỉ cần thấy cái đuôi giờ cao lên, cô liền biết nhất định là nó.

Trên núi động vật cũng gần đi hết, Nick và Dũng Khí phải đi xa đến dưới chân núi bắt mồi, khi trở về từ eo trở xuống đều là bùn. Chờ đến khi bùn đến dưới đầu gối, bọn họ bắt đầu xuống núi.

Dương Phàm phơi nắng sẽ bị lột da, cho nên bọn họ chờ lúc trời tối mới xuống núi. Dũng Khí ôm đuôi nằm xuống ngủ, từ lần Nick mài đuôi của nó, chỉ cần có Nick ở bên cạnh, nó liền ôm chặt đuôi vào trong ngực, cảnh giác vô cùng.

Dương Phàm đã sớm chuẩn bị tốt, bao gồm cả túi che nắng, cô trùm lên đầu là có thể bịt kín mặt. Thức ăn chỉ mang theo một nửa, còn lại đều là nước. Con bò bị què mang lên núi không biết đã chạy lúc nào. Dương Phàm nhớ lúc băng tan còn nhìn thấy nó, sau này có thể là trong động loạn, nó nhân cơ hội liền chạy đi.

Nếu như nó vẫn còn ở đây, ngược lại có thể mang nhiều túi nước hơn.

Một mình Nick, nửa ngày là có thể xuống núi. Mang theo cô có lẽ phải tốn thời gian gấp mấy lần. Một là nếu là hấn mang theo cô chạy như bay, nếu tốc độ quá nhanh sẽ quăng cô xuống. Toàn thân Nick đều là lông trơn mượt, cô lại không thể làm một bộ yên đeo vào người hấn, chỉ có thể dùng tay chân gấu gao ôm hấn, thời gian lâu tay chân sẽ mỏi, lúc này tốc độ lại càng chậm.

Dũng Khí leo ra sơn động, vẫn thấy kỳ lạ nhìn không trung, có lẽ là nghĩ rõ ràng là trời tối, sao lại đi?

Trèo cả đêm, lúc trời sáng Nick tìm được một tảng đá lớn tạm thời ngăn mặt trời, móc một cái động cho Dương Phàm chui vào ẩn núp. Cô treo giữa không trung suốt đêm, cả người đều mỏi, mới vừa núp vào sơn động liền ngủ như chết. Đợi đến lúc trời tối lại nằm úp sấp trên lưng Nick tiếp tục xuống núi.

Đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón, giống như dưới chân là vực sâu vạn trượng. Dương Phàm leo núi đều vào ban ngày, lúc nhìn không rõ dưới chân là cái gì thì chỉ có thể bó tay. Cô không dám lấy mạng nhỏ của mình ra chơi trò đùa cảm, thà tốn thêm mấy ngày cũng muốn an toàn xuống núi.

Mấy ngày sau, ba người bọn họ rốt cuộc cũng bình an xuống chân núi. Vừa bước xuống đất, Dương Phàm liền kéo Nick móc tạm một cái ổ để vào ngủ.

Trời sáng lại tối, Nick đánh thức cô rồi đem thức ăn cho cô, đợi cô ăn xong lại bắt đầu lên đường.

Lúc ăn cô nhìn chung quanh tìm Dũng Khí, kết quả một chút bóng dáng cũng không có. Đợi đến khi Nick để cô leo lên lưng thì cô vẫn đứng trên mặt đất tìm, vừa tìm vừa kêu tên Dũng Khí.

Nick kéo cô lên lưng, bắt đầu dùng hết tốc lực chạy về phía trước. Cô lập tức ôm chặt hấn để khỏi rớt, vẫn không từ bỏ tiếp tục gọi Dũng Khí, cho đến khi miệng khô kêu không ra tiếng mới thôi.

Thật ra thì trong lòng cô biết, Dũng Khí có lẽ bị Nick đuổi đi rồi. Cô nằm trên lưng Nick, chưa từ bỏ ý định kêu hai ba ngày sau mới không tìm nó nữa.

Một đường trở lại đồi, địa thế lại bị dung băng thay đổi, ngay cả rừng cũng không giống trước kia, vị trí có lẽ hơi chệch đi. Chỉ là nơi này cô đã ở mấy năm, về tới đây, tâm tình cũng khác đi.

Dương Phàm còn nhớ Dũng Khí, hi vọng mùa đông còn có thể nhìn thấy nó ở núi đá đen. Cô có tự tin gặp lại Dũng Khí nhất định có thể nhận ra nó.

Nick móc tảng đá làm ổ, làm hồ chứa nước cùng nôi đá vại đá đựng nước, ngay cả bồn tắm cũng làm, còn chọn một tảng đá cao cao, làm một cái phòng trẻ giống như năm ngoái cô muốn.

Ngày dần dần vào quỹ đạo, qua mùa hè, mùa thu thoải mái nhất lại tới. Đột nhiên có một ngày Dương Phàm đi săn xa, ra khỏi lãnh địa của Nick.

Cách đó không xa, một người Nick cao lớn đang nhìn cô chăm chú, lông trên người của hắn có nhiều màu trắng, ít màu xanh.

Dương Phàm đứng lại, thử gọi: “Dũng Khí?”

Người Nick đó giống như chó con vênh cao đuôi nhào về phía cô.

57. Chương 57

Nhớ lúc vừa tới mảnh đại lục này không lâu, Dương Phàm từng cảm thán, tính theo thời gian ở thế giới này, cô rất có thể sẽ chỉ sống được mấy năm. Khi đó cô còn tưởng rằng cô sẽ bỏ lỡ rất nhiều chuyện trong đời.

Nhưng mà, mùa đông năm ngoái cô có một đứa con.

Mặc dù đứa con này tuyệt không giống cô, cực kỳ giống ba nó, nhưng mà cũng không thể ngăn cản Dương Phàm đem tình thương của mẹ rót lên người nó! Cô thận trọng, chỉ sợ cô sẽ dạy hư đứa bé này. Mỗi khi muốn dạy con điều gì, cô đều phải suy trước nghĩ sau, lặp lại nhiều hồi.

Trước kia cô gặp qua rất nhiều đứa bé đều hư hỏng vì cha mẹ quá cưng chiều, thật ra thì ở trong thời đại kia của cô, có rất nhiều cha mẹ lúc làm cha mẹ mới chỉ là một học sinh. Họ giáo dục con bằng cách dùng các loại ‘ công nghệ cao ’ cùng ‘ phương pháp mới ’, có rất nhiều đứa bé vì vậy mà sau này phải chịu khổ, cô cảm thấy cha mẹ thời bấy giờ quá lớn mật, xem đứa con giống như vật thí nghiệm.

Cách ngôn có nói: người làm nhất thời, làm người một năm. Ý chỉ người nông dân lúc trồng trọt sai một bước, như vậy sang năm lúc thu hoạch sẽ không được chất lượng. Giống như những mầm non kia, khi nông dân gieo mầm xuống rồi, tỉ mỉ trồng một năm, đợi đến khi thu hoạch, từ trên xuống dưới căn bản không có gì có thể bán.

Nếu như thứ trồng trong đất sau một năm hoặc lần đầu thu hoạch có vấn đề, sang năm nông dân còn có thể đổi loại mầm khác. Nhưng những đứa trẻ kia lại không có cơ hội làm lại lần nữa, cách giáo dục của cha mẹ có vấn đề, sẽ ảnh hưởng đến cả đời bọn họ, thậm chí dài đến mấy thập niên sau.

Dương Phàm không biết gì về cách lớn lên của người Nick, cô đem phần lớn công việc giao cho Nick, hoặc là để Dũng Khí tự tìm hiểu. Chỉ đến khi cô xác định những chuyện cô sắp dạy Dũng Khí không gây ra hậu quả gì sau này, cô mới có thể dạy cho nó. Nếu không, cô thà để Dũng Khí không học cùng cô, vậy ít nhất nó còn có thể giống một người Nick bình thường.

Từ núi đá đen trở lại đồi rồi phát hiện Dũng Khí ngụ ngay bên cạnh lãnh địa của Nick, Dương Phàm sau khi nhìn thấy Dũng Khí rốt cuộc cũng yên tâm, vượt qua ‘cuộc sống gia đình’ cô mong đợi đã lâu.

Nick đối với Dũng Khí không phải là không biết gì cả.

Ngày đầu cô nhìn thấy Dũng Khí nhất thời vui vẻ quên luôn thời gian. Nick sẵn thú về đi tìm cô, nhìn thấy hắn đến cô lập tức nhớ tới hai người Nick trưởng thành nếu gặp mặt nhau trong lãnh địa, rất có thể biết đánh nhau!

Cho nên cô chạy về bên cạnh Nick trước.

Nhưng trên thực tế không xảy ra sự kiện bạo lực mà cô lo lắng. Nick và Dũng Khí nhất định đã sớm gặp mặt. Cô trở lại lãnh địa của Nick rồi, Nick đứng dọc theo lãnh địa của hắn, Dũng Khí đứng dọc theo lãnh địa của nó, hai người cách xa nhau có lẽ chừng năm mươi mét.

Sau đó, động tác hai người cực kỳ nhất trí, đều ép người trước xuống, giống như chuẩn bị nhào qua đánh nhau. Cái đuôi chậm rãi để xuống, treo trên mặt đất. Tiếp, hai người bắt đầu rống.

Dương Phàm nhìn hai cha con so giọng, một rống cao, một sẽ phải rống cao hơn. Bởi vì tiếng người Nick cô nghe giống như tiếng chim Ưng kêu, cho nên bây giờ cô cảm thấy mình giống như đang giữa một đồng ác đấu.

Bọn họ cách nhau 50m giương nanh múa vuốt, dùng sức lớn nhất vỗ đuôi, đối diện với bầu trời, hướng về phía đối phương, lấy động tác ‘ nhào tới cắn chết người! ’ như vậy uy hiếp đối phương, rống to đến mức lỗ tai Dương Phàm cứ lùnh bùng, hai người bọn họ còn chưa tính dừng lại.

Dũng Khí đi trước, lúc xoay người cái đuôi giống như ‘ khinh thường ’ quét một cái trên đất. Nick lấy tư thế bảo vệ lãnh địa đứng cho đến khi không thấy tăm hơi Dũng Khí đâu nữa mới khiêng Dương Phàm trở về.

Ngày sau hai cha con gặp mặt trên thảo nguyên, luôn luôn cách 40, 50 mét, trình trọng rống một phen với đối phương mới xong.

Nhiều lần, Dương Phàm cũng quen. Gặp liền đứng xa một chút, tránh bị bọn họ rống làm thủng lỗ tai.

Trừ ở đồi,ngân thảo nguyên có thể gặp Dũng Khí, lúc Nick mang theo cô đi vào rừng cũng có thể đụng phải. Chỉ là ở trong rừng rậm, hai cha con sẽ không rống lên.

Dương Phàm cho rằng có hai nguyên nhân. Một là phạm vi lãnh địa của Nick chỉ có đồi đất bằng phẳng gần bên, không phải trong rừng. Cho nên hẳn không cần thiết bảo vệ lãnh địa ở chỗ này, rống lên uy hiếp Dũng Khí.

Hai là, động vật trong rừng rậm đều có thể trở thành con mồi của bọn họ. Nếu bọn họ ở chỗ này rống nhau một hồi, sau đó tiếp tục vào rừng săn thú, có lẽ đến lúc này động vật ở vùng lân cận đã chạy hết.

Hai cha con trừ lúc gặp mặt có phương thức chào hỏi đặc sắc của người Nick như vậy, lúc còn lại bọn họ thật sự giống như người một nhà. Nick và Dũng Khí cũng thường thường ở ngoài lãnh địa chơi đánh nhau, lúc đầu đều là Nick nghiêng về một bên dùng đuôi đánh bay Dũng Khí, Dũng Khí mặc dù không thắng nổi cái đuôi của ba, nhưng nó đã học được cách né tránh công kích của cái đuôi!

Sau khi thấy Dương Phàm kích động vỗ tay nhiệt liệt! ! Chiêu này học xong rất có lợi cho Dũng Khí! !

Cuối mùa thu, quả dại trong rừng cũng sắp chín rụng, có một ngày Dũng Khí bắt một con sói từ sâu trong rừng mang về.

Sống.

Dương Phàm nhìn nó mấy lần dùng đuôi đánh ngất con sói muốn chạy trốn, sau đó gánh về.

Này không giống như đối đãi với con mồi, có con mồi nào nuôi mấy ngày còn chưa ăn? Hơn nữa trên người con mồi không có một vết thương nào, chạy trốn chỉ đánh ngất. Trên người Dũng Khí ngược lại bị cắn rơi lông, vài chỗ còn chảy máu đầm dề.

Đầu Dương Phàm tê cứng lại. Không muốn tiếp nhận sự thật này. Hai ngày sau, cô thừa nhận, con sói rừng này rất có thể chính là bạn đời Dũng Khí chọn.

Mùa đông năm ngoái, con trai của cô vừa sinh ra. Mùa thu năm nay, nó đã bắt đầu chọn bạn đời rồi.

Chuyện quá nhanh khiến cô có chút không thích ứng được.

Con sói rừng này, Dương Phàm suy nghĩ một chút, quyết định đặt cho nó cái tên là ‘ Nina ’. Một cái tên vô cùng dịu dàng và nữ tính. Cô cho đặt tên cho Dũng Khí là theo tiếng Trung, cho Nick và Nina là thấy tên tiếng Anh. Sự khác biệt sâu bên trong cô không muốn nghĩ tới dù chỉ một chút.

Dáng dấp Nina cũng không tệ lắm. Nó có một bộ lông màu rậm nắng, ánh mắt xinh đẹp bén nhọn cùng hàm răng sắc bén không thua gì Dũng Khí. So với cô và Nick, ngày nào Nina và Dũng Khí cũng đánh nhau, rất khó nói ai thắng ai thua. Trừ những điều đó ra, vóc người của nó hơi gầy, xem ra phải ăn thêm nhiều vào.

Dũng Khí tuyệt đối sẽ cho bạn đời của mình ăn no, tuyệt không để cho nó đói bụng. Nhưng Nina rất phòng bị, dù Dũng Khí đem thức ăn gì đặt trước miệng nó nó cũng không chịu ăn.

Dương Phàm phát hiện, Dũng Khí không đút cho Nina giống như Nick đút cô, cũng thật may là không có, nếu không Nina rất có thể sẽ cắn đứt đầu lưỡi của nó. Ban đầu cô được Nick cho ăn, chỉ là vì cô không cắn nổi thịt chuột đất. Nina dĩ nhiên không có vấn đề này, rằng nó nhìn từ xa đã hết sức kinh người rồi.

Làm ‘ mẹ chồng ’, Dương Phàm chưa bao giờ dám đến gần Nina, chỉ dám cách xa xa nhìn Dũng Khí lấy lòng Nina như thế nào, đem thịt cho nó, lại bị bạn gái vô cùng hung bạo cắn bị thương đầy người.

Dũng Khí không chịu từ bỏ, nó cả ngày nhìn Nina, không cho Nina đến gần rừng, có lúc nửa đêm cô và Nick ở nhà nghe chỗ không xa đâu kia truyền đến tiếng Nina tức giận gầm thét cùng tiếng cắn xé, mỗi khi đến lúc đó, Dương Phàm đều đoán trên người Dũng Khí có phải hay không lại thêm vài vết thương mới rồi.

Cô thật sự hi vọng Nina có thể nhanh chóng tiếp nhận Dũng Khí.

Trước khi mùa đông đến, Nick mang Dương Phàm chạy về phía núi đá đen. Dũng Khí cũng theo chân bọn họ lên đường, nhưng trên đường cô chỉ xa xa nhìn thấy nó hai lần, không thấy nó tới gần, cũng không biết nó có còn mang theo Nina không.

Cho đến khi leo lên núi đá đen, Dũng Khí cắn gấu Nina, mang theo nó gia nhập sơn động.

Nina đối với Dũng Khí rất không khách khí, vừa thấy nó đến gần liền nhe răng, lúc nào cũng chuẩn bị cắn cho nó một phát. Sự gia nhập của Nina đồng thời cũng mang theo sự sợ hãi uy hiếp cho những động vật khác trong sơn động, bởi vì Nina rất rõ ràng không có khái niệm ‘ động vật cùng một sơn động không phải là thức ăn ’. Sau khi nó vào, vài chục con vật trong sơn động ngay cả chỗ chạy trốn cũng không có, lúc nhìn thấy con vật nào mập mập người Nick nuôi nhốt thì mắt liền bắn ra lục quang.

Nó giống như một thợ săn thành thực, không nhào tới ngay lập tức, mà là tìm chỗ không xa nằm xuống, thoạt nhìn có vẻ nó không muốn ăn những con vật này, nằm nhàn nhả lắc đuôi, thỉnh thoảng liếm liếm lông, gãi gãi lỗ tai, ngáp một cái, nửa gối lên chân trước, giống như sắp ngủ.

Nhưng Dương Phàm cách chỗ nó không xa, nhìn thấy đôi mắt của nó vẫn chưa từng rời khỏi con lừa tai dài nhỏ yếu nhất trong đám động vật kia.

Lừa tai dài không khác con dê bao nhiêu, nhưng là nó không linh hoạt giống dê nhiều sừng, chạy cũng không nhanh. Nina nhìn trúng nó, ánh mắt tương đối tốt.

Về phần tại sao Nina không chọn cô, có lẽ là vì có một lần nó muốn nhào tới chỗ cô thì Dũng Khí từ phía sau một tay bắt được cái đuôi của nó, một tay bắt được một cái chân sau, kéo lui về, đồng thời cái đuôi to của Nick cũng đi theo vỗ trúng bụng nó. Lần đó Nina nằm tại chỗ hơn hai mươi ngày, chẳng những chân sau bị tím gầy, có lẽ bụng cũng bị nội thương.

Nhưng con lừa tai dài đầu kia cũng là bạn đời của một người Nick khác, khi Nina thấy có một người Nick dùng đuôi vòng con lừa tai dài đầu kia lại liền chết tâm. Nó đã bị Nick dạy đủ rồi.

Ở chỗ trú đông, động vật trong sơn động đều núp ở nơi cách xa Nina nhất. Mà Nina mỗi ngày vẫn thích nhìn chăm chăm động vật trong sơn động chảy nước miếng, đặc biệt là lúc thử ăn thịt nướng rồi, nó càng thích nhìn chăm chăm những con vật sống động trước mắt kia hơn.

Đây là thiên tính của Nina.

Nina thay lông mùa đông, lớp lông mềm màu rám nắng trên người biến thành màu xám trắng, cũng dày hơn. Dương Phàm cũng lấy một tấm da đồng dạng đắp lên người, nó thấy được còn nhe răng nhìn Dương Phàm, nhưng sau đó liền quay đi không để ý nữa.

Mùa đông tới rồi, càng nhiều người Nick đi ra ngoài săn sói rừng, lột da lông. Đoạn thời gian đó Nina táo bạo nhất, luôn xoay quanh một chỗ. Khi dưới sơn động truyền đến tiếng sói tru thì nó liền đáp lại, còn xém chút chạy ra ngoài.

Dũng Khí tóm nó về, bắt gặp sự phản kháng mãnh liệt. Dương Phàm cảm thấy lúc ấy Nina thật sự muốn cắn chết Dũng Khí, nguyên nhân nó không làm tới chỉ vì Dũng Khí là một người Nick, so với nó Dũng Khí mạnh hơn quá nhiều.

Sau này Nina nản chí, nó bắt đầu tuyệt thực, gầy xuống rất nhanh. Dũng Khí rất nóng lòng, nó bắt đầu học Nick đút Dương Phàm ăn mớm cho Nina.

Nhưng Nina ăn rồi cũng phun ra, cá tính của nó kịch liệt như thế, ngay cả Dương Phàm cũng phải kính nể.

Nếu cứ như vậy, không quá mấy ngày Nina sẽ chết. Ngay cả Dương Phàm cũng cho rằng nó không sống được bao lâu. Dững Khí bế nó rồi động, mặc kệ trời gió tuyết lớn.

Dương Phàm nhìn Dững Khí cắn gấu Nina đi ra ngoài, một lát sau mới hiểu, có lẽ Dững Khí muốn đưa Nina trở về rừng. Nó biết tại sao Nina không ăn, là vì Nina muốn trở về với đồng loại của mình, nếu không nó thà chết.

Sau đó, Dững Khí như một khối băng trở lại, không ngờ Nina cũng đi theo nó về. Dương Phàm đang giúp Dững Khí trừ băng thì Nina đột nhiên nhảy vào cửa sơn động, đi qua chỗ cô, nằm xuống bên cạnh Dững Khí. Chờ Dững Khí trừ hết băng, còn có vài chỗ lông bị đông lạnh rớt xuống. Nó liền nhẹ nhàng giúp Dững Khí liếm chỗ chảy máu, xử lý vết thương.

Từ ngày đó, Nina tiếp nhận Dững Khí.

58. Chương 58

Một khi Nina đã đón nhận, nó sáp nhập vào đoàn người Nick rất nhanh, chẳng những không còn nhe răng rống giận với Dững Khí, còn cố tỏ ra thân thiết với Dương Phàm!

Nina uy phong như vậy lại tỏ ra thân thiết, thật làm cho Dương Phàm thích ứng không được. Khi nó tới gần có vẻ muốn giúp cô liếm lông liếm cánh tay của cô thì lông măng trên cánh tay Dương Phàm đều dựng đứng! Có thể là do cô quá cứng ngắc, Nina lại liếm hai cái, đầu lưỡi rất dịu dàng.

Đối với thái độ thân thiết của Nina, cô đoán khả năng là vì Nina hiểu lầm trong bọn họ, Nick ở vào vị trí ‘ con sói ’, cô là bạn đời của Nick, cho nên hẳn mới ‘ lấy lòng ’ cô.

Dương Phàm lấy can đảm sờ sờ Nina, nó hơi nhe răng, sau đó ngoài ý muốn ‘ ngoan ngoãn ’ nằm xuống. Nhưng một lát, Dương Phàm cảm thấy không phải là nó muốn cô tiếp tục sờ lông gãi ngứa cho nó chứ? Cô cẩn thận vuốt lông Nina, rón rén sờ lưng của nó, da lông mềm mại, mặc dù nó gây trở ngại lúc vuốt có chút cản tay, nhưng mà Dững Khí cho nó ăn hơn nửa tháng là có thể vỗ béo lại rồi.

Sờ một con sói, vẫn còn sống! Loại thể nghiệm này quá khó có được! Dương Phàm cảm giác không thua gì đánh bại Nick mạnh mẽ, tràn đầy cảm giác thành tựu!

Nina chẳng những thân thiết với Dương Phàm, đối với Dững Khí nó cũng không còn hung ác nữa.

Người Nick thích chăm sóc bạn đời, Nick lúc nào cũng thích dùng đuôi vòng vây cô, xác định cô luôn ở trong lãnh địa của hắn. Dững Khí cũng vậy, trước kia nó dùng cái đuôi dây dưa với Nina nhất định phải phòng bị không để đuôi bị cắn đứt, nhưng bây giờ Nina chỉ xì xì rằng khi Dững Khí thân cận, sau đó sẽ mặc kệ.

Dương Phàm nhìn ra được, Nina thay đổi khiến Dững Khí vui vẻ biết bao nhiêu. Bây giờ cả ngày nó đều ở cùng một chỗ với Nina. Nina là một con sói rừng, thích độc lai độc vãng. Dù gia nhập vào ‘ bầy ’ người Nick, nhưng cũng không có nghĩ là nó cũng giống như Dương Phàm thích dính lấy bạn đời, cái gì cũng không cần.

Mặc dù trong sơn động có đầy đủ thức ăn nhưng Nina vẫn kiên trì mỗi ngày đều ra ngoài một chuyến.

Dương Phàm cảm thấy, Nina không phải chỉ vì săn thú, mà là đang kiểm tra xem nơi ở của bọn họ có an toàn không, phòng có mãnh thú khác xông tới, nếu như có mãnh thú khác tới gần sơn động này, nó sẽ xua đuổi và báo tin cho Dững Khí ở trong sơn động. Có mấy lần, Dương Phàm cũng nghe được tiếng tru của Nina ở gần sơn động, rõ ràng là truyền tin, lúc này Dững Khí sẽ cùng mấy người Nick khác đuổi ra ngoài, bình thường sẽ mang theo hai ba con mồi trở về.

Nina ở bên ngoài gặp phải con vật gì cũng sẽ cắn chết mang về, chỉ là đều đã ăn hết một nửa. Xem ra nó bắt được ở bên ngoài, tự mình ăn xong, còn lại mới mang về cho bọn họ.

Nina gánh trách nhiệm bảo vệ tộc quần cùng sơn động, lúc nó gia nhập sơn động này, liền tự giác gánh vác phần trách nhiệm này.

Sau khi thấy, Dương Phàm cảm thấy những việc mình làm cho người Nick trước kia hoàn toàn không đáng để cô kiêu ngạo. Lúc chưa gặp Nina, đáy lòng cô vẫn luôn kiêu ngạo mình là ‘ sinh vật cấp cao có trí khôn ’, đối xử với người Nick cũng mang theo chút ý vị từ trên cao nhìn xuống.

Nhưng Nina dạy cho cô một bài học sinh động.

Gia nhập gia tộc này, mỗi người đều phải cống hiến sức lực của bản thân để bảo vệ tộc quần. Người Nick bảo vệ sơn động của bọn họ, bảo vệ những động vật trong sơn động, đều là bọn họ tự nguyện, cũng không cần hỏi báo. Mặc dù cô là loài người, nhưng bây giờ cô sống với Người Nick, đồng thời cô cũng là một thành viên của tộc quần.

Bảo vệ người Nick là trách nhiệm không cần nói của cô.

Năm nay trong đám động vật ở động, có ba con mang thai. Khi ba người Nick nhỏ sinh ra, trong sơn động tràn đầy sức sống hơn.

Tại đám Người Nick nhỏ này, có một người Nick trưởng thành, hẳn là cha của một người trong đó. Hắn chop ngay đứa bé trong tay lúc vừa mới sinh, cũng không cho nó tới gần con dê nhiều sừng mẹ đầu kia, cũng không ném đứa bé này.

Dương Phàm nhìn mấy ngày mới phát hiện cử chỉ của người Nick này rất khác thường. Hắn nắm đứa bé có chút giống Nick bắt lắt Dững Khí, đứa bé co rúc tay chân, ôm cái đuôi nhỏ nhắn của mình, hướng về phía ba nó không ngừng rống ra khí hư cùng gặm cắn tay ba nó, tội nghiệp rằng đứa nhỏ, nhất định là bị gãy vài cái.

Người Nick trưởng thành này giống như Nick lúc ấy, lúc nghỉ ngơi sẽ ném người Nick nhỏ vào trong ngô gác, nếu như nó muốn chạy sẽ dùng đuôi đánh trở về.

Hắn đang học Nick, lúc ấy hẳn nhất định thấy Nick đối đãi với người Nick nhỏ thế nào.

Dương Phàm phát hiện một chuyện, người Nick làm chuyện gì cũng không có hình thức cố định, hành vi của bọn họ chỉ bắt chước những người Nick khác, có thể cũng bắt chước những loài vật khác nữa.

Cho nên, bọn họ đuổi người Nick nhỏ tránh xa bạn đời, hành vi này nhất định là lúc đầu có một người Nick làm, hẳn bảo vệ bạn đời của hắn, những Người Nick khác lại bắt đầu bắt chước hắn.

Nick bắt lấy người Nick nhỏ, đây là biện pháp bảo vệ bạn đời thứ hai, cho nên mới có người Nick tiến hành bắt chước.

Người Nick này giống Nick, không để cho người Nick nhỏ tiếp xúc với bạn đời của hắn, nếu như bạn đời muốn tới gần đứa bé, hẳn liền dời ra xa, liếm một cái cũng không được.

Dương Phàm ở bên cạnh quan sát mấy ngày, phát hiện một vấn đề lớn! Người Nick này không có đút cho người Nick nhỏ ăn cái gì!

Lúc ấy cô đút Dững Khí ăn khoai tây khô, Nick không đút đứa bé một miếng thịt nào, đều là Dững Khí tự mình cướp thịt trong tay hắn.

Bây giờ bạn đời người Nick này không thể nào đút đứa bé ăn khoai tây khô, người Nick này cũng không có, hẳn lại không cho người Nick nhỏ rời đi, trước kia người Nick nhỏ nuôi thả còn có thể ăn chút thịt vụn còn dư lại trên xương mà người Nick khác ăn dư, người Nick nhỏ kia ngay cả cơ hội này cũng không có.

Đây là quỷ tích người Nick nhỏ cần phải trải qua để lớn lên, Dương Phàm chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng nhìn, cô nhìn người Nick này mặc dù gầy hơn hai người Nick nhỏ kia, nhưng động tác nó công kích ba lại càng bén nhọn, tốc độ nhanh hơn, xem ra vội vã hơn, nó một giây cũng không ngừng công kích ba nó, cuối cùng rốt cuộc cũng có cơ hội trốn thoát!

Nhân lúc người Nick trưởng thành này ngủ, đầu tiên nó nhảy lên một hướng, lúc cái đuôi to của ba nó đánh tới, nó đột nhiên chuyển sang một hướng khác trốn! Cả quá trình nhanh như chớp! Nếu không phải vừa sinh ra nên lông của nó có nhiều màu trắng, ở trong sơn động mờ tối này dễ thấy một chút, lúc đó Dương Phàm nhìn đôi cha con này, sợ rằng người Nick nhỏ kia thật sự bị ba nó làm chết đói, cô cũng không thể nhìn thấy một màn này.

Người Nick nhỏ thành công chạy trốn rồi, rốt cuộc nó cũng có thể tìm được một chút thức ăn. Không có Người Nick có bạn đời nào chịu chia một ít thức ăn còn dư cho Người Nick nhỏ, mặc dù bọn họ đang trong

gian đoạn lớn nên rất đói bụng, nhưng đói bụng lại càng thúc đẩy bọn họ trở nên nhảy bén hơn, hơn nữa lúc nào cũng giữ vững cảnh giác.

Vốn là, Dương Phàm cho rằng những người Nick nhỏ này sẽ phải luôn chịu đói cho đến khi tuyết ngừng mới có thể cùng người Nick trưởng thành đi ra ngoài săn thú. Nhưng Nina đã giải quyết vấn đề này, nó bắt đầu chủ động chăm sóc những người Nick nhỏ mà có khả năng nó cho rằng đó là ‘ đứa bé ’.

Nina chủ động đem thức ăn để lại cho bọn họ, nó đem thịt Dững Khí cho tha đến trước mặt người Nick nhỏ, chờ bọn chúng ăn xong nó mới ăn. Nhưng khẩu vị của người Nick nhỏ còn lớn hơn người Nick trưởng thành, bọn chúng ăn còn nhiều hơn cả phần Nina cho bọn chúng.

Hơn nữa, bây giờ người Nick nhỏ còn chưa học được ‘ chia sẻ ’ cùng ‘ công bằng ’.

Dương Phàm cho đây là vì đầu óc của bọn chúng bây giờ còn chưa trở mã xong.

Nina phân thức ăn của nó, lúc Dững Khí phát hiện luôn đánh bay người Nick nhỏ, không để cho bọn chúng ăn thức ăn của Nina. Nhưng sau đó Nina vẫn làm vậy.

Khi Người Nick nhỏ phát hiện Nina rời sơn động, ba tiểu gia hỏa lại len lén đi theo sau nó chạy ra ngoài! Kết quả Nina tha trở về ba khối băng. Bọn chúng giống như pho tượng bị băng bịt kín hoàn toàn.

Lúc người Nick nhỏ chạy ra khỏi sơn động, Dương Phàm một chút cũng không phát hiện. Cho đến khi Nina tha chúng về, cô phát hiện Nina liếm khối băng, cho rằng nó khát nước.

Dương Phàm đi qua muốn dắt Nina đi uống nước, sau đó thấy được ba người Nick nhỏ bị đông cứng trong băng.

Vội vàng cứu người Nick nhỏ ra, bọn chúng ngủ giống như chết một thời gian rất lâu mới tỉnh lại. Trong lúc này, Nina vẫn ngủ ở bên cạnh chúng, còn đem chúng áp dưới bụng, dùng nhiệt độ của nó cứu chúng.

Người Nick nhỏ sau khi tỉnh lại, Nina lập tức phát hiện, nó liếm ba người một lần, từ đầu tới đuôi, giống như đó chính là con của nó. Nina không cho Dững Khí cùng những người Nick trưởng thành khác đến gần bọn chúng, một khi đến gần, nó liền bày ra tư thế công kích.

Mỗi ngày Nina đều đi săn thú, nếu như không tìm được con mồi, nó liền lấy thức ăn Dững Khí cho nó, cho bọn chúng ăn. Cho đến khi gió tuyết ngừng, Nina vẫn luôn đang chăm sóc chúng.

Trời sáng lại rồi, Nina bắt đầu mang ba người Nick rời sơn động đi săn thú. Nó tính toán dạy bọn chúng kỹ xảo săn thú, thời gian dài về sau, hiệu quả rõ rệt. Lần đầu Dương Phàm rời sơn động ra phơi nắng thì xa xa thấy có ba người Nick rõ ràng còn nhỏ so với Người Nick trưởng thành đang vây quanh một con vật không biết tên.

Bọn họ phối hợp ăn ý, nhìn dáng dấp nhất định không phải là lần đầu tiên. Khi vòng vây thu nhỏ lại, ba người bọn họ một nhắm ngay cổ con vật kia, một nhào lên lưng, một người khác cắn chân sau của con vật này. Không có bất kỳ lo lắng, con vật kia bị đánh ngã rồi chỉ có thể động mấy cái chân, liền vào bụng bọn hắn.

Lúc này, Dương Phàm thấy Nina từ bên cạnh đi tới, vừa rồi nó ở ngay bên cạnh nhìn. Nó và ba người Nick nhỏ cùng nhau chia ăn con vật này.

Dương Phàm đang nghĩ tất cả đều tốt đẹp, đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng lắm. Cô quan sát cẩn thận bóng dáng Nina và ba người Nick kia, lập tức phát hiện vấn đề!

Ba người Nick nhỏ kia giống như Nina tứ chi chằm đất, nằm trên mặt đất ăn thịt! Nhớ lại động tác vừa rồi bọn họ vây kín săn đuổi, một kích trí mạng cuối cùng đều là bổ nhào cắn!

Dương Phàm ấn cái trán, đây rốt cuộc là tốt hay là không tốt? Nếu như không tốt, cô phải làm thế nào để điều chỉnh hành động của ba người Nick kia bây giờ?

59. Chương 59

Muốn chinh phương thức săn thú cùng ăn cơm sai lầm của ba người Nick, Dương Phàm cho rằng nên để bọn họ đi săn nhiều với người Nick trưởng thành là được. Nina là sói rừng, lúc đi săn thú người Nick nhỏ sẽ rất nhanh phát hiện học tập phương thức của người Nick trưởng thành sẽ đơn giản hơn.

Vũ khí của người Nick là móng nhọn cùng cái đuôi to, miệng của bọn họ không nhô ra giống sói rừng, lấy hàm răng làm vũ khí nhất định có rất nhiều chỗ không thích hợp.

Cho nên, khi Nina mang ba người Nick cùng đi ra ngoài thì Dương Phàm mười lần có năm lần đẩy Dũng Khí ra ngoài, nếu như Dũng Khí không có ở đây, cô tìm Nick. Nếu như đúng lúc hai cha con đều không ở đây, vậy. Cũng chỉ có thể chờ lần sau thôi.

Cô cũng không lo người Nick nhỏ sẽ dưỡng thành thói quen sửa không được, người Nick bất chước là thiên tính, cô đã từng dạy rất nhiều người Nick trưởng thành thay đổi thói quen. Chỉ cần bọn họ cảm thấy tốt, sẽ lập tức mô phỏng.

Mùa đông qua, mùa xuân tới rất nhanh.

Dương Phàm vốn cho rằng năm nay cũng như mọi năm, nhưng từ khi đỉnh núi bắt đầu chảy nước tuyết bị hòa tan xuống thì Nina đột nhiên nổi điên!

Nó điên cuồng đuổi mọi người Nick trong sơn động ra ngoài!

Đầu tiên là ba người Nick nhỏ, nó không cho chúng trở lại sơn động, đuổi bọn chúng chạy đến hướng kia của núi. Dương Phàm cũng bị nó nhẹ nhàng ngậm cánh tay đẩy ra khỏi sơn động, đầu tiên là nó dùng lỗ mũi húc Dương Phàm, để cô đi theo ba người Nick nhỏ kia bò lên trên, thấy cô bất động, Nina một hơi liền cắn lên hông cô!

“A! !” Dương Phàm thét chói tai, bị cắn cô chợt chạy về phía trước mấy bước.

Nina thấy cô đi rồi, liền đứng ở cửa sơn động trên dốc hướng về phía cô nhe răng, gầm nhẹ, hình như là không cho cô trở về nữa.

Dương Phàm đứng lại suy nghĩ một chút, Nina nhất định là phát hiện chuyện tuyết tan, chẳng lẽ nó muốn mang tất cả người Nick trong sơn động tới nơi an toàn hơn?

Rất có thể! Nina là sói rừng, sói rừng cũng cần trú đông, hàng năm qua mùa đông, núi đen đen không ngừng có băng tan, trên đất, trong rừng rậm cũng có băng. Dương Phàm nhớ rất rõ, hàng năm băng hòa tan thì trên bình nguyên cũng sẽ có một lượng nước lớn, làm địa thế thay đổi. Vào lúc này, giống như sông ngòi tràn lan, cả núi đá đen cùng khu bình nguyên đều biến thành đại dương ao đầm.

Cho đến khi nước thối lui, thổ địa lần nữa được lộ diện, động vật mới có thể đi ra ngoài hoạt động.

Sói rừng không phải người Nick, bọn họ sẽ không đào động. Dù trú đông bọn họ có thể núp ở trong rừng, nhưng lúc tuyết tan thì sao? Bọn họ làm thế nào để tránh nạn lụt?

Cho nên Nina nhất định biết nơi để tránh!

Nghĩ tới đây, Dương Phàm không còn kiên trì về sơn động nữa, mà là cùng Nina gọi mọi người ra khỏi sơn động. Mặt khác, cô cũng bắt đầu thổi còi kêu những người Nick săn thú về.

Nina vốn canh giữ ở cửa động, chờ tất cả người Nick về, sau đó không cho họ vào cửa sơn động, đem tất cả bọn họ đuổi tới nơi có thể tránh nạn lụt.

Khi Dương Phàm cùng ba người Nick nhỏ kia đứng ở một chỗ cao cách sơn động không xa thì cô thấy Nina đã đem phần lớn động vật trong sơn động đuổi ra ngoài. Nó dùng là phương pháp cắn chân sau bọn chúng, ép bọn chúng đi về hướng nó muốn.

Cô nhìn thấy Nina vội vàng đuổi những con vật kia nhảy lên tảng đá, từ từ chúng cũng đi tới bên này.

Dương Phàm rút đai lưng làm roi đi qua hỗ trợ.

Trong sơn động vốn có người Nick, bọn họ đối với hành động của Nina ngược lại chưa từng có phản ứng, chỉ rất là kỳ lạ cùng đi ra ngoài. Lúc Dương Phàm cầm roi vung về phía động vật, muốn lừa bọn chúng đi về một hướng, những thứ Người Nick kia tới đây, dùng đuôi vòng con vật thuộc về bọn họ, bắt đầu leo lên hướng Dương Phàm bảo.

Có người thứ nhất làm như thế thì càng ngày càng nhiều người Nick bắt chước.

Người Nick trong sơn động đi theo rất dễ dàng.

Dương Phàm nhân cơ hội về sơn động lấy áo choàng cùng thức ăn, chờ bọn họ tìm được chỗ ở thích hợp rồi có thể về chuyển thức ăn đông lạnh trong sơn động qua.

Trong lúc này lại bị Nina cảnh cáo cẩn mông hai lần. Nó nhẹ nhàng, không có chảy máu.

Người Nick trong sơn động từ từ mang theo bạn đời đi về hướng Nina bảo, Dương Phàm cố ý ở lại cùng Nina. Cô phát hiện có người Nick bắt chước hành động của cô, điều này so với biện pháp cẩn mông của Nina thì tốt hơn.

Người Nick đi săn thú đều lục tục trở về, bởi vì trong sơn động có đầy đủ thức ăn, cho nên Người Nick đi săn thú không nhiều lắm.

Nick cùng Dững Khí cũng ở trong đó, Dương Phàm thấy Nick về lập tức vui vẻ, kéo hắn vào trong sơn động, đem một con mồi đông lạnh trong sơn động vác lên vai hắn, phần động tác sau Nick tự hoàn thành, cô chỉ cần bày tỏ cô muốn hắn làm vậy là được.

Sau đó, cô mới kéo Nick ra ngoài sơn động.

Mang đi một phần thức ăn có thể tiết kiệm nhiều thời gian hơn, mặc dù núi đá đen tan hết băng cần một thời gian nhất định, nhưng bây giờ lớp băng đã bắt đầu dần ra rồi, nói cách khác, bên ngoài có nhiều chỗ không còn an toàn, bây giờ lên núi xuống núi, dù người Nick cũng không thể bảo đảm an toàn. Nếu bọn họ không cẩn thận dẫm lên một khối băng sắp tan thì làm thế nào? Vậy bọn họ sẽ trực tiếp té xuống chân núi, rất có thể bị băng đè lên người.

Đã quyết định muốn rời sơn động rồi, thời gian tồn càng ít càng tốt.

Dương Phàm kéo Nick khiêng con mồi, Dững Khí cũng làm theo, tất cả người Nick phía sau đều thấy vậy ai cũng về sơn động khiêng một con mồi. Người đi không xa phía trước nhìn thấy cũng về khiêng một con mồi.

Nina canh giữ ở cửa sơn động, xác định tất cả Người Nick đều rời đi mới chạy chậm chạy lên phía trước đội ngũ, dẫn mọi người đến hướng khác của ngọn núi.

Đất tuyết thật không dễ đi, mỗi một bước đều làm cho người ta không biết rõ phía dưới rốt cuộc là tuyết hay là đá. Dương Phàm chuẩn bị một khúc xương giò của trâu trăn rộng, đường trước mặt không dấu chân người Nick hoặc động vật khác đi qua thì cô đều phải lấy gậy dùng sức ghim sâu xuống tuyết, vững chắc mới dám đi.

Người Nick chọn bạn đời, những động vật ăn cỏ kia đều quen đi trên núi, bọn chúng nhìn vô cùng linh hoạt, so với người Nick còn tốt hơn. Chỉ có khi chúng đạp lên chỗ băng trơn hoặc tuyết thì sẽ trượt xuống, té xuống phía dưới, lúc này chân chúng đạp lung tung nhưng cũng không chạm được vào tảng đá nào để đạp lên.

Nhưng bạn đời của chúng đều đi phía sau chúng, lúc này bọn họ sẽ nhảy xuống phía chúng, dùng thân thể chống đỡ cho chúng nhảy lên. Những con vật kia còn nặng hơn cả người Nick, người Nick sẽ dùng sức cầm thật chặt đôi tay và hai chân vào vách núi, liều mạng cứu bọn chúng.

Nina thấy thế, có thể bay mau chạy tới, cắn chân con vật kia hoặc bất kỳ vị trí nào trên thân thể, liều mạng kéo nó lên.

Những con vật kia kêu thê thảm, chúng nhất định cho rằng Nina muốn ăn thịt chúng. Nhưng cuối cùng lúc kéo chúng lên rồi, Nina liền đi. Những con vật kia sẽ đi vòng quanh Nina, những người Nick khác cũng không công kích Nina vì nó cắn bạn đời của bọn họ.

Dương Phàm là người kéo nhất trong nhóm người này. Nick và Dũng Khí đều mang một con mồi, hơn nữa cô chỉ chậm, cũng không phải leo không lên được. Cho nên cô cũng không cần để Nick công, mấy năm trước cô cũng không cần.

Chỉ là bởi vì cô lại không thấy người Nick móng nhọn, cũng không giống động vật ăn cỏ cửa có bốn chân, hành động linh hoạt, cô chỉ có thể tìm tìm chỗ dễ leo. Kết quả, mấy lần cô thấy là đại đội người Nick càng ngày càng xa, giống như phải đi đến hướng khác, Nina sẽ nhảy lên, đuổi cô tới phương hướng chính xác.

Phương pháp xua đuổi của nó chính là cắn cô.

Dương Phàm còn phải vừa giải thích với nó vừa tránh.

“Tôi sẽ té xuống đấy! Nina!” Gấp gáp, cô liền gọi luôn tên tuổi của nó ra. Nina dĩ nhiên không hiểu, nó vẫn còn tiếp tục đuổi cô, nó nhất định chưa từng thấy động vật đi không được đường tuyết, leo núi không được, cho nên không nghĩ cô sẽ té.

Dương Phàm đương nhiên bị hụt chân, trượt xuống. Nơi đó nhô ra quá nhỏ! Mũi chân cô đứng không hết!

Khóe mắt thấy Nick đang chuẩn bị chạy tới cứu cô, lại dừng lại. Không đợi cô nghĩ ‘tại sao?’, Nina đã tiếp được cô.

Nina từ phía dưới nhảy lên, để cô ngã lên lưng nó.

Dương Phàm ở trên lưng của Nina, hưởng thụ tốc độ nhanh như điện chớp.

Nina cũng không tính là thấp, nó đứng ngược đầu có thể chạm đến ngực Dương Phàm. Nhưng mà lại để cho Nina công và để Nick công không giống nhau.

Dương Phàm nhìn đất tuyết phía trước mắt xẹt qua thật nhanh, chỉ sợ đột nhiên có tảng đá đột xuất rồi lên đập vào mặt cô. Hơn nữa Nina bốn chân chạy như bay, thỉnh thoảng còn nhảy dựng lên phóng qua một hai chỗ đi không tốt. Đi kiểu này nguy hiểm hơn nằm trên lưng Nick quá nhiều!

Dương Phàm bắt đầu chỉnh lại góc ngồi khi Nina đi chậm lại, đổi thành nằm trên lưng nó, cẩn thận bắt lớp lông dày trên cổ Nina, mặc dù nó có vẻ không quá thoải mái lắc đầu mấy cái, nhưng cũng không quay lại cho Dương Phàm một miếng.

Lộ trình không có gì ngoài ý muốn xuất hiện, dưới sự hướng dẫn của Nina, bọn họ đi vòng qua sau núi.

Một mặt núi đá đen này, Dương Phàm chưa bao giờ tới. Mặc dù cô tò mò bên này có cái gì khác với bên kia hay không, nhưng đồng thời cô cũng biết thám hiểm phải gánh chịu nguy hiểm. Nick chưa bao giờ mang cô tới, hoặc là người Nick cũng chưa đến nơi bên, hoặc là chính chỗ này có nhiều nguy hiểm hơn.

Cô không thể bởi vì hiếu kỳ nhất thời mà đẩy Nick vào chỗ nguy hiểm, cho nên chỉ tò mò thôi chứ không muốn qua tới bên này nhìn.

Mặt này cũng không thấy được phong cảnh cùng mặt đất phía dưới. Đi theo Nina là lần đầu tiên bọn họ thấy bên này là cái dạng gì.

Dương Phàm nằm trên lưng của Nina, ngẩng đầu lên.

Trước mắt là cảnh tượng không kém mặt bên kia của núi đá đen, đều bị tuyết phủ lên, không thấy được phía dưới tuyết có cái gì.

Nina dẫn đầu đi xuống núi, người Nick phía sau không chân chờ cũng đi theo.

Trước mắt rốt cuộc có cái gì? Dương Phàm tưởng tượng không ra, Nina muốn dẫn bọn họ đi nơi nào để tránh tuyết tan đây?

60. Chương 60

Đến một con dốc thì Dương Phàm xuống khỏi lưng Nina.

Nina đi một chút dừng một chút, giống như đang tìm cửa vào. Thỉnh thoảng nó cúi đầu ngửi, sau đó ngẩng đầu lên, lỗ tai nhạy bén run mấy cái, giống như đang nghe tiếng nơi xa.

Dương Phàm cùng Nick đứng một bên, Dũng Khí chạy đến bên cạnh Nina, dùng đuôi vòng quanh cái đuôi của nó nhẹ nhàng trên chọc. Nina không nhịn được lập tức nhe răng gầm gừ hấn hai tiếng, đi tới bên cạnh hai bước, nhưng cũng không né tránh không cho Dũng Khí đến gần. Cho nên một lát sau, Dũng Khí lại đi quấy rối Nina.

Qua lại nhìn mấy lần, Dương Phàm cũng thay Nina cảm thấy phiền. Người Nick trời sanh đã thích thân cận với bạn đời, có lẽ đó cũng là nguyên nhân bọn họ có thể sinh hoạt với nhiều bạn đời bất đồng chủng tộc như vậy. Dù tập tính bất đồng, người Nick vẫn kiên nhẫn theo đuổi luôn làm cho bạn đời mềm lòng.

Ba người Nick nhỏ kia vẫn vây lượn bên cạnh Nina, một lát chạy đến chỗ khác chơi tuyết một chút, hoặc là đuổi theo đùa giỡn một phen, sau đó sẽ lại trở về quấy rầy Dũng Khí và Nina.

Kết quả Nina thăm dò tương đối không thuận lợi, nó lúc nào cũng phải vòng qua bên cạnh bốn người Nick lớn nhỏ. Nina không ngừng nhe răng, không ngừng gầm gừ, đuổi theo cắn đuôi ba người Nick nhỏ để bọn họ đến nơi khác chơi, chớ quấy rầy nó.

Người Nick cứ như vậy đi theo sau lưng Nina, đi tới một mặt khác của núi đá đen.

Dương Phàm nhìn lộ tuyến Nina đi lại, hình như nó đang tìm một chỗ có mùi quen thuộc. Chẳng lẽ là ổ sói rừng từng sống trước kia?

Nhưng Sâm Lâm lang số lượng cùng vóc người tuyệt đối không thể nào cùng người Nick so sánh với, bọn họ có thể chui vào ổ, nơi này nhiều như vậy người Nick nhưng chen không dưới, đến lúc đó làm thế nào?

Dương Phàm nghĩ, nếu Nina thật sự có thể tìm được nơi có thể tránh tuyết tan, nơi đó phải là nơi có địa thế thích hợp. Người Nick có thể móc động ở bất cứ nơi nào, chỉ cần biết sói rừng tránh tuyết tan ở nơi nào là được.

Bọn họ đi về phía trước một lát, Dương Phàm liền nhìn thấy Nina cúi đầu bới đồng tuyết. Nó không ngừng để lỗ mũi cắm vào trong tuyết ngửi ngửi, sau đó dùng móng vuốt bới ra.

Dương Phàm vội vàng kéo Nick qua, để hấn để xuống con mồi đông lạnh trên lưng, bắt lấy tay hấn bới chỗ đó hai cái, Nick liền bắt đầu đào rồi.

Nick đào rất thuận lợi, phải nói chỗ đó không phải đá, mà là bị cỏ cây khô héo cùng đất lấp lên. Rất nhanh, Nick đã dọn sạch chỗ đất phủ lên, lộ ra một khe đá hẹp dài.

Dương Phàm nằm ở khe đá lắng nghe, bên trong truyền đến tiếng gió. Phía dưới trống rỗng? Hoặc phải nói là, dưới đất trống rỗng?

Khe đá không xem là nhỏ, Nina rất dễ dàng chen vào, nghe thấy tiếng bóng móng vuốt của nó trượt xuống, còn có tiếng những hòn đá nhỏ chạm vào nhau. Xem ra phía dưới sườn dốc, hơn nữa cũng không quá cao.

Khe đá như vậy, Dương Phàm có thể chen vào, nhưng Người Nick không có ai chui được. Nick động đào hơi lớn, dẫn đầu chui vào, Dương Phàm theo sát trượt xuống, mới vừa trượt xuống liền rơi lên lưng của Nick. Cô đưa tay ôm cổ hấn, hấn trấn an grừ grừ kêu hai tiếng, sau đó liền mang theo cô cùng nhau từ từ trượt xuống.

Mảnh đất dưới khe đá trống rỗng tối đen như mực, Dương Phàm chỉ có thể phán đoán bằng tiếng động. Lúc cô rơi xuống không sờ được tường đá hoặc cái gì đó bên cạnh, cho nên cái khoảng không này cũng không nhỏ.

Dũng Khí cũng theo sau Nick, cô nghe được tiếng của nó.

Nick dùng đuôi làm thang, khống chế phương hướng cùng tốc độ trượt xuống, Dũng Khí không điều luyện giống ba nó, cô nghe thấy nó trượt xuống phía sau chân tay hươu loạn, giống như không cẩn thận lăn mấy vòng, sau đó lại liều mạng bám sát vào mặt đất.

Động đi lên cao, Dương Phàm cho rằng như vậy.

Nina ở trước mặt dẫn đường, thỉnh thoảng gào thét hai tiếng để những người Nick đi theo đằng sau biết đường.

Ở trong sơn động núi đá đen, càng đi xuống đất, địa nhiệt sẽ càng lớn. Nhưng ở nơi này, dưới đất cũng không ẩm như vậy, không khí cũng thoáng hơn.

Dương Phàm cảm thấy, nói không chừng Nina mang bọn họ đi xa núi đá đen.

Ở trong một vùng tối không phán đoán được thời gian, tiếng Nina càng ngày càng gần, Dương Phàm biết cô dừng lại. Như vậy mục đích của bọn họ đã tới rồi.

Nick công cô trượt đến đáy, hấn đứng lên cũng công cô trên lưng. Chỗ này không rõ địa thế, mắt lại không nhìn thấy. Dương Phàm sẽ không sính anh hùng vào lúc này, hơn nữa đã rất lâu cô không được Nick công nha. Thời gian dài tới nay, để giữ vững thể lực, cô vẫn kiên trì làm những chuyện mình có đủ khả năng làm.

Có cơ hội làm nũng với Nick, cảm giác tương đối tốt.

Cô an an ổn ổn ngồi trên đuôi Nick, hai chân gác lên đùi hấn, theo bước chân hấn nhếch lên nhếch xuống. Dù sao cái gì cũng không thấy, chỉ có thể sờ lông ở sau lưng Nick, cô dùng ngón tay vòng quanh lông hấn vô ý thức sờ tới sờ lui.

Đợi cô hồi hồn mới nghe thấy Nick một mực grừ grừ cho cô nghe không biết từ lúc nào.

Sau lưng Dũng Khí có lẽ cũng nghe thấy tiếng ba nó, cũng grừ grừ gọi.

Dương Phàm có thể nghe được, tiếng Nick grừ grừ ở trong tai cô vừa dịu dàng vừa ngọt ngào, tiếng Dũng Khí grừ grừ giống như là một cậu bé hoạt bát.

Lúc này, Nina đi phía trước dẫn đường trở về, cọ cọ vào chân mỗi người, cũng cọ vào chân Dương Phàm. Có lẽ đây cách Nina bày tỏ thân thiết.

Một nhà bốn người, ba người đều dùng cách riêng của mình để biểu đạt thân mật, Dương Phàm suy nghĩ một chút, bắt đầu học tiếng grừ grừ của Nick, bắt đầu grừ grừ.

Trong bóng tối, những tiếng này giống như bọn họ vẫn luôn ở cùng cô, vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra.

Dương Phàm đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng, từ khi đến thế giới đến nay bây giờ là hạnh phúc nhất.

Sau đó, dù đang ở trong bóng tối không phân biệt được phương hướng, thời gian lại đột nhiên trôi nhanh. Lúc dừng lại thì Dương Phàm ngửi được mùi hơi nước âm ẩm mằn mặn hơi thối. Cẩn thận nhớ lại, mùi này giống mùi của nước Nick cho cô uống lúc lần đầu tiên đến núi đá đen. Khi đó cô còn chưa mang nước từ dưới chân núi lên.

Sau đó, chính là nước chảy.

Dương Phàm nghe được tiếng nước mới biết Nina nhảy vào trong nước. Sau đó Nick cũng nhảy xuống theo, cô nằm trên lưng hấn, đột nhiên rơi vào trong nước ấm áp.

Ở trong bóng tối đột nhiên rơi vào trong nước, cô thiếu chút nữa tuột khỏi lưng Nick. Nước đẩy cô nổi lên làm cô sợ hết hồn, vội vàng bắt lấy tóc của Nick! Quá khẩn trương kéo xuống một xấp dây.

Dương Phàm gãi đầu thay Nick đau, nếu ôm cổ hấn cô sẽ uống phải nước nơi này, cho nên cuối cùng bắt lấy nắm lông lớn trên bả vai Nick, cố gắng nhoi lên cao. Mặc dù cô biết bơi, nhưng ở nơi này cái gì cô cũng không nhìn thấy, ngộ nhỡ tụt lại phía sau thì vĩnh viễn không thể lên bờ được rồi.

Cho nên nằm trên lưng Nick là an toàn nhất. Dương Phàm rất nhanh tìm cho mình lý do tiếp tục để Nick công.

Nơi này rất an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng nước trước sau. Người Nick sau lưng có lẽ cũng lục tục nhảy xuống nước, những con vật kia nên cũng đều xuống. Đến phiên bọn chúng xuống, có thể nghe thấy tiếng bước chân kinh hoàng của bọn chúng, còn có tiếng kêu nhỏ cầu xin tha thứ, cũng có người Nick trấn an bọn chúng grừ grừ kêu.

Không biết có phải là tiếng có thể truyền đi xa trên mặt nước hay không? Hay là cô đặc biệt nhạy cảm với tiếng grừ grừ người Nick trấn an bạn đời. Cô nghe thấy sau khi Người Nick phát ra tiếng grừ grừ rồi, những con vật kia không còn kinh hoàng nữa, bọn chúng cũng bắt đầu thuận theo xuống nước, lội tới đây.

Nước ấm áp, trên người Dương Phàm còn khoác dày áo choàng lông cùng quần áo da, lập tức nóng đến miệng đắng lưỡi khô. Cô thử ném thử một ngụm nước này, rất nồng cay đắng, còn có chút mặn.

Không biết bơi bao lâu, Nina ở phía trước lên bờ, Dương Phàm lập tức tỉnh lại. Trước Nick còn có một Người Nick khác lên bờ rồi, Dương Phàm chỉ ngỡ một chút liền biết đó là Dững Khí, nhất định nó gia tăng tốc độ đi qua, muốn vượt qua Nina.

Nina không chờ bọn họ, nó ở lên bờ liền tiếp tục đi. Nick công Dương Phàm toàn là nước từ trong nước đi lên, cũng là đi tiếp.

Dương Phàm cảm thấy địa thế nơi này hình như đột nhiên cao lên, nước ngầm vừa rồi là nơi địa thế thấp nhất.

Cô cởi áo choàng xuống, cởi bây buộc quần áo ra. Con đường trước mặt từ từ trở nên hẹp, Dương Phàm cảm thấy khí lưu trở nên lớn hơn, tạo thành gió. Mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ là nó giống như một con hẻm vậy.

Càng đi lên, gió càng lớn. Nhưng trong gió chỉ có mùi thối của nước vừa rồi, không có mùi băng tuyết, cũng không có cảm giác ẩm áp.

Bây giờ quả nhiên bọn họ đã dần dần cách xa núi đá đen rồi, cũng cách xa chỗ có địa nhiệt.

Có không khí trong sạch cùng gió, có nghĩa là cái động đất này không phải tử lộ. Nhưng không có mùi băng tuyết, có lẽ là vì nơi này cách mặt đất quá xa.

Nick từ nãy giờ vẫn không ngừng grừ grừ, có lẽ là lo cô không quen ở nơi tối này. Ở đây có lẽ còn tối hơn sơn động nhiều, nói không chừng quanh năm không có một tia sáng. Nhưng nơi này không có tuyết, cho nên nói không chừng có động vật sẽ sống ở đây? Sói rằng tìm thức ăn vào mùa đông mới tìm tới được nơi này sao?

Nina còn đi về phía trước nữa, Dương Phàm phán đoán nhờ tiếng Dững Khí dừng lại, còn đem con mồi khiêng trên vai ném xuống mặt đất.

Nick cũng dừng lại, còn đặc biệt khom lưng cho Dương Phàm dễ xuống. Sau khi xuống cô đưa tay khê chống liền chạm vào một mặt đá bóng loáng, Nick đặc biệt tìm chỗ giống nơi cô ở trong sơn động cho cô.

Dương Phàm ngồi xuống, cởi quần áo trên người để dưới đất hong khô. Mặc dù cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cái đuôi Nick vẫn ôm cô, điều này làm cho cô biết bên cạnh không phải không có ai. Đột nhiên đi tới nơi xa lạ, dù gì cô cũng cảm thấy có một chút bất an.

Những người Nick khác cũng từ từ tới, cô nghe được tiếng động vật, cũng nghe thấy tiếng người Nick đem con mồi chất đống ở chung một chỗ.

Dương Phàm nghe được những tiếng động này ở nơi đưa tay không thấy được năm ngón, tưởng tượng Người Nick cùng bạn đời của bọn họ đang làm gì ở trước mắt, có phải bọn họ cũng nằm xuống hay không? Có phải cũng đang an ủi lẫn nhau hay không?

Cô đưa tay nắm lấy đuôi Nick, chỉ dùng một chút sức kéo xuống, hấn lại tới. Trong bóng tối chỉ có tiếng grừ grừ của hấn gần cô nhất, chẳng những vang vọng bên tai cô, bao vây cô, giống như chung quanh cô chỉ có hấn vậy.

Lông hấn lông còn mang theo hơi ẩm của nước, có chút nóng lên. Cô bò vào ngực hấn, nâng hai chân ngồi trên bụng của hấn.

Nơi này đen kịt, cô xem không thấy người khác, người khác cũng không nhìn thấy cô.

Cô ngồi vào bụng Nick, nơi mềm nhất trên cơ thể hắn, dường như lông ở nơi này cũng mềm mại rồi tinh rồi mù. Hắn giống như phát hiện cô không mặc quần áo, cô cũng nghe được tiếng hắn grừ grừ vang dội.

Nhưng hắn không làm gì cả, chỉ dùng tiếng grừ grừ càng lớn dụ dỗ cô suốt đêm, cái đuôi không ngừng ở bên cạnh nhích tới nhích lui. Lúc đầu Dương Phàm có chút giật mình, sau đó hiểu ra, không phải hắn cho rằng trước mắt bên cạnh đều là người Nick, không có cách làm chuyện đó, chỉ là vì bây giờ không phải thời gian động dục của hắn mà thôi.

Nhưng hắn có vẻ rất vui vẻ, so với bình thường hưng phấn dùng đuôi quấn cô hơn, còn không ngừng dùng miệng đụng đầu cô bày tỏ thân thiết.

Không thể làm chuyện đó cũng rất vui vẻ?

Dương Phàm giật mình, làm chuyện đó là vì động dục, nhưng không làm được cũng rất vui vẻ, là bởi vì hắn thích cô thân thiết sao?

Đây là một niềm vui cô chưa từng mong đợi. Nếu như không phải mùa hè cùng mùa thu, Nick cũng sẽ thích cô thân thiết sao? Bây giờ chứng minh hắn thích cùng cô thân thiết, dù không phải mùa hè cùng mùa thu.

Dương Phàm ôm lấy cầm cứng rắn của hắn, học hắn phát ra tiếng grừ grừ vừa nhanh vừa vội. Nếu như tiếng này đại biểu cho niềm vui của hắn, cô cũng muốn nói cho hắn biết, cô cũng cảm nhận giống hắn.

61. Chương 61

Dương Phàm tỉnh dậy, trước mắt vẫn tối đen như mực, nhưng hiển nhiên chỉ có cô cảm thấy cái gì cũng không nhìn thấy, bên cạnh ngược lại vẫn không ngừng có tiếng động vang lên.

Cô đã sớm luyện được hảo công phu nghe âm phán đoán trong sơn động của núi đá đen, bây giờ nghe tiếng động bên cạnh là có thể phân rõ người Nick đang làm cái gì.

Làm cái gì?

Đầu tiên chính là nuôi cỏ rêu, lúc cô đang ngủ Nick đã công cô đến chỗ khác rồi, không phải vị trí vách động dựa vào trước lúc ngủ. Bây giờ hình như người Nick đang múc nước từ dưới suối lên, bồi chung quanh vách động.

Nhưng loại nước ẩm này sẽ hữu dụng sao? Dương Phàm không biết, mấy ngày nữa có lẽ có thể thấy hiệu quả, nếu như trên vách động không ra phát ra ánh huỳnh quang, vậy làm động có ánh sáng chính là một vấn đề.

Vấn đề này người Nick nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết, không chỉ cô, những động vật kia phần lớn cũng không có năng lực nhìn trong bóng tối.

Dương Phàm ngồi trong bóng tối chờ Nick về, bây giờ cái gì cô cũng không nhìn thấy, dĩ nhiên cái gì cũng không làm được. Phải chờ tới lúc Nick về dẫn cô ra ngoài, để cô có thể nhìn địa thế chung quanh đây một chút. Đi theo Nina tới đây cô chỉ lo dẫn Người Nick tới chỗ ở, không chú ý bên ngoài nơi này rất cuộc như thế nào.

Về trước là Nina, Dương Phàm nghe được thấy tiếng bước chân của nó. Bây giờ trong tộc đàn, bước chân người Nick nặng nhất, sau lưng còn kéo theo cái đuôi to. Tiếng chân động vật ăn cỏ đạp trên đá thanh thúy nhẹ nhàng. Chỉ có Nina, đi tới mang theo im ắng yên tĩnh cùng gió nhẹ, hơn nữa lúc nó đến gần Dương Phàm sẽ dùng cái đuôi nhẹ nhàng quét cô một cái, ý là ‘tới tới đây’.

Dương Phàm thử đưa tay sờ sờ, mặc dù Nina là sói rừng, nhưng Dương Phàm và nó chung đụng đã lâu, ngược lại có chút thân thiết.

Lúc ở bên ngoài săn thú và ăn cơm, tốt nhất không nên tới gần Nina, lúc ấy lực công kích của nó rất mạnh, rất dễ sinh ra phản ứng xấu với những người tới gần nó, như lúc ăn cơm có người tới gần, nó sẽ cho rằng đây là đang ‘ giành ’ thức ăn với nó.

Nhưng lúc trở lại nghỉ ngơi thì Nina an toàn, nó sẽ nằm một chỗ bất động rất lâu, dù là Dũng Khí đến tìm nó, nó cũng không muốn để ý đến Dũng Khí, nhiều lắm là hai vợ chồng lẫn trên mặt đất cắn nhau, đánh nhau một chút.

Bây giờ Nina đã không có phản ứng khi Dương Phàm thử vuốt ve, Dương Phàm cũng không dám sờ nhiều, sợ nó tức giận cắn một phát, dù nhẹ nhàng nhưng cũng đủ dọa người.

Dũng Khí trở về thứ hai, nó trở về liền trực tiếp nằm xuống chỗ Nina. Nick và nó trở về dường như là đồng thời, bởi vì lúc Dương Phàm phục hồi tinh thần lại thì đuôi của Nick đã quấn ngang hông.

Dương Phàm thừa dịp nghiêng người ngã vào trong ngực Nick, chung quanh đều tối đen, nhưng Nick lớn như vậy, cô và hắn lại rất quen thuộc, bổ nhào thế nào cũng sẽ không vồ hụt.

Nick ôm cô bắt đầu grừ grừ gọi, cô sờ thấy trên người hắn còn mang theo nước, chắc là mới lội qua suối. Không biết bọn họ đi đâu làm gì?

Đang suy nghĩ, một miếng trứng ấm áp liền tiến tới bên miệng cô rồi. Là trứng sống, nôi đá của cô không mang tới đây, nơi này lại không có địa nhiệt. Nick đã sớm đập một lỗ nhỏ trên đầu trứng, cô đem hút dịch trứng được suối nước nóng làm ấm ấm vào trong miệng, vừa giải khát vừa đỡ đói.

Ăn 5, 6 trái trứng rồi, Dương Phàm liền no lưng bụng. Nick khiêng cô lên lưng, công cô đi.

Đi nơi nào, cô cũng không biết, chỉ có thể đoán là đi ra ngoài?

Cảm thấy phía dưới có gió nhẹ thổi qua, đây cũng đường lúc đi vào. Cuối đường, hơi nước ấm áp xông vào mũi, mang theo mùi thối.

Xuống nước, Dương Phàm mới nhớ tới cô lại quên cởi quần áo trước khi xuống. Lần này cũng bị nước dính vào người.

Bơi qua suối, lại đi một lát, trước mặt có thể thấy một khe hẹp dài. Đó chính là cửa ra. Dương Phàm vội vàng nheo lại mắt, đi qua lại mở ra nhắm lại. Cô ở trong bóng đêm quá lâu, nếu như đột nhiên đã ánh sáng mắt sẽ không chịu nổi.

Đến cửa động, cô trượt xuống khỏi lưng Nick, híp mắt leo ra. Ánh sáng bên ngoài chiếu lên làm mắt của cô đau, nhưng cô lập tức ngửi thấy một cỗ mùi thơm thịt nướng.

Cô cố gắng mở mắt, trước mắt là cảnh rất nhiều người Nick ngồi ăn thịt nướng! Không biết bọn họ tìm những cành cây khô từ nơi nào đến, có vẻ là cứng rắn bề bở, sau đó bổ thành từng khối nôi lửa thịt nướng.

Không có địa nhiệt, người Nick đổi thành nôi lửa.

Dương Phàm vui vẻ, lần này đã có cách chiếu sáng! Trước kia gần núi đá đen không có từng, không tìm được gỗ để nôi lửa, nếu không cô cũng không cần nhẫn nại dùng vì khuôn chiếu sáng.

Nick dẫn cô tới đây, dĩ nhiên là để ăn cơm, sỏi rừng không ăn cơm trong sào huyết, bọn họ đều săn được thú liền ăn hết, ăn không hết thì tìm chỗ giấu đi, lần tới trở lại ăn, cho nên Nina cũng có thói quen này, nó không chuẩn bị nơi trữ thức ăn cho người Nick, người Nick chỉ có thể chạy ra ngoài dùng cơm như vậy.

Dương Phàm vui vẻ vì có thứ để chiếu sáng, lại rầu rĩ làm thế nào để mang củi về, Nick đã đem thịt đốt tới bên miệng cô rồi. Cô ăn hai ba miếng mới phát hiện, ý tưởng đột phát, cô tới thế giới cũng đã mấy năm, hình như chỉ bị bệnh một lần.

Lẽ ra ngày ngày ăn thịt sẽ rất không khỏe mạnh, nhưng cô lại không sinh bệnh, ngay cả đau bụng cũng không có, có phải làm vì từ đầu Nick đã đốt cô ăn cơm hay không?

Có thể Nick trời sanh mang theo một loại lợi khuẩn mạnh nào đó, hắn đốt cho cô ăn nên trong thân thể cô cũng có loại này lợi khuẩn này, kết quả là không sinh bệnh.

Lợi khuẩn trên người Nick mạnh đến cỡ nào, có thể phòng ngự bao nhiêu là bệnh, vì thế cho nên Người Nick mới không sinh bệnh, càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng là vậy. Cô một mực suy nghĩ nhưng lại không để lỡ chính sự, đều là vì Nick ở bên cạnh một lòng một dạ dứt cô ăn thịt.

Ăn xong rồi, Nick đem cọng rễ màu nâu xám cứng rắn cho vào miệng cô, nhai nhóp nhép, vị lại rất giống Lá bạc hà, có khả năng đây là cỏ cây bạc hà. Bây giờ nó hẳn là bị chôn ở trong tuyết, lúc đi săn thú Nick vẫn nhớ tìm nó về cho cô.

Dương Phàm nhai rễ cỏ, dùng sức đung một cái lên má Nick. Nick cũng nhai một miếng, lập tức hôn lại cô.

Ăn cơm xong, Dương Phàm không vội trở về. Cô đứng lên nhìn thật kỹ cảnh sắc xung quanh.

Mặc dù vẫn bị Tuyết bao trùm, nhưng cảnh sắc trước mắt rất khác núi đá đen. Địa thế nơi này thoải mái, phần lớn là dốc. Dương Phàm ngồi xổm xuống vạch tuyết chung quanh ra nhìn, phát hiện trên đất có lớp rất dày, đào lớp đấy ra sẽ phát hiện phía dưới là tảng đá.

Rất có thể là vì băng tuyết lẫn bùn đất trên đỉnh núi đá đen rơi xuống, địa thế chỗ này thoải mái, băng tuyết không có đường trượt xuống, mà phần tích lại đây. Hàng năm tích lũy lại, phía dưới càng lâu đất càng nhiều, kết quả địa thế được nâng lên, sườn núi lại càng lớn, năm sau sẽ tích hạ nhiều bùn đất hơn.

Như vậy, thổ ở đây tương đối phì nhiêu, cho nên chung quanh dù trải qua mùa đông khắc nghiệt cũng có thể thấy dấu vết của cỏ cây dưới lớp tuyết.

Mặt bên kia của núi đá đen cao chót vót, mặt bên này lại thoải mái, kết quả mặt bên kia rừng rậm càng ngày càng bị đẩy lùi về phía sau, mặt bên này ngược lại nuôi nấng một mảnh rừng rậm lớn.

Phần lớn rễ cây đều bị đông cứng dưới lớp băng tuyết, vên vện có vài bộ phận nhô lên phía trên. Người Nick phá hư gần một nửa cây nhỏ ở rừng, liếc mắt nhìn qua, đều bị họ kéo tới tan tác gãy cành. Những cây này đã sớm chết rết, đông lạnh khô rồi, nhìn vỏ cây, màu sắc ở tâm thân cây là có thể nhìn ra.

Dương Phàm nhìn những gốc cây này, trong lòng chỉ nghĩ làm thế nào để đem chúng vào động đốt lửa, làm sao mới có thể chuyển bọn chúng qua suối mà không bị thấm ướt.

Chuyển từng gốc cây? Hay là đóng bè gỗ, cột chung một chỗ rồi chuyển?

Nhìn sắc trời bây giờ, gần nửa ngày nữa là trời tối. Nick cũng không thúc giục cô, đi theo cô xuống núi bên này, nhìn thấy cô muốn đi vào rừng cây nhỏ liền công cô lên, vác cô dễ dàng chạy tới.

Dương Phàm muốn kéo những cây đó xuống, Nick đã kéo giúp cô. Cô kéo cành cây vốn đã tàn phế một nửa xuống, ngay ngắn đặt lên lưng con ngựa ở bên cạnh. Có Nick giúp một tay tốc độ càng nhanh, sức của hắn lớn hơn cô, có thể ôm cây kéo một cái được 3, 4 phần, dần dần cô chỉ ở một bên nhìn hắn làm, không theo sau gây thêm phiền.

Nhánh cây dài ngắn càng chính tề, vận khởi tới càng dễ dàng.

Dương Phàm đem nhánh cây đẩy vào trong động đất, mặc kệ gốc cây lăn xuống, cô cũng đi xuống theo. Trước để Nick kéo gốc cây, đến suối, trực tiếp lăn nó xuống để nó nổi lên, rồi để Nick công cô đi qua.

Qua suối, trở lại nơi nghỉ ngơi. Dương Phàm để Nick lột hết lớp vỏ cây bị ướt bên ngoài, sau đó cô lôi kéo tay của hắn, làm động tác chà xát tảng đá đốt lửa.

Nick rất nhanh hiểu được, trước kia mùa thu bọn họ ở trên sườn núi, lúc cô cần dùng lửa sẽ làm động tác như vậy với hắn.

Dương Phàm nghe thấy tiếng Nick chọn một tảng đá bên cạnh, nhặt tảng đá lên, ở trong bóng tối nhìn thấy tia lửa bị chà xát bắn ra liên tục, sau đó cọc gỗ liền cháy!

Mặc dù còn có ướt, nhưng trong bóng tối đột nhiên toát ra ánh sáng vẫn dọa cho những con vật chung quanh giật mình, ngay cả Nina cũng đột nhiên nhảy dựng lên chạy ra.

Dương Phàm mượn ánh lửa hồng, lần đầu tiên thấy rõ nơi này là cái dạng gì. Những con vật kia liêu mạng dạt ra góc, Nina đứng đối diện ngọn lửa nhe răng thấp giọng gầm gừ. Ngược lại, người Nick trong sơn động có vẻ rất vui vẻ, bọn họ nhìn chăm chăm... đồng lửa này.

Người Nick thích ánh sáng, nếu không sẽ không nghĩ ra cách dùng vi khuẩn phát quang. Có lẽ bọn họ biết nơi nào có loại khuẩn phát quang này, nên cứ như thế nuôi loại khuẩn đó. Bây giờ bọn họ đã biết cách dùng củi để chiếu sáng, liền bắt chước làm vậy.

Người Nick chuyển cọc gỗ ngoài kia vào nhanh như chuyển thức ăn vậy, chọt một đồng lớn vào vách núi. Dương Phàm qua bày bọn họ cách cạo phần ẩm ướt bên ngoài, đốt phần khô bên trong để chiếu sáng. Gọt lớp ngoài đi là có thể đốt lên rồi.

Có ánh sáng, mọi thứ trong động đều thu hết vào mắt. Dương Phàm thoải mái nằm trên ghế da, người Nick nhất định dời động, lục tục đem hết thức ăn từ sơn động qua đây. Những con mồi đông lạnh kia đều chuyển tới đây, Dương Phàm khiến Nick mang về một khối băng lớn ở ngoài động vào, giống như vận cọc gỗ, một tầng con mồi một tầng băng cất xong.

Những người Nick còn lại cũng làm theo, lần này con mồi đều được cất giấu tốt lắm.

Dương Phàm làm nôi đá cùng bồn đá lần nữa, muốn uống nước liền ra ngoài sơn động lấy băng vào, nấu lỏng, đun sôi chờ động xuống mới uống. Còn dư lại cũng không sao, người Nick dời động vượt quá tưởng tượng cô của cô, bọn họ có thể thuận lợi đi theo Nina như vậy làm cô cảm thấy rất giật mình.

Chỉ cần tin tưởng một người bạn đời của người cùng sơn động là có thể làm như vậy, thật là khiến cho người ta không thể không bội phục.

Sau đó, Dương Phàm chờ ngày tuyết tan. Cảm giác mặt đất động không dữ lắm, giống như chỉ lắc nhẹ mấy cái, sau đó mực nước suối tăng lên, mặt hồ rung chuyển không ngừng, hình như là từ đáy hồ dâng lên.

Cái động đất này hình thành như thế nào không dễ đoán, toàn bộ tảng đá trên núi đá đen không phải đều nhô lên mặt đất, giả thiết nó do vài miếng đất nhấc lên, đẩy cao xa khỏi núi đá đen. Dưới đất có khe hở, có thể tạo thành lớn một cái động đất như vậy là có thể hiểu, như vậy suối nước này nhất định có nguồn mới có thể xuôi được.

Tuyết tan thì băng tuyết từ đỉnh núi lăn xuống chân núi, nhất định sẽ làm mực nước một vài chỗ tăng cao, những nguồn nước kia lại ảnh hưởng đến dòng suối này.

Dương Phàm khắc lên vách núi cạnh suối, mỗi ngày đều cầm đuốc đi xem, ghi chép mực nước mỗi ngày lên xuống bao nhiêu.

Chờ mực nước nơi này lui xuống thì thời kỳ băng tan đã kết thúc, bọn họ có thể đi ra ngoài rồi.

62. Chương 62

Mùa xuân năm nay trôi qua thật quá yên lặng rồi, Dương Phàm không xác định được tuyết tan lúc nào, ở sâu trong động đất này, người Nick và cô một chút cũng không cảm nhận được chấn động trên mặt đất. Điều duy nhất có thể biết rõ bên ngoài tuyết đang tan là do nước suối dâng lên, mặt nước lay động.

Nhưng điều này tốt hơn trước kia rất nhiều.

Lúc tuyết tan càng ở nơi cao càng nguy hiểm, cho nên Dương Phàm lo lắng nhất chính là lở núi. Hàng năm núi đá đen đều trải qua một trận tuyết tan, cho nên thảm thức ăn rất ít. Ngay cả đất cũng bị cuốn đi, trên núi chỉ còn lại tảng đá trụi lủi.

Nếu như trên núi đá đen đều là những khu rừng rậm rạp, vậy cho dù tuyết tan cũng sẽ không đến nỗi rung chấn cả núi như thế. Băng tuyết sụp đổ sẽ lăn xuống, càng lăn tuyết càng lớn, rừng rậm sẽ giữ chúng lại phần nào.

Năm nay bọn họ đang ở trên đất, cho nên trừ việc giữ cho cửa động không bị tuyết lấp, cái khác đều không có gì. Cửa động vốn hình thành từ thiên nhiên, không chỉ một. Dù một chỗ bị tuyết lấp, Nina vẫn có thể tìm được một chỗ khác, mang theo người Nick ra ngoài đi săn. Không có nguy hiểm lở núi, một chút xúi

băng tuyết lấp cửa động đối với người Nick mà nói chỉ là vấn đề nhỏ. Nếu như không phải Nina dẫn họ tới cửa ra khác, người Nick rất có thể sẽ móc hết tuyết lấp động để đi ra ngoài .

Dương Phàm cũng muốn đi theo xem tuyết tan là như thế nào. Trước kia không có cơ hội, bây giờ chỉ đơn giản nằm ở trên lưng Nick cùng hắn đi ra ngoài, sau khi mực nước suối trở lại bình thường thì mọi chuyện đều đã trôi qua rồi.

Cho nên, buổi sáng hôm nay Nina đi ra ngoài thì Dương Phàm liền kéo Nick đi theo.

Nina rất ít đi con đường trước kia đi qua, nó có vẻ thích tìm đường ra mới. Loại cảnh giác này khiến Dương Phàm cảm thấy sói rừng đã từng sinh hoạt rất không an toàn, so với người Nick mà nói, bọn họ không phải là một loài mạnh trên mảnh đại lục này.

Dương Phàm và mười người Nick đi theo phía sau Nina, người Nick còn lại biết được có một cửa ra khác rồi, nhưng chỉ cần không có vấn đề, bọn họ sẽ vẫn đi ra ngoài từ cửa cũ. Bọn họ rất ít yêu cầu với hoàn cảnh, lúc con đường cũ đi không thông mới đi tìm một con đường khác.

Bây giờ vẫn là hoàn cảnh tạo nên người Nick, không biết bao nhiêu năm nữa, mới có thể biến thành người Nick thay đổi hoàn cảnh cùng cuộc sống thói quen của bọn họ. Lúc đầu Nina có thể mang theo người Nick đi chuyển, nguyên nhân lớn nhất chính là người Nick cũng biết kỳ băng tan sắp đến.

Đối với Dương Phàm mà nói, cô chỉ đoán được chuyện núi thể lở lấp đi sơn động, nhưng đối với người Nick mà nói, có thể chuyện đó đã không phải là chuyện hy hữu.

Nhưng bọn họ không có cách nào, từ khi Nick lựa chọn nơi làm nhà, bọn họ am hiểu nguyên lý sinh tồn trên bình nguyên, ngay cả trong rừng, Nick cũng chỉ là đi vào săn thú, chứ không phải xây ổ trong đó.

Dù người Nick gặp qua lở núi vùi cả sơn động, có lẽ có người Nick sống sót qua tai nạn, đem loại nguy hiểm này nói cho người Nick khác. Có lẽ trong một lần tuyết tan họ đã rời đi trước, nhưng khi đó trên đất tất cả đều là băng dày sắp tan. Khi băng tuyết tan xong, mặt đất lại biến thành ao đầm vùng bùn.

Người Nick căn bản không có cách xây tổ tạo ổ trên bình nguyên.

Từ lúc tuyết tan tới lúc mặt đất bền chắc lần nữa có lẽ phải ba đến bốn tháng, trong khoảng thời gian này đối với người Nick mà nói không tính là quá lâu, nhưng là toàn bộ bốn tháng không có chỗ ở cố định, cũng có thể uy hiếp đến tính mạng của họ.

Huống chi còn có nhiều động vật như vậy, người Nick mang theo bạn đời càng không thể rời sơn động dưới tình huống này, cho dù có một ngày nó có thể sẽ sụp xuống.

Bây giờ Dương Phàm có thể hiểu được loại tin tưởng lúc ấy người Nick đối với Nina, nhưng loại tin tưởng này theo mùa đông sắp sửa trôi qua, cũng dần dần bắt đầu thay đổi, yếu đi.

Thời kỳ băng tan tạo thành ao đầm, Dương Phàm nhìn biển rộng sáng ngời trước mắt. Thành thật mà nói, so với tưởng tượng của cô còn là trò hề nhiều lắm, cô còn tưởng rằng sẽ thấy một vùng bùn lớn bao la, bát ngát.

Khi bên trên núi đá đen có băng tuyết nhỏ trượt xuống đất thì trên mặt đất còn một lớp băng dày, giống như đất ngày hạn hán, khắp nơi đều có khe nứt khổng lồ. Đến gần nhìn này mấy cái khe này, chúng đều rất lớn, có thể ném xuống đó một thứ to bằng tòa nhà tầng. Dương Phàm đứng ở trước cái khe, cảm giác mình nhỏ bé tầm thường giống như một con kiến nhỏ, người Nick so với nó cũng chỉ là một con côn trùng.

Có cái khe lấp đầy băng, có cái sâu mấy trăm mét không nhìn thấy đáy.

Sau đó, qua một đoạn thời gian, băng dần dần tan, băng tuyết tan thành nước nhìn vô cùng sạch sẽ. Có nơi còn có thể thấy băng chưa tan hết trôi trong nước. Nước tuyết trong dường như có thể nhìn thấy mặt đất phía dưới, ngay cả cục đá nhỏ trên đất, cỏ dại xanh biếc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng Dương Phàm biết, bây giờ là lúc nguy hiểm nhất. Cô còn nhớ vô cùng rõ ràng, hơn mười ngày trước trên mặt đất đều là những cái khe khổng lồ, nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn thấy nước trong suốt. Bên cạnh đều như được rửa sạch, núi đá đen sạch sẽ tỏa sáng, nơi xa là bắt đầu có thể nhìn thấy mảnh rừng xanh biếc , ngay cả cỏ dại cũng có thể nhìn thấy, giống như đó chỉ là đầm nước nhỏ cao đến đầu gối.

Mặt đất lúc này đây có vẻ vô cùng an toàn, nước nhàn nhạt sẽ rất bị bốc hơi.

Lúc Nina đi lên vùng đầm lầy, vẫn luôn giữ vững tốc độ chạy rất nhanh, chỉ dùng mũi chân đạp nhẹ trên mặt nước một cái liền vọt vàng nhảy ra. Người Nick thì dùng đuôi, lúc đi ẩn từng bước, cực kỳ cẩn thận, nếu như không cẩn thận đập trúng chỗ lõm, cái đuôi sau lưng sẽ nâng cả người từ từ chuyển đến chỗ chỗ an toàn.

Nhưng cũng có động vật rơi vào chỗ lầy, có lúc Dương Phàm nhìn thấy có động vật giãy giụa nơi xa, nhìn nó từ từ lún xuống. Lúc cô cảm thấy bản thân giống như đang giãy giụa, cho đến khi bị vùi hoàn toàn dưới vùng bùn. Cô ép mình nhìn xung tất cả, dù sau khi xem xong mới phát hiện mình vẫn luôn ngừng thở, buông lỏng rồi giống như mới vừa chết qua một lần vậy.

Thấy một sinh mạng vô vọng giãy giụa dần dần chết đi, cô khó chịu cũng rất bình thường. Dương Phàm kiểm soát cho mình, làm bộ đây chính là đáp án. Nhưng sau đó cô vẫn hoảng hốt chừng mấy ngày.

Rốt cuộc, ao đầm cũng khô. Cỏ dây trên đất đều mọc lên xanh biếc, liếc nhìn, khắp nơi đều dồi dào sức sống.

Ngay từ lúc ao đầm cạn vừa vừa, người Nick liền bắt đầu rời động đất, có thể nơi cuối cùng bọn họ ở là nơi này, cho nên khi rời đi người Nick cũng nhiều người không đi về hướng nơi ở cũ, mà là từ động đất ra ngoài, theo hướng động đất mà đi.

Dương Phàm phát hiện rất giật mình, cô cho rằng Người Nick lựa chọn một chỗ sống rồi sau này sẽ không đổi, hàng năm đều trở về cùng một chỗ xây tổ, cho đến khi mùa đông tới.

Nhưng cô lại phát hiện người Nick có bạn đời thường hay trở về, không có bạn đời sẽ không để ý nhiều như vậy. Nói như vậy, người Nick lựa chọn chỗ ở, ngược lại hơn phân nửa là theo thói quen sinh hoạt của bạn đời.

Mấy năm này Nick vẫn trở lại sườn núi cũ, có phải vì hắn cho rằng cô sinh ra hoặc cô sống ở gần đây hay không?

Lúc đó hắn nhận được cô ở ven rừng.

Cô ở mảnh đại lục này cũng không quá lâu, nhưng bây giờ cô hình dung lại cảnh gặp được Nick lúc ấy, đã rất ít dùng từ không chịu nổi nữa rồi.

Biết Nick càng lâu, hiểu rõ nhiều hơn về người Nick, cô lại càng không có cách ghét bọn họ. Cảm hận cùng sợ hãi tận sâu trong đáy lòng dần dần biến mất, dù nghĩ đến thế giới trước kia, cũng chỉ có cảm giác mất mát nhàn nhạt.

Thế giới này từ từ chiếm cứ toàn bộ cuộc sống của cô, trong lòng cô đều nghĩ đến chuyện ở thế giới này, chuyện trước kia đã rất lâu không nhớ ra được rồi, thỉnh thoảng nhớ tới, cũng chỉ có chút hoài niệm.

Phản hoài niệm này còn rõ ràng khi cô chưa có Dũng Khí.

Trở lại nơi sinh sống trong bốn năm một lần nữa, Nick bắt đầu chọn tảng đá, khoét sào huyết, làm nệm cỏ, nôi đá, bế tằm cho Dương Phàm.

Dũng Khí và Nina sẽ ngủ ở bên cạnh bọn họ cách đó không xa. Ba người Nick nhỏ lúc rời động đất thì đã trải qua kỳ thanh niên rồi, màu lông trên người còn đậm hơn cả màu lông của Dũng Khí, chỉ là người còn hơi nhỏ. Bọn họ vốn đi theo Nina, kết quả Nina đem bọn họ cần đi. Có một lần Dương Phàm thấy thì phát hiện Nina cần rất không nề tình, ba người Nick nhỏ cuối cùng không thể không mang theo một thân đầy thương tích rời khỏi, vừa đi, vừa quay đầu lại nhìn Nina.

Nina vẫn đuổi bọn họ đi khỏi đồi, không nhìn thấy bóng dáng mới trở về.

Dương Phàm thấy một màn như vậy, cảm thấy đây chính là tương lai của đứa con của Dũng Khí và Nina sau này. Nina không phải cưng chiều con đến không hề có nguyên tắc, đến khi con trưởng thành, nó sẽ đuổi bọn họ đi ra ngoài tự lập. Như vậy cũng đúng, dù ở tộc đàn nào, giống đực đều là kẻ địch trời sinh.

Mặc dù Dương Phàm bắt đầu lo lắng cho đứa con của Nina và Dũng Khí, nhưng cô vẫn không nghe thấy tin tức gì. Xem ra người Nick quả thật không dễ dàng có con, giống như Nick tìm được cô làm bạn đời sau

mấy năm mới có Dững Khí. Giống như người Nick trong sơn động, nếu như bạn đời của bọn họ qua mùa đông lại mất tích, đến mùa hè sẽ phải tìm thêm bạn đời mới, nếu bạn đời mới qua mùa đông lại mất tích.

Bạn đời đối với người Nick mà nói, có vẻ đều không phải là dễ đối phó. Không trách được bọn họ đối tốt với bạn đời như vậy, vừa hết sức học tập tập tính của bạn đời, tận lực nhân nhượng.

Nina thích chạy vào rừng, nó quen sống ở trong rừng rậm. Có mấy lần Dương Phàm thấy Dững Khí đuổi theo Nina chạy vào sâu trong rừng, mấy ngày mới dẫn nó ra.

Có một lần bốn người bọn họ gặp nhau ở dòng suối nhỏ ven rừng, Nina phải là tới đây uống nước, Dững Khí chờ ở bên cạnh. Dương Phàm và Nick bắt được mấy con gà rừng, đến cạnh dòng suối nhỏ cũng bắt được một mẻ cá làm một bữa ăn dã ngoại. Nhìn thấy Dững Khí, cô dĩ nhiên sẽ đi qua xem nó thật kỹ một chút.

Dững khí vừa thấy cô liền grừ grừ gọi, ánh mắt lộ mùi vị làm nũng. Dương Phàm liền lấy hai con gà rừng, một cho Nina, một cho Dững Khí. Kết quả Dững Khí đem phần của mình cho Nina ăn.

Thừa dịp Dững Khí dụ dỗ Nina, Dương Phàm nhớ tới một chuyện, ngồi xổm xuống bắt lấy cái đuôi của Dững Khí nhìn.

Kết quả cái đuôi Dững Khí vẫn chưa có vạch đen.

Dương Phàm thở dài, cô đã sớm đoán vạch đen trên đuôi của người Nick là dấu hiệu của sự trưởng thành. Cái đuôi Dững Khí vẫn chưa có vạch đen, mùa đông năm nay nó và Nina vẫn chưa thể có con được.

Thật may là, cô cũng không muốn sang năm liền ôm ‘ cháu nội ’.

Nina ăn xong gà rừng, ngược lại giữ một con cho Dững Khí. Nó nằm qua một bên, lông bên khoe miệng cùng trước ngực đều nhuộm đầy máu. Mặc dù có vẻ nhàn nhã, nhưng cũng tràn đầy sát khí.

Dững Khí ăn xong phần còn dư lại, trong thời gian này Nina luôn một mực nhìn nó, chờ nó.

Nó ăn xong còn tới đây chơi với Nick và Dương Phàm, dĩ nhiên cũng không đến quá gần. Bởi vì nó vừa đến gần, cái đuôi của Nick nhất định sẽ đánh qua.

Trong thời gian này Nina đứng lên, chui vào trong rừng lập tức không thấy bóng dáng. Nhưng nhìn kỹ, còn có thể thấy ánh mắt bén nhọn của nó giữa bụi cây luôn cẩn thận nhìn chằm chằm hành động giữa Dững Khí và Nick.

Dương Phàm không nghi ngờ chút nào, nếu như Nick thật sự công kích Dững Khí, Nina nhất định sẽ nhào tới. Nhìn góc độ này, mục tiêu công kích của nó chính là Dương Phàm.

Về phương diện vây công sẵn thú này, người Nick vĩnh viễn không thể so được với Nina.

Dững Khí đi, gần tới Dương Phàm về sườn núi ven rừng rậm phát hiện mấy cành cây đầy quả dại, bên cạnh còn có hai ổ trứng.

Cô cầm những thứ này về, cùng Nick ăn một bữa tối phong phú.

Hết trọn bộ

“ Hai thợ người may mắn phát hiện một mảnh Đại lục thất lạc. ”

Năm 2922 công lịch, ở Hải vực NI, hai thợ lặn xuống phía tây vờ biển đã phát hiện một hòn đá có hình thái kỳ lạ. Hai tháng sau, các giáo sư nghiên cứu về lịch sử NI cho rằng hòn đá này rất có thể có từ 150 đến 170 vạn năm trước.

Hai năm sau, ở hải vực Phương Viên phát hiện được hơn bảy trăm loại đồ đá có giá trị nghiên cứu nhiều hơn.

Sau đó phát biểu nghiên cứu báo cáo, khoảng 150 đến 170 vạn năm trước, Hải Vực NI là một mảnh Đại lục. Mảnh đại lục này gần biển Nam Cực, trên đại lục có nhiều loại sinh vật chưa được phát hiện.

Phía nam của mảnh đại lục này là một ngọn núi lửa khổng lồ đang hoạt động, cứ cách năm mươi năm đến bảy mươi năm lại phun trào một lần, mỗi lần phun trào đều làm phía nam và bắc Đại lục xuất hiện những cái khe lớn hơn.

Căn cứ vào những đồ đá phát hiện ra có thể chứng minh, lúc ấy ở trên mảnh đại lục này đã có sinh vật có trí khôn chế tạo công cụ, sử dụng công cụ.

Sau đó thăm dò tiếp hải vực này lại phát hiện, dưới đáy biển bên trong ngọn núi lửa đang hôn mê, trong nham động có để lại bích họa ghi chép về sinh hoạt của người nguyên thủy thời kỳ đó.

Bích họa miêu tả sinh động cuộc sống của người nguyên thủy hàng ngày bên trong ngọn núi lửa đang hoạt động này, sẵn thú cùng cún tể. Những người nguyên thủy sùng bái mặt trời và thần núi lửa, bọn họ bắt động vật trong rừng và trên bình nguyên làm thức ăn, thuần dưỡng sói và súc vật.

Các nhà khoa học gọi những người nguyên thủy này là ‘người NI’.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, người NI có hình thái khác hoàn toàn với loài người bây giờ. Thân thể của bọn họ cao hơn loài người bình thường 2.5 lần, có móng vuốt bén nhọn cùng cái đuôi lớn.

Nhưng có nhà khoa học đưa ra quan điểm bất đồng, bọn họ cho rằng người NI có ngoại hình gần giống loài người bây giờ, bích họa vẽ móng vuốt cùng cái đuôi rất có thể chỉ là do bọn họ thờ tự sùng bái một phần, trang phục bọn họ làm thành giống vậy để được thần linh phù hộ, vân vân.

Người NI ăn thức ăn chín, biết sử dụng lửa. Bình thường bọn họ đơn độc săn thú, hoặc là cùng sói rừng đã thuần dưỡng săn thú. Bọn họ cũng sẽ chuẩn bị thức ăn, nuôi dưỡng súc vật chuẩn bị cho mùa đông.

Bọn họ làm sào huyết ở trên bình nguyên hoặc trên núi cao, hay lấy hang đá hình thành từ tự nhiên làm sào huyết. Cũng có quan điểm cho rằng hang đá là do người NI sử dụng công cụ đục vét trên vách núi đá cứng rắn, với quan điểm này thì người NI phải có tứ chi mạnh hơn so với người hiện đại.

Trong đồ đá được phát hiện, người NI sử dụng đồ đá bao gồm bốn loại lớn nhỏ. Nhỏ nhất có đường kính chừng 20 tới bốn mươi cm, lớn nhất có chiều rộng hơn hai mét bảy, dài bốn năm mét, đủ để ba người trướng thành nằm vào.

Những đồ đá cuối cùng đều có dấu vết bị lửa thiêu đốt lâu dài.

Theo nghiên cứu, những đồ đá này nhiều hơn một trăm, có thể đoán ra thời kỳ đó gần núi lửa có đến hai ngàn đến 4000 người NI sinh sống.

Nguyên nhân mảnh đại lục này chìm mất còn chưa xác định.

Có nhà khoa học cho rằng một trong những nguyên nhân là do núi lửa hoạt động thường xuyên khiến Đại lục NI chìm mất, một nguyên nhân khác chính là vỏ quả đất vận động, tạo thành mặt đất bị vùi lấp, nước biển chảy ngược.

Nhưng mà, đây cuối cùng vẫn là một bí ẩn khó giải.

Đối với sinh hoạt của người NI trên đại lục NI, trình độ văn minh của bọn họ rốt cuộc đạt tới tình trạng gì? Bọn họ là có ý thức được ngày cuối cùng đang tới? Có kịp chạy thoát khỏi mảnh đại lục này không? Những hòn đảo lân cận có tung tích của bọn họ hay không?

Những điều này các nhà khoa học chưa có lời giải đáp.

Đây là câu đố chưa có câu trả lời, chưa biết được văn minh, Đại lục thất lạc.

63. Chương 63: Ngoại Truyện Về Nick

Ngoại truyện về Nick 1.

Có lẽ cô ấy phải rời khỏi tôi rồi.

Mùa xuân đã đến, mà nước tuyết xen lẫn cát đá xông vào động.

Cũng thời gian này

Năm trước, con khỉ Nana bạn tốt của cô sau khi tuyết tan liền rời bạn đời của nó. . . .

Chúng tôi bề bộn nhiều việc, vội vàng đào mương xử lý nước. .

Vội vàng dĩ nhiên là không phát hiện ra cô có chỗ không thích hợp, lúc cô ấy suy yếu nằm trong lòng tôi, tôi mới đột nhiên nhớ tới, đã bao nhiêu ngày cô chưa ăn gì?

Đúng vậy, cô rất không an tâm. Lúc xảy ra biến cố gì cô đều nôn nóng đến không chịu ăn, giống như lần đầu tiên đến sơn động trú đông, cô bất an đến vài ngày không ăn thịt. Tôi đi ra ngoài săn thú đào chút khoai tây khô trong tuyết, tìm vài quả trứng về dỗ cô, cô mới dần dần tốt lên.

Cô suy yếu nằm trong lòng tôi, tôi bón cho cô ăn một ít thịt, cô miễn cưỡng nuốt xuống. Tôi đoán lần này là tôi dỗ cô không tốt, lúc cô ở trước ngực tôi đếm đếm lông tôi liền biết mình dỗ cô không tốt rồi. Cô phải rời khỏi tôi rồi. . .

Tôi biết bộ dạng của tôi không cao lớn như A, cũng không như linh lợi như B, mỗi lần săn thú đều là B quay về sơn động trước. Tôi biết cô thích người cao lớn, bởi vì cô đã cho A một tấm da sói, tôi còn biết cô thích người linh lợi, cô thay B trừ băng, B còn đưa một phần con mồi của hân tới cho cô. Tôi biết bản thân không tốt, thậm chí thật ngốc, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được cô ấy, tôi nghĩ tôi chính là người bạn đời kém cỏi nhất.

Có lẽ thứ duy nhất cô thích chính là bộ lông của tôi. Cô đã từng lấy lông của tôi đeo lên cổ, điều này làm cho tôi vui vẻ đến mấy ngày. Nhưng bây giờ ngay cả điểm ấy tôi cũng không có, lông trên người tôi loang loang lỗ lỗ, trên chân còn có mấy chỗ không có lông, bản thân tôi cũng cảm thấy xấu nữa là. Tuy rằng cô dùng miệng chạm qua những nơi không có lông đó, nhưng tôi nhìn ra, cô không thích. Cô không thích tôi!

Cô sờ sờ một số chỗ không có lông trước ngực tôi, tôi đoán cô ghét bỏ tôi rồi. Có lẽ ngày ngưng tuyết lúc tôi không chú ý cô liền rời tôi mà đi, giống như con khỉ Nana năm đó. Về sau, cô nằm ở trong lòng tôi, dùng ánh mắt tôi không hiểu nhìn tôi. Tôi đột nhiên hoảng hốt, tôi liều mạng dứt thịt cho cô, tôi ôm cô vào lòng, dùng tiếng mà người trong tộc chỉ nói với bạn đời ở bên tai cô nói cho cô nghe. Có lẽ không còn cơ hội nữa, tôi chỉ có thể nói một lần, lặp lại lần nữa, tôi biết, cô mơ hồ có thể nghe hiểu...

Tuyết tan hết, những người khác vì mất đi bạn đời liền sớm rời khỏi, tôi và cô luôn đợi đến cuối cùng. Vài ngày nay tôi hoảng loạn, tôi hi vọng tôi có thêm một ít thời gian, chờ tôi đổi lông có khả năng mọi chuyện liền tốt lên rồi. Ở trên đường về tôi đổi lông, nhưng trên miệng vết thương vẫn không có mọc lông. Tôi ảo não cực kỳ, tôi sợ bị cô nhìn thấy. . .

(Tiếp theo là ngày từ trên núi trú đông trở về, trên đường đi Nick cho rằng cô ghét bỏ hân, không cần hân)

Ngoại truyện về Nick 2

Tôi thường xuyên vụng trộm liếm những vết sẹo kia sau lưng cô, tôi biết còn có một cách cuối cùng, ở trong rừng rậm có một loại cỏ, nhai nát đắp lên vết sẹo có thể mọc lại lông. Nhưng loại cỏ này chỉ nảy mầm lúc những loại cỏ cây khác đều đã mọc cao, cũng có nghĩa là từ giờ trở đi, phải đợi một đoạn thời gian lại chờ một đoạn thời gian. .

Dọc theo đường đi tôi đều dùng đuôi ôm cô, tôi muốn giám sát cô chặt chẽ, tôi muốn nhanh chóng tìm được loại cỏ kia, tôi muốn lông mọc lại nhanh lên, tôi muốn nhanh chóng trở nên anh tuấn. Làm xong nhà tôi phải đi săn thú , còn phải tìm cỏ. Thực ra trong lòng tôi sợ hãi cực kỳ, tôi sợ lúc tôi đi ra ngoài cô liền cứ như vậy rời đi.

Tôi còn chưa tìm được loại cỏ này, chỉ có thể nhẫn nại chờ. Nhưng tôi không biết cô còn có thể chờ nữa không. Mấy ngày nay tôi về nhà cô liền để tôi ngâm mình trong hồ đá, dùng lá bạc hà chà đến chà đi trên người, có lẽ cô cho rằng lá bạc hà có tác dụng chữa khỏi vết sẹo dưỡng dài lông. Tôi làm bộ như cái gì cũng không biết để cô chà, nghĩ rằng trước lúc cô phát hiện lá bạc hà không có công hiệu tìm được loại cỏ kia thì tốt rồi. Cho nên cô chà xong tôi liền kéo cô vào trong rừng đi dạo, mặt ngoài là cùng cô đi chơi, thực ra là vì tìm cỏ. Nhìn cô ngây ngốc chơi rất vui vẻ, trong lòng tôi áy náy cực kỳ.

Tôi vẫn như cũ không tìm được loại cỏ kia, mà có lẽ cô dần dần phát hiện lá bạc hà không có công hiệu. Tôi giống như trước đây cùng cô vọc nước, cô lại tức giận, thật thần kỳ, cô cũng sẽ tức giận giống như tộc chúng tôi nha. Cô dùng sức chà lá bạc hà lên lông tôi, thậm chí răng nanh của tôi đều được chà qua một lần, xem ra cô thật sự tức giận, thế nhưng răng nanh của tôi vẫn ngay ngắn chỉnh tề một cái cũng không thiếu.

Tắm xong cô kéo tôi vào tổ, tôi có chút hoảng, đương nhiên ở ngoài mặt tôi vẫn làm bộ điềm nhiên như không có việc gì. Phải biết rằng giờ phút này chúng tôi hẳn là phải đi vào rừng, chẳng lẽ cô phát hiện tôi mang cô vào rừng không phải là để chơi với cô? Chẳng lẽ cô đã biết chuyện loại cỏ kia? Thực ra cô rất thông minh, nhưng chưa đến cuối cùng tôi sẽ không từ bỏ. .

Cô nằm xuống tôi cũng nằm xuống. Ừ, chết cũng không từ bỏ là được rồi. Cô nằm sấp lên người tôi, tôi liền lẳng lặng ôm cô, ừ, chết cũng không từ bỏ là được rồi. Cô. . . ừ. . . Sao mùi trên người cô lại thơm như vậy.

Tôi lặng lẽ dùng đuôi vuốt ve đùi cô, bình tĩnh nhìn cô, sau này nghĩ lại luôn cảm thấy lúc đó mình thật là xấu, dù sao cũng là tôi làm chuyện thật có lỗi với cô, là tôi chọc giận cô, tôi còn hạ quyết tâm chết cũng không từ bỏ, cuối cùng vậy mà còn dày mặt cầu hoan với cô. Bây giờ ngẫm lại thấy thật không tốt.

Thân thể của cô luôn luôn không tốt, qua một đoạn thời gian sẽ phát bệnh, rất nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể chết. Mỗi lần phát bệnh sẽ chảy rất nhiều máu, khả năng trước kia bị nội thương rất nặng, may mà mỗi lần đều được tôi cứu về. Trước kia tôi cũng có muốn, nhưng cô lại che bụng khiến tôi không dám, đứng vậy, sao tôi có thể quên cô từng bị thương rất nặng. Nhưng mà. . . cô thật sự rất thơm. . . Hơn nữa cô cũng không ôm bụng, hẳn là có thể đi?

Ngoại truyện về Nick – 3

“Nick. . . A. . . Nick. . .” .

Cô thường xuyên phát ra tiếng “Nick” như vậy, khác ở cách gọi có nghĩa là ý khác nhau, lúc nhẹ nhàng kêu có nghĩa là muốn tôi nhìn cô, kêu ngắn ngủi liên tục có nghĩa là cô phát hiện ra cái gì đó thú vị, âm điệu cao vút lên là hỏi anh làm sao vậy, tiếng kêu lớn bén nhọn là cô đang gặp nguy hiểm, kêu cứu. Có khi cô cũng sẽ phát ra một chuỗi tiếng kêu dài khác, cái đó không có ý nghĩa gì, chỉ là cô kêu đùa. Tiếng Nick này cô chỉ kêu cho tôi nghe, tôi đoán nó giống như tiếng grừ grừ của người trong tộc chúng tôi, là tiếng chỉ gọi cho bạn đời nghe. Nhưng tiếng Nick mềm mềm dẻo dẻo này, nghe qua tê tê đại đại, là ý gì đây? Trước kia tôi chưa bao giờ nghe qua.

Tôi nghiêm túc nhìn cô ở dưới thân mình một chút, a, chắc ý là thoải mái đi. Tôi lại giật giật, tiếng kêu của cô càng mềm, nhìn cô có vẻ thích? Nói như vậy, trừ lông trên người tôi, tôi lại có thêm một ưu điểm cô thích?

Ừ, tôi nhất định nắm chắc cơ hội hết sức nỗ lực.

Tôi cảm thấy cuộc sống bây giờ tốt lắm, lông của tôi cũng mọc ra, tuy rằng vẫn không tinh tế, nhưng tóm lại vẫn đẹp mắt hơn trước kia. Cô thì vẫn sẽ phát bệnh, nhưng mà tôi cũng càng ngày càng có kinh nghiệm làm cho cô tốt lên, bây giờ thời gian cô đau bụng đã ít hơn trước kia rồi. Nhưng có một ngày tôi lại phát hiện cô đeo lông của người khác trên người! .

Thì ra cô vẫn để ý. Tôi uể oải ngồi trên cỏ, nhìn mảng lông vẫn mỏng manh trên chân. Tóm lại cô vẫn để ý. Tôi còn nhớ mang máng trước kia khi cô đeo lông của tôi lên cổ, bộ dáng cô ngây ngất, giống như bây giờ, chẳng qua bây giờ cô đeo lông của người khác. Tôi chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra lông này có vài cái thuộc về A cao lớn, còn có một vài cái thuộc về B linh hoạt.(A là người Nick cao to nhất trong sơn động lần trước, B là người được Dương Phạm trừ băng giúp). . . .

Cô đi lại đây, tôi dè dặt cẩn trọng nhìn cô một cái, cô lại quay đầu bỏ chạy, cô liền như vậy chạy! Toàn thân tôi căng thẳng muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không hề động. Tôi đuổi theo thì làm được gì, tôi lấy cái gì để dỗ cô đi theo tôi?

Tôi muốn lại muốn, cuối cùng quyết định phải kiếm thêm ít loại cỏ kia để làm lông dài thêm một chút.

Đang hạ quyết tâm đột nhiên trước mắt xuất hiện một bó hoa lớn, cô bỏ nhào vào trong lòng tôi, như thể tôi mới nhớ tới, đúng vậy, trừ lông trên người tôi, cô còn thích một thứ khác! Cơm nước xong tôi liền đem đám lông chướng mắt ném ra ngoài, cô nhìn đám lông kia một hồi lâu, luyến tiếc sao? Được thôi, anh cam đoan chờ đến mùa xuân thay lông, nhất định đem những cái lông lớn nhất xinh đẹp nhất để lại tặng cho em, được không? Như vậy chúng ta vẫn về động làm chuyện đó đi, anh nhất định sẽ càng thêm nỗ lực ~ grừ grừ ~.

Đảo mắt đã gần đến mùa đông, khi chúng tôi đến núi đá đen cô lại không giống năm ngoái đi theo tôi rồi, tôi mơ hồ có thể đoán được cô muốn làm cái gì. Tôi đi theo cô vòng vo nửa ngày, cuối cùng cô dừng lại leo lên lưng tôi, một đường đều phờ phạc ỉu xiu. Tôi vừa trèo lên vừa cẩn thận quan sát, năm nay không thể như trước tùy tiện vào một cái động, tôi phải tìm một chỗ hiểm trở không dễ đi ra. Hỏi vì sao sao? Còn không phải là vì cô vợ của tôi sao, cô cho rằng tôi không biết vừa rồi cô lòng vòng dạo quanh tìm cái gì, còn không phải tìm cái sơn động năm trước ? Chắc chắn cô không biết tộc chúng tôi trú đông đều không trở lại sơn động cũ, cho dù tìm được cái động năm ngoái, năm trước cũng không ở tại.

Rất cực cũng tìm được một cái động thích hợp, tôi dàn xếp tốt tất cả mọi chuyện lại phát hiện cô còn đang ngơ ngác. Tôi nói rồi, cô rất thông minh, nhất định cô cũng phát hiện cái động này không dễ đi ra ngoài. Thực ra tôi không sợ cô chạy, chỉ muốn yên tâm chút thôi. Ai da, các người nói tôi xạo tôi cũng chấp nhận.

Vợ à ~ grừ grừ, cho em chơi với cái đuôi em thích nhất này ~ grừ grừ ~ đừng không để ý anh như vậy nữa a ~ grừ grừ ~.

64. Chương 64: Ngoại Truyện

Lại một năm nữa, đang vào mùa hè.

Ở trên sườn núi, Dương Phàm đang ở trong ‘nhà’. Mới mưa to một hồi, mặt trời vừa lộ ra, trên lá cỏ dây gần đây còn có mấy giọt nước mưa trong suốt.

Trời xanh không mây, nơi chân trời xa có đám mây màu trắng như sương, một chùm lại một chùm . Dưới sườn núi là rừng rậm xanh um tươi tốt, phẳng phất còn mang theo hơi nước sau cơn mưa.

Dương Phàm tắm rửa dưới cơn mưa, trở lại sơn động dùng lá bạc hà ép thành nước đổ lên người tắm, lại mặc một cái quần mỏng mới chui ra khỏi thạch động, bên ngoài ba cái vại đá to đều đầy nước mưa. Nàng nhìn đồng hồ đá, cách một khoảng thời gian nữa Nick mới trở về.

Cô muốn vào rừng, gặp nấm mây trắng liền lấy một ít trở về. Gần đây cô phát hiện nấm mây trắng nấu với thịt ăn thật ngon. Trước khi đi, để tránh gặp dã thú nguy hiểm, cô còn mang theo một ít cỏ bần chải phơi khô.

Đất trong rừng rậm phần lớn không bị mưa xối, một phần lớn nước mưa đều bị tán cây cùng lá giữ lại. Chân dẫm trên đất cảm thấy mặt đất hơi hơi nóng lên, mấy ngày gần đây có một trận cháy rừng, trước khi mùa thu đến, mưa to liên tục cũng không thể làm giảm nhiệt độ không khí.

Đều nói, nơi con người đi nhiều sẽ biến thành đường, cô thường đi theo triền núi đến dòng suối nhỏ trong rừng, như vậy chậm rãi từ từ ‘đường’ đã hình thành rồi. Thực ra là Nick dùng đuôi giúp cô vẽ ra con ‘đường’ này, sau này cô lại dùng đồng đá vụn đặt hai bên đường, dần dần con đường nhỏ càng ra dáng rồi.

Cò tìm được một mảng nấm mây trắng lớn, bởi vì mưa to vừa ngừng, loại khuẩn này vẫn có màu trắng. Mang đầy hai bao da, một lát lại đến dòng suối nhỏ trong rừng rửa. Lưới cỏ đặt đầu nguồn dòng suối nhỏ có không ít cá, cô thả hết những con nhỏ và vừa, chỉ để lại những con lớn nhất, lại dùng cỏ dây xuyên qua, theo lại. Đi ra khỏi rừng liền nhìn thấy Nick. Hắc hắc là luôn chờ cô ở nơi này, khả năng đã sớm phát hiện cô cũng vào rừng.

Hắn đi tới đem đuôi vuốt ve cô, để cô cưỡi lên đuôi của hắn. Bên chân hắn là con mồi của ngày hôm nay, một con dê nhiều sừng và một cây caramel, hắn dùng dây da cột chúng lại. Chờ cô ngồi đằng hoàng, hắn nhắc con mồi lên, mang theo nàng đi lên núi.

Dương Phàm cưỡi trên đuôi của hắn, hai tay bắt lấy lông trên eo hắn, hai chân đặt lên hai bắp đùi hắn, theo động tác của hắn thay phiên chạm chạm đùi hắn.

Rất nhanh, Nick liền phát hiện động tác nhỏ này của cô, hắn bắt đầu phát ra tiếng grừ grừ.

Trên sườn núi gió thổi làm đồng lửa cháy tí tách, hắn nướng thịt trên lửa, cô dùng nồi đá nấu canh thịt nấm, cá thì trực tiếp ăn sống. Loại cá này thịt quá non, nấu liền nát. Bây giờ bọn họ ăn cơm cơ bản là tách ra, cô thích ăn canh thịt hơn. Cho dù Nick vẫn theo thói quen nướng xong thịt đem phần mềm nhất đút cho cô ăn.

Nồi đá bỏ lên lửa không cần trông, đợi đến khi củi cháy xong canh cũng liền nấu xong. Cô ngồi xuống bên cạnh Nick, ôm cái đuôi của hắn. Trong đồng lửa bay ra mùi thịt nướng, hương vị dê nhiều sừng cũng không tệ, nhưng mà chúng nó rất ít khi xuất hiện ở đây, không biết con này có phải bị phải lạc đường mới bị hắn bắt được hay không.

Thịt nướng xong, Nick kéo một cái chân sau xuống, cắt lớp da cháy đen thui bên ngoài, lộ ra phần thịt còn hơi đỏ hồng bên trong. Hắn cắn một miếng, nhai nhai rồi đút cho cô.

Dương Phàm nuốt vào, chỉ ăn vài miếng liền lắc đầu, cô còn một nồi canh thịt nữa. Đồ ăn còn lại đều nhường cho hắn ăn.

Sau khi cơm nước xong, hắn nằm trên cỏ, cô ghé lên người hắn, đem lá bạc hà nhét vào trong miệng hắn.

Bây giờ Nick đã quen nhai lá bạc hà sau khi ăn, có khi ở trong rừng, cô không mang theo lá bạc hà, hắn sẽ vào rừng hái một ít về ăn.

Thực ra thì rằng người Nick gãy liền mọc lại, người cần giữ rằng là cô. Nhưng ngay từ đầu cô không biết, chờ hắn quen rồi, cô mới phát hiện ra điều đó từ Dững Khí. Răng gãy còn có thể dài lại, hơn nữa là vô hạn.

. Nhiều lần Dững Khí bị hắn dùng đuôi đánh ngã xuống đất, gãy vài cái răng trước. Có một lần hắn đánh bay Dững Khí ra ngoài, cô thấy Dững Khí nằm sấp rồi đứng lên học ra vài thứ gì đó. Chờ cô nhặt lên mới phát hiện là răng của Dững Khí.

Số lần hai cha con đánh nhau gần đây tăng lên nhiều rồi.

Dương Phàm kỳ lạ nghĩ, vì sao? Từ khi màu lông trên người Dững Khí càng ngày càng đậm, cơ họ bọn họ chạm mặt nhau trong rừng càng ngày càng ít, có khi giống đực người Nick ở gần nhau quá quả thật không phải là một chuyện tốt.

Cô có chút hối hận, nhưng bây giờ không có khả năng buộc Dững Khí rời đi rồi. Nina chỉ ở kẻ rừng, làm bạn đời của nó, Dững Khí cũng sẽ xem nơi này là nơi dừng chân.

Buổi tối, bọn họ đang ngủ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng sói ghen ngào, như bị trọng thương kêu đau.

Dương Phàm lập tức bò dậy, Nick đi theo sau cô. Bọn họ chạy tới ‘nhà’ Dững Khí trong màn đêm.

‘Nhà’ Dững Khí ở phía Bắc nhà Nick, lãnh địa hai người bọn họ liền sát nhau, ở giữa chỉ có một khoảng trống chừng năm mươi mét đại biểu cho hòa bình.

Càng tới gần, tiếng Nina ghen ngào càng rõ ràng. Nhưng Dương Phàm lại dừng lại, đột nhiên cô có chút bất an.

. Nina. Có phải ở đây. Sinh con hay không?

Lần trước cô thấy Nina vẫn trú đông ở núi đá đen. Trở lại triền núi rồi hai bên lại có vẻ luôn trốn tránh đối phương, chuyện này phải qua một thời gian quan sát dài cô mới có thể xác nhận, ba người không biết đặt thành hiệp nghị này lúc nào.

Nhớ lại một chút, có vẻ gần đây thường xảy ra chuyện không yên, chỉ có Dũng Khí là tăng vọt ý thức chiến đấu, nhìn theo một góc độ khác, chẳng lẽ là gần đây nó luôn rất không an? Bởi vì Nina mang thai rồi sao?

Dương Phàm khó xử nửa ngày, cuối cùng quyết định phải đi xem. Thứ nhất, Dũng Khí đánh không lại Nick, đi qua cũng chỉ nghiêng về một phía. Mà Nick sẽ không công kích Dũng Khí thật sự, mỗi lần hắn đều đánh ngã nó rồi thôi.

Thứ hai, Nina rên rỉ thống khổ như vậy, có nghĩa là nó sinh không được thuận lợi?

Lúc bọn họ đuổi tới, Dũng Khí đang sốt ruột xoay quanh Nina, nhưng chỉ cần nó vừa tới gần, Nina sẽ nhào lên cắn. Vì sao sinh không thuận lợi? Nguyên nhân chính là Nina luôn muốn đuổi Dũng Khí đi, nhưng thiên tính của người Nick là yêu quý bạn đời, làm thế nào Dũng Khí cũng không chịu đi.

Dương Phàm nhìn đùi nó đều là miệng vết thương, lông bị kéo xuống không ít. Nina thật đúng là một chút cũng không lưu tình. Vì sao nó lại sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ giống được loài sói rừng sẽ ăn luôn sói con sao?

Nina không nằm xuống, sau đuôi của nó đã có máu chảy ra, phía sau mông đã lộ ra đầu nhai thai màu trắng rồi. Nó sắp sinh rồi !

Dương Phàm thấy may vì bản thân đi lại nhìn thoáng qua. Cô muốn Nick đuổi Dũng Khí đi, cũng không biết phải nói thế nào, đành phải ôm đuôi Nick vỗ vài cái về phía Dũng Khí.

Đại khái là, trong một thời gian dài dưới sự chỉ huy của cô, Nick và cô đã hình thành loại ăn ý nào đó, lúc cô khoa tay múa chân vài cái hắn liền hiểu ra, tiến lên vung đuôi một cái liền đánh bay Dũng Khí.

Dũng Khí và Nick lẩn lộn đánh nhau, vẫn là nghiêng về một bên. Hình thể của Dũng Khí so với Nick giống như một người Nick ‘nhỏ yếu’, bất luận là cơ thể hay là độ to dày của lông. Dương Phàm lập tức tập trung lực chú ý lên Nina bên này.

Cô không tới gần, chỉ dám ở phía xa xem.

Nina rốt cục nằm xuống, ước chừng nửa giờ sau, một Bảo Bảo người Nick ước chừng lớn hơn Dũng Khí năm đó một chút được sinh ra rồi.

Nina ăn luôn nhau thai, lại dùng mũi đụng Bảo Bảo vài cái trợ giúp nó đứng lên.

Nhìn đến Nina có vẻ như muốn dứt cục cứng uống sữa, Dương Phàm tùy tay nắm lấy một tảng đá ném qua. Nina nghe tiếng nhìn cô, gừ gừ rít gào, nhưng mà có lẽ nhớ được Dương Phàm, cho nên không thật sự nhào lên.

Dương Phàm ngăn cản không kịp, đành phải gọi hai cha con dưới sườn núi về. Dũng Khí và Nina, đôi vợ chồng nhỏ này hình như không có ý thức trữ đồ ăn, đặc biệt là vào mùa đồ ăn sung túc. Nina cũng không thích ở trong động, cho nên Dũng Khí chỉ có thể làm giường cỏ lớn ngủ trên thảo nguyên, ngay một cái thạch động cũng không có.

Vì tránh cho Nina vừa sinh đã bị tiểu bảo bảo cắn bị thương, bây giờ bọn họ cần phải đi bắt vài con mới về.

Chờ cô chạy xuống triền núi, thối tiêu gọi hai cha con đang liều mạng đánh nhau càng ngày càng hưng trí, đột nhiên nghe thấy tiếng Nina uy hiếp khẩn xé, sau đó là tiếng va đập liên tiếp.

Cô chạy nhanh về, kết quả nhìn thấy Nina cắn cổ Bảo Bảo từ phía sau, vừa cắn vừa phát ra tiếng uy hiếp gừ gừ. Bảo Bảo đang giãy dụa, nhưng nó giãy dụa một chút, Nina liền cắn mạnh thêm một phần.

Thẳng cho đến khi Bảo Bảo an tĩnh lại.

Dương Phàm nhìn sưng sốt.

Rốt cục, Niko về đến đây trước. Dũng Khí còn ở dưới sườn núi, khả năng là bị đánh đến tạm thời dậy không nổi. Dương Phàm kéo Nick về, cô cảm thấy một nhà ba người này không cần thiết phải trợ giúp rồi.

Người mẹ này, có thể chăm sóc cho đứa bé cùng bản thân.

Cô nằm sấp trên lưng Nick, để hắn công một đường chạy chậm chậm về nhà của mình.

Màn đêm tối đen, ngân hà lộng lẫy loá mắt. Gió nhẹ hơi hơi thổi qua, mang đến mùi thơm ngát của cỏ cây.

“Nick?” Cô ôm lấy cổ hắn nói khẽ.

Hắn đáp lại cô là tiếng grừ grừ thư thả liên tiếp.

Cô ở trên lưng hắn cọ xát, bộ lông lạnh lẽo cứng rắn lại làm tâm cô ấm áp.

“Chúng ta về nhà đi.”

Đuôi của hắn đuôi nhẹ nhàng vẫy, cổ bị hắn quét phát tiếng lào xào. Xa xa cỏ bao phủ ở dưới ánh trăng, nơi đó có nhà của bọn họ .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-luc-that-lac>